COLECȚIA

Iubiri de poveste

JOANNA SHUPE

Mogulul

SERIA „CLUBUL KNICKERBOCKER"

Membrii privilegiați ai clubului Knickerbocker nu consideră niciodată că au urcat prea sus pe scara socială. Dar pentru unul dintre burlacii chipeși din New York s-ar putea ca dragostea să se dovedească mai importantă decât ascensiunea.

Ca proprietar a trei ziare cunoscute, Calvin Cabot are mijloacele să-și satisfacă capriciile pentru excese – dar și puterea să-i aducă pe cei mai importanți oameni din societate la picioarele lui. Așa că, atunci când tânăra moștenitoare care a reprezentat odinioară marea lui dragoste vine disperată să îi ceară ajutorul, Calvin nu o poate refuza – cu condiția ca ea să nu îi stea în cale. Numai că, la fel ca jurnalistul, și această frumusețe încăpățânată este obișnuită să obțină întotdeauna ceea ce își dorește.

Lillian Davies duce o viață plină de petreceri nesfârșite și escapade exotice pe iahturi impresionante. Dar când fratele ei dispare, Lily își dă seama că există lucruri pentru care merită să sacrifici orice și promite să nu se dea înapoi de la nimic ca să-l aducă înapoi în siguranță. Din nefericire, singurul om care o poate ajuta este cel pe care nu ar mai fi vrut niciodată să-l reîntâlnească.

Va putea Lily să-l țină la distanță pe Calvin suficient cât să-și salveze numele și reputația... chiar dacă acest mogul tenace se dovedește a fi absolut irezistibil?

Joanna Shupe a avut un debut fulminant cu seria „Minciuni periculoase", impunându-se ca una dintre cele mai bune noi scriitoare de *historical romance*. Valoarea romanelor sale a fost confirmată prin acordarea premiului Golden Heart de către Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2261-7
9 786063 322617
Alma®

JOANNA SHUPE

Mogulul

Mogul
Joanna Shupe
Copyright © 2017 Joanna Shupe

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Mogulul
Joanna Shupe

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHUPE, JOANNA
Mogulul / Joanna Shupe
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-2261-7
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31=135.1

JOANNA SHUPE

Mogulul

Traducere din limba engleză
Cristina Barbu/Graal Soft

Alma

Pentru toți aceia care au construit America fără o compensație dreaptă, doar cu muncă grea, sau fără condiții decente de trai.

Capitolul 1

Trimiteți pe-ai voștri sărmani, oropsiți, pe cei în genunchi suspinând „Libertate!"[1]

Emma Lazarus

Chinatown
New York City
Aprilie 1889

Nu se așteptase niciodată să își găsească fostul soț într-un club de opiu.

Lily își blestemă în sinea ei propriul ghinion și se întoarse spre persoana de lângă ea, bărbatul care îi găsise prada.

– De cât timp este aici?

– De două zile, domniță.

Dumnezeule! Întunecat și deprimant, locul acela emana un miros straniu, dulceag, care o forță să își acopere nasul și să respire pe gură. Bărbați și femei de toate vârstele și culorile stăteau întinși, cu ochii sticloși, pe niște paturi mici, lângă care zăceau pipe lungi. Câteva femei sumar îmbrăcate stăteau în apropiere, la fel și proprietarul, care, fără îndoială, o voia plecată pe Lily de acolo.

La fel cum voia și ea. Ar fi preferat să navigheze în golful Chesapeake sau să lenevească în casa familiei sale din Newport. Să călărească în Palm Beach sau să meargă la cumpărături în Paris. Oriunde, doar să nu stea chiar în acest loc, privindu-l tocmai pe bărbatul pe care sperase să nu îl mai vadă niciodată.

Calvin Cabot. Îl privi atentă în timp ce dormea și încercă să evalueze schimbările, dacă existau, care se petrecuseră în ultimii patru

[1] Vers din poemul *Noul colos*, de Emma Lazarus, care este gravat la baza Statuii Libertății (n.tr.)

ani. Bărbatul încă avea membre lungi și era bine proporționat. Imposibil de chipeș, în ciuda părului ciufulit de un castaniu-deschis, a favoriților și a bărbii care îi acopereau fața.

Calvin ignorase scrisorile ei pentru aproape două săptămâni, fiecare dintre ele întorcându-se la ea nedeschisă. În plus, de fiecare dată când ea sosise la biroul lui sau acasă la el, bărbatul dispăruse. Indiferent de oră, indiferent de ziua aleasă de ea, el rămânea cu un pas înaintea ei. Era frustrant, având în vedere că aveau o problemă delicată, una pe care el trebuia să o ajute să o rezolve înainte ca altcineva să o descopere. Nu avusese de ales decât să angajeze Agenția de detectivi Pinkerton să îl răpească.

Cu toate astea, ea nu se așteptase niciodată să îl găsească *aici*. Oare Calvin era dependent de opiu? Unul dintre cei mai puternici editori de pe Coasta de Est, Calvin era tolănit în niște haine murdare și mototolite, un miros neplăcut plutind dinspre el. Cum era posibil să se descurce și cu opiul, și cu conducerea imperiului său?

Nu că Lily l-ar fi înțeles vreodată. Ea și Calvin fuseseră precum uleiul și apa – sau, așa cum îi plăcuse lui să spună, ca uleiul și șampania. Deși el nu urâse întotdeauna bogăția și privilegiile pe care le reprezentau familia ei...

– Ce ați vrea să faceți, doamnă? întrebă bărbatul de lângă ea.

Lily angajase doisprezece oameni ca să îl caute pe Calvin, iar acest bărbat, Jessup, fusese cel care câștigase recompensa ei de două mii de dolari.

Lily se întoarse spre proprietarul clubului.

– Cât vă datorează acest bărbat?

Lăcomia aprinse ochii negri ai proprietarului – departe de a fi prima dată, Lily vedea acel sentiment în priviri când cineva îi observa hainele și bijuteriile. Dar ea era fiica tatălui ei, nu vreo femeiușcă neghioabă și ușor de intimidat. Pentru Dumnezeu, ea ocupase postul de președinte al Companiei de Minerit Davies de la moartea tatălui ei. Nimeni nu o învingea pe Lillian Davies.

– Trei sute.

Ea râse la auzul acelei sume scandaloase.

– Acum spuneți-mi suma adevărată.

Proprietarul îi aruncă o privire domnului Jessup, cântărindu-și în mod evident șansele de a o escroca de mai mulți bani fără să fie pocnit. Nu că Lily i-ar cere bărbatului de la Pinkerton să intervină. Nu avea nevoie de un bărbat ca să îi rezolve problemele.

– O sută douăzeci de dolari, spuse proprietarul.

Lily încuviință din cap, deși ar fi plătit mai mult. Avea nevoie de Calvin cu disperare.

Tranzacția se încheie rapid, iar Lily se întoarse spre domnul Jessup, care nu plecase de lângă ea de când sosiseră acolo. Arătând spre bărbatul inconștient de pe pat, spuse:

– Aruncați-l în trăsură, dacă doriți.

Hotel Fauchère
Munții Pocono, Pennsylvania
Cu patru ani în urmă...

– Lily, scumpo, pielea de pe o parte a mădularului meu începe să se irite.

– Bietul de tine!

Lily se aplecă și își folosi limba pentru a calma zona abuzată. Lasă-mă să te ajut!

Calvin, soțul ei de mai puțin de trei săptămâni, se lăsă pe spate în pat și scoase un geamăt, de durere și plăcere deopotrivă.

– De fapt, nu mă ajuți, șuieră el greoi în timp ce ea presăra sărutări pe pielea sensibilă.

Trupul lui reacționă imediat, mădularul crescându-i sub buzele ei. În loc să o împingă de lângă el, degetele lui puternice se strecurară în părul ei blond, dându-i șuvițele rebele din ochi, expunând ochilor săi albaștri ajutorul pe care ea i-l dădea.

– Asta a provocat problema, în primul rând. Un bărbat are nevoie de timp de refacere, femeie.

Lily îl ignoră, complet concentrată asupra sarcinii ei. Adora gustul lui și senzația pielii fine și mătăsoase pe limba ei. Pielea moale se întinse peste mădularul încordat. Cel mai mult adora cum el reacționa la orice lucru pe care îl făcea ea, ca și cum nu se putea sătura de Lily. Ea înțelegea prea bine sentimentul; nu voia să se oprească vreodată din a-l atinge sau a-l săruta. Nu voia să înceteze să respire același aer cu el. De fapt, încă de la începutul lunii lor de miere, în urmă cu douăzeci de zile, ei de-abia părăsiseră patul.

Curtarea ei se desfășurase rapid, ei se cunoscuseră doar cu două luni înainte de a decide să fugă împreună. Deși mulți ar numi-o nesăbuită, Lily nu fusese niciodată mai sigură de un lucru. Calvin era tot

ce își dorea. Inteligent și aventuros, muncea neobosit ca reporter pentru *New York Bugle*, unde apăra cauzele celor mai puțin norocoși. Dădea în vileag corupția. Dezvăluia ipocrizia din politica din New York. Era și chipeș, totodată, cu părul castaniu, ochii de un albastru luminos și o constituție înaltă și zveltă care vibra de energie și încredere. Avea ambiție și convingeri puternice, era un bărbat care avea să ajungă pe culmi înalte în viață. Lily de-abia aștepta să îl ajute la fiecare pas pe acel drum.

Fără îndoială, trebuia să își convingă tatăl să le accepte căsătoria, dar Lily își pregătise argumentele. Calvin susținea că Warren Davies avea să fie furios că unica lui fiică se măritase cu un simplu reporter, cu un bărbat fără bani sau prestigiu, dar Lily avea încredere în tatăl ei. La urma urmei, el plecase spre teritoriul statelor Dakota în adolescență pentru a face avere și ieșise victorios cu o mină prosperă de argint. Respecta munca grea și hotărârea, respecta orice bărbat care se baza pe propria minte și pe curaj pentru a-și croi drumul în lume. Fără îndoială, urma să ajungă să îl placă pe Calvin de îndată ce aveau să se cunoască.

Lily îl eliberă pe Calvin cu un sunet umed, iar mădularul soțului ei căzu pe stomacul lui.

– Vrei să mă opresc? întrebă ea mieros, plimbându-și unghiile pe interiorul coapselor lui.

Calvin tremură.

– Dumnezeule, te rog, nu! Știu că nu am multe de oferit, dar îți dau ție totul dacă mă primești mai adânc. Da, așa, gemu el când Lily își reluă activitatea cu gura ei fierbinte. Of, dacă mor din cauza asta, va merita.

Calvin rar înceta să vorbească, chiar și în momentele intime. Cuvintele nu erau doar mijlocul lui de trai, reprezentau totodată o sursă de alinare și o armă. Hotărâtă să îi închidă gura, Lily întinse mâna și îi cuprinse testiculele în palmă, strângând blând, iar el încremeni.

– Mai repede, spuse Calvin. Mai strâns. Doamne, Lily, ard de viu.

Ea își dublă eforturile, cu mișcări sus-jos, buzele trăgând, limba mângâind, până când mușchii lui începură să tremure. Cu cât era mai dură cu el, cu cât îl zgâria și strângea mai mult, cu atât mai mult îi plăcea lui Calvin. În curând, el înjură, șoldurile lui legănându-se în timp ce se împingea în gura ei. Cu un țipăt, ejaculă în gâtul ei, trupul tremurându-i.

Când zvâcnirile încetară într-un final, Lily începu să presare sărutări pe zgârieturile roșii pe care le lăsase pe abdomenul lui plat și ferm. Și ea era umedă de dorință, excitarea zvâcnind în același ritm cu inima ei. Spune-mi, de cât timp mai avea nevoie Calvin să se refacă?

– Vino-ncoa', vrăjitoareo!

Mâinile lui puternice se strecurară pe sub brațele ei, ridicând-o peste trupul lui. Expresia lui era dureros de tandră, iar Calvin o sărută pe buze. Lily se desfătă cu aroma lui, cu modul în care șoldurile lor se potriveau atât de perfect împreună, cu mângâierea limbii lui în timp ce Calvin îi invadă gura. Dragostea explodă în pieptul ei, fiecare por fiindu-i inundat de o senzație că acesta era lucrul potrivit, senzație care se instală în trupul ei.

– Te iubesc la nebunie, șopti ea când se despărțiră.

Cu dosul degetelor sale, Calvin îi mângâie blând obrazul. Ochii lui albaștri erau întunecați, îmbătați de plăcere, și un surâs îi schimonosi colțul gurii.

– Te iubesc cu adevărat, Lily, iubirea mea. Pentru totdeauna.

Ei îi crescu inima.

– Cât de norocoasă sunt că te-am întâlnit.

– Norocul este complet de partea mea. Ești Lillian Davies, ai fi putut avea orice bărbat...

Ea își puse un deget pe buzele lui.

– Dacă este adevărat, atunci te aleg pe *tine*, Calvin –, iar tu ești modest. Știu că există o serie de femei în trecutul tău.

Deși poate că nu era bogat, Calvin era tipul de bărbat pe care femeile îl urmăreau. Cu o înfățișare chipeșă și o constituție zveltă, radia putere și grație și avea o anumită legănare în mers, care era suficientă, cât să nu dea în fanfaronadă. Ochii lui ageri nu ratau nimic, în timp ce un mic licăr în adâncimile lor albastre insinuau o glumă secretă. Acesta era un bărbat care făcea mintea unei femei să devină păcătoasă. Să se întrebe de ce ar putea fi capabil diavolul într-un dormitor...

Ce noroc că Lily nu mai trebuia acum să tânjească după el și să își pună întrebări. Nu, știa exact ce talente poseda el în acel domeniu – și nu avea nici o intenție să renunțe vreodată la el.

– În trecutul meu, poate, și acolo vor rămâne.

Calvin îi cuprinse sânul, degetele lui abile tachinându-i sfârcul până când se întări sub atingerea sa.

– Ar face bine. Nu am nici o intenție să te împart cu cineva.

El strânse sânul moale și rotofei, făcând-o să icnească.

– Nici eu pe tine. Toți frumușeii aceia care făceau coadă în urma ta ar face bine să dispară când ne întoarcem la New York.

– *Făceau coadă?* Ea îl ciupi de sfârc, iar el fu cel care icni de data asta. Retrage-ți vorbele. Nu face nimeni coadă după mine.

– Devii furioasă? Știi ce reacție am când ești supărată. Luându-i mâna de pe pieptul lui, îi aduse degetele la buze și le sărută vârfurile. Și număr nu mai puțin de patru dintre cei mai râvniți burlaci din Manhattan care speră să te prindă în mrejele lor, scumpa mea. Să le dau nume?

– Ei vor doar averea tatălui meu, nu pe simpla Lily, încăpățânata și autoritara fiică a unui miner.

– Te înșeli. Văd cum se uită la tine, cu adorație în ochi, nu cu lăcomie. Exact așa cum te sorb și eu din privire.

Lily simți cum stomacul i se încălzește și se agață de acel compliment, nevrând să uite vreodată suavitatea pe care acest bărbat o adusese în viața ei. Își împleti picioarele cu ale lui, frecându-i pielea aspră cu tălpile ei moi.

– În noaptea în care ne-am cunoscut, m-ai invitat la dans. Habar nu aveam cine erai.

– Nu îți știam numele, doar că erai cea mai frumoasă și mai captivantă femeie din încăpere. Nu puteam sta deoparte. Trebuia să aflu tot ce puteam despre tine, să te ating, chiar și de-ar fi fost doar să dansez cu tine.

– Iar tu, reporterul misterios din încăpere, supraveghind petrecerea cu ochi ageri, atenți. Nimeni nu prea știa ce să creadă despre tine.

– Cred că majoritatea oamenilor m-au confundat cu un lacheu, spuse el crispat.

– Nici o șansă. Postura ta este la fel de servilă ca...

– A ta? propuse el.

Lily râse, iar buzele lui ajunseră pe gâtul ei. O ciupi ușor și o linse, tachinându-i pielea, până când ea se agită sub el. Disperată. Dornică.

– De cât timp de refacere spuneai că ai nevoie?

Calvin o împinse ușor pe spate și se poziționă între coapsele ei.

– Scumpa mea Lily, gura unui bărbat nu are niciodată nevoie de timp de refacere. Alunecând în jos, pe trupul ei, presără o dâră de sărutări până în locul ei intim și începu să o lase fără suflare.

*

O bătaie în ușa camerei de hotel străpunse creierul lui Calvin. El se foi, luptându-se cu efectele somnului, dar și cu cele ale unei soții lacome, întinzându-se pentru a alunga durerea de mijloc. O singură persoană ar îndrăzni să îi deranjeze, iar Calvin știa că nu ar bate la ușă dacă nu ar fi urgent.

Sperând să nu își trezească soția, Calvin se mută pe marginea saltelei și se întinse după pantaloni. *Soția.* Îi plăcea să spună acel cuvânt. Îi plăcea destul de mult. Își petrecuse copilăria călătorind prin lume cu părinții lui, devotați scopului de a-și răspândi religia, niciodată lăsându-l într-un singur loc prea mult timp. Case temporare, prieteni temporari. Niciodată nimic permanent sau real – nu până la Lily. Ea îi aparținea lui acum.

Aruncă o privire peste umăr la silueta ei adormită. Părul blond i se revărsa peste cearșafurile crem asemenea unor raze de soare. Lily dormea pe o parte, ținându-și ambele mâini sub obraz, de parcă s-ar fi rugat. Emoțiile crescură în pieptul lui, simțind o senzație intensă, până în oase, că acesta era lucrul potrivit, o senzație pe care nu o mai simțise niciodată înainte. Și cu această femeie, dintre toți oamenii posibili. Ei veneau din două lumi diferite; a lui Lily era compusă din petreceri și șampanie, în timp ce a lui era una de pură hotărâre și curaj. Și totuși, cumva, lucrurile funcționau.

Încă o bătaie îl duse pe Calvin la ușă. Hugo, cel mai bun prieten al său și, uneori, valet, stătea pe coridor, cu ochii plini de îngrijorare.

– Tatăl ei este aici.

Calvin încremeni.

– Tatăl ei? Tatăl lui Lily? *Aici?*

Când Hugo încuviință din cap, Calvin își simți stomacul încordându-se. Rahat! Trebuia să fie în Dakota.

Hugo ridică din umeri.

– Tot ce știu este că e la parter, întreabă de tine.

Mintea lui Calvin se învârtea. Nu îl cunoscuse pe Warren Davies, dar cunoștea reputația bărbatului. Un om de afaceri nemilos, care nimicea revoltele și neînțelegerile prin orice mijloace posibile, chiar și prin vărsare de sânge. Ultima încercare de a organiza un sindicat la mina de argint a lui Davies sfârșise prin moartea a peste cincizeci de oameni. Davies era recunoscut ca primind ceea ce își dorea... iar Calvin bănuia că aceasta nu avea să fie o vizită plăcută.

– Lasă-mă două minute și cobor.

Închise ușa și se grăbi să își adune hainele de pe podea. Deși se spălase regulat, nu mai purtase haine de cel puțin o săptămână, de când părăsise camera ca să îi cumpere lui Lily înghețată de la un magazin din josul străzii – o delicatesă pe care el o linsese de pe minunatul ei trup gol, își aminti Calvin zâmbind. Își găsi cămașa curată, dar mototolită, iar lavaliera era la fel de șifonată. Nu tocmai așa cum voia el să își cunoască socrul.

După ce se îmbrăcă, își verifică fața în oglindă. O barbă de două zile, neîngrijită, îi acoperea maxilarul. Se înfioră. „Nu am ce-i face acum", se gândi el și își trecu un pieptăn prin părul ciufulit.

– Calvin? Unde pleci?

El se întoarse la auzul vocii răgușite și somnoroase a soției lui.

– Tatăl tău este aici.

– Tati e aici?

Ea se ridică în capul oaselor, cearșaful căzând de pe trupul ei și dezvăluind cei mai atrăgători sâni pe care pusese el vreodată ochii.

– Este la parter.

Calvin se întinse după redingotă și o îmbrăcă. Era cea mai bună haină a lui, din stofă de un albastru-închis, pe care o cumpărase anul trecut. Își scutură mânecile de praf și își aranjă manșetele.

– Cum a aflat unde suntem? Acum în picioare, Lily se chinuia să își adune hainele. Calvin observă că mâinile îi tremurau în timp ce bâjbâia după cămașa ei. Se presupunea că trebuie să meargă să viziteze mina.

– Habar nu am. Vom afla în curând.

Calvin merse lângă ea și o apucă de umeri, oprindu-i mișcările frenetice.

– Scumpo, așteaptă!

Ea își îndreptă spatele și îl privi fix, cu ochii mari și panicați. El o sărută pe nas.

– Vom fi bine. Va înțelege, îți promit.

Lily înghiți în sec, dar încuviință din cap.

– Desigur. Ai dreptate. Ar trebui să cobor și eu cu tine totuși.

– Nu, nu este nevoie. Merg eu mai întâi. Ia-ți cât timp ai nevoie ca să fii gata. Nu este nici o grabă.

– Așa voi face. Degetele ei strânseră reverele hainei lui. Calvin, te iubesc.

El îi zâmbi, coborându-și mâinile pe trupul ei pentru a-i mângâia sânii.

– Și eu pe tine. Repede, înainte să decidă să dea buzna în cameră.

O lăsă pe Lily să se îmbrace și ieși pe coridor. În timp ce porni spre parter, își reaminti în sinea lui toate motivele pentru care Warren Davies ar trebui să fie de acord cu el ca soț al lui Lily. Ca și Davies, Calvin crescuse în sărăcie, dar își croia propriul drum în lume. Avea o slujbă bine plătită, avea toate mâinile și picioarele. Avea chiar și toți dinții. Nu ar trata-o niciodată urât și nu ar răni-o pe Lily. Mai presus de toate, o iubea din toată inima lui. Ce tată nu ar vrea ca fiica lui să fie fericită și iubită?

Hugo aștepta la baza scărilor, chipul posomorât fiindu-i încruntat.

– Este în salonul din față, spuse Hugo. Și nu pare încântat. Doi bărbați stau afară, în trăsura lui, unul este la ușa salonului. Este o matahală de om.

Acea informație nu îi pică bine. De ce adusese Davies o armată cu el?

– Mulțumesc. Lily va coborî imediat. Te ocupi tu să o conduci?

– Da, domnule. Și mult noroc.

Un bărbat masiv păzea salonul. Când Calvin se apropie, bărbatul deschise ușa, apoi o închise rapid în urma lui Calvin. De îndată ce ochii lui se adaptară luminii amiezii, Calvin văzu un bărbat îndesat, bine îmbrăcat, în fața ferestrei. Warren Davies.

Davies înaintă, iar Calvin observă imediat asemănarea cu fiica lui. Aceiași ochi de culoarea whisky-ului, un castaniu-deschis cu pete de auriu, și o bărbie aproape la fel de încăpățânată. Davies avea părul scurt, cenușiu și o mustață lungă, asemănătoare cu cea a unui cowboy de prin Dakota. Expresia lui nu era deloc blândă totuși, iar o presimțire se infiltră în pieptul lui Calvin.

– Tu ești Calvin Cabot?

– Într-adevăr, eu sunt, domnule Davies. Întinse o mână spre el, pe care Davies nu făcu nici un efort să o accepte. După o secundă, Calvin coborî mâna și spuse: Știu că poate este o surpriză, domnule...

– O surpriză? spuse batjocoritor Davies. Băiete, o *surpriză* este să vii acasă și să descoperi că bucătarul ți-a pregătit desertul preferat. O *surpriză* este când dai peste un cunoscut pe stradă. O *surpriză* este să ai o zi bună la Bursă. Asta nu este o surpriză. Să aflu că această – gesticulă spre Calvin – mizerie de om a fugit și s-a căsătorit cu unica ta fiică este o catastrofă blestemată.

Calvin simți cum pielea îi ia foc, furia învolburându-se în venele lui ca un potop. „Stai calm", își spuse în sinea lui. Nimic bun nu s-ar

Închise ușa și se grăbi să își adune hainele de pe podea. Deși se spălase regulat, nu mai purtase haine de cel puțin o săptămână, de când părăsise camera ca să îi cumpere lui Lily înghețată de la un magazin din josul străzii – o delicatesă pe care el o linsese de pe minunatul ei trup gol, își aminti Calvin zâmbind. Își găsi cămașa curată, dar mototolită, iar lavaliera era la fel de șifonată. Nu tocmai așa cum voia el să își cunoască socrul.

După ce se îmbrăcă, își verifică fața în oglindă. O barbă de două zile, neîngrijită, îi acoperea maxilarul. Se înfioră. „Nu am ce-i face acum", se gândi el și își trecu un pieptăn prin părul ciufulit.

– Calvin? Unde pleci?

El se întoarse la auzul vocii răgușite și somnoroase a soției lui.

– Tatăl tău este aici.

– Tati e aici?

Ea se ridică în capul oaselor, cearșaful căzând de pe trupul ei și dezvăluind cei mai atrăgători sâni pe care pusese el vreodată ochii.

– Este la parter.

Calvin se întinse după redingotă și o îmbrăcă. Era cea mai bună haină a lui, din stofă de un albastru-închis, pe care o cumpărase anul trecut. Își scutură mânecile de praf și își aranjă manșetele.

– Cum a aflat unde suntem? Acum în picioare, Lily se chinuia să își adune hainele. Calvin observă că mâinile îi tremurau în timp ce bâjbâia după cămașa ei. Se presupunea că trebuie să meargă să viziteze mina.

– Habar nu am. Vom afla în curând.

Calvin merse lângă ea și o apucă de umeri, oprindu-i mișcările frenetice.

– Scumpo, așteaptă!

Ea își îndreptă spatele și îl privi fix, cu ochii mari și panicați. El o sărută pe nas.

– Vom fi bine. Va înțelege, îți promit.

Lily înghiți în sec, dar încuviință din cap.

– Desigur. Ai dreptate. Ar trebui să cobor și eu cu tine totuși.

– Nu, nu este nevoie. Merg eu mai întâi. Ia-ți cât timp ai nevoie ca să fii gata. Nu este nici o grabă.

– Așa voi face. Degetele ei strânseră reverele hainei lui. Calvin, te iubesc.

El îi zâmbi, coborându-și mâinile pe trupul ei pentru a-i mângâia sânii.

– Și eu pe tine. Repede, înainte să decidă să dea buzna în cameră.

O lăsă pe Lily să se îmbrace și ieși pe coridor. În timp ce porni spre parter, își reaminti în sinea lui toate motivele pentru care Warren Davies ar trebui să fie de acord cu el ca soț al lui Lily. Ca și Davies, Calvin crescuse în sărăcie, dar își croia propriul drum în lume. Avea o slujbă bine plătită, avea toate mâinile și picioarele. Avea chiar și toți dinții. Nu ar trata-o niciodată urât și nu ar răni-o pe Lily. Mai presus de toate, o iubea din toată inima lui. Ce tată nu ar vrea ca fiica lui să fie fericită și iubită?

Hugo aștepta la baza scărilor, chipul posomorât fiindu-i încruntat.

– Este în salonul din față, spuse Hugo. Și nu pare încântat. Doi bărbați stau afară, în trăsura lui, unul este la ușa salonului. Este o matahală de om.

Acea informație nu îi pică bine. De ce adusese Davies o armată cu el?

– Mulțumesc. Lily va coborî imediat. Te ocupi tu să o conduci?

– Da, domnule. Și mult noroc.

Un bărbat masiv păzea salonul. Când Calvin se apropie, bărbatul deschise ușa, apoi o închise rapid în urma lui Calvin. De îndată ce ochii lui se adaptară luminii amiezii, Calvin văzu un bărbat îndesat, bine îmbrăcat, în fața ferestrei. Warren Davies.

Davies înaintă, iar Calvin observă imediat asemănarea cu fiica lui. Aceiași ochi de culoarea whisky-ului, un castaniu-deschis cu pete de auriu, și o bărbie aproape la fel de încăpățânată. Davies avea părul scurt, cenușiu și o mustață lungă, asemănătoare cu cea a unui cowboy de prin Dakota. Expresia lui nu era deloc blândă totuși, iar o presimțire se infiltră în pieptul lui Calvin.

– Tu ești Calvin Cabot?

– Într-adevăr, eu sunt, domnule Davies. Întinse o mână spre el, pe care Davies nu făcu nici un efort să o accepte. După o secundă, Calvin coborî mâna și spuse: Știu că poate este o surpriză, domnule...

– O surpriză? spuse batjocoritor Davies. Băiete, o *surpriză* este să vii acasă și să descoperi că bucătarul ți-a pregătit desertul preferat. O *surpriză* este când dai peste un cunoscut pe stradă. O *surpriză* este să ai o zi bună la Bursă. Asta nu este o surpriză. Să aflu că această – gesticulă spre Calvin – mizerie de om a fugit și s-a căsătorit cu unica ta fiică este o catastrofă blestemată.

Calvin simți cum pielea îi ia foc, furia învolburându-se în venele lui ca un potop. „Stai calm", își spuse în sinea lui. Nimic bun nu s-ar

întâmpla dacă și-ar pierde cumpătul. Trebuia să îl liniștească pe bărbatul mai în vârstă, să îi explice ce simțea pentru Lily.

– Știu că par o alegere nepotrivită, dar o iubesc. Voi...

– Nu îmi pasă ce simți pentru ea. Dumnezeule, căsnicia nu este construită pe *sentimente*, băiete. Este despre avere și poziție socială. Lily tocmai și-a făcut debutul în societate și aveam planuri pentru ea. Nici măcar unul dintre acele planuri nu includeau un scandalagiu inferior de la un ziar de care nu a auzit nimeni.

Insulta îl împunse adânc, iar Calvin își încrucișă brațele la piept pentru a se împiedica să îl pocnească pe Davies în barbă. Da, muncea ca reporter pentru *Bugle*, dar avea ambiție. Nu urma să fie mereu un „scandalagiu inferior". Se părea că lui Davies nu îi păsa deloc de acest lucru. Îi păsa doar de cât de potrivit era Calvin drept soțul lui Lily *acum*.

– De ce ați venit aici? întrebă el fățiș.

Gura lui Davies se schimonosi.

– Acum am ajuns la subiect. Am adus actele de anulare ca să le semnezi.

– Nu semnez nici un act de anulare, izbucni el, amabilitatea sa evaporându-se rapid. Dacă Davies voia luptă, Calvin avea să îi ofere una mai mult decât bucuros. Orice ați spune, nu voi renunța la ea.

– Cât? Dându-și marginea hainei la o parte, Davies își cufundă mâinile în buzunare. Cât vrei?

– Nu vă vreau banii. Nu aveți destui ca să mă forțați să o părăsesc.

Davies își dădu capul pe spate și râse.

– Știi exact câți bani am. Nu am nici o îndoială că te-ai informat mult și bine în privința mea înainte să o abordezi pe Lily. Înainte să îi împui capul cu minciunile tale.

Calvin își încleștă dinții atât de tare, încât se temu că i-ar putea trosni maxilarul.

– Nu am mințit-o niciodată pe fiica dumitale. Și nu am abordat-o pentru că este fiica dumitale. Habar nu aveam cine era când...

– Scutește-mă, fiule! N-am timp sau răbdare pentru prostii. Când îți voi spune ce am aflat despre tine, te vei răzgândi în privința anulării.

Cu mintea gonindu-i, Calvin încercă să se gândească ce secrete din trecutul său ar fi putut dezgropa Davies... dar nimic nu îi trecu prin minte. Nu dusese viața unui călugăr, dar totuși nu comisese nici o infracțiune serioasă.

– Așa credeți?

Davies se așeză într-un fotoliu și își puse coatele pe brațele sale.

– Am două informații pe care trebuie să le auzi. Prima este că, deși îmi iubesc fiica, o voi lăsa fără un cent dacă rămâne căsătorită cu tine. Voi doi nu veți vedea un dolar de la mine sau din proprietatea mea. O voi scoate complet din testamentul meu.

Calvin se încruntă, simțind cum inima i se întunecă. Când fugiseră, el nu se gândise suficient de departe cât să își facă griji pentru finanțe. La naiba, fusese crescut cu nimic și supraviețuise, dar Lily iubea viața fetelor din înalta societate, cu petrecerile lor extraordinare, cu cinele luxoase și cu jucăriile scumpe. Și, deși el nu se căsătorise cu ea pentru banii familiei ei, Calvin nu se gândise că avea să îi răpească un asemenea stil de viață. Lily ar rămâne cu... bucăți de carne în loc de *foie gras*. Bere în loc de șampanie. Peticirea rochiilor în loc de cumpărarea altora noi. Să uite de baluri elegante și evenimente sociale; ar putea fi nevoită să își găsească o slujbă ca secretară sau vânzătoare.

Dar cum ar putea el să o părăsească? Poate că tatăl ei mergea la cacealma. La urma urmei, Lily pretindea că Davies o iubea nebunește. Cu siguranță, tatăl ei nu ar...

– Văd că încă nu mă crezi, spuse Davies. Așa că lasă-mă să îți spun al doilea lucru. Am mulți prieteni în guvernul Statelor Unite – mai mulți decât tine, aparent – și au fost mai mult decât dispuși să îmi spună despre recentele tale încercări de mituire. Se pare că ai scris scrisori și ai oferit bani oricui era dispus să te asculte. Are legătură cu soția ta, cea din China...

Capitolul 2

Conacul Davies, Fifth Avenue
Aprilie 1889

Calvin Cabot, fostul ei soț. Aici, în casa familiei ei.

Soț. Chiar și acel cuvânt suna straniu. Amintirea scurtei lor căsătorii îi provoca o greață în stomac, la fel cum ar fi pățit de la niște stridii stricate, chiar dacă el era încă inconștient. Doar văzându-l o înfurie, umilința ei fiind atât de vie, de parcă totul s-ar fi petrecut

ieri. Răsuflă îndelung, hotărâtă să rămână calmă. Lăsând deoparte trecutul lor ghinionist, bărbatul trebuia să trăiască suficient de mult cât să o poată ajuta.

Lily trebuia să își găsească fratele. Cei de la Pinkerton îl căutaseră săptămâni întregi fără rezultate. Apoi sosise o scrisoare, una pe care ea nu o înțelesese pe deplin, dar o recunoscu imediat ca fiind periculoasă. Fără îndoială, Calvin ar fi de acord cu acest lucru de îndată ce s-ar trezi, iar Lily avea să îi arate scrisoarea.

Cu orice preț, acest secret trebuia să rămână îngropat.

Își petrecu următoarele unsprezece ore supraveghindu-l pe Calvin, timp în care încercă să îi toarne apă pe gât și îl spălă cu o cârpă. Bărbatul ardea de febră, ceea ce părea straniu. Ea nu îl lăsase în grija servitorilor ei, întrucât nici unul nu știa că Lily fusese căsătorită. Nu, doar doi oameni știau de căsătoria lor –, iar ea nu fusese surprinsă când unul dintre ei apăruse în pragul ușii sale în zori.

Hugo, prietenul și valetul lui Calvin, se prezentase la ușa servitorilor, pregătit să se ocupe de sarcina lui. Avea tenul închis la culoare, ochi căprui blânzi și păr negru, scurt, constituția sa mătăhăloasă fiind acoperită bine de un costum de culoarea ciocolatei. Lily îl primi bucuroasă, recunoscătoare că putea pleca pentru puțin timp de lângă Calvin, apoi merse în camera ei pentru a se împrospăta și înviora.

Îl cunoscuse pe Hugo înainte, când ea și Calvin erau în relații mai bune, întrucât Hugo nu era niciodată prea departe de Calvin. Povestea despre cum se cunoscuseră cei doi bărbați era puțin misterioasă, cam ca tot trecutul lui Calvin, dar ea cunoștea câteva detalii. În timp ce era un adolescent sclav în Missouri, Hugo sfârșise în China cu fostul lui angajator, un om de afaceri care murise la scurt timp după sosirea în Orient. Hugo rămăsese acolo, iar cândva pe parcurs, el și Calvin deveniseră prieteni.

Lily fusese invidioasă pe relația lor. Calvin nu permitea multor oameni să se apropie de el, iar ea sperase să atingă acel nivel de intimitate într-o bună zi. Totuși acest lucru nu se întâmplase niciodată. Nu că el ar fi fost interesat de o căsătorie adevărată, oricum. Banii fuseseră scopul lui Calvin tot timpul.

Ea încă își putea aminti cum coborâse la parter în urmă cu patru ani și îl găsise pe tatăl ei stând singur în salonul hotelului.

– Unde este Calvin? îl întrebase ea pe tati.

– Proaspătul tău soț a plecat.

– A plecat? Ea privise în jur. Unde a plecat?

– Înapoi la New York, presupun. Grăbindu-se să cheltuiască banii pe care tocmai i-am dat, fără îndoială.

Lily clipise. Bani? New York?

– Nu înțeleg. I-ai dat bani?

– I-am oferit o anulare, iar el a vrut o avere. Le-a luat pe ambele fără să clipească.

– Anulare? Inima i se strânse în mod dureros, în timp ce plămânii îi cedară, incapabili să tragă aer. Spui că...

Tatăl ei luase o foaie de hârtie de pe măsuța de ceai și i-o întinsese.

– Îmi pare rău, porumbițo. Nu a vrut niciodată altceva în afară de banii familiei noastre.

Calvin nu ar fi părăsit-o, nu ar fi pus capăt căsătoriei lor, nu fără să discute cu ea înainte. O iubea. Lui nu îi păsase niciodată de banii tatălui ei. De fapt, trupul ei cânta încă după repriza de dragoste pe care o avuseseră la etaj. Convinsă că tatăl ei se înșela, Lily întorsese pagina pe partea cu semnătura.

Atunci o văzuse. Clar ca lumina zilei, îi era imposibil să nu recunoască numele care o privea de pe pagină. *Calvin Cabot* fusese scris citeț și elegant pe linia marcată. Un suspin îi scăpase de pe buze, în timp ce lacrimile urcaseră în ochii ei și se revărsaseră. O lacrimă mare căzu pe hârtia din mâna sa.

Chiar și așa, ea credea în Calvin.

– Te înșeli. Asta este... este o greșeală, cumva. Vei vedea. El se va întoarce după mine și atunci îmi va explica.

Tati doar scuturase din cap.

– Îți arăt bucuros o copie a ceculuipe care i l-am dat. L-a luat foarte nerăbdător. Nici măcar nu s-a împotrivit. Acesta este genul de bărbat cu care vrei să fii căsătorită? Meriți pe cineva mai bun, porumbițo.

– Te rog să nu îmi spui așa, izbucnise ea, pentru prima dată neplăcându-i implicația numelui lui de alint pentru ea din copilărie. Implicația că ea era o persoană ușor de păcălit. Și ți se va dovedi că te înșeli, tati. Calvin este un om bun, un om onorabil. Nu s-ar căsători niciodată cu mine pentru banii mei.

– De-abia îl cunoști. Te iubesc enorm, Lily, dar niciodată nu te uiți înainte să sari. Ar fi trebuit să insiști pentru o logodnă cum se cuvine, nu să fugi grăbită și să te căsătorești cu el după doar câteva săptămâni.

– Vrei să spui că ar fi trebuit să mă mărit cu unul dintre bărbații pe care tu îi împingi spre mine, și toți erau groaznici.

– Atunci, mai vedem noi despre Calvin Cabot al tău, spusese tatăl ei, ridicând palmele pentru a o calma. Voi recunoaște bucuros că m-am înșelat când el se va întoarce.

O, cât așteptase Lily. Ca o proastă, cocoțată la fereastră, privind îndelung în josul străzii Fifth Avenue și dorindu-și ca silueta înaltă a lui Calvin să coboare dintr-una dintre birjele care treceau. Mândria o împiedicase să îl caute pe Calvin, deși își călcase pe inimă și îi telegrafiase de două ori. El nu venise niciodată. Tatăl ei avusese dreptate tot timpul.

Acea greșeală groaznică o umilise și îi dezamăgise foarte mult tatăl. Cu aprobarea sa, tatăl ei făcuse să dispară întregul episod, ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată. Nimeni nu putea afla vreodată de prostia ei, că fusese destul de nătângă cât să se mărite cu Calvin, ca să nu mai spunem că îl așteptase să se întoarcă după ce el plecase. Acum ea avea o viață diferită, cu un viitor logodnic. Montgomery Fields habar nu avea că Lily mai fusese căsătorită – iar Lily voia ca lucrurile să rămână astfel.

Monty venea dintr-o veche familie din New York, una cu bani și prestigiu. El participa la orice eveniment social important și cunoștea aceiași oameni ca și ea. Pe scurt, Monty era genul de soț pe care Warren Davies îl dorise pentru unica lui fiică. Nu ca prima ei alegere dezastruoasă, ticălosul care dormea în prezent într-o cameră în josul coridorului.

Monty era mai mult decât prietenul ei. De asemenea, el făcea parte și din consiliul de conducere al companiei de minerit Davies Mining, unde devenise un aliat în cazul problemelor delicate, împreună cu Edward, unchiul lui Lily. Dacă îl înfuria pe Monty, își punea în pericol poziția cu greu câștigată în compania tatălui ei, o companie pe care Lily intenționa să o păstreze în familie până când fratele ei putea prelua conducerea. Nu avea să permită trecutului ei cu Calvin să îi amenințe șansa la fericire.

După ce se împrospătă, se întoarse în camera de oaspeți. Hugo stătea amenințător lângă pat, privindu-și încruntat angajatorul. Ea merse lângă partea opusă a patului. Of, cât de mult își dorea să fi existat altcineva la care să apeleze, altcineva care să o poată ajuta. Oricine, în afară de bărbatul inconștient din acel pat. Lily ura să aibă nevoie de ceva de la Calvin, un bărbat pe care îl detesta.

Dar el ajutase la crearea acestui dezastru; putea măcar să ajute la rezolvarea situației. Rapid și discret.

Hugo își coborî bărbia în piept.

– E rău de data asta.

– Cum adică, *de data asta?* șopti ea. Cât de des se întâmplă lucrul ăsta?

Hugo nu răspunse, doar continuă să îl privească pe bărbatul de pe pat. Piciorul lui Calvin se mișcă sub așternut. O clipă mai târziu, se întoarse pe spate cu un geamăt slab. Cearșaful îi căzu pe șolduri, dezvăluindu-i trunchiul dezgolit, iar Lily încercă să nu reacționeze. Îl dezbrăcase în timp ce Calvin ardea de febră, disperată să îi mai scadă temperatura, așa că ar trebui să fie imună la priveliștea trupului său gol. Dar după patru ani, ochii ei îl sorbiră, desfătându-se cu silueta lui surprinzător de puternică.

Piele fină și bronzată peste mușchi fermi. Picioare lungi cu un strat de păr maroniu. Același strat de păr părea puțin mai gros pe pieptul lui lat, subțiindu-se pe măsură ce cobora spre un stomac plat, ispititor, unul care atrăgea ochiul mai jos. Și mai jos apoi...

Blestemat să fie. Lily trebuia să plece, trebuia să iasă din cameră și să își recapete echilibrul. Să se uite drăgăstos la Calvin, ca o cocotă, era sub demnitatea ei.

Chiar când era pe punctul de a pleca, el vorbi.

– Of, slavă Domnului că ești tu, îl auzi ea mormăind către Hugo. Glasul îi suna de parcă o lamă ascuțită trecuse prin traheea lui. Am avut cel mai groaznic vis. Era scorpia blondă. Era aici, mă țintuise și mă ținea captiv. A fost un coșmar nenorocit.

Hugo tresări, în timp ce Lily își încleștă pumnii. Căldura își croia drum pe gâtul ei, urcând apoi spre fața sa.

Ceva în reacția lui Hugo probabil că fusese perceput de creierul tulburat de droguri al lui Calvin, pentru că el încremeni. Întoarse încet capul pentru a cerceta încăperea, privind împrejurimile: așternuturi din satin, operele de artă neprețuite de pe pereții de un galben pal. Lividitatea tenului său deveni acum de culoarea făinii, mușchii feței lui destinzându-se, surprinși.

Lily se îmbărbătă când el o văzu, în cele din urmă. Ochii li se încleștară – iar el tresări, scoțând un geamăt. Lily își împreună brațele într-o încercare de a se împiedica pe sine să îl strângă de gât. „Tom are nevoie de tine. Îl poți suporta pe Calvin dacă asta înseamnă să îți găsești fratele."

De la moartea tatălui ei, fratele ei mai mic era singura familie care îi mai rămăsese pe lume. Îl iubea enorm de mult pe Tom, necondiționat – spre deosebire de ticălosul care acum se foia disperat să își tragă cearșaful până la bărbie. Lily făcuse greșeala să îl iubească și pe el odată, iar Calvin se dovedise rapid nedemn de un asemenea sentiment puternic. Vierme oportunist!

– Nu e nevoie să te deranjezi, îi spuse lui Calvin. Sunt deja familiară cu – și complet neimpresionată de – tot ce este sub acel cearșaf. „Mincinoaso!"

Calvin înghiți în sec, privirea sa sărind de la ea la Hugo, rămânând în cele din urmă asupra prietenului său.

– Ce naiba caut aici?

– Ea te-a pescuit din localul lui Sing.

Ochii albaștri și furioși se întoarseră să îi întâlnească pe ai ei.

– La naiba! I-am dat o sumă uriașă de bani ca să îmi păstreze secretă prezența acolo. De ce ai distrus asta?

– Pentru că mi-ai ignorat scrisorile. Nu am avut de ales decât să te răpesc.

Oftatul lui fu greoi și înșelător.

– Trebuie să mă îmbrac.

– Nu pleci până nu vorbim și până nu ești de acord să mă ajuți, se răsti ea.

– Nu fac absolut nimic până nu îmi golesc vezica și nu îmi acopăr ouăle, ripostă el.

Șocul și rușinea o învăluiră pe Lily, dar ea își păstră cumpătul.

– Bine. Mă întorc în zece minute – iar dacă încerci să scapi, îl voi pune pe șoferul meu să te împuște.

Lillian Davies. Fosta lui *soție*. Iar el era în casa familiei ei. Dumnezeule! Lui Calvin de-abia îi venea să creadă ce ghinion avea.

Se propti în coate, pregătit să își urle nemulțumirea la Hugo – iar durerea explodă în spatele ochilor lui. Închise brusc ochii și se lăsă înapoi pe spate, un geamăt huruind în gâtul lui.

– La naiba, capul meu! Te rog, spune-mi că ai adus remediul.

– Desigur.

O sticlă atinse mâna lui Calvin. El bău grăbit conținutul revoltător, rețeta fiind un secret pe care Hugo îl păzea mai tare decât misiunea unui spion în timp de război. Aruncând deoparte sticla goală, Calvin se concentră să nu vomite pentru câteva clipe.

Când greața trecu, el spuse:

– Păcat că ea nu s-a născut acum o sută de ani. L-ar fi putut pune pe fugă pe Napoleon. Ce i-ai spus?

– Nu multe. I-am dat de înțeles că acesta nu este un lucru ieșit din comun totuși.

Calvin bombăni. Probabil că ea oricum nu se aștepta la mai mult din partea lui. Era fiica lui Warren Davies din cap până-n picioare. Nemiloasă și răzbunătoare. Deși ajutarea celui mai aprig competitor al lui Calvin fusese o lovitură extrem de nemiloasă, chiar și pentru un Davies, și una pe care Calvin nu avea să o ierte cu ușurință.

– Cum te simți?

– De parcă am fost trecut prin tiparniță de câteva ori. Privirea lui Calvin cercetă încăperea, decorul dantelat și conștientizarea locului în care se afla reușind doar să îl facă să se simtă și mai rău. Trebuie să mă ajuți să ies de aici.

– Ai auzit ce a spus stăpâna. Are nevoie de ajutorul tău cu ceva – ceva destul de important cât să te răpească. Nu crezi că ar trebui să asculți ce are de zis?

Stomacul lui Calvin se învolbură, iar el rosti printre dinții încleștați:

– Nu este stăpâna. Căsătoria a fost anulată, după cum bine știi.

El aproape credea că acel lucru nu se întâmplase niciodată, cu excepția viselor erotice pe care încă le avea în unele nopți. Era greu de spus pe cine ura mai mult când se trezea: pe el însuși pentru că avea visele, în primul rând, sau pe ea pentru că i le provoca.

Se luptă să se ridice în capul oaselor.

– Și mai știi și că am evitat-o timp de două săptămâni. Ajută-mă să mă ridic. Trebuie să plec.

Hugo oftă, dar își strecură brațele pe sub umerii lui Calvin și îl ridică în picioare. Calvin se împletici până la toaletă, unde se ușură, apoi se spălă pe față. Fumul specific, cu aromă de nucă, al opiului îi zăbovea în nări, o consecință nefericită a ascunzătorii sale. Nu mai fumase pipă de ani buni și nu vizitase localul lui Sing pentru drogul euforic. Mergea acolo să se ascundă în timpul rarelor momente când ieșea din nou la suprafață febra din Hong Kong, doar pentru a împiedica pe toată lumea să afle despre slăbiciunea lui. Nimeni până atunci nu se gândise să îl caute la Sing, nici măcar o dată în trei ani... cum de reușise scorpia?

„Nu crezi că ar trebui să asculți ce are de spus?"

Nu, nu credea. Orice favoare avea ea nevoie, mică sau mare, lui Calvin nu îi păsa. Nu își putea *permite* să îi pese. Avea destule probleme de-ale lui. Lily îl credea un oportunist, un vierme ahtiat după bani, și nu avea nici o intenție să îi schimbe acea părere. Nu conta că îl împiedicase pe tatăl ei să o dezmoștenească în urmă cu patru ani. Datorită lui, moștenitoarea argintului era exact acolo unde îi era locul: cinând cu prietenii ei simandicoși și participând la petreceri și mai simandicoase. Conducând prețioasa companie a tatălui ei. Ajutându-i pe editorii rivali. Așa că el îi făcuse destule favoruri, mersi.

Firește, era puțin curios cu privire la motivul ei de a-l răpi. Informația era treaba lui, la urma urmei; aduna informații așa cum un om sărman aduna monede. Și, în ciuda anulării, el rămăsese la curent cu plecările și venirile ei, cu bărbații cu care se asocia ea. Nu existaseră mulți bărbați în afară de vechiul ei pețitor, Montgomery Fields, un bărbat bine-cunoscut în oraș.

Fields era un imbecil de primă clasă. Cel mai rău lucru pe care societatea din New York îl avea de oferit, cu lenevia lui și cu acel sentiment că totul i se cuvenea. Nu o merita pe Lily și, cu siguranță, ea trebuia să știe asta. Femeia l-ar mânca la micul dejun și apoi i-am împrăștia oasele pe Fifth Avenue. Fie asta, fie avea să o plictisească de moarte.

Chiar și așa, Calvin nu avea nici un drept să stea în calea ei. Căsătoria lor pripită fusese ștearsă în mod foarte eficient, fiind mituiți oameni din două state ca să o facă să dispară. Fără îndoială, Warren Davies făcuse o treabă strașnică înlăturând orice legătură între fiica sa și Calvin.

La acel moment, Calvin fusese neputincios. Nu posedase banii sau resursele necesare pentru a i se împotrivi lui Davies, nu fără să își încalce promisiunea făcută lui Hugo, prietenul care îi salvase viața de nenumărate ori. Acea promisiune încă aștepta să fie îndeplinită, un lucru care îl bântuia pe Calvin în fiecare zi.

Își frecă fața cu ambele mâini. Ce naiba căuta el aici? Până recent, Lily nu încercase să îl contacteze, nici măcar după moartea ticălosului de taică-său. Nu tu scrisori, nu tu telegrame. De puținele ori când dăduse nas în nas cu el prin oraș, îl ignorase vădit.

Atunci, ce putea ea să vrea de la el acum? Aproape că își putea închipui conversația:

– Am nevoie de ajutorul tău, Calvin, ar spune ea.

– Orice ai nevoie, răspunsul este nu, ar răspunde el.

– Atunci te voi sufoca în somn, i-ar spune ea.

– Mi-ar plăcea să te văd încercând, ar riposta el.

Oftând, deschise ușa și intră în dormitor, înfiorându-se din nou la vederea decorului țipător și stângaci. Firește, Calvin nu știa mai nimic despre decorarea unei case, dar știa când lucrurile erau urâte – iar această cameră se califica, în mod sigur, pentru acest adjectiv. Acoperite cu nuanțe de galben, aluzii la bogăția lui Davies erau peste tot, de la covoarele groase și draperiile greoaie la mobila impunătoare și tavanul pictat într-un auriu luminos.

– Amintește-mi să scot tot aurul din casa mea, bombăni el în drum spre fereastră.

– Nu ai aur în casă. Ești bogat precum Cresus, dar ești prea zgârcit ca să cheltui ceva, spuse Hugo.

Calvin își ignoră prietenul; avea probleme mai mari acum. Trei ferestre mari, boltite, dădeau spre grădină, iar când privi în jos, văzu că erau la etajul doi. Era puțin cam prea sus ca să sară fără să își rupă ceva.

– Ia cearșafurile, apucă-te să le legi unul de altul.

Hugo bombăni în barbă, dar se întinse spre pat. Calvin i se alătură și confecționară o frânghie întortocheată din cearșafuri din satin, cuvertură și pătură.

– Nu-i destul de lungă să ajungă la pământ, spuse prietenul său.

– Știu, dar mă va duce mai aproape, cât să pot sări, pun pariu. În plus, nu avem destul timp să caut drumul de ieșire prin casă și să risc să fiu prins. Grăbește-te – leagă capătul de pat.

Hugo se lăsă în genunchi la baza patului cu baldachin, în timp ce Calvin duse frânghia din cearșafuri la fereastră. Deschise fereastra și coborî frânghia din cârpă pe geam, legănându-se de peretele casei.

– Gata, spuse Hugo, iar Calvin nu pierdu timpul, legănându-și un picior peste pervaz și apucând frânghia alunecoasă cu ambele mâini.

Încet, începu să coboare spre pământ, rugându-se ca nodurile cearșafurilor să reziste măcar până să ajungă la primul etaj. Cu picioarele legănându-i-se în aer, un fior familiar îi străbătu sângele: palpitația necunoscutului, pericolul urmăririi.

Același entuziasm îl atrăsese și la meseria de reporter de ziar. La *Bugle* își căpătase rapid reputația unui bărbat care era dispus să riște orice pentru o poveste. Muncise mult ca să divulge corupția. Să facă criminalii să plătească pentru faptele lor. Să îndrepte răul făcut în oraș. Calvin presupunea că acesta era modul lui de a duce mai departe

moștenirea lăsată de părinții lui, doar că el răspândea adevărul în loc de religie. Facerea de bine îi curgea prin sânge, aparent, deși găsise o modalitate de a câștiga bani în timp ce îi ajuta pe oameni.

Hugo se aplecă pe fereastră ca să verifice progresul lui Calvin.

– Încă puțin, spuse el încet. Mai este cam un metru și jumătate din frânghie.

Conștiincios, Calvin coborî, mușchii brațelor lui tremurând de efort. O spărtură explodă în dreapta lui, mici bucăți de cărămidă zburându-i în față. El tresări și încercă să își acopere capul cât de bine putu.

– *Dumnezeule!*

– Următorul glonț va fi în fundul tău, strigă o voce feminină de pe pământ.

Calvin privi peste umăr. Lily stătea acolo jos, cu birjarul ei lângă ea, care avea o pușcă în mâini.

– Ai tras spre mine!

– Să fim cinstiți, *el* a tras spre tine. Arătă spre bărbatul din dreapta ei. Eu nu eram sigură că mă pot forța să ratez. Iar el va trage din nou dacă nu te întorci la etaj, Calvin.

Mâinile îi alunecară ușor pe material, iar el încercă să întețească strânsoarea. Din nefericire, atacul, împreună cu ultimele zile petrecute în pat îl slăbiseră, îl secaseră de putere. Nu știa cât mai putea să se țină de cearșaf.

– La naiba, Lily! O să cad. Lasă-mă să cobor pe pământ și discutăm.

Râsetul ei tensionat răsună în grădină.

– Chiar te aștepți să cred asta? În secunda în care picioarele tale vor atinge pământul, nu te voi mai vedea niciodată. Sus, Calvin! Mișcă-te!

– Promit că nu voi fugi. Hai să fim adulți în chestiunea asta, spuse el grăbit, mâinile transpirându-i într-un ritm alarmant. Brusc, alunecă câțiva centimetri, iar inima i se strânse. Pământul încă era prea departe ca să poată sări și să fie în siguranță. Haide, scumpo! Poți să mă crezi...

– Ai încălcat toate promisiunile pe care le-ai făcut vreodată. Știam că vei încerca să te strecori afară. Urcă înapoi în cameră, *scumpule*, înainte să îl pun pe Jenkins să tragă din nou.

Unul dintre nodurile de deasupra capului său se slăbi, iar Calvin alunecă încă puțin. Panicându-se, încercă să găsească un punct

de sprijin pe peretele casei, dar piatra aspră nu îi oferi nici un punct în care să își poată pune piciorul.

– Lily, te rog...

Apoi căzu, aerul șuierând în timp ce el plonjă spre pământ. Pământul îl zdrobi, o căzătură zdravănă pe iarbă, urmată de o durere indescifrabilă din toate părțile trupului său. Calvin se luptă să își recapete răsuflarea, care refuză să vină.

În timp ce vederea i se încețoșă, o văzu pe scorpia blondă, cu chipul ei frumos șocat și plin de vinovăție în timp ce îl privea... și apoi nu mai știu nimic.

Capitolul 3

De data aceasta, Lily nu îi mai lăsă nici o portiță de scăpare.

Lily zăbovea lângă patul lui Calvin, așteptând ca el să se trezească, privindu-i pieptul urcând și coborând constant. Luase o căzătură zdravănă de pe casă, dând din mâinile și picioarele lungi înainte de a se lovi de pământ. Lui Lily i se oprise răsuflarea pentru acele câteva secunde, mintea încremenindu-i de groază, convinsă că îl ucisese.

Totuși el supraviețuise. Era la mintea cocoșului că avea să supraviețuiască – Calvin era indestructibil, o forță a naturii pe care nici un bărbat, femeie sau glonț nu o puteau opri. Fără îndoială, urcase pe treptele societății, luând trei ziare lipsite de succes și transformându-le în afaceri profitabile. Doar câțiva oameni știau că banii familiei ei făcuseră posibilă o asemenea ascensiune răsunătoare.

Oftând, Lily se uită la ceas. El era inconștient de cincisprezece minute. După ce hotărâse că nu își rupsese nici un os, Hugo o ajutase să îl mute pe Calvin la etaj, iar apoi plecase să îl aducă pe doctorul ei. Lily spera sincer ca el să nu fi suferit vreo rană internă. În ciuda tuturor lucrurilor, nu voise niciodată să îl rănească pe Calvin cu adevărat.

Să îl știe nefericit, da. Mort, nu.

Se aplecă peste pat și îi dădu o șuviță rebelă de păr castaniu de pe frunte. Era ciudat să îl vadă atât de aproape. După anulare, drumurile lor nu se mai intersectaseră prea des. Ea călătorise, întorcându-se doar pentru ședințele comitetului director, în timp ce Calvin

și ziarele lui înfloriseră aici în New York. Îl văzuse de trei ori în decursul acelor trei ani – de două ori la operă și o dată pe stradă. Calvin o ignorase de fiecare dată.

Lily nu îi înțelesese niciodată furia, nu avea sens. Dacă i se făcuse cuiva un rău, aceea era ea. Calvin se aruncase la plata pe care i-o oferise tatăl ei, dornic să se întoarcă la amantele lui și la stilul său de viață flușturatic. Nu luptase pentru ea, nu îi ținuse piept lui Warren Davies – ceea ce o derutase pe Lily, având în vedere cum se ținuse scai de ea înainte de căsătorie. Dar în cele din urmă, tatăl ei avusese dreptate: Calvin nu fusese altceva decât un vânător de averi, iar ea, victima lui naivă.

Îl crezuse cu atâta naivitate, lucru care, probabil, o înfuria cel mai tare. Din secunda în care se cunoscuseră, Calvin o copleșise, învăluind-o în haosul personalității sale. Bărbatul nu stătea niciodată locului, energia lui era constantă și neobosită, cu o abilitate nefirească de a captiva încăperea în care intra. Călătorise foarte mult și era extraordinar de citit. Era pe jumătate P.T. Barnum[1] și pe jumătate Dr. Livingstone[2].

Ea obișnuia să considere atrăgătoare acele calități. Acum, își dorea de la oameni să fie serioși și demni de încredere. Previzibili și plictisitori. Cineva care să nu o mintă la fiecare pas.

Iar Calvin era un mincinos înrăit. Manipula fapte pentru a-și câștiga existența, deforma adevărul în ziare după poftele lui. Nu era de mirare că Lily fusese păcălită atunci, prostită la fel de ușor precum cititorii lui astăzi. Ura sentimentul de rușine care venea cu conștientizarea faptului că el o învinsese, îi frânsese inima și mersese mai departe. Cea mai rea parte era că ea sperase *luni* întregi ca tatăl ei să se fi înșelat. Că el avea să se întoarcă. Că o iubise cu adevărat.

„Idioato!"

Calvin se foi, trupul lui lung mișcându-se sub pătură, iar Lily își ținu răsuflarea, așteptând, în timp ce el își recăpăta încet cunoștința. Buzele i se deschiseră într-un geamăt, pleoapele îi fluturau.

---

[1] Phineas Taylor Barnum (1810–1891) – politician și om de afaceri american, cunoscut pentru trucurile sale celebre și pentru aportul său în lumea divertismentului (n.tr.)

[2] David Livingstone (1813–1873) – medic scoțian, misionar protestant și explorator al Africii Centrale și de Est – a devenit celebru datorită eforturilor deosebite din timpul vieții în lupta sa împotriva sclaviei. (n.tr.)

– Dumnezeule, șopti el, iar pentru a doua oară în acea zi, Lily privi cum acei ochi de un albastru luminos cercetară împrejurimile. Ai tras în mine.

– Vizitiul meu a tras în tine, exact așa cum ți-am spus că va face dacă încerci să scapi. De ce nu ai stat locului?

Calvin răsuflă și închise ochii.

– Văd că încă încerci să controlezi pe oricine și orice în jurul tău, exact ca tăticul tău drag.

– Nu că asta ar funcționa cu tine, pentru că tu încerci mereu să scapi de mine.

– De parcă aș avea de ales, bombăni el în barbă.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că vreau să plec, Lily. Lasă-mă să plec!

– Nu. Am nevoie să mă ajuți să îl găsesc pe Tom.

El deschise ochii în același timp în care fruntea i se încruntă.

– Fratele tău? Unde este?

Ea îi aruncă o privire crispată.

– Este evident că nu știu *unde* este. Trebuia să ajungă la mina din Dakota de Sud, dar nu a mai apărut acolo. Nimeni nu l-a mai văzut sau nu a mai auzit ceva de el de când a plecat de la Grand Central.

– O să apară el. Calvin căscă, apoi se strâmbă. Dumnezeule, mă doare tot corpul. Unde este Hugo...

– Calvin, fii atent! Fratele meu a dispărut și am nevoie de ajutorul tău. În mână avea o bucată pe pergament, pe care o lipi apoi de pieptul lui Calvin. Poftim, citește asta.

– Lily, nu te pot ajuta. Am de condus trei ziare...

– Între vizitele la clubul tău de opiu. Da, înțeleg că ești foarte ocupat și îți spun că mă vei ajuta, altfel îți pun perna asta pe față și te sufoc în somn. Un zâmbet vag îi schimonosi buzele lui Calvin, care nu se potrivea cu amenințarea ei, iar Lily scrâșni din dinți. Te amuz cumva?

– Asta a fost cea mai *puțin* amuzantă zi din viața mea, te asigur. Răpit, împușcat, ținut prizonier... Calvin chicoti. Păi, spus așa, îmi amintește mult de cea de-a douăzeci și una aniversare a mea.

– Ah!

Scârbită, Lily se ridică și se întoarse cu spatele la pat, mușchii tremurându-i de dorința de a-l strânge de gât. „Faci asta pentru Tom. Fratele tău mai mic, singurul tău frate." Trase adânc aer în piept

și încercă să își recapete cumpătul. Ce era cu bărbatul acesta de o zgândărea atât de ușor?

Cearșafurile foșniră în spatele ei și îl văzu pe Calvin luptându-se să se ridice.

– Întinde-te, idiotule! Doctorul meu va fi aici în curând și...

– De unde ai asta? El ținea în mână biletul pe care ea i-l aruncase pe piept câteva secunde mai devreme, expresia fiindu-i straniu de serioasă. Pergamentul conținea rânduri cu caractere chinezești împreună cu numele fratelui ei – și al lui Calvin. Biletul ăsta ți-a fost trimis ție?

– Da, se răsti ea. De aceea am încercat să te găsesc. Are legătură cu fratele meu, dar nu știu să citesc în chineză. Tu ai trăit în Hong Kong, așa că sper să îl poți descifra, pentru că a sosit împreună cu o poză pe care nimeni altcineva nu poate să o vadă...

Calvin o întrerupse cu un zâmbet sec.

– Fratele tău e ca și mort.

Teama se strecură pe spinarea ei, încolăcindu-se apoi în jurul gleznelor sale.

– De ce spui asta? Ce scrie în bilet?

– Nu este o scrisoare de dragoste, asta este sigur. A fost scris de Wah Lee. Cum expresia lui Lily nu se schimbă, el adăugă: Din breasla On Leong.

– Nu știu despre cine vorbești. Este vreun fel de om de afaceri?

Calvin își acoperi ochii cu podurile palmelor.

– Am uitat cât de protejată ești de lucrurile astea. Lee este furnizorul principal de corupție în Chinatown. Opiu, jocuri de noroc, femei...

– Bine, dar ce legătură are asta cu fratele meu?

Tom nu făcuse niciodată ceva mai riscant decât să navigheze cu iahtul într-o zi noroasă. Lily și Tom fuseseră apropiați în ultimii ani, iar el nu era implicat în nimic de prost gust sau scandalos. Îi plăceau petrecerile și navigația. Cursele de cai. În curând avea să preia conducerea companiei Davies Mining și să își asume responsabilitatea pentru afacerea tatălui lor.

– Habar n-am, răspunse Calvin, căscând din nou. Nu am citit biletul, doar am văzut de la cine este.

– Păi, îl cunoști personal pe acest domn Lee?

– Normal că îl cunosc, spuse Calvin, glasul sunându-i de parcă ar fi fost ofensat.

Lily recunoscu stupiditatea întrebării. Fiind editorul a două ziare importante din oraș, fără îndoială că el cunoștea pe oricine merita să fie cunoscut în New York – indiferent de ce parte a legii erai.

– Deci vei vorbi cu el ca să afli ce vrea de la Tom?

– Nu, n-o voi face. Mă tem că ești pe cont propriu.

Calvin privi cu un interes lacom cum furia începea să clocotească precum aburul înăuntrul lui Lily – apoi se întâmplă. Obrajii ei catifelați se îmbujorară, roșeața coborându-i și pe gât, în timp ce o scânteie fierbinte se aprinse în ochii ei de un castaniu-deschis, transformând o femeie frumoasă într-o creatură uimitoare, seducătoare. Calvin simți pe piele fiorii unui instinct primar familiar, unul care îi trezi la viață toate gândurile libidinoase în capul său îndurerat.

Dorința se trezi în stomacul său. În urmă cu patru ani, această conversație i-ar fi făcut să sară unul pe altul, smulgându-și hainele în drum spre pat. Acesta fusese un tipar familiar în timpul scurtei lor perioade în care se cunoscuseră, el tachinând-o, enervând-o. Sperând să aprindă un foc pe care apoi să îl poată atinge și gusta, o căldură înăbușitoare, care avea să îi ardă pe amândoi, împreună. Una care ar putea, într-un final, să umple golul din pieptul lui...

Calvin nu avusese niciodată o femeie ca ea, nici măcar o dată în cei douăzeci și șapte de ani ai săi. Puternică, încăpățânată și foarte curajoasă. Lily îl provoca la fiecare pas, limba fiindu-i tăioasă ca o lamă. Intrase pe sub pielea lui ca un parazit – unul periculos pentru omenire. În doar câteva săptămâni, el se îndrăgostise nebunește și o zorise să se căsătorească, încercând în mod absurd să țină o rază de lună în mâini pentru eternitate.

Într-un final, nu existase altceva în afară de atracție între ei – nimic de durată, oricum. Iar Calvin nu făcea aceeași greșeală de două ori, nu dacă o putea preveni.

„Nu contează ce ai făcut în trecut. Poți doar să schimbi viitorul."

Părinții lui îi spuseseră des acest lucru, iar lui îi intrase bine în cap ideea. Așa că nu avea să o ajute – chiar dacă ar putea să o ierte pentru că ocupase locul tatălui ei în Comitetul Pulitzer. Ceea ce Calvin nu anticipa să se întâmple. Vreodată.

Adoptă o expresie dură, înăbușindu-și orice urmă de blândețe din suflet, și așteptă.

Lily își puse mâinile în șolduri, silueta ei mlădioasă vibrând de furie.

– Cum adică, sunt pe cont propriu? Și numele tău apare în acel bilet. Probabil că oamenii ăștia au vreo legătură cu dispariția lui Tom. Dacă a fost rănit? Trebuie să îl găsesc, iar tu o să mă ajuți, pentru Dumnezeu, Calvin. După tot ce s-a întâmplat între noi, îmi ești *dator.*

El nu avea de gând să muște acea momeală.

– Nu trebuie să fac nimic în afară de a merge acasă și de a face o baie. Apoi trebuie să merg la birou și să văd câte pagube au avut loc în absența mea.

Se ridică și o privi în ochi – iar camera se învârti. Își încleștă bărbia și se luptă să își mențină echilibrul, legănându-se ușor. „Nu leșina, Cabot!" Din păcate, se aplecă spre ea, moment în care un licăr – o emoție întunecată – sclipi în ochii ei. Buzele lui Lily se deschiseră ușor, ochii ei fiind fixați asupra gurii lui.

Calvin încremeni, nesigur, în timp ce mintea îi gonea. Oare ea crezuse că el era pe punctul de a o săruta? *Voise* ca el să o sărute? Lily încă nu se mișcase, trupurile lor fiind la distanță de doar un braț unul de altul, iar Calvin nu știa ce naiba să facă. Bine atunci, să o sărute părea cea mai proastă – și mai bună – idee din lume.

Când ea plecă brusc de lângă el, Calvin se simți și mai dezorientat. „Dumnezeule, femeia asta." Fierbinte, rece, sus, jos... Un bărbat avea nevoie de o hartă ca să o descifreze.

Lily merse la capătul patului și își puse mâinile pe tăblia de la picioarele patului.

– Tu cunoști Chinatown. Îl cunoști pe acest domn Lee. Și numele tău este în scrisoare. Nu văd de ce refuzi să mă ajuți.

– Indiferent cât de mult mă rogi, mă lingușești sau mă amenințți, nu pot merge fluierând prin străzile din Chinatown, într-o căutare frivolă a fratelui tău.

– Nu este frivolă!

Ochii lui Lily licăriră, iar el se temu că ar putea începe să plângă. Nu o văzuse niciodată plângând, nici măcar la înmormântarea tatălui ei. Da, el participase, stând în spate ca un observator anonim, în numele ziarelor lui, privind cum ticălosul era coborât în pământ. Nu o abordase pe Lily sau pe fratele ei în acea zi și se strecurase afară de acolo neobservat. Fără îndoială, decedatul Davies era acum în iad, încercând să îl forțeze pe diavol să instaleze un răcitor.

– Este *fratele* meu, Calvin, continuă Lily. Trebuie să îl ajut.

– Bine, atunci ajută-l. Angajează un detectiv – angajează cincizeci de detectivi. Îți permiți. Și nu e ca și cum ai o aversiune pentru a urmări oamenii când ei preferă să fie lăsați în pace.

– Am angajat detectivi – și nu l-au putut găsi în New York sau la mină. I-am retras din caz când am primit scrisoarea domnului Lee.

– Ei bine, nu ai nevoie de mine. Angajează un traducător și mergi tu singură să îl vizitezi pe Wah Lee.

– Asta te-ar putea face să te răzgândești.

Băgând mâna în buzunar, Lily scoase o fotografie împăturită și o despături cu grijă. Când ea ridică hârtia spre el, Calvin se încruntă.

Un permis de căsătorie. El privi mai de-aproape. Destul de sigur, numele lui era chiar lângă al lui Lily.

– De unde ai asta?

– A venit împreună cu scrisoarea. Cea de la Wah Lee.

Nemaifiind amuzat, Calvin luă furios scrisoarea de pe pat, pregătit să îi acorde o atenție mai mare. De ce naiba săpa Lee în trecutul lui Calvin? Cum aflase de căsătorie? Și ce legătură aveau toate astea cu Tom Davies?

Deși cantoneza lui era cam ruginită, Calvin studie cu atenție caracterele de data aceasta, concentrându-se să descifreze întregul mesaj.

Domnișoară Davies,

Fratele tău, Tom Davies, mi-a luat cel mai de preț bun.

Cum nu am putut să îi dau de urmă, trebuie să te fac pe dumneata să înțelegi importanța returnării în siguranță a acestui lucru. Fratele tău trebuie să mi-l aducă până la sfârșitul lunii, altfel voi fi obligat să dezvălui vestea căsătoriei dumitale tuturor ziarelor nedeținute de Calvin Cabot. Chiar ai vrea ca lumea să știe că ai fost cândva căsătorită cu un bărbat care minte pentru a-și câștiga existența, răspândind neadevăruri de fiecare dată când publică un articol? Cred că nu cunoști nivelul ridicat al minciunilor lui, mai ales referitoare la dumneata. Poate te-aș putea lumina, când mi-l vei aduce pe fratele dumitale.

Wah Lee

– Rahat, bombăni el.

Era evident că lui Lee nu îi plăcuseră poveștile din ziarul *Mercury*, cele care expuneau partea neplăcută din Chinatown. Lui Lee

nu îi fusese menționat numele în articole, dar oricine cu jumătate de creier ar recunoaște identitatea infamului domn L. Totuși Calvin nu putea să riște ca Lee să îi spună ceva lui Lily. Ea l-ar spinteca cu un cuțit zimțat și infectat cu tifos dacă ar afla toate lucrurile pe care Calvin i le ascunsese.

– Ce e? Ce scrie? Lily aruncă o privire pergamentului din mâna lui. Este despre Tom?

– Da. Tom a luat ceva ce îi aparține lui Lee, așa că Lee cere prezența fratelui tău. Va dezvălui vestea căsătoriei noastre dacă Tom nu apare până la sfârșitul lunii.

Calvin îi traduse biletul, omițând părțile care erau despre el.

– Până la sfârșitul lunii? Dumnezeule, mai sunt doar șase zile începând de acum. Nu știu dacă îl pot găsi pe Tom în timpul acesta.

– Atunci ai o adevărată problemă.

Mergând cu pași mari spre fotoliul auriu din catifea, Calvin își luă haina și o scutură. Praf de cărămidă pluti în aer. Îmbrăcă haina și îndesă degrabă biletul în buzunar.

– Nu vrei să spui că *noi* avem o problemă? Lily flutură poza. Sau ai uitat despre asta?

– Nu am uitat.

Calvin își scutură manșetele și își netezi vesta. Avea să se ocupe de Lee în propriul lui mod, unul care nu avea nici o legătură cu fratele lui Lily.

– De aceea nu mai pot angaja detectivi. Căsătoria nu poate deveni o știre publică. Nici nu vreau să mai afle altcineva că Tom a dispărut, nu dacă este în vreun fel de bucluc.

– Și totuși informezi editorul a trei ziare, spuse el sec.

– Un bărbat, ripostă ea, care este la fel de interesat să păstreze secretul căsătoriei noastre.

Calvin era interesat de asta, dar nu pentru motivele presupuse de ea. Nevoia lui pentru ca totul să rămână secret era legată de promisiunea pe care o făcuse în urmă cu toți acei ani. „Dacă s-ar afla asta, ar distruge totul pentru Hugo." Toate acestea nu explicau de ce Lily era atât de sigură de sentimentele lui cu privire la acel subiect.

– Ce te face să crezi că vreau să rămână secret? Poate că nu îmi pasă cine află că am fost căsătoriți.

– Dacă simțeai asta, ai fi dezvăluit secretul dinainte. Gândește-te la toate ziarele cărora le puteai vinde informația.

Calvin miji ochii la auzul împunsăturii ei. Nu s-ar folosi de trecutul său cu Lily ca să câștige ușor niște bani.

– Se pare că, la urma urmei, am principii. Și mă tem că ești pe cont propriu.

Ignorând modul în care ea îl privi cu gura căscată, Calvin porni spre coridor. Trebuia să înceapă munca în câteva ore la sediul publicației *Mercury*. Trei zile reprezentau o perioadă lungă pentru un editor să lipsească de la biroul său. Doar Dumnezeu știa ce se întâmplase în timpul ultimei lui crize de malarie.

Răsuci mânerul și începu să deschidă ușa – iar un zgomot asurzitor sparse tăcerea. Porțelanul explodă pe peretele de lângă urechea lui dreaptă, împrăștiind cioburi peste tot. Calvin tresări, acoperindu-și toate părțile importante ale corpului, înainte de a privi peste umăr. Cu chipul roșu și respirând greoi, ochii lui Lily îl sfredeleau.

– Obișnuiai să ții mai bine, spuse el tărăgănat.

– Te-am ratat dinadins, idiotule! Să nu îndrăznești să pleci până nu ajungem la un acord în privința lui Tom. Lily luă o altă figurină de porțelan și își pregăti brațul. Asta te va lovi direct în țeasta aia groasă a ta, dacă nu mă asculți.

– Deja am auzit tot ce ai avut de spus. Calvin își încrucișă brațele la piept, încercând să își controleze reacția previzibilă a corpului față de dușmănia ei. Indiferent de motiv, trebuia să ignore scânteile dintre ei. Nu puteau fi mai nepotriviți unul pentru celălalt, chiar dacă el mai urcase câteva trepte sociale de la căsătoria lor. Ar trebui să îți duci problemele la Joseph Pulitzer, având în vedere că sunteți tovarăși vechi.

– Nu-ți pasă dacă Tom moare? Dacă iese la iveală vestea despre scurta noastră căsătorie?

Calvin observă că ea ignorase împunsătura despre Pulitzer.

– Nu și nu.

– Ei bine, mie îmi *pasă*. Sunt oameni în viața mea care ar fi foarte răniți de vestea căsătoriei noastre. Ca să nu mai zic ce ar spune comitetul de conducere al Davies Mining despre un asemenea scandal. De-abia mă respectă așa cum stau lucrurile acum.

– Astea par să fie problemele *tale*, scumpo, nu ale *mele*. Îți urez noroc.

Deschizând rapid ușa, Calvin ieși pe coridor, așteptându-se la o altă lovitură când ea avea să arunce celălalt bibelou. În schimb, îi auzi vocea, puternică și clară:

– *Te urăsc.*

Nu era o știre nici măcar de pagina a doua, dar iritarea din tonul ei îl făcu să zâmbească oricum.

– Știu, strigă el, apoi dispăru din viața ei pentru a doua oară.

Calvin fluiera în timp ce hoinărea prin conacul Davies, simțindu-se mai bine decât se simțise de foarte multă vreme. Să se certe cu Lily era mai plăcut decât își amintea el.

Prima lor ceartă avusese loc într-un mic șopron de grădină în spatele proprietății Davies, ascunzătoarea clandestină perfectă pentru o întâlnire, în mare parte, decentă. După trei întâlniri, el o ceruse în căsătorie, convins că această femeie era ultima pe care voia să o mai dorească vreodată. Dar noțiunile lor despre nuntă fuseseră foarte diferite...

El se întinse pe păturile ce acopereau mica podea a șopronului.

– Lily, nu mi-e rușine să mă însor cu tine. Hai să o facem cum se cuvine, într-o biserică, în fața martorilor.

Ea își propti mâinile pe pieptul lui și își puse bărbia peste ele. Miji privirea.

– Dacă sugerezi că îmi este rușine să mă mărit cu tine, atunci nici că te-ai putea înșela mai tare. De-abia aștept să mă căsătoresc cu tine. De fapt, nu vreau să aștept.

– Să fugim pare așa de... El încercă să găsească un cuvânt potrivit. Nu vei regreta? Că nu îl vei avea pe tatăl tău la nunta ta? Sau pe fratele tău?

Ea își plimbă o mână goală peste stomacul lui, mângâindu-l cu tandrețe. Mădularul lui neglijat zvâcni, iar Calvin aproape imploră ca mâna ei să coboare mai jos. Doar că își promisese în sinea lui că nu avea să o dezvirgineze până nu erau căsătoriți. Dar, Dumnezeule, cât de mult își dorea să o dezvirgineze. Lily săruta ca o curtezană și avea un corp croit pentru păcat. Fiecare secundă petrecută cu ea era o tortură insuportabilă.

– Nu, spunea ea. Am nevoie doar de tine. În plus, tata nu se va întoarce decât peste câteva luni. Vrei să aștepți atât de mult?

Dumnezeule, nu! El ar rosti chiar acum jurămintele, dacă un pastor ar apărea, cumva, în șopron. Totuși nu simțea că aceasta era soluția potrivită.

– Cred că vei vrea să te fi căsătorit într-o biserică. După mulți ani de-acum, când va fi prea târziu.

Lily se retrase puțin, fruntea ei încruntându-se ușor.

– Încerci să îmi spui ce simt? Te contrazici cu mine de parcă aș fi prea neghioabă sau inocentă ca să îmi cunosc propriile dorințe.

– Nu neghioabă sau inocentă. Mai degrabă naivă.

Cu ochii sclipindu-i, Lily se rostogoli de pe el și se ridică în picioare.

– Naivă? Sunt naivă pentru că eu sunt femeia, iar tu ești bărbatul deștept și cu experiență, care trebuie să ia toate deciziile?

Și așa continuaseră pentru ceva vreme. Lily fusese minunată, țipând la el cu toată furia ei feminină. Calvin încă și-o putea imagina, pieptul ei coborând și urcând, pielea îmbujorată într-o nuanță drăguță de roz. Temperatura din acel șopron crescuse rapid... iar el își încălcase promisiunea. Dezvirginarea nu fusese niciodată atât de distractivă. Ceea ce însemna că lui Lily i se îndeplinise dorința de a fugi degrabă de acasă.

Calvin își trecu mâna peste bărbie, încercând să ignore durerea surdă dinăuntrul său. Nu avea nici un rost să dezgroape trecutul. Nu mai exista cale de întors pentru nici unul dintre ei.

O birjă aștepta în stradă. Calvin se duse într-acolo și urcă înăuntru. Hugo îl urmă degrabă, iar birja porni la drum, ducându-i spre centrul orașului.

– Ce voia? întrebă Hugo.

– Fratele ei a dispărut. Vrea s-o ajut să îl găsească.

– Mă mir că stăpâna n-a angajat un Pinkerton pentru asta.

– A angajat. Fără noroc. Calvin îi povesti lui Hugo despre biletul de la Wah Lee și despre poza permisului de căsătorie. Este îngrozită că va descoperi cineva că a fost cândva căsătorită cu un ticălos ca mine.

– E de înțeles, spuse Hugo, apoi rânji când văzu privirea întunecată cu care îl împunse Calvin. Păi, ce a luat domnul Davies de l-a înfuriat așa tare pe domnul Lee?

– Nu știu, recunoscu Calvin. În plus, nu îmi pasă. Am probleme mai mari, cum ar fi cum a pus Lee mâna pe acel permis de căsătorie.

– A plătit pe cineva, bănuiesc.

– Nu îmi place să îmi sape în trecut. Își roti umerii. Mă face să mă simt... agitat.

– Vorbind de asta, cum te simți? O criză de febră, urmată de căzătura aia. Ai noroc că n-ai murit.

– Mă simt mai bine decât ar trebui, având în vedere toate astea.

– Stăpâna putea mereu să facă miracole cu starea ta de spirit. Înainte ca el să poată contrazice acel argument, Hugo continuă: Încă îmi doresc să îi fi spus despre căsătoria mea.

– Așa ai spus. Dar eu am făcut o promisiune și nu voi da înapoi.

Hugo încuviință trist din cap, scoțând un oftat plin de remușcări.

– Nu am crezut niciodată că o să dureze așa de mult. Dacă aș fi știut că asta o să-ți distrugă căsnicia...

– Ce ai fi făcut? Ai fi riscat siguranța soției tale spunând adevărul? Fii realist, Hugo! M-ai rugat să țin secretul ăsta și am făcut-o. După ce mi-ai salvat de trei ori viața, măcar atât pot să fac și eu, să te aduc împreună cu soția ta. Mai ales pentru că era vina lui Calvin că ei doi fuseseră despărțiți, în primul rând.

Cu malaria lui Calvin agravându-se în China, Hugo îi îmbarcase pe amândoi pe un vapor spre San Francisco, dar nu înainte de a se căsători în secret cu o chinezoaică de care se îndrăgostise în urmă cu câteva luni. El plănuise ca despărțirea lor să fie una de scurtă durată, să o aducă în America de îndată ce lucrurile se aranjau.

Cum ar fi putut oricare dintre ei să știe că guvernul american avea să schimbe atât de drastic legile imigrației? Legea de excludere le interzicea acum aproape tuturor persoanelor de cetățenie chineză – cu excepția oficialilor diplomați – să intre în America. O lege bazată pe ignoranță și teamă și una care îl plasa pe Hugo, un bărbat negru fără nici o influență politică, la ananghie.

Hugo nu își putea aduce soția lângă el, nici nu se putea întoarce în China. După ce își abandonase angajatorul chinez ca să îl ducă pe Calvin înapoi în San Francisco, toată încrederea pe care o construise în relația cu angajatorul dispăruse. Cel mai puternic producător de opiu din regiune nu era încântat de trădare. Prețul pe care îl pusese pe capul lui Hugo era suficient de mare cât Hugo să nu se poată întoarce niciodată în China. Dumnezeu să-i ajute dacă acel fermier de opiu afla vreodată de soția lui Hugo. Ea ar suferi pentru nesupunerea lui.

Neputincios și îngrijorat pentru siguranța soției sale, Hugo îl implorase pe Calvin să pretindă că Shin-yee era, în schimb, soția sa, gândindu-se că oficialii din guvern ar fi mai dispuși să ajute un bărbat alb decât un negru. Calvin acceptase bucuros să îl ajute – cum

ar fi putut să nu, când îi datora viața sa lui Hugo? – și jurase să o aducă în America, indiferent de cost. Cei doi hotărâseră să nu dezvăluie niciodată înșelătoria, pentru că altfel le-ar scădea șansele de a-l reuni vreodată pe Hugo cu Shin-yee.

Când Calvin o cunoscuse pe Lily, fusese foarte convins că își putea separa căutarea soției lui Hugo de propria lui fericire matrimonială. Cât de mult se înșelase!

„Sacrificii trebuie făcute, Calvin", încă o putea auzi spunând pe mama sa. „Noi avem mai puțin pentru ca alții să poată avea mai mult."

Întorcându-și atenția asupra conversației, Calvin bătu cu degetele pe piciorul său.

– Nu doar amenințarea bigamiei a adus acea anulare, după cum bine știi.

– Eu încă spun că acea femeie te-a iubit, insistă Hugo. Și este puternică. Probabil că s-ar fi descurcat cu orice – chiar dacă asta însemna sărăcie.

Posibilitatea îi trecuse prin cap lui Calvin și se gândise să încerce să o recupereze pe Lily. O dată, chiar după moartea tatălui ei. Dar apoi aflase că ea preluase locul tatălui ei în Comitetul Pulitzer. Lily se pusese în rând cu dușmanul lui înverșunat – fără îndoială, drept ripostă la adresa fostului ei soț –, iar Calvin nu putea uita acest lucru.

– Ea și-a făcut alegerile, la fel și eu. A ieșit cum nu se putea mai bine, dacă mă întrebi pe mine. Suntem pe-aproape cu Lee. El are conexiunile necesare să o aducă pe furiș pe Shin-yee în țară. Trebuie doar să îl motivăm suficient.

Hugo păru sceptic.

– Îi place să te aibă cu ceva la mână, pentru ca tu să ai nevoie de el.

Acesta era adevărul. Lee îl tot momea pe Calvin de mai bine de un an cu promisiuni deșarte și cu cerințe din ce în ce mai dificile. Articolele din ziar despre corupția din Chinatown reprezentau încercarea lui Calvin de a riposta. Dar el tot avea o șansă mai bună de reușită decât ar avea de unul singur Hugo, un sclav eliberat.

– O să mă ocup de asta, Hugo. Jur!

– Știu. Nu am cunoscut niciodată un bărbat mai încăpățânat sau mai cinstit decât tine. Dar cu ce preț vei reuși?

Capitolul 4

„Ar fi trebuit să îl împușc."

După plecarea lui Calvin, îi luă câteva minute lui Lily să se calmeze. El rămăsese același exasperant, egoist, îngâmfat... Trase adânc aer în piept. Era evident că bărbatul nu se schimbase câtuși de puțin în patru ani.

„Nu te aștepta să aibă cineva grijă de tine, porumbițo", încă îl putea auzi pe tatăl ei spunându-i. „Lumea asta înghite pe oricine nu este dispus să lupte pentru ce își dorește."

Warren Davies nu permisese nimănui să îl împiedice să facă ceea ce trebuia făcut, și nici Lily nu avea să permită acest lucru. Avea să meargă la domnul Lee și să afle ce legătură avea toată treaba asta cu fratele ei. Apoi avea să îl găsească pe Tom și să lase toată hidoșenia asta în urmă. Apoi Tom putea prelua conducerea companiei, iar Lily avea să își recapete în sfârșit viața.

Iar Calvin Cabot putea să cadă într-un șanț, dacă era după ea.

O bătaie în ușă îi întrerupse gândurile.

– Da? strigă ea.

Chipul distins și arogant al majordomului ei Bailey apăru.

– Domnișoară, verișoara dumneavoastră, Cora, a sosit acum câteva momente. Am invitat-o în salonul din față. Să trimit ceaiul?

În orice altă zi, Lily ar fi fost bucuroasă să își viziteze verișoara. Totuși astăzi nimic nu era așa cum ar fi trebuit.

– Da, te rog. Mulțumesc, Bailey.

– Desigur, domnișoară. Ar trebui să adaug că prietenul dumneavoastră a plecat direct pe ușa din față.

– Nu este un prieten.

– Într-adevăr, domnișoară.

Lily își alungă din minte gândurile despre Calvin. Avea chestiuni mai importante de rezolvat.

– Bailey, telegrafiază la sediul Pinkerton și întreabă dacă au pe cineva care vorbește chineză. Am nevoie de un interpret care să mă însoțească în Chinatown.

Bailey aproape rămase cu gura căscată, dar își reveni. Îndreptându-se, își mască grăbit surprinderea față de strania ei cerință.

– Da, domnișoară.

Lily se întoarse spre pat pentru a lua biletul domnului Lee...

Și nu era acolo. La naiba cu Calvin Cabot. O bătu gândul să plece după el și să îl împuște cu mâna ei.

Până când intră în salon, Lily se calmase. Acolo găsi o tânără frumoasă, cu părul negru, ridicându-se de pe canapea. Cora Hampton îi era verișoară din partea mamei și era cu doar câțiva ani mai tânără decât Lily. Cele două fete fuseseră întotdeauna apropiate. Tatăl Corei, Edward, îl ajutase pe Warren Davies în expediția originală care avusese drept rezultat profitabila mină de argint Davies, iar unchiul Edward încă ocupa postul de vicepreședinte al companiei. El o ajutase pe Lily să păstreze compania când consiliul director voise să i-o ia din mâini după moartea tatălui ei.

– Ceea ce am auzit mai devreme a fost o împușcătură? întrebă Cora.

Lily își sărută verișoara pe obraz, apoi se așeză pe un scaun.

– Da, și având în vedere tot ceea ce s-a întâmplat, acela a fost lucrul cel mai puțin stresant al zilei.

– Spune-mi, împușcătura asta are vreo legătură cu bărbatul misterios pe care îl ascundeai în casă?

Lily se strâmbă. În ciuda faptului că locuiau la câteva case distanță, Cora părea să fie la curent cu tot ce se petrecea în gospodăria Davies.

– Trebuie să îmi spui pe care servitor l-ai plătit ca să fie cu ochii în patru aici. Mi-ar plăcea să îl concediez pe trădătorul acela afurisit.

– Nu știu la ce te referi, spuse Cora și zâmbi afectată. În plus, nu făceai o treabă prea bună la a-l ascunde. L-am văzut ieșind direct pe ușa din față. Nu era Calvin Cabot?

Ceea ce se întâmpla între ea și Calvin nu era treaba nimănui, nici măcar a celei mai bune prietene de-ale ei. Cora nu știa nimic despre scurta căsătorie, iar Lily intenționa să se asigure că așa avea să rămână.

– Normal că nu. Ce să facă aici Calvin Cabot, în casa mea?

Cora ridică din sprâncene, o mișcare pe care Lily o cunoștea prea bine.

– Nu aș putea spune. Dar știu că îmi ascunzi ceva.

– Nu îți ascund niciodată nimic, minți Lily.

– O, adevărat? Dar atunci când ai încercat să fugi ca să te alături circului domnului Barnum? Aproape ajunseseși la Hoboken până să te găsească cineva. Sau atunci când aveai paisprezece ani și ai decis

să navighezi de una singură în jurul lumii? Am crezut că tatăl tău o să facă un infarct înainte ca mica barcă să fie adusă înapoi la țărm.

– Nu voiam să îți rănesc sentimentele pentru că plecam într-o aventură fără tine.

– Mai degrabă nu voiai să te conving să îți bagi mințile în cap.

Lily rânji, primul ei zâmbet real din ziua aceea. Se putea baza pe verișoara ei să îi înseninеze starea de spirit.

– Mereu ai fost cea rațională.

Zâmbetul Corei șovăi.

– Cea plictisitoare, vrei să spui.

– Nu! Nimic de genul acesta. Aș avea eu o prietenă plictisitoare?

Atunci intră o servitoare, purtând pe brațe o tavă încărcată cu gustări și ceai. O puse pe o masă joasă și o întrebă pe Lily dacă mai avea nevoie de ceva.

– Nu, mulțumesc, Mary.

Întinzându-se înainte, Lily turnă ceai în două cești din porțelan Haviland. Modelul cu trandafiri rozalii fusese preferatul mamei ei, așa i se spusese lui Lily, iar ea încerca să le folosească de câte ori era posibil.

După ce își luară cestile cu ceai, Lily întrebă:

– Acum, ce e și cu treaba asta cum că ești plictisitoare?

Cora sorbi din ceașcă, apoi o puse pe farfurioară.

– Urăsc petrecerile, șopti ea, închizând pentru câteva secunde ochii, parcă îndurerată de ceea ce recunoscuse. Mama este chitită să îmi găsesc o partidă bună, dar eu... Se înfioră și ridică privirea, ochii fiindu-i plini de tristețe. Nu vor să vorbească cu mine. Fetele, adică. Șușotesc pe la spatele meu despre „noii" noștri bani și despre familia noastră bătută în cap. Tinerii gentlemeni mă abordează doar datorită zestrei mari pe care a promis-o *papa*, una pe care ei să o poată folosi la cursele lor de cai și iahting.

– Of, dar asta nu este adevărat, spuse Lily, punând ceașca și farfurioara pe masă, înainte de a strânge mâna liberă a Corei. Verișoara ei fusese întotdeauna puțin timidă, dar nu putea vedea ce minunată și inteligentă era, ca să nu mai spună blândă? Trebuie să le ignori pe fetele alea nătângi. Sunt oameni groaznici, oribili.

– Poate că așa este, dar este teribil de incomod oricum. Au fost la fel de groaznice și la debutul tău?

Lily rar își permitea să se gândească la acele vremuri, amintiri amare amestecându-se cu scurta ei căsătorie cu Calvin. Cât de tânără

și naivă fusese, convinsă că viața ei avea să fie perfectă după ce îl întâlnise pe bărbatul perfect. Dar puține lucruri în viață erau perfecte, mai ales soții.

– Nu îmi amintesc, spuse ea cu sinceritate. Sunt convinsă că da, doar că nu le-am acordat niciodată atenție. Trebuie să le ignori, Cora.

– Aș face-o dacă aș avea cu cine altcineva să vorbesc, dar nu mai este nimeni.

– Mă ai pe mine, îi spusese Lily.

Cora își dădu ochii peste cap.

– Da, dar tu nu ești niciodată *acolo*, Lily. Cel mai adesea ești plecată, iar când ești aici, ești ocupată cu afacerea cu mineritul.

Un junghi de vinovăție își croi drum prin Lily, împungându-i inima. Între nevoia de a-l evita pe Calvin și de a se ocupa de compania tatălui ei, Lily nu se mai gândise la nimeni și nimic pentru multă vreme. Și Monty nu insistase să participe la mai multe evenimente aici, în New York? Lucrurile aveau să revină la normal când Tom avea să își asume în sfârșit responsabilitatea pentru mină.

– Este adevărat, mina mi-a ocupat o mare parte din timp în ultimii ani. Totuși îți promit că voi veni la următoarea cină dansantă. Când este?

– Diseară, la doamna Hewitt.

Lily își țuguie buzele. Unul dintre bunii prieteni de-ai lui Tom, domnul John Drexel, era văr de-al familiei Hewitt. Ar putea exista șansa ca Drexel să fie acolo. Oare el îl văzuse sau primise vorbă de la fratele ei? Lily își spuse în minte să îi telegrafieze lui Drexel de îndată ce Cora avea să plece.

Ușa se deschise, iar Montgomery Fields intră tacticos înăuntru.

– Bună, Lily. I-am spus lui Bailey că mă conduc singur. Privirea lui poposi asupra Corei și făcu o plecăciune. Bună ziua, domnișoară Hampton.

– Domnule Fields, bună ziua.

Lily se ridică în timp ce Monty se apropie și se aplecă să o sărute pe obraz.

– Monty, habar nu aveam că vii.

– M-am gândit că am putea merge la o plimbare cu trăsura în parc. De-abia te-am văzut săptămâna aceasta.

– Cât de interesant! Tocmai îi spuneam același lucru, adăugă Cora în timp ce Monty se așeză într-un fotoliu.

Montgomery era cu cinci ani mai mare decât Lily și provenea dintr-una dintre cele mai bune familii din New York. Costumul lui de amiază dintr-o stofă ecosez de culoare verde se potrivea perfect pe constituția sa de mărime medie, croiala fiind executată ireproșabil. Lily nu îl văzuse niciodată purtând haine șifonate sau strâmbe, nici măcar părul lui facial, mustața lungă fiindu-i îngrijită cu precizie, chiar și în zilele cu vânt foarte puternic. Era un bărbat plăcut, foarte comunicativ și părea să cunoască toți oamenii potriviți. De ce altceva mai avea nevoie o femeie de la un bărbat?

De absolut nimic, dacă Lily nu avea vreo obiecție. Ea își dorea predictibilitate. Își dorea pe cineva cu care să se simtă confortabil și pe care să se poată baza, asemenea unei perechi purtate de papuci. Nu avea nevoie de pasiune. Nu, experimentase deja pasiunea o dată în viața ei și se arsese grav. Montgomery nici măcar nu încercase să o sărute sau să o țină de mână –, iar acest lucru i se părea perfect lui Lily. Ea avea să își controleze sentimentele de data aceasta, avea să aleagă un altfel de bărbat cu care să își petreacă viața, unul care să nu îi facă nici o surpriză. Niciodată.

– Am fost puțin preocupată în ultima vreme, recunoscu Lily. Îmi cer scuze față de amândoi.

– Îți tot spun să îl lași pe unchiul tău să conducă afacerea, spuse Monty. Gândește-te la cât ne-am putea distra, la toate locurile în care am putea călători dacă ai avea mai mult timp.

Aceasta era o discuție veche. Monty nu credea în muncă pentru a-ți câștiga existența și nu putea înțelege de ce mina era importantă pentru Lily. Nu putea înțelege că era modul ei de a duce mai departe moștenirea tatălui ei, de a păstra ceva pentru fratele ei și pentru generațiile viitoare. Ea îl iubise la nebunie pe tatăl ei; ar fi durut-o inima să vadă cum mina ar cădea în mâinile altcuiva.

– În curând vi se va îndeplini dorința amândurora, spuse ea. Tom își va asuma responsabilitatea și mă va elibera de îndatoririle mele. Atunci nu voi mai avea nimic de făcut decât de navigat, înotat și dansat în fiecare zi.

Se forță să zâmbească și se întrebă de ce ideea de a avea atât de mult timp liber nu îi suna prea atrăgătoare.

Cora se încruntă la Monty. Verișoara ei spuse:

– Tatăl meu spune că Lily a făcut o treabă grozavă în companie și că îi va părea rău să o vadă plecând de la conducere.

Complimentul îi încălzi inima lui Lily, deși aluzia îi pricinui o anxietate considerabilă. „Este posibil să nu pot pleca de la conducere dacă nu îl voi găsi pe fratele meu."

– O, nu mă îndoiesc, zise Monty. În mod sigur, întrunirile consiliului nu vor mai fi nici pe jumătate la fel de interesante fără tine acolo.

Acela fusese un compliment? Era greu de spus cu Monty, un bărbat atât de calm și de echilibrat, încât până și politeturile lui erau plictisitoare. „Ce gând oribil, Lily. Plictisitor este exact ceea ce preferi acum."

– Ce lucru minunat ai spus, Monty!

– Domnule Fields, te rog să o convingi să vină la cină la familia Hewitt în această seară.

Lily ridică o mână.

– Nu pot, nu în seara asta...

– Strălucită idee! Și eu am primit o invitație. Monty rânji spre Lily. Mă tem că ești în minoritate numerică, draga mea. Singurul lucru rezonabil este să accepți.

Cu amândoi privind-o răbdători, Lily acceptă inevitabilul.

– Bine, voi merge, dar trebuie să mă întorc devreme acasă.

La urma urmei, avea de plănuit un drum important până în Chinatown.

– Cabot! strigă o voce în timp ce Calvin urcă în lift, în sediul *Mercury*. Slavă Domnului că te-ai întors!

Acum că își revenise după răpirea sa, Calvin încuviință din cap spre cunoscuții săi în drum spre locul unde Jim Evans, directorul său adjunct, se alăturase unui grup de reporteri posomorâți. Din câte știa personalul, Calvin fusese în Chicago să se ocupe de ziarul *Morning Star* – nu luptându-se cu o criză de malarie într-o dugheană în care se consuma opiu. Doar Hugo știa de boala lui, una care nu revenea des, slavă Domnului! Și deoarece Calvin nu voia să știe cineva că suferea de acea boală, dispărea de fiecare dată când se declanșa o criză. Era mai bine să dispară decât să îl creadă ceilalți slab sau fragil.

De fapt, să conducă trei ziare nu era o sarcină atât de provocatoare pe cât ar crede cineva. Calvin făcea acest lucru de aproape doi ani, iar tirajele tuturor celor trei publicații continuaseră să crească în fiecare trimestru. Deși era posibil ca unele povești să se suprapună

între cele două orașe, el angajase reporteri diferiți pentru *Mercury*, *Bugle* și *Morning Star* și supraveghea întreaga operațiune din biroul lui de la etajul trei de pe Park Row din Manhattan.

Era al naibii de bun și la editare. Oamenii erau dornici să citească știrile pe care el le servea în fiecare zi. Aproape fiecare poveste beneficia de atenția lui, fiecare titlu purta atingerea lui concisă. Calvin decidea ce povești erau suficient de importante pentru ediția zilei respective și el îi îndruma pe reporteri încotro să își concentreze energia. Unde erau scandalurile? Cine trebuia dat în vileag? Ce secrete zăceau sub două dintre cele mai puternice orașe din America? Calvin știa răspunsurile la aceste întrebări, motiv pentru care ziarele lui erau atât de populare.

Călătorind prin Orient împreună cu părinții săi misionari, Calvin învățase rapid importanța critică a informației. Cei care nu o dețineau aveau un dezavantaj clar, atât financiar, cât și politic, în fața celor puțini care o dețineau. Iar cei care dețineau informația o păstrau și o ascundeau, pentru că își dădeau seama de valoarea ei.

Asemenea epidemiei de holeră care luase viețile ambilor săi părinți când Calvin avea unsprezece ani. Oficialii orașului păstraseră secretă vestea bolii, pentru că afectase în principal zonele periferice, unde trăiau doar fermierii săraci. Ei nu consideraseră important să-i avertizeze pe oameni să se protejeze împotriva bolii.

Calvin decisese să nu mai fie niciodată lăsat pe dinafară. El avea să aducă maselor informația, să răspândească putere în gloată. În Hong Kong, muncise pentru guvern, ajutând la ridicarea stâlpilor de telegraf în provincie, și acolo îl cunoscuse pe Hugo. Mai târziu, o criză de malarie aproape fatală și o lungă și febrilă călătorie cu vaporul îl aduseseră înapoi în New York. Când își revenise, începuse să muncească la *Bugle* ca reporter.

Acum deținea trei ziare. Dar Calvin nu avea planuri să se oprească aici – nu până nu deținea câte o publicație în fiecare oraș de la Schenectady la San Francisco.

– Mă bucur că am revenit, spuse el când ajunse la grupul de reporteri. Ce am ratat?

– Mi-ai văzut toate telegramele? întrebă Jim. La un moment dat, ai încetat să mai răspunzi.

Calvin îl bătu pe spate.

– Jim, am încredere totală în abilitatea ta de a organiza ziarul în lipsa mea. M-am uitat peste edițiile din dimineața asta și mi-am spus

că ai făcut o treabă bună. Povestea despre senatorul Quay a fost perspicace și interesantă, la fel și colonizarea din Oklahoma. Nu sunt convins că povestea despre modă își avea locul pe prima pagină, dar se poate să fi atras mai multe cititoare drept rezultat. Se întoarse apoi spre grup. Acum, ce-avem astăzi?

Ava Sloane, unul dintre reporterii săi fruntași și soția prietenului său, William, fu prima care vorbi.

– Cabot, l-am întrebat pe Evans de zece ori dacă pot să sap printre zvonurile de contrabandă de la Greenwich Street Saloon.

– Sunt doar zvonuri, spuse Jim, ridicând din umeri. Cred că ar trebui să așteptăm ca poliția să aducă mai multe dovezi.

– Unele dintre cele mai bune povești încep ca zvonuri, spuse Calvin. Dă-i bice, Sloane, începe săpăturile! Totuși ai doar două săptămâni la dispoziție. După aceea te pun să scrii despre fabrica de cămăși pentru femei.

– Pentru că sunt singurul reporter femeie? întrebă ea, punându-și un creion după ureche și încruntându-se la ei. Știți că nu vreau să mă ocup doar de...

– Știu, spuse Calvin, ridicând o mână.

Ava era inteligentă și curajoasă, cu instincte bune și o hotărâre feroce și competitivă de a-și întrece colegii de sex masculin în fiecare săptămână. Dar trebuia să înceteze să mai respingă talentele pe care le primise de la Dumnezeu.

– Încetează să te mai gândești la sexul tău ca la un defect. Sunt povești despre chestiuni feminine care trebuie spuse, iar tu ești singura care poate face asta. Un bărbat nu poate scrie poveștile lui Nellie Bly[1] și nu poate investiga așa cum o face ea. Două săptămâni pentru contrabandă, Sloane. Dă-i bătaie!

Temporar mulțumită, Ava se întoarse pe călcâie și plecă grăbită, în timp ce Calvin începu să răspundă întrebărilor celorlalți reporteri. Ei îi prezentau idei de articole, iar el le oferea părerile și îndrumările sale. După ce alocă sarcini tuturor pentru săptămâna respectivă, se întoarse spre Jim.

– Urmează-mă în biroul meu! Am câteva întrebări pentru tine.

---

[1] Nellie Bly (1864–1922, New York) a fost pseudonimul jurnalistei americane Elizabeth Jane Cochran. Ea a rămas celebră pentru două realizări: un ocol al Pământului similar celui făcut în romanul lui Jules Verne de personajul Phileas Fogg și un expozeu în care s-a prefăcut nebună pentru a studia din interior un ospiciu. (n.tr.)

Cei doi bărbați traversară podeaua din lemn de pin până în spatele culoarului, unde avea Calvin biroul. Secretara sa, domnișoara Robbs, se ridică în timp ce Calvin se apropie. Fiica unuia dintre zețarii săi, domnișoara Robbs era cea mai eficientă secretară pe care o angajase el vreodată. Calvin o plătea mai bine decât pe celelalte secretare doar ca să o mențină fericită.

– Domnule Cabot, nu mi s-a spus că veți veni astăzi. Bine ați revenit, domnule!

– Bună dimineața, domnișoară Robbs. Și de câte ori trebuie să îți spun că este suficient să îmi spui doar Cabot? Deschise ușa biroului său. Lasă-mă câteva momente singur cu domnul Evans și apoi mă poți bombarda cu telegrame și mesaje.

– Prea bine, domnule Cabot. Voi aduna tot ce a sosit în lipsa dumneavoastră.

Indiferent de câte ori o încurajase să renunțe la formalități, domnișoara Robbs rămăsese fermă pe poziții. Calvin o salută și apoi închise ușa în urma lui Jim.

– Face asta doar ca să mă enerveze.

– Măcar nu i se scurg ochii după tine, precum celorlalte secretare pe care le-ai angajat.

– Nu am ce face dacă sunt irezistibil pentru sexul opus. Jim scoase un sunet sugrumat, iar Calvin ridică din sprâncene. Ai ceva de spus, dragul meu?

– Nu, firește că nu, răspunse Jim. Știu de unde îmi vin banii.

– Corect. Să nu uiți asta. Acum, cum stăm cu articolele alea despre Chinatown?

– Ar trebui să îl avem pe următorul săptămâna viitoare, cred. De ce?

– Vreau să mențin presiunea asupra lui Lee. Să angajez pe cineva care să supravegheze Pell Street. Avem pe cineva care ne poate ajuta? Unul dintre adversarii lui, poate?

Jim își plecă privirea și scrijeli câteva notițe într-un registru.

– Cred că unele dintre persoanele care conduc afacerile din jurul celei a lui Lee sunt nemulțumite de taxele pe care le cere el. Poate reușim să convingem pe cineva de acolo să ne ajute.

– Bun. Să continuăm săpăturile. Mai departe, ce știi despre Thomas Davies?

De mult obișnuit cu pasul frenetic al lui Calvin, expresia lui Jim rămase neschimbată.

– Atât cât știe toată lumea, presupun. Moștenitorul averii de argint a lui Davies, deși sora cea mare a ținut compania pe linia de plutire de la moartea tatălui. Nici o logodnică sau vreo urmă că ar intenționa să curteze pe cineva. Sora pare gata să se căsătorească cu moștenitorul Fields. Ea este o frumusețe, dar am auzit că poate fi iadul pe pământ.

„O afirmație modestă."

– Are vreo amantă?

– Nici una de care să știu. Vrei să îi pun pe câțiva dintre băieți să verifice?

– Da. Discret. Vreau să îi știu rutina.

– S-a făcut. Altceva?

– Nu, asta este tot pentru moment. Serios, excelentă treabă în lipsa mea, Jim. Ia-ți liber următoarele câteva zile cu familia! Ne vedem luni.

Obrajii lui Jim se înroșiră.

– Mulțumesc, Cabot. Știu că soția mea ar aprecia asta, dacă vorbești serios.

– Normal că vorbesc serios. Nimeni nu știe mai bine ca mine cât de dificil este să controlezi ziarele astea. Ți-ai câștigat timpul liber.

– Și ție ți-ar prinde bine o zi sau două departe de birou, spuse el, ridicându-se. Arăți ca naiba.

Da, malaria, răpirea și amenințarea cu focuri de armă aveau tendința să îmbătrânească omul cu câțiva ani.

– O să iau o pauză când o să mor. Trimite-o înăuntru pe domnișoara Robbs.

– Lily! Îmbrăcată într-o uimitoare rochie de seară de un roz pal, împodobită cu flori, Cora traversă grăbită salonul familiei Hewitt și își aruncă brațele în jurul verișoarei sale. Mă bucur atât de mult că ești aici.

– Se pare că nu prea am avut de ales, din cauza ta și a domnului Fields.

Cel puțin ieșirea nu avea să fie o pierdere totală de timp. Lily spera să vorbească cu bunul prieten al lui Tom, John Drexel, care, fără îndoială, avea să fie prezent acolo din postura de văr al gazdelor.

Montgomery sărută mâna Corei în semn de salut.

– Domnișoară Hampton, arăți uimitor!

– Mulțumesc, spuse Cora. Și dumneata arăți foarte bine.

Lily fu nevoită să fie de acord. Deși toți gentlemenii purtau ținute de seară, pe Montgomery îl prindea cel mai bine. „Dar el nu-ți face niciodată pulsul să o ia la goană. Nu așa cum o face Calvin – cum o făcea." Lily se înfioră. Sentimentele ei pentru Calvin erau în trecut. În mod sigur, în trecut.

– Bună seara, domnișoară Davies. Domnule Fields.

Toți trei se întoarseră pentru a-i vedea pe domnul și doamna Hewitt apropiindu-se, gazdele afișând zâmbete primitoare.

– Cât ne bucurăm că ați putut veni.

– Vă mulțumim pentru invitație, spuse Lily în timp ce domnul Hewitt se plecă peste mâna ei. Nu mă simțeam prea bine, dar în această dimineață mi-am revenit brusc.

– Ne bucurăm să auzim asta. Cred că deja cunoașteți pe toată lumea de aici, spuse doamna Hewitt, gesticulând spre un lacheu care ducea o tavă cu pahare cu șampanie. Suntem între prieteni, așa că vă rog să vă faceți comozi.

Un pahar cu șampanie fu împins în mâinile lui Lily.

– Cora, mergi cu mine pentru o clipă?

Verișoara ei încuviință din cap, iar Lily o conduse de lângă grup.

– Nu prea mult timp, Lily, spuse Monty în spatele lor. Vreau să mă laud puțin cu tine aici.

Deși bărbatul zâmbi cordial, Lily simți cum părul de pe ceafă i se ridică. Chiar și așa, ea nu își dorea o relație furtunoasă cu Monty. Una într-o viață era suficient, mulțumesc. Se forță să încuviințeze din cap.

– Desigur. Mă întorc cât de repede pot.

Lily și Cora merseră în capătul încăperii.

– Nu îmi place cum vorbește cu tine, șopti Cora. De ce îi permiți constant să îți dicteze ce să faci? Mă așteptam să îl pocnești în cap cu o sticlă de șampanie chiar acum.

– Are intenții bune. Și este însoțitorul meu, așa că nu ar trebui să mă îndepărtez prea mult.

– Este mai mult de-atât. Cred că nu vrei să te certi cu el, de aceea nu îl vezi prea des. Te menții ocupată și călătorești ca să...

– Cred că ar trebui să vorbim despre altceva. Te distrezi?

Uneori, Cora era prea receptivă, se gândi Lily în timp ce sorbi din cupa de cristal.

– Până acum, da. Totuși mă bucur că ești aici. Mama nu m-a lăsat deloc să plec de lângă ea.

– De ce, Doamne, iartă-mă, nu?

– Cred că este îngrijorată că domnul Drexel sau domnul Wright vor încerca să mă corupă.

– Deci domnul Drexel este aici? John Drexel? Cora încuviință din cap, iar Lily își lungi gâtul ca să observe oaspeții din apropiere. Haide să îl găsim! Trebuie să îi vorbesc.

Cora se aplecă spre ea.

– Ultima dată când l-am văzut, se holba la pieptul domnișoarei Underhill.

– Pare a fi John.

Lily își împreună brațul cu al Corei și o conduse printre oaspeți. În cele din urmă, îl localizară lângă șemineu. Un bărbat chipeș, cu părul negru, John Drexel devenise prieten cu fratele lui Lily la Harvard. Lui Lily i se părea amuzantă îngâmfarea lui, în mare parte pentru că era nevoită să îl suporte prea des.

Într-adevăr, Drexel îi făcea ochi dulci domnișoarei Underhill, care părea să se bucure de atenția lui, în timp ce un al treilea membru al grupului, domnul Wright, lua o gură de băutură dintr-un pahar. Drexel își îndreptă umerii când le văzu pe Lily și Cora apropiindu-se, ochii lui albaștri trădând surprinderea, iar Lily își aminti pentru o clipă de o altă pereche de ochi albaștri, unii mult mai uimitori. Se înfioră. De ce îi răsărise în minte *acea* imagine?

Drexel se aplecă asupra mâinii ei.

– Nu am știut că te-ai întors în New York, Lily.

Mincinosul!

– M-am întors acum mai mult de o lună. Telegrama mea nu a ajuns la tine astăzi?

– Telegrama? Bărbatul se încruntă teatral, fără îndoială, cu un efort exersat. N-am primit nici o telegramă.

– O, ce păcat! Bună seara, domnule Wright, domnișoară Underhill.

Domnul Wright fu prietenos, în timp ce domnișoara Underhill nu păru să aprecieze momentul de întrerupere. Lily se întoarse spre John.

– Pot să-ți vorbesc între patru ochi?

– Nu poate aștepta? Își ridică paharul cu băutură în direcția domnișoarei Underhill. Aș prefera să nu îmi întrerup conversația cu această domniță minunată.

„Halal conversație", se gândi Lily, dar zâmbi.

– Sunt convinsă că domnișoara Underhill va înțelege – și promit să te aduc foarte curând înapoi.

– Domnul Wright îmi poate ține companie până te întorci, John, toarse, practic, domnișoara Underhill. Cora, scumpo, de ce nu pleci și tu? Sunt convinsă că mama ta este nerăbdătoare să te priponească lângă ea.

Cora rămase cu gura căscată, umerii posomorându-i-se, înfrângerea din ținuta ei aproape frângându-i inima lui Lily. Înșfăcă mâna acoperită de mănușă într-a ei, strângând-o pentru a o consola.

– Da, ce minunat trebuie să fie să ai o mamă care să își facă griji pentru tine, nu crezi, domnișoară Underhill? Mama a murit când eram mică și aș da orice să o aud încă o dată îngrijorându-se pentru mine. Se spune că niciodată nu treci peste pierderea unui părinte, iar eu, cu siguranță, știu că este adevărat. Cât de norocoasă este domnișoara Hampton că încă are o mamă iubitoare lângă ea!

Domnișoara Underhill, a cărei mamă era o femeie cochetă și superficială, despre care se zvonea că este implicată într-o aventură cu un bărbat mult mai tânăr, rămase cu gura căscată, asemenea unui pește pe uscat. Lily o ignoră.

– Cora, vin la tine imediat!

Fără să aștepte ca el să refuze, Lily îl trase pe John câțiva pași mai departe pentru a vorbi în privat. După câțiva pași, el se opri și își îndreptă vesta.

– Întotdeauna o plăcere, Lily. Aproape că uitasem de limba ta tăioasă.

– O merita. Iar tu ar trebui să ai o companie mai bună.

John afișă un rânjet pieziș, fără prea multe remușcări.

– Sunt bărbat, Lily, iar ultima dată când am verificat, nu era o crimă să vorbești cu o tânără frumoasă.

– Doar că tu nu vorbeai cu ea, o mâncai din ochi.

Pe chipul lui se citi confuzia, de parcă John nu știa care era diferența dintre cele două lucruri. Lily își coborî mâna într-o mișcare aspră.

– Las-o baltă! Trebuie să vorbesc cu tine despre Tom. L-ai văzut?

– Pe fratele tău? Nu, nu l-am mai văzut de mai bine de o lună. De ce? S-a întâmplat ceva?

– Nu contează. Tom... Lily aruncă o privire în jur și coborî glasul. Tom cunoaște pe cineva în Chinatown sau a petrecut vreodată timp acolo?

John se lăsă pe spate izbucnind într-un râset scurt.

– Tom, în Chinatown? Nici măcar nu-i place să traverseze Fourteenth Street. De ce întrebi?

Ea nu îi putea spune adevărul, acela că era posibil ca Tom să fi devenit implicat în ceva imoral. În ciuda prieteniei lui John cu fratele său, cu cât știau mai puțini oameni de amenințarea lui Lee, cu atât mai bine.

– Doar ceva ce am găsit în biroul lui. Sunt convinsă că nu este nimic.

Expresia lui John deveni neașteptat de serioasă.

– Dacă Tom este în vreun fel de problemă, sper că vei veni mai întâi la mine cu bănuielile tale. El nu ar vrea să te pui în pericol în numele lui.

– Asta înseamnă că de acum înainte vei răspunde telegramelor mele?

Maxilarul lui John zvâcni.

– Știu că noi doi nu ne înțelegem extraordinar de bine, dar nu te-aș ignora niciodată dinadins dacă ne-ar aștepta o criză. Cu toate astea, nimeni nu ar trebui să se îngrijoreze încă. La urma urmei, Tom este un bărbat matur.

Adică un bărbat matur nu putea dispărea sau nu putea fi rănit în vreun fel? Dacă aveai testicule erai invincibil? Lily nu știa dacă să râdă sau să îl compătimească pe John. Studiindu-i chipul arogant, decise să aleagă compătimirea.

– Da, sunt convinsă că ai dreptate. Mulțumesc că mi-ai făcut pe plac, John.

El o bătu ușor pe braț, de parcă rezolvase toate problemele lumii.

– Oricând, Lily. Mă bucur că te-am putut ajuta.

În timp ce îl privi întorcându-se la domnișoara Underhill, Lily se simți și mai hotărâtă să îl găsească pe Tom. O sarcină de care, aparent, era nevoită să se ocupe de una singură.

Capitolul 5

Rânduri ordonate de magazine și restaurante, cu luminile lor gălbui și roșii, erau aliniate pe Pell Street. Mirosul de pește și de tămâie

plutea greoi în aer, deși întunericul deja alungase vânzătorii stradali. Calvin găsea alinare în aceste priveliști și mirosuri familiare, amintindu-i de călătoriile în Orient cu părinții săi misionari.

„Trebuie să spunem adevărul și să îi luminăm pe cei din jurul nostru." Desigur că tatăl lui se referise la religie, dar Calvin credea în puterea condeiului – nu a cărții de rugăciuni.

Se opri la numărul optsprezece, o clădire cu două etaje, cu un magazin universal la parter. Ultimul etaj găzduia un club de opiu cu decoruri foarte împopoțonate, în timp ce un salon pentru jocuri de noroc și poker chinezesc fan-tan exista chiar deasupra magazinului. Și pentru că lăcomia lui Wah Lee se extindea către orice viciu imaginabil, prostituatele erau disponibile imediat.

Calvin deschise ușa și intră în magazin, cu Hugo chiar în urma lui. Mâncăruri exotice și ierburi aromatice erau aliniate lângă pereți, iar o chinezoaică mai bătrână stătea în spatele tejghelei.

El plecă politicos capul.

– *Leih Tai, nei ho ma?*

– Domnule Cabot, răspunse doamna Lee în engleză salutului său. Nu ne-ai mai vizitat de multe luni.

Doamna Lee era una dintre puținele soții din Chinatown. De când Legea de excludere înăsprise legile imigrației în urmă cu câțiva ani, era aproape imposibil pentru o chinezoaică să poată obține accesul în America. Faptul că avea abilitatea de a-și aduce soția în Statele Unite demonstra nivelul de influență al lui Lee, lucru care nu înceta niciodată să îl irite pe Calvin. Dacă Lee ar fi fost suficient de motivat, ar găsi o cale de a o aduce în țară și pe soția lui Hugo.

– Aș vrea să vorbesc cu soțul tău. *Leih Saang* este la etaj?

Ea dădu aprobator din cap.

– Da, se uită la un joc de fan-tan. Este un joc strâns în seara asta.

Lui Lee nu i-ar plăcea să piardă bani dacă putea face ceva în această privință, ceea ce explica de ce ar sta cu ochii pe jocuri. Nu era un lucru neobișnuit ca patronii saloanelor de jocuri să îi jefuiască pe câștigători de îndată ce plecau din saloanele de fan-tan. Calvin făcu o plecăciune și porni spre ușă.

– Tu o să aștepți aici, îi spuse femeia lui Hugo, care îl urmase pe Calvin.

Calvin se întoarse spre prietenul său, care acum avea o expresie încruntată, serioasă și tristă la ideea de a-l lăsa pe Calvin neînsoțit în asemenea locuri periculoase.

– Ar trebui să vin cu tine, Calvin, spuse încet Hugo.

Deși lui Calvin nu îi plăcea că trebuia să urce singur, în mod sigur supraviețuise unor situații mult mai periculoase. În plus, dacă forța nota, întâlnirea nu ar mai avea aparența uneia prietenoase. Toată lumea din New York știa că Hugo nu era cu adevărat valetul lui Calvin, ci un protector aprig și un bun prieten. Lee putea privi acel refuz ca pe o insultă.

Și mai important, Lee avea viitorul lui Hugo în palmele sale. Orice pas greșit, iar Hugo nu avea să își mai vadă niciodată soția. Amândoi luptaseră din greu și pentru prea mult timp ca să permită să se întâmple un asemenea dezastru.

Calvin puse o mână pe umărul prietenului său și începu să vorbească în franceză.

– Așteaptă în trăsură și lasă-mă douăzeci de minute. Dacă nu apar după timpul ăsta, intră și scoate-mă de acolo.

Hugo, încă încruntându-se, încuviință și ieși din prăvălie. Calvin merse la scările din spate, unde un bărbat masiv supraveghea ușa. Doamna Lee dădu un ordin rapid în cantoneză, iar ușa se deschise. Calvin mulțumi și urcă scările.

Pe palier, fu oprit de alt om de-ai lui Lee. Calvin ceru politicos să vorbească cu domnul Lee și fu condus în salonul de fan-tan. Camera nu era împopoțonată, avea pereți goi și o podea din lemn, iar mobilierul consta în șase mese acoperite cu fețe din mătase și taburete pentru jucători. Fiecare masă era înconjurată de un grup de chinezi, toți privind în timp ce *tan kun*, dealerul, împărțea grupuri a câte patru obiecte mici – în acest caz, nasturi din bronz – folosind un *tan pon* sau un băț din lemn negru. Jucătorii puneau mizele în tăcere în pătratul din mijlocul mesei, sperând să nimerească numărul de nasturi rămași după numărătoare.

Jucătorii ignorară intrarea lui Calvin, fiind foarte concentrați asupra jocului, dar câțiva dintre *tan kun* ridicară privirile. Calvin nu apucă să se plimbe pe acolo, întrucât domnul Lee apăru imediat lângă el.

– Domnule Cabot. Ai venit să joci? Lee era scund și uscățiv, cu pomeți proeminenți, iar părul lui negru fusese legat într-o coadă

strânsă la spate. Viclean și inteligent, vorbea o engleză perfectă, pe lângă cantoneza nativă. Sau poate ai vrea să faci o vizită la etaj?

– Nu în seara asta. Totuși aș vrea să vorbim.

Lee afișă un zâmbet forțat, dezvăluindu-și gura cu dinți strâmbi, înconjurată de o barbă îngrijită.

– Desigur. Se întoarse spre unul dintre oamenii săi și porunci să fie adus ceai în biroul său, apoi gesticulă spre Calvin să îl urmeze. Pe aici, te rog!

Calvin îl urmă pe Lee într-o mică încăpere din capătul coridorului. Când intră, văzu doi bărbați scriind în registre – justificând profiturile domnului Lee, fără îndoială –, iar Lee le ordonă imediat să părăsească încăperea. Îi făcu lui Calvin semn să ia loc pe unul dintre scaunele de lângă o masă joasă.

– Zdravăn joc în seara asta, spuse Calvin în timp ce se așezară. Îți faci o reputație sănătoasă zilele astea. Unii îți spun primarul cartierului Chinatown.

– Unii, dar nu tu. Ridurile rigide de pe chipul lui Lee se adânciră. Fac foarte mult bine aici în Chinatown, ajutându-i pe alții să se stabilească în America. Le găsesc slujbe și case. Totuși ziarele tale nu au avut lucruri măgulitoare de spus.

– Nu ți-au menționat clar numele, se eschivă Calvin.

Amândoi știau că scuza era una jalnică, o insultă la adresa inteligenței lui Lee, iar ochii bărbatului se înăspriră. Totuși Calvin nu mai avea de gând să facă pe tipul amabil. Avea nevoie de ceva de la Lee, o favoare în privința căreia chinezul fusese destul de necooperant. Pierzându-și răbdarea, Calvin era pregătit să lupte cu orice mijloace avea la dispoziție, iar primele erau publicațiile sale.

Ușa se deschise, iar unul dintre oamenii lui Lee aduse un set simplu pentru ceai, din lut, pe o tavă lăcuită. Pentru câteva clipe, așteptară în timp ce fu pregătit ceaiul și turnat în cești, ritualul fiind atât previzibil, cât și liniștitor. Lui Calvin îi fusese dor de adevăratul ceai chinezesc. Britanicii aveau impresia că se pricepeau la ceai, dar China îi perfecționase prima măiestria.

Ceștile fură puse în fața lui Calvin și Lee, după care bărbatul plecă. Calvin își ridică ceașca, se întinse și o schimbă cu a lui Lee.

– O măsură de precauție, sunt sigur că înțelegi, spuse Calvin, luând ceașca lui Lee.

– Desigur. Și eu aș face la fel în locul tău.

Ridicară amândoi ceștile și băură. Lichidul cald și cu aromă florală alunecă pe gâtul lui Calvin, iar el se relaxă. Cel puțin orice tentativă de a-l otrăvi în seara asta fusese dejucată.

– Se pare că ai mințit în privința soției tale din Yuen Long, cea pe care ai vrea să o aduci la New York, spuse Lee. Sau sperai să poți avea mai mult de o soție?

– Este soția mea, minți Calvin, și încă am nevoie să o aduc aici. Asta nu s-a schimbat. Cum ai aflat despre căsătoria mea cu Lillian Davies?

Buzele lui Lee se schimonosiră într-un zâmbet atotcunoscător.

– Nu ești singurul care adună informații, domnule Cabot. Soției tale celei de-a doua, presupun, nu i-ar plăcea ca vestea să se afle.

– Căsătoria a fost anulată.

– Da, socrul tău a intervenit și te-a convins să te îndepărtezi. Nu erai o alegere potrivită pentru unica sa fiică.

„Convins este un mod drăguț de a spune", se gândi Calvin, ascunzându-și reacția în spatele ceștii de ceai, în timp ce sorbi din ea.

– Vreau un singur lucru de la tine, pe care mi l-ai promis în urmă cu mai bine de un an. Articolele nu vor înceta până nu primesc ceea ce am nevoie – sau mai degrabă, *persoana* de care am nevoie.

– Se pare că amândoi am pierdut pe cineva care trebuie recuperat.

Calvin se încruntă din pricina comentariului enigmatic. Își dădu seama că urechile îi țiuiau, iar aerul din jurul său încetinise simțitor, de parcă ar fi înotat în melasă.

– Tu pe cine ai pierdut? întrebă el, simțindu-și limba ciudat de groasă.

Lee îl privi cu atenție, punându-și ceașca pe tavă. Înfrigurat, Calvin își dădu atunci seama ce se întâmplase.

– *Diu*, înjură el. M-ai drogat...

Se apucă cu mâinile de marginile scaunului, căutând un punct de sprijin, încercând să împiedice inevitabilul.

– Știam că vei schimba ceștile, spuse Lee de foarte departe, parcă ar fi fost sub apă.

Lumea se răsturnă cu susul în jos. Calvin se prăbuși de pe scaun. Ajuns pe podea, observă ușa deschizându-se, iar unul dintre oamenii lui Lee târâră înăuntru o femeie care purta o rochie aurie. Calvin rămase fără suflare, o teamă zdrobitoare înghețându-i sângele în vene. Ce naiba căuta Lily aici?

Apoi întunericul îl înghiți.

*

– Calvin! Lily se eliberă din strânsoarea bărbaților care o țineau și se grăbi să meargă lângă el. Îl bătu pe obraji *tare*, dar Calvin era inconștient. De ce era aici?

Lily se încruntă la chinezul mai în vârstă, cel care fusese în camera cu Calvin.

Ce i ai făcut?

Nimic din ce nu merită, domnișoară Davies.

Ea clipi.

– De unde îmi știi numele?

– Aproape toată lumea te cunoaște, cel puțin în New York. Sunt domnul Lee.

Sub vârfurile degetelor ei, pieptul lui Calvin urca și cobora ferm, iar ea răsuflă ușurată. El era bine, pentru moment. Din puținul pe care îl văzuse în acea seară, lui Lily nu îi plăceau tacticile domnului Lee. Sosise la adresa de pe Pell Street în urmă cu câteva momente, însoțită de un detectiv de la Pinkerton. După un schimb de cuvinte în prăvălia de la parter, un gardian o dusese cu forța pe Lily la primul etaj, unde escorta ei fu reținută, fiindu-i interzis să o urmeze.

Lee era mai scund decât se așteptase ea, îmbrăcat într-un costum negru, cu o vestă asortată. O barbă neagră îi acoperea jumătatea inferioară a feței și o pleată lungă și neagră îi cobora pe spate. Ochii îi erau aspri, irișii negri fiindu-i nerăbdători și atotcunoscători, de parcă bărbatul de-abia o tolera. Lui Lily nu-i păsa dacă prezența ei îl enerva; trebuia să știe ce legătură avea treaba asta cu Tom.

Ridicându-se, își trase umerii înapoi, hotărâtă să nu se lase intimidată.

– Mi-ați trimis o scrisoare. Spunea că fratele meu are ceva ce vă aparține, dar eu nu știu ce anume a luat. Fratele meu călătorește în prezent.

– Nu vreți să luați loc, domnișoară Davies?

Lily aruncă o privire spre ceaiul de pe masă, spre ceașca pe jumătate plină a lui Calvin, care era evident că fusese otrăvită.

– Nu, prefer să stau în picioare.

– Cum doriți. Lee își împreună mâinile și își plecă într-o parte capul, studiind-o. Știți unde este fratele dumneavoastră?

– Nu. Nu mă informează mereu despre planurile lui.

Ceea ce era o minciună. După moartea tatălui lor, ea și fratele său deveniseră mai apropiați și făceau eforturi să se anunțe unul

pe celălalt când plecau în călătorii. Doar că Tom nu o făcuse de data aceasta, iar astfel Lily știuse că ceva mersese teribil de prost.

– Ce păcat! Vă voi da timp până la sfârșitul lunii să mi-l aduceți, apoi trebuie să iau măsuri.

– Dezvăluind vestea anulării?

– Pentru început, da.

Un fior o străbătu la auzul promisiunii crunte din acele câteva cuvinte. Ce altceva ar mai face Lee pentru a pune mâna pe Tom?

– Trebuie să îmi spuneți de ce vă interesează fratele meu. În bilet ați spus că a luat ceva ce vă aparținea. Ce anume?

– Asta este între mine și fratele dumneavoastră. Este de la sine înțeles că trebuie să înapoieze ceea ce a luat.

– Sunt sigură că vă pot plăti oricât...

– Valoarea acestui obiect nu poate fi măsurată în dolari, domnișoară Davies. Ming Zhu este de neprețuit pentru mine.

Frustrarea și nervii se învolburară în stomacul ei. Lily sperase să ajungă la o înțelegere cu Lee în această seară, dar își dădu seama că acea perspectivă era lipsită de speranță.

– Habar n-am cum ați aflat de anulare, dar nu vreau să se împrăștie vestea despre căsătorie.

Ea ar fi umilită, și era posibil ca Montgomery să se simtă rănit. El nu știa că ea mai fusese căsătorită înainte.

– Atunci sper să îl văd pe fratele dumneavoastră în prima zi a lunii următoare.

La naiba! Lily îl privi pe Calvin, încă inconștient pe podea.

– Despre ce a vrut domnul Cabot să vă vorbească?

– Asta este între mine și domnul Cabot.

– Atunci de ce să îl drogați...

Apoi răspunsul îi deveni limpede. Lee plănuise să îl rănească pe Calvin astă-seară. Sau mai rău.

Înghiți în sec și își adună curajul. În nici un caz, nu avea să îl lase în urmă.

– Îl iau pe domnul Cabot cu mine. Dacă încercați să mă împiedicați, în mai puțin de o oră comisarul poliției va ajunge aici.

Expresia lui Lee nu trădă nimic, dar Lily simți primul fior real de teamă în timp ce își dădu seama de poziția ei vulnerabilă. Oare ar ajuta-o cineva aici, în locul în care își desfășura afacerile domnule Lee? Cu Pinkerton la parter și Calvin inconștient, chiar era pe cont propriu.

– Este evident că domnul Cabot s-a îmbolnăvit și ar fi prea greu pentru dumneavoastră. Cred că cel mai bine ar fi să doarmă la etaj. Vă puteți întoarce mâine.

Totul înăuntrul ei striga *nu*, să nu îl lase pe Calvin aici. Orice ar fi plănuit Lee, Calvin avea să sufere. Și în ciuda trecutului lor, ea nu ar permite ca el să fie rănit.

– Vă mulțumesc pentru amabila ofertă, dar am un om la parter. El îl va putea duce pe domnul Cabot.

Lee merse cu pași mari la ușă, o deschise și vorbi în limba sa nativă cu cineva de pe coridor. Când se întoarse, întâlni privirea lui Lily.

– Sunteți o femeie foarte curajoasă, domnișoară Davies. Ar fi înțelept să nu vă întoarceți, ca nu cumva cineva să se hotărască să vadă de ce ar fi nevoie ca să vă distrugă curajul.

Stomacul lui Lily se încleștă la auzul amenințării, dar ea rămase tăcută. Intrară doi bărbați, unul fiind cel pe care îl angajase de la agenția Pinkerton, iar celălalt valetul lui Calvin, Hugo. Nu îl văzuse pe Hugo la parter mai devreme, dar era de înțeles că avea să fie prin preajmă.

– Hai, tu ia-l de cap, iar eu îl iau de picioare, îi spuse detectivul lui Hugo.

Cei doi bărbați lucrară împreună ca să ridice trupul inconștient al lui Calvin de pe podea. Nu avea cum să fie ușor.

Câtă cantitate din acel drog i se dăduse? Avea să moară? Lily nu avea pic de experiență în îngrijirea cuiva care fusese drogat. Hugo urma să îl îngrijească, desigur, dar Calvin ar trebui să fie văzut de un doctor. Chiar și așa, nu voia să îl piardă din vedere până nu se trezea.

– Puneți-l în trăsura mea, vă rog!

– Nu sunt sigur că ar aprecia dacă am face asta, stăpână, bâigui Hugo. Este posibil să se trezească furios.

Lily le păzi spatele în timp ce ieșiră din biroul domnului Lee. Singura ei preocupare era siguranța lui Calvin.

– Nu are de ales, spuse ea.

Bubuiturile din craniul său îl treziră, de parcă îi erau bătute constant cuie în creier. Calvin clipi în lumina palidă și recunoscu imediat colțul de iad decorat cu prost gust în care se tot întorcea.

Pentru Dumnezeu, cum îl găsise din nou Lily? De ce nu îl lăsa femeia asta în pace?

Se foi sub așternuturi, testându-și toate părțile corpului ca să vadă dacă nu cumva ea îl lăsase fără ceva important. Răsuflând ușurat, descoperi că era, slavă Domnului, întreg – apoi își aminti. Lee. Chinatown. Ceaiul. I se tăie răsuflarea și deschise ochii. Rahat, ce se întâmplase după ce se prăbușise pe podea? Ultimul lucru pe care și-l amintea era chipul lui Lily deasupra lui.

Un scaun scârțâi, apoi Calvin auzi pași ușori.

– Dă, Doamne, să fie Hugo.

– I-am spus să plece acum o oră. Nu voia să plece de lângă tine, deși era rupt de oboseală. I-am poruncit să se odihnească într-o cameră de oaspeți și să își revină.

Calvin simți alunecarea rece și delicată a vârfurilor degetelor ei pe fruntea sa. Căldura își croi drum în membrele sale amorțite de drog. Calvin aproape se arcui spre atingerea ei, cerșind ca mișcarea liniștitoare să continue, dar rațiunea reveni. Întoarse capul, iar Lily luă degrabă mâna de pe fruntea lui.

– Și cu plăcere, spuse ea, cu ușoară asprime. Bine că am ajuns atunci când am făcut-o. Nu știu cum l-ai supărat pe domnul Lee, dar mă tem că avea planuri dezgustătoare pentru tine noaptea trecută.

Dezgustătoare era un mod de a spune, presupuse Calvin. Lee nu ar îndrăzni să îl ucidă – Calvin era prea faimos și influent în New York –, dar existau multe moduri de a face un om să sufere în timp ce îl țineai în viață. Calvin va trebui să fie mai vigilent la întâlnirile lor viitoare.

Ridică din sprâncene, încruntându-se la ea.

– Stai puțin – ce căutai tu acolo? Lee este periculos, Lily.

Lily ridică din sprâncenele blonde.

– Nu ai fost tu cel care mi-a spus să angajez un interpret și să merg să îl văd pe Lee? Exact asta am făcut.

Ei bine, Calvin nu se așteptase ca ea chiar să îi *urmeze* sfatul. La urma urmei, când îl ascultase Lily vreodată? Dacă el îi spunea că pământul este rotund, ea îl contrazicea până în pânzele albe, spunând că era plat.

– Dintre toate jurămintele pe care le-am schimbat între noi, *să asculți* a fost cel la care nu m-am așteptat niciodată să te supui.

– Căsătoria a fost anulată, în caz că ai uitat, iar eu aveam nevoie să ajung la un acord cu Lee. Șase zile – acum cinci – nu sunt suficiente să îl găsesc pe Tom.

– Ce a spus Lee?

– Că Tom a luat ceva nepreţuit şi că Lee îl vrea înapoi. Am încercat să îi ofer bani, dar nu a vrut să accepte.

Aşadar, situaţia era aşa cum bănuia Calvin. „Se pare că amândoi am pierdut pe cineva care trebuie recuperat", spusese Lee.

– Este o persoană. De aceea Lee nu vrea să accepte bani.

– O persoană? Nu-mi pot închipui ca Tom să cunoască pe vreunul dintre asociaţii lui Lee.

Calvin ştia că trebuia să îi spună lui Lily. Întrebarea era dacă această femeie încăpăţânată avea să îl creadă.

– Nu un asociat. Un angajat.

Lily începu să scuture din cap chiar înainte ca el să termine de vorbit.

– Nu, Tom nu ar cunoaşte pe nimeni care lucrează pentru domnul Lee. Nu consumă opiu, nici nu pariază.

– Uiţi de cealaltă afacere a lui Lee.

Revelaţia se citi în ochii cafenii ai lui Lily, iar ea se retrase, pornind spre fereastră.

– Spui că Tom a fugit cu...

– Una dintre prostituatele domnului Lee. Da, exact asta spun.

Lily privi peste umăr, cu bărbia încordată, gest pe care el îl ştia prea bine.

– Nu te cred. Tom nu ar vizita niciodată un...

Calvin aproape râse, dar ştia că Lily nu ar aprecia acest lucru. Încercă să se ridice în capul oaselor.

– Ba da, ar putea la fel de bine să viziteze un asemenea loc. Este bărbat, Lily.

Ea păru să mediteze o clipă asupra acelui argument, sprâncenele blonde încruntându-i-se de concentrare.

– Şi tu ai făcut-o, deci? Ai mers la o prostituată, adică?

– Da. Acum mulţi ani, în Hong Kong. Lily ţuguie buzele, linii albe şi furioase apărându-i în colţurile gurii, iar Calvin ridică mâinile. Prostituţia este legală acolo.

– Presupun că tu crezi că asta te absolvă de orice vină. Bărbaţii sunt dezgustători.

– Da, în mod sigur suntem, spuse el, motiv pentru care ştiu ce s-a întâmplat cu fratele tău. Deci unde ar putea el să ducă o femeie pentru a o ascunde? Familia ta mai are şi alte proprietăţi?

– Câteva. Avem un apartament în Paris. O moșie în Northumberland. Cabana de vânătoare a lui tati pe râul Saint Lawrence. O casă în Palm Beach. A, și reședința de vară din Newport, desigur...

– Te rog, oprește-te! Doamne, i se învârtea capul cu averea pe care Warren Davies o strânsese și o cheltuise. Calvin avea și el o avere, dar cu siguranță nu o irosea pe case pe care nu le folosea nimeni. Ai pierde un an doar călătorind ca să verifici toate proprietățile astea. Când a fost ultima dată când l-ai văzut?

– 2 aprilie. L-am convins în sfârșit să viziteze mina. Călătoria durează o săptămână, dar Tom n-a ajuns niciodată la mină. Nimeni nu l-a văzut de când a plecat din Grand Central. Ce treabă aveai cu domnul Lee aseară?

Calvin clipi, uimit de schimbarea bruscă a subiectului.

– Nimic care să te privească pe tine. Hai să revenim la problema fratelui tău!

– Nu, prefer să mă concentrez mai mult asupra motivului pentru care ai plecat cu biletul meu ieri și te-am găsit în Chinatown aseară. Ce îmi ascunzi?

– Nimic. Am fost sincer cu tine.

Lily pufni.

– Te rog! Ești mai viclean decât un vânzător de ulei de șarpe. Spune-mi ce voiai de la Lee și de ce a încercat să te imobilizeze aseară.

Calvin oftă și își legănă picioarele peste marginea saltelei. Punându-și tălpile pe covorul ce acoperea podeaua, se ridică încet, dându-i capului său o șansă de a se adapta la schimbarea de altitudine. Dumnezeule, îl durea tot corpul. Și trebuia să ajungă la birou. Era deja ora nouă, iar băieții aveau să planifice prima pagină a ziarului.

Sperând să o împace, Calvin îi oferi jumătate de adevăr.

– Public articole despre corupția din Chinatown în *Mercury*. Nu am dat numele domnului Lee, dar este pe deplin implicat.

– Așa că speră să te intimideze ca să încetezi cu articolele?

– Da. Desigur că articolele erau modalitatea lui Calvin de a pune presiune asupra lui Lee, dar nu i se părea necesar să menționeze acest lucru.

– Sper că nu te pui în pericol de dragul vânzării mai multor ziare.

Calvin își îndesă mâinile în buzunare și îi aruncă un zâmbet superior.

– Îți faci griji pentru mine, scumpo?

Buzele lui Lily se încordară ușor.

– Mai deloc. Ești indestructibil. Deci ce vom face în privința lui Tom?

Calvin nu voia să o ajute, dar nici nu îi plăcea prea mult ideea ca ea să hoinărească prin Chinatown, căutând răspunsuri despre fratele ei, chiar și cu agenții Pinkerton însoțind-o. Lily era rezistentă și curajoasă, dar nu se putea proteja pe sine în anumite cartiere. Gândul că ea fusese la Lee îi făcu părul de pe ceafă să se zbârlească.

Poate că nu ar strica să facă ceva investigații. Calvin avea o rețea largă de prieteni și informatori în Chinatown; cu siguranță, unul dintre ei avea să știe ce se întâmplase cu Tom Davies. Dacă bărbatul frecventase unul dintre bordelurile lui Lee, cineva ar fi auzit despre asta.

În plus, ar fi o știre strașnică pentru ziar...

Calvin se întinse după redingota sa, care fusese împăturită cu grijă la capătul patului. Dumnezeu să îl binecuvânteze pe Hugo!

– Lasă-mă să investighez puțin, îi spuse el în timp ce își îmbrăcă haina. Dacă îți promit măcar asta, vei sta departe de Chinatown?

Lily își mușcă buza, carnea delicată dispărând între cele două rânduri de dinți. O căldură familiară se învolbură în Calvin, făcându-l să se încordeze. Își plimbă ochii peste silueta feminină pe care și-o amintea atât de bine. O cămașă feminină de culoare crem se agăța de formele ei generoase, punându-i în evidență brațele lungi și gâtul subțire. Degetele lui zvâcneau de dorința de a o dezbrăca și de a dezvălui toată delicatețea care știa că zăcea dedesubt.

Încă își putea imagina cât de strâmtă era ea pe mădularul lui, cât de caldă și de dulce îi era răsuflarea pe gâtul lui. Lily fusese atât de dornică, de pasională, încât pielea mădularului lui se iritase în luna lor de miere. Niciodată o rană nu îi provocase mai multă durere... sau mândrie.

– Bine, fu ea de acord, întrerupându-i gândurile neadecvate. Dar vreau să merg cu tine.

– Asta este absurd. Nu mă poți urma în asemenea zone periculoase ale orașului. Va fi mai simplu dacă merg singur.

– Totodată, ți-ar fi mai simplu să mă minți cu privire la ce descoperi. Nu am încredere în tine, Calvin.

El scrâșni din dinți, abținându-și replica furioasă care îi ardea limba. *Ea* nu avea încredere în *el?* Calvin își încălcase promisiunile doar din pricina datoriei sale față de Hugo, ca să nu mai spună că o protejase de o viață în sărăcie.

Dacă ar fi rămas căsătoriți, el s-ar fi spetit ca reporter pe undeva, iar ea ar fi... Calvin nici măcar nu își putea închipui așa ceva. Ea i-ar fi cârpit șosetele și ar fi avut grijă de copiii lor? Ar fi spălat rufele vecinilor pentru a câștiga câțiva bănuți în plus în fiecare săptămână? Să și-o închipuie pe Lily – care călătorea la Paris ca să își cumpere pantalonași – îndeplinind acele sarcini era ridicol. Femeia ar trebui să îi mulțumească în genunchi pentru că o salvase de la toate astea.

Iar dacă unul dintre ei avea motiv să nu aibă încredere în celălalt, acela era el. Cum rămânea cu faptul că ea dăduse fuga să se alăture Consiliului Pulitzer?

„Uită trecutul!" Amândoi merseseră mai departe, ducând vieți diferite de la anulare, și, în mod sigur, Calvin nu avea nici un motiv să se țină de cuvânt acum.

– Bine, prințesă. Îți telegrafiez când sunt gata să fac pe detectivul. Iar dacă tu te vei putea rupe pentru o clipă sau două din stilul tău simandicos de viață, poate că vei putea ține pasul.

Capitolul 6

În acea noapte, Calvin plecă de la sediul din Park Row cu puțin timp înainte de miezul nopții. Începuse o ploaie măruntă, acoperind străzile cu o ceață rece în timp ce el mergea spre trăsura sa. Omnibuzul de noapte trecu agale pe lângă el, caii părând la fel de obosiți ca și pasagerii. Muncitorii epuizați mergeau spre casele lor după o tură de zece, doisprezece sau paisprezece ore de muncă. Poate chiar mai mult.

Dacă nu aveai grămezi de bani, New Yorkul putea fi brutal. Deși acum era înstărit, Calvin își amintea bine cum era să trăiești în sărăcie, o condiție pe care părinții lui o aleseseră dinadins din motive religioase. El crescuse fără nimic, fără posesiuni materiale, cu excepția câtorva cărți și a unui carnețel. Dormise pe paturi din paie în șandramale împrumutate și dărăpănate. Chiar și Crăciunul fusese deprimant. Părinții lui sărbătoriseră Crăciunul, dar nu în sensul tradițional, cu ospețe, râsete și cadouri. Nu, Crăciunul pentru familia Cabot însemnase o simplă cină, împreună cu prelegeri din Biblie în speranța de a-i converti pe localnici.

Asta nu se va mai întâmpla niciodată, decisese el. Când rămăsese pe cont propriu, Calvin economisise și strânsese cureaua, valorificase la maximum fiecare bănuț câștigat. Lui Hugo îi plăcea să spună despre Calvin că ar purta aceleași haine până când materialul lor s-ar dezintegra, dar lui Calvin nu îi păsa. Mai degrabă se îmbrăca precum un cerșetor și trăia modest decât să mai fie vreodată sărac.

Hugo sări de pe locul birjarului în timp ce Calvin se apropie.

– Bună seara. Ne pregătim să mergem acasă?

– Nu. Mă gândeam să trec pe la Kwan.

– Ești sigur că este înțelept, având în vedere că ai fost drogat și aproape ucis seara trecută în Chinatown?

– Când m-ai văzut tu vreodată fiind înțelept? Să mergem!

Răsuci mânerul și deschise portiera pentru Hugo, dar prietenul lui arătă spre locul birjarului.

– Cred că voi sta sus cu George, dacă n-ai nimic împotrivă.

– Ești conștient că plouă.

Hugo își trase pălăria mai jos pe cap, rânji și urcă deasupra cupeului, în timp ce Calvin urcă în interiorul uscat și confortabil. De îndată ce se așeză pe banchetă totuși, își dădu seama de ce Hugo refuzase să meargă înăuntrul trăsurii cu atâta nonșalanță.

– Ce naiba cauți aici?

Straturi de satin și bumbac foșniră în timp ce Lily se aplecă înainte, un nor de lavandă umplând trăsura în timp ce roțile începură să se rostogolească. Mirosul familiar ajunse direct la mădularul lui, chiar și după toți acei ani.

– Mă asigur că îți ții promisiunile. Am auzit că mergi spre Chinatown? Fără îndoială, ai fi oprit să îmi telegrafiezi întâi, pentru că ai promis că vei face asta. Nu am dreptate, Calvin?

Amândoi știau că el nu avusese nici o intenție să facă acest lucru.

– Merg să iau o cină târzie, nu să investighez, minți el. Te las acasă.

Ridică brațul pentru a bate în plafon, dar Lily îi înșfăcă încheietura mâinii într-o strânsoare fermă.

– Nu vei face asta. Îți voi ține companie și vom face conversație la cină. N-aș vrea să mănânci singur, la urma urmei.

Amândoi încremeniră. Atingerea, petrecută într-un asemenea loc intim și întunecat, îi zbârli părul de pe corp lui Calvin. Sau poate era felul în care degetele ei, acoperite de mănușă, apăsau pe carnea lui.

Calvin nu știa motivul, dar amintiri ale scurtului timp petrecut împreună îl asaltară brusc, asemenea titlurilor ziarului.

Foamea obraznică din ochii ei căprui în timp ce el se dezbrăcă... Prima dată când alunecase în căldura strâmtă a corpului ei... Gustul orgasmului ei pe limba lui...

Privirea ei o susținu pe a lui și, chiar și în lumina vagă, Calvin o zări pentru o clipă pe femeia pe care o cunoscuse în urmă cu patru ani. Interes. Vigilență. Căldură. Buzele i se întredeschiseră, sânii îi urcau și îi coborau rapid. Inima lui Calvin începu să bată într-un ritm sălbatic. Evident, orice fusese între ei încă stătea la pândă, amândoi împotrivindu-se la fel de tare.

Dar dacă el înceta să se mai împotrivească? Ce s-ar întâmpla dacă el ar scărpina acea mâncărime care nu îi dăduse pace încă din ziua în care ieșise din Hotelul Fauchère? Calvin nu voia să se însoare cu ea – nu voia să se mai însoare vreodată cu cineva – dar voia să o dezbrace și să i-o tragă până când avea să scape de senzația aceea.

Oare ea ar fi de acord? Și dacă da, putea Calvin să trăiască cu el însuși după aceea?

Lily își plecă privirea și începu să se retragă. Într-o clipită, Calvin făcu schimb de locuri și îi prinse încheietura delicată în strânsoarea lui masivă. O trase mai aproape, până când ea ezită deasupra marginii banchetei. Dacă o mai trăgea o dată de mână, Lily avea să ajungă în poala lui.

– La ce te gândeai adineauri?

Ea își smuci mâna.

– La cât de mult te urăsc.

– Asta este o minciună. Calvin se aplecă înainte și coborî glasul. Uiți că te cunosc într-un mod intim. Fiecare semn, fiecare răsuflare, fiecare spasm de pe fața ta... te pot citi, Lily.

– Nu știi absolut *nimic* despre mine, spuse ea tăios, schimonosindu-și dezgustată buzele. Am fost apropiați pentru o foarte scurtă perioadă de timp *acum patru ani*, Calvin. Asta este tot. Amândoi ne-am judecat greșit unul pe celălalt, am crezut lucruri care nu erau adevărate și apoi am mers mai departe. Nu voi mai fi niciodată fata aceea naivă.

– Naivă? Calvin aproape pufni. Nu ai fost naivă nici măcar o zi în viața ta.

– O, ai fi surprins, spuse ea, apoi gura i se încordă, de parcă ar fi regretat că vorbise.

Trăsura încetini în timp ce ajunseră la destinație, iar Calvin blestemă în sinea lui străzile pustii din nopțile târzii.

Ce însemnase asta? Ceva în expresia ei îi spuse că această conversație era importantă, iar de îndată ce momentul s-ar pierde, ea nu i-ar mai spune niciodată ceva.

– De ce aș fi surprins, Lily?

Trăsura se opri legănându-se, apoi se clătină din nou în timp ce Hugo sări pe trotuar. Stomacul lui Calvin se încleștă de dezamăgire. Ea nu avea să răspundă.

Ușa se deschise, iar Lily începu să coboare. Cu un picior pe treaptă, se opri și spuse peste umăr:

– Naivă pentru că, pentru prea mult timp, chiar am crezut că te vei întoarce.

Mâinile lui Lily tremurau în timp ce își netezi faldurile rochiei lângă trăsură. Hugo își scoase pălăria și o ținu deasupra capului ei, protejând-o de ploaie, în timp ce ea încerca să își recapete cumpătul. De ce îi oferise un răspuns lui Calvin? Nu merita unul, viermele. Nu îi datora nimic acestui bărbat care se căsătorise cu ea doar pentru a pune mâna pe averea tatălui ei. Desigur că atunci ea nu voise să creadă acest lucru. De fapt, se contrazisese cu tatăl ei în această privință, fiind convinsă că, în cele din urmă, Calvin avea să demonstreze că avea dreptate.

La câteva zile după ce acceptase banii tatălui ei, Calvin cumpărase publicația *Bugle*. La scurt timp după aceea, *Mercury*. Iar când săptămânile se transformaseră în luni, ea fu nevoită să recunoască în sinea ei. Calvin nu se mai întorcea. Niciodată.

Pierderea acelei fărâme de speranță o duruse mai tare decât anularea. Chiar și când semnase documentele, nu crezuse că el chiar urma să meargă mai departe fără ea. Lily trăise cu impresia idioată că el doar avea nevoie de timp. Că o să se întoarcă și să-i explice de ce plecase.

Apoi ziarele de scandal începuseră să scrie despre locurile prin care umbla Calvin, despre iubitele lui, despre isprăvile lui... iar adevărul o izbise în moalele capului. Fusese o proastă. O poveste veche de când lumea și pământul, inocenta fată bogată înșelată de un chip frumos și de cuvinte și mai frumoase. Sentimentul arzător de rușine o forțase atunci să plece din New York, departe de toate lucrurile care îi aminteau de prostia ei.

Lily nu avea să cadă pentru a doua oară în această capcană. Indiferent cât de puternică era atracția dintre ei, mândria sa refuza să cedeze.

Un semn din lemn cu o inscripție în chineză atârna deasupra ușii a ceea ce era, evident, un restaurant. Aceasta era destinația lui Calvin?

Îl simți lângă ea, dar nu întoarse privirea. Se îndoia că avea să îl mai poată privi vreodată după ce îi recunoscuse acel lucru. „Nu contează. El este trecutul tău, nimic altceva în afară de o amintire regretabilă. Gândește-te la Tom, nu la Calvin." Trase adânc aer în piept și își adună forțele. O umbrelă se deschise deasupra capului ei, adăpostind-o de burnița care se întețea, iar Calvin întinse brațul.

– Intrăm? întrebă el cu o tentă sobră în glas, una pe care ea nu o mai auzise înainte.

– Mulțumesc, răspunse Lily, la fel de politicoasă precum o debutantă la primul ei cotilion. Apoi puse degetele pe mâneca lui și îi permise să o conducă spre ușă. Putea să facă asta. „O Davies nu fuge niciodată de o provocare", îi spusese adesea tatăl ei.

Un clopoțel răsună în timp ce intrară pe ușă în interiorul nu foarte spațios. Lumini atârnau din tavanul de tablă, luminând grinzile negre care acopereau pereții. Majoritatea meselor mici și rotunde erau libere, doar câțiva clienți bucurându-se de mâncărurile lor. Fiecare bărbat avea un castron în față, plin cu tăieței și legume, pe care le mânca cu bețe lungi din lemn. Lily nu mai vizitase niciodată până atunci un restaurant chinezesc, astfel că aromele bogate care o asaltară, condimentele și cărnurile fripte erau exotice și surprinzător de tentante.

– Domnule Cabot.

Un tânăr se apropie de ei. Purta o jachetă chinezească de culoare neagră, pantaloni lungi asortați și o pălărie mică și rotundă pe cap. Lily nu îi dădu mai mult de șaptesprezece sau optsprezece ani.

– Cât de amabil să ne vizitați încă o dată.

– Ho Seng. *Nei hou ma?*

– Foarte bine, vă mulțumesc. Tata va fi încântat să vă vadă.

– Excelent. Ne-ar plăcea să îi vorbim când va fi disponibil.

– Desigur. Îi voi spune. Ați vrea să mâncați ceva?

– Da, te rog. Două castroane și niște ceai.

Fruntea tânărului se încruntă ușor și îi adresă lui Calvin o întrebare în limba sa nativă, iar Calvin îi răspunse, la rândul său, în chineză. Orice ar fi spus, îl făcu pe băiat să chicotească. Lui Lily nu îi plăcea încercarea lor intenționată de a o exclude, dar poate că engleza băiatului nu includea subiectul discutat.

Calvin o trase pe Lily înainte.

– Ho Seng, ea este domnișoara Lillian Davies. Lily, el este Ho Seng, fiul proprietarului, domnul Kwan.

– Mă bucur să vă cunosc. Vă rog să luați loc! Ho Seng îi zâmbi lui Lily și gesticulă spre mesele libere. Voi reveni. Se întoarse și merse spre fundul restaurantului.

Fără să îl aștepte pe Calvin, Lily alese o masă și începu să își scoată mănușile. Calvin se așeză încet, tăcut, o acțiune în total dezacord cu personalitatea lui. Oare se gândea la ce spusese ea mai devreme? Fără îndoială, râdea de prostia ei, de faptul că Lily așteptase ca el să se întoarcă. De cum crezuse ea că ei avuseseră o iubire adevărată și durabilă. Pentru Calvin, ea fusese un simplu mijloc pentru a-și atinge scopul, o porumbiță, așa cum o alintase adesea tatăl ei. Un mijloc de a-și asigura banii de care Calvin avea nevoie pentru a-și construi imperiul.

Amărăciunea urcă înăuntrul ei și i se blocă în gât, dar totuși Lily o alungă. Cea mai bună metodă de a-l convinge că nu îi mai păsa era să se comporte de parcă totul era în regulă.

– Să înțeleg că vii des aici?

Calvin își scărpină bărbia, barba de o zi scrâșnind sub vârfurile degetelor lui. Lily își aminti senzația acelor fire mici și aspre de păr pe pielea ei...

La naiba!

– Nu atât de des pe cât mi-ar plăcea, răspunse el încet, dar îl cunosc pe Kwan de mulți ani. Aceasta este una dintre cele câteva afaceri care încearcă să reziste dominației lui Lee și breslei On Leong.

– Ce ți-a spus tânărul după ce ai comandat mâncare și ceai?

Un zâmbet îi apăru în colțul gurii, amuzamentul luminându-i ochii albaștri, mai frumoși decât merita Calvin.

– Și-a exprimat surprinderea că ai vrut să mănânci aici. Nu multe femei americane sunt interesate de mâncarea lor.

– Și tu ce i-ai răspuns de l-ai făcut să râdă?

– I-am spus să nu își facă griji, că ești mai dură decât pari.

– Iertați-mă! Ho Seng aștepta lângă masa lor, cu o tavă în mâini. Aici este ceaiul dumneavoastră. Puse ceainicul negru, simplu pe masă, împreună cu două cești mici. Ceștile nu aveau toarte. Ho Seng dispăru, astfel că Lily începu să își toarne ceai.

Calvin își puse mâna peste a ei, oprind-o.

– Așteaptă – trebuie să se mai infuzeze puțin.

Atingerea o surprinse, fiecare nerv tresărind pe pielea ei, iar Lily se holbă la mâna lui, la degetele lungi și elegante care erau pătate de cerneală. Reacția ei interioară îi aminti de trăsură și de atracția care mocnise între ei. Calvin nu se retrase, iar inima ei începu să palpite. Lily ura cât de ușor putea fi afectată de el. Totuși, privindu-i pe furiș chipul, își dădu seama că și Calvin era la fel de tulburat. Sprâncenele îi erau încruntate, iar privirea îi era fixată asupra mâinilor lor.

Lily își retrase mâna, strângând-o în pumn în poala ei, și încercă să ignore senzația furnicătoare din locul în care o atinsese el. Calvin își lăsă brațul pe masă, dar se aplecă spre ea.

– Lily, vreau să vorbim despre ceea ce ai spus în trăsură.

– Aș prefera să nu. Hai să lăsăm trecutul unde îi este locul, adică în trecut.

El își frecă ochii și se schimonosi, de parcă ar fi avut dureri.

– Nu m-am gândit niciodată că tu ai... Ei bine, ți-a fost mai bine așa, crede-mă.

– Da, asta a devenit evident pentru mine odată ce ți-am înțeles motivele. Și în mod sigur mi-a fost de ajutor să citesc despre numeroasele tale concubine prin ziare.

Ticălosul avu bunăvoința să tresară.

– A fost decizia corectă la acel timp. Poate că nu am fost de acord cu metodele tatălui tău, dar avea dreptate să ceară anularea acelui lucru.

Desigur că pentru *el* era decizia corectă.

– Nu a fost un *lucru*, Calvin, a fost o căsătorie. Căsătoria *noastră*. Știu că tu voiai doar câștigul financiar, dar chiar și așa, am rostit niște jurăminte.

– Știu, mormăi el. Am fost acolo la ceremonie – *și* în luna de miere. Îmi amintesc fiecare detaliu, oricât de mărunt.

– Da, fără îndoială că acele momente tandre sunt brodate pe perne la tine acasă, spuse ea cu ironie. Te rog! Să nu ne prefacem că ai fost interesat și de altceva în afară de banii tatălui meu.

Ochii lui Calvin licăriră, gura i se încleștă.

– A, presupun că te așteptai să te pierd și pe tine, și o sumă frumușică de bani, să plec cu mâna goală? Ce fel de prost mă crezi?

– Chiar vrei să îți răspund?

Calvin arătă cu degetul spre ea și deschise gura – pentru a se contrazice cu ea, fără îndoială – când Ho Seng apăru brusc lângă masa lor.

– Pot turna ceaiul acum?

Calvin se îndreptă și privi spre fereastră, maxilarul fiindu-i încleștat. Lily habar nu avea de ce era atât de furios, dar încetase să mai încerce să rezolve misterul care era Calvin Cabot. Putea să își țină sentimentele, secretele, speranțele, visurile – și mâinile – pentru el.

Ea se forță să îi zâmbească lui Ho Seng.

– Da, te rog!

Calvin încercă să se calmeze. Era furios – pe el însuși, pe Warren Davies. Chiar și pe Lily. Nu, el nu luase banii pe care îi oferise Davies. Lily îl acuza adesea că era egoist, ceea ce era adevărat, dar el nu putuse să meargă cu cecul la bancă. Până și el avea puțină mândrie care nu îi permitea să fie cumpărat și alungat ca un infractor.

Probabil că Lily presupusese că el folosise banii tatălui ei ca să cumpere *Bugle*. Las-o să creadă ce este mai rău! Era mai ușor așa.

Faptul că o pierduse nu fusese lipsit de durere, orice ar crede ea. Calvin se ținuse ocupat cu ziarele, suficient de ocupat cât să nu stăruie prea mult asupra durerii care îl urmărea oriunde mergea, asupra sentimentului zdrobitor de vinovăție că o rănise. Sigur, acele sentimente amorțiseră de-a lungul timpului, iar el sperase că Lily își văzuse de viața ei. Că era fericită, cheltuind bani și trăind pe picior mare, uitând totul despre puținele luni în care fuseseră împreună.

Iar apoi ea îl răpise. Toate sentimentele vechi și regretele clocoteau la suprafață... iar lui nu îi plăcea deloc.

Oare ea chiar sperase că el avea să se întoarcă? Până la recenta dispariție a fratelui ei, Lily nu îl abordase, nici nu îl contactase, astfel că el presupusese că îl ura. Davies jurase să nu îi spună niciodată fiicei sale adevăratele motive pentru plecarea lui Calvin, promițând să pretindă că el umblase doar după bani în tot acel timp.

Să afle că Lily îl crezuse o persoană mai bună decât un vânător de averi și crezuse că el o iubise cu adevărat îi sfâșia măruntaiele lui Calvin asemenea unor lovituri de bici.

– O să stai bosumflat toată seara?

– Nu stau bosumflat. Calvin se întoarse pentru a o fixa cu o privire încruntată, care în mod normal îi intimida pe reporterii veterani. Sunt un bărbat matur, iar bărbații maturi nu se bosumflă. Avea de gând să te dezmoștenească, spuse Calvin înainte de a se putea opri să vorbească.

Lily așeză cu grijă ceașca pe masă.

– Cine?

Oftând, Calvin scutură din cap din pricina propriei prostii. De ce îi spunea asta? Descuia un cufăr de mult închis doar pentru a lăsa moliile să iasă.

– Tatăl tău.

– Tatăl meu? Este ridicol. Tata nu ar face niciodată asta. El...

– Era pregătit să te lase fără un ban dacă rămâneam căsătoriți.

Pe măsură ce Lily înțelegea, obrajii ei de porțelan se îmbujorară treptat. Calvin nu își putea lua ochii de la ea. Multe femei erau frumoase, dar doar câteva aveau creier și tupeu care să se potrivească cu un chip frumos. Lily avea din plin acele calități, motiv pentru care fusese atras de ea în primul rând. O încăpere devenea mai mică în secunda în care Lily intra în ea, personalitatea ei fiind la fel de măreață precum un zgârie-nori din New York, însoțită de o hotărâre pe măsură.

Lily ridică bărbia.

– Te înșeli. Sau minți. Nu îmi pot da seama care este varianta corectă.

– Nu fi ridicolă! Nu am nici un motiv să mint, nu acum. Și nu doar că a spus că nu vei primi nici un ban, era pregătit să te excludă din testamentul său.

– Iar tu l-ai crezut?

– Desigur. A subliniat acest lucru într-un mare stil.

Lily se aplecă spre el, gura fiindu-i încordată într-o linie furioasă.

– Atunci ești un prost chiar mai mare decât am crezut inițial. Nu știu dacă să râd sau să te pocnesc în cap cu ceainicul ăsta.

– Ești *furioasă*? Ar trebui să îmi mulțumești că te-am ținut în diamante și caviar în toți anii ăștia. Dacă am fi rămas căsătoriți, Dumnezeu știe unde ai fi acum...

– Calvin, taci din gură! El te-a testat, iar tu ai dat greș. Tata mă adora și nu ar fi vrut ca eu să sufăr, indiferent de circumstanțe. Nu există absolut nici o șansă să mă fi lăsat fără un ban. În plus, aveam o sumă de bani depusă pe numele meu pentru atunci când aveam să împlinesc douăzeci și unu de ani, sumă care era irevocabilă.

Un test? Un credit? Hidosul adevăr țiuia în urechile lui Calvin. Davies îl manipulase, ticălosul! Probabil că asta nu îl putea împiedica pe Davies să dezvăluie secretul bigamiei lui, dar măcar Calvin și Hugo ar fi putut discuta despre posibilitatea de a-i spune lui Lily adevărul. Ar fi putut găsi o soluție prin care să poată rămâne căsătoriți și prin care să o salveze pe soția lui Hugo în același timp.

– Tatăl tău ar fi trebuit să fie spânzurat de degetele mari de la picioare și fript deasupra unui foc.

Lily își netezi rochia, fără să îi întâlnească privirea.

– Unii ar spune că tu meriți aceeași soartă.

– Unii, adică tu? Aceeași femeie care nu m-a căutat niciodată după anulare, nu a vorbit niciodată cu mine și a acceptat bucuroasă oportunitatea de a-l ajuta pe rivalul meu?

– Ești nebun. Deformezi faptele cum îți convine ție...

– Domnule Cabot!

Kwan sosi la masă cu două castroane aburinde în mâini.

Calvin lăsă capul în jos și blestemă în barbă sincronizarea proastă a lui Kwan.

– Ce faci, prietene? întrebă el în cantoneză.

Kwan puse castroanele pe masă, unul în fața lui Lily, iar pe celălalt pe partea lui Calvin. Apoi se îndreptă și făcu o plecăciune.

– Putea fi mai bine. Și ce înseamnă asta, tu aducând o femeie aici?

– Se pare că mi-am pierdut mințile.

Cei doi bărbați fuseseră prieteni mulți ani, întâlnindu-se prima dată în China și apoi, mai târziu, în San Francisco. Calvin îi convinsese pe Kwan și pe fiul său să se mute în New York, în speranța unor perspective mai bune. Și dacă nu ar fi fost Lee, ideea ar fi funcționat.

Lily își strâmbă iritată gura, iar Calvin trecu imediat la engleză.

– Lily, ți-l prezint pe Kwan, cel mai bun bucătar care a plecat vreodată din Hong Kong. Kwan, ea este domnișoara Lillian Davies.

Lily întinse mâna, iar Kwan, veșnicul lăudăros, se aplecă teatral asupra ei.

– Este o onoare, domnișoară Davies.

– Nu mai flirta cu ea. Calvin împinse deoparte brațul lui Kwan, apoi reveni la cantoneză și spuse: Aceasta are temperamentul unui urs grizzly.

– Asta explică de ce o placi, spuse Kwan, ridicând o sprânceană neagră.

– Nu o plac, ripostă Calvin, iar cuvintele sunară fals chiar și în cantoneză. Singurul motiv pentru care sunt aici este că vreau să îți pun niște întrebări, spuse el în engleză.

– Iar eu presupuneam că îți era dor de mine. Kwan gesticulă spre castroanele de pe masă. Vă rog, mâncați! Întrebările pot aștepta până după supă.

Lily își drese delicat glasul, privirea fixându-i-se asupra conținutului tulbure și gros din castron.

– Ce fel de supă este aceasta?

Calvin ridică lingura plată și lată.

– Supă de cuib de pasăre. Este delicioasă – și una dintre specialitățile lui Kwan.

Calvin încercă să studieze supa prin ochii ei, de parcă nu ar fi avut niciodată plăcerea să o guste. Cu câteva cocoloașe, simpla, dar aromata supă conținea mirodenii pe care Kwan nu le-ar fi dezvăluit niciodată.

– Nu este doar supă. Chinezii cred că *yin wor* are puteri tămăduitoare, îi spuse Kwan lui Lily.

– Totodată, se presupune că îți crește libidoul, nu se putu abține Calvin să adauge. Deși încă nu am dovedit asta.

– Nu pentru că nu ai fi încercat, bombăni Lily în barbă și ridică lingura.

Calvin o ignoră și se întoarse spre prietenul său.

– Te rog, stai cu noi!

Lily își plimbă lingura prin castron, agitând supa.

– Nu înțeleg de ce este numită supă de cuib de pasăre. Sunt bucăți de crenguțe și pene în ea?

Calvin luă o gură de supă și oftă în timp ce deliciosul lichid îi alunecă pe gât. O supă consistentă și bogată, avea o tentă ușor sărată. Varianta specifică a lui Kwan, cu albuș de ou, vin de Xeres și alte ingrediente secrete, concura cu orice alt preparat din lume.

– Fără crenguțe sau pene.

– Acestea nu sunt cuiburi de păsări obișnuite, îi spuse Kwan în timp ce își trase un scaun și se așeză. Păsări speciale folosesc salivă pentru a construi cuiburi în peșteri. Sunt foarte rare.

Lily se încruntă în timp ce privi cu precauție castronul.

– Salivă? Vrei să spui că o pasăre a scuipat în supă?

– Încearc-o, spuse Calvin, înghiontindu-i piciorul cu bocancul în timp ce el sorbi încă o lingură plină de lichid din propriul castron. Ea insistase să îl însoțească în Chinatown – de fapt, se strecurase pe furiș în trăsura lui – iar el să fie al naibii dacă avea să o lase să plece de acolo fără să guste supa. Nu-mi spune că ți-e teamă.

Tachinarea funcționă, așa cum Calvin știa că avea să se întâmple. Lily își trase umerii în spate și cufundă lingura în supă. Buzele ei voluptuoase și atrăgătoare se deschiseră în timp ce ea sorbi încet lichidul din lingura de porțelan. Un val de căldură alunecă prin venele lui Calvin, uitând de propria supă.

– Te holbezi prea mult, spuse Kwan în cantoneză.

– Du-te dracu', răspunse Calvin, ceea ce doar îl făcu pe Kwan să râdă.

Lily înghiți, apoi închise ochii pentru o clipă, în semn de recunoștință.

– Este delicioasă. Mulțumesc, domnule Kwan.

– Este plăcerea mea. Este preferata domnului dumneavoastră aici de față.

– O, nu este al meu. În mod sigur, nu.

Calvin se concentră asupra supei sale, părăsind zâmbetul cunoscător de pe chipul lui Kwan. Ajunse la motivul vizitei.

– Cunoști vreun bărbat american care ar fi putut avea o legătură serioasă cu una dintre fetele lui Lee?

– Fetele lui Lee? Kwan se încruntă, chipul lui suplu încordându-se. Un bărbat care vrea să moară, poate.

– Un bărbat pe care îl cunoaștem este posibil să o fi luat pe una dintre fetele lui Lee ca să o ascundă.

– Ca să o vândă?

– Nu! interveni Lily. Să știi că el nu ar face niciodată un lucru așa oribil.

Kwan privi de la Lily la Calvin, ochii lui negri fiind întrebători.

– Fratele ei, spuse încet Calvin. Numele lui este Thomas Davies. Ai auzit de el.

– Nu, răspunse Kwan. Nu îmi pare cunoscut. Dar Lee nu ar permite niciodată vreuneia dintre fetele lui să plece. Sunt supravegheate constant, o marfă prețioasă în Chinatown, iar lui Lee nu îi place să piardă bani.

Calvin știa acest lucru, dar nu putea exista nici o altă explicație pentru ceea ce făcuse Tom și provocase mânia lui Lee.

– Lee a spus că a pierdut o persoană valoroasă pentru el, de neprețuit. Crede că domnul Davies a luat-o.

– Dar Lee nu ți-a dat și un nume?

– Nu, răspunse Calvin.

Lily bătu cu degetele în masă.

– Această persoană, cea despre care Lee a spus că este neprețuită... Lee a folosit numele Ming Zhu.

Chipul lui Kwan păli înainte de a arunca o privire agitată la ceilalți clienți. Calvin strânse brațul prietenului său, atrăgându-i atenția.

– Nu are cum. Asta înseamnă ce cred eu?

Kwan se aplecă și își coborî vocea:

– Dacă acesta este numele pe care ți l-a dat Lee, atunci fratele tău este într-un bucluc mai mare decât ai crezut, domnișoară Davies. Se pare că a fugit cu fiica lui Lee.

Capitolul 7

Lily se gândi la această informație în timp ce Calvin rosti sugrumat:

– Lee are o *fiică?*

Domnul Kwan încuviință din cap, coada lui lungă legănându-i-se pe spate.

– Într-adevăr, una singură. Nu este un lucru cunoscut, dar fata locuiește într-o casă pe Mott Street, una bine păzită și departe de celelalte firme ale lui.

Fratele ei... și fiica lui Lee? Lily nu numărase iubitele lui Tom, iar el, în mod sigur, nu se încrezuse niciodată în ea în privința legăturilor lui romantice. Existase o coristă în urmă cu doi sau trei ani, dar nici o altă legătură serioasă de atunci de care să fi știut ea. Fratele ei era newyorkezul desăvârșit în oraș, preocupat doar

de petreceri în timp ce Lily ținea pe linia de plutire mina tatălui lor. Pentru moment.

– Cum ar fi putut Tom să o cunoască? îi întrebă ea pe cei doi bărbați. Nu-mi pot închipui că Lee ar permite ca ea să meargă neînsoțită prin Chinatown. Sigur este la fel de păzită ca și femeile care sunt angajatele lui Lee.

– Nu chiar la fel de bine păzită, domnișoară Davies. Din câte am înțeles, fata este curajoasă și nu prea ușor de controlat.

Calvin îi puse lui Kwan o întrebare în cantoneză, iar Kwan îi răspunse la fel.

– Ce i-ai spus? îl întrebă Lily pe Calvin.

– L-am întrebat dacă Lee o bate sau o maltratează. Kwan a spus că nu știe. Am bănuiala că nu vom afla răspunsuri până nu-l vom găsi pe fratele tău.

Kwan îi spuse ceva lui Calvin în chineză, iar el se schimonosi.

– Sunt perfect conștient de asta, răspunse Calvin. A comentat cineva despre dispariția ei?

– Eu nu am auzit nimic, dar îl voi ruga pe Ho Seng să își viziteze câțiva dintre prieteni. Poate știe vreunul dintre ei.

– Discret, spuse Calvin. Nu aș vrea să pățească nici unul dintre voi ceva. Dacă puneți întrebări, este posibil să îl atrageți pe Lee la ușa voastră.

– Lee este deja la ușă, prietene. Mă tot chinui să îl gonesc.

Gesticulă cu mâinile de parcă ar fi măturat.

– Încă vă cere să vă alăturați breslei?

– Da. Noi refuzăm, dar este foarte insistent.

Lily încercă să urmărească firul discuției, dar creierul ei era blocat asupra lui Tom împreună cu fiica lui Lee. Mulți nu îi plăceau pe chinezi aici în America, cu legi care decretau restricționarea accesului lor în țară și la slujbe, dar ea nu avea o problemă cu ei. Era greșit să judeci un întreg grup de oameni bazându-te pe culoarea pielii lor și pe locul de naștere. La urma urmei, dacă nu cumva erai un membru al triburilor native care trăiseră aici de secole întregi, oricine altcineva imigrase din altă țară la un moment dat. Astfel că intoleranța celor care făceau același lucru părea ipocrită.

Totuși nu toată lumea era atât de permisivă. În mod sigur Tom știa acest lucru. Dacă Tom se gândea să se căsătorească cu fiica lui Lee, Lily se îndoia că Lee avea să fie de acord cu acest lucru. De fapt,

dacă Lee era atât de nemilos pe cât spunea Calvin, fratele ei era în mare pericol.

– Trebuie să îl găsim pe Tom înainte să îl găsească domnul Lee, îi spuse ea lui Calvin.

– Da, asta este evident – și nu există *noi* în treaba asta. Ți-am promis doar că voi întreba pe aici. Nu pot lăsa totul baltă ca să străbat pământul după fratele tău.

Kwan bombăni ceva în chineză, buzele schimonosindu-i-se amuzate, iar Calvin ripostă cu un răspuns furios în aceeași limbă.

– Nu mai vorbi în chineză, îi spuse ea. Este nepoliticos.

– Este cantoneză și ce păcat, spuse Calvin. Dacă nu îți place, ești liberă să te întorci acasă.

– Îmi cer scuze, domnișoară Davies, spuse domnul Kwan. Este lipsă de respect să nu vă includem în conversație. Ceea ce i-am spus domnului Cabot...

– Nu contează asta, îl întrerupse Calvin. Nu ai nici o speranță să îl găsești pe Tom până când el nu va vrea să fie găsit. Dacă a luat-o pe fiica lui Lee, știe în ce pericol este și va sta ascuns.

– Până când? Nu se poate ascunde la nesfârșit și mi-a promis că va vizita mina.

Și va începe să preia frâiele din mâinile ei pentru ca Lily să poată să ia o pauză, în sfârșit. Trăise și respirase operațiunile de la mină de la moartea tatălui lor, doar pentru că nu putea suporta să o vadă prăbușindu-se sau să piardă afacerea familiei.

– L-ai contactat pe șeful de șantier sau pe vreunul dintre supraveghetorii din Dakota? Poate că Tom a ajuns acolo în ultima zi sau ceva de genul acesta.

– Da, și nimeni nu a auzit nimic de Tom.

– Fratelui tău i-ar fi greu să călătorească cu fata lui Lee, sublinie domnule Kwan. Un bărbat alb călătorind singur cu trenul, împreună cu o chinezoaică ar atrage atenția, chiar și la clasa a treia.

– Nu a folosit nici vagoanele noastre private, spuse Lily.

– Dar o barcă? sugeră Calvin.

– Ar fi mai ușor, fu de acord Kwan. Mai ales pe timpul nopții.

Acest lucru avea sens, dar Lily nu era convinsă.

– Mi s-a spus că s-a îmbarcat într-un vagon de clasa întâi la Gara Grand Central, singur.

– Pentru că asta a vrut el să crezi.

Calvin își termină supa, răzuind fundul castronului cu lingura din porțelan. Lily mai luă o gură de supă. În ciuda ideii deloc apetisante a salivei de pasăre, fu nevoită să admită că supa era divină.

– Ai localizat unde se află toate iahturile voastre? întrebă Calvin.

– Avem doar unul, și da, l-am localizat. În ultima lună, a fost la docurile de lângă South Street, pentru reparații.

– Reparații? întrebă Calvin, împingându-și deoparte castronul gol. Când a fost ultima dată când ai văzut cu ochii tăi vasul?

– Săptămâna trecută, când am fost să îl caut pe Tom acolo.

– Nu te-ai gândi să verifici și mai recent?

Lily scrâșni din dinți, blestemând în barbă din pricina frustrării cauzate de Calvin, un bărbat care credea că avea toate răspunsurile.

– Voi verifica mâine-dimineață.

El îi întâlni privirea, ochii lui de un albastru electrizant fiind gânditori. Lily nu știa ce îl pusese astfel pe gânduri, dar într-un final Calvin își scărpină bărbia.

– Termină-ți supa, prințesă! Mergem acum la docuri.

Apa clipocea, lovindu-se de scândurile docului. Platforma unde iahtul familiei Davies fusese ancorat pentru reparații era pustie. Și bazinul de staționare din apropiere era gol.

– Și iată-ți răspunsul, zise Calvin. Urăsc să îți spun asta, dar...

– N-o spune, se răsti Lily.

Erau în trăsura lui, în partea de est a Manhattanului. Vapoarele își descărcau și încărcau marfa aici înainte de a ieși din port, spre Atlantic. Activitatea nu se oprea aici. New York era, la urma urmei, cel mai aglomerat port al națiunii, și ar fi fost incredibil de ușor pentru Davies să o urce pe fiica lui Lee pe iaht, în tot haosul acela.

Expresia lui Lily era un amestec de furie și ranchiună, una pe care Calvin o știa prea bine.

– La naiba, spuse ea. Sperasem să te înșeli.

– Și totuși niciodată nu mă înșel.

Din păcate, acest lucru îi aminti de momentul când se înșelase. Dacă Warren Davies ar fi trăit încă, Calvin l-ar fi bătut până l-ar fi lăsat lat. Se părea că Lily nu crezuse niciodată că el urmărise să pună mâna pe banii familiei Davies, îl așteptase să se întoarcă și avea propriii ei bani puși deoparte într-un cont. Dumnezeule, ce dezastru!

Desigur că ea nu cunoștea celălalt motiv pentru care el se retrăsese din căsătoria lor, motivul care nu avea nici o legătură cu banii familiei ei. Nici nu avea să îl cunoască. Nimeni nu avea să îl afle, nu până când Lee nu își îndeplinea partea de învoială și o aducea pe soția lui Hugo în America.

Reveni la subiectul lor.

– Așadar, întrebarea este: încotro ar naviga fratele tău?

Lily oftă și se întoarse spre fereastră, bătând ușor cu degetele acoperite de mănușă pe coapsă.

– Oare există cineva cu care să putem vorbi? Cineva care se poate să fi văzut ceva?

Numeroase siluete se mișcau de-a lungul coastei întunecate, atât mari, cât și mici. Majoritatea erau probabil docheri și funcționari, dar altele ar fi putut fi criminali disperați sau membri ai unor găști fără vreun respect pentru lege. Ziarul *Bugle* raportase recent existența unei organizații de pirați rău-famați ai apelor, una dintre multele care forfoteau în sus și în jos pe aceste docuri. Piraților urcau noaptea la bordul vaselor pentru a fura orice nu era fixat în cuie, dispuși să taie gâtul oricui decât să lase martori. Sub nici o formă, Calvin nu avea să îi permită lui Lily să își riște viața acolo.

– Nu te las să ieși din trăsură ca să cutreieri docurile la ora asta târzie. Sunt șobolani și alte tipuri de rozătoare care aleargă de colo-colo.

– Șobolani? Crezi că un *șobolan* mă va descuraja să obțin răspunsuri?

– Cu toate astea, va trebui să te întorci mâine ca să pui întrebări cuiva.

– La naiba, Calvin! A fost ideea ta să venim aici în seara asta, în primul rând. Și am nevoie de răspunsuri *acum*.

– Înțeleg că Lee ți-a dat un termen-limită și că ești nerăbdătoare. Totuși nu voi permite să riști să te rănești – sau mai rău – zbenguindu-te în sus și-n jos pe docuri astă-seară.

– Să mă zbengui? Asta crezi tu că aș face?

Calvin ridică mâinile, cu palmele la vedere.

– Nu eu, dar docherii de acolo ar putea înțelege astfel. În plus, la ce trebuie să te gândești tu este unde ar putea pleca Tom cu o chinezoaică pe care vrea să o ascundă.

– Reședința din Newport este cel mai aproape, deși este închisă până în iunie. Ar fi doar câțiva servitori acolo.

– Este destul de simplu să navighezi acolo, iar lui Lee și oamenilor lui le-ar fi greu să umble neobservați prin Newport dacă ar decide să îi urmărească.

– Dar bărbatul acela de acolo? întrebă ea, arătând brusc pe fereastră. Ar trebui să vorbim cu el?

Privind în lumina felinarului cu gaz, Calvin distinse silueta unui bărbat stând și cântând la ceea ce părea a fi o muzicuță.

– Nu. Tu nu ar trebui să ieși afară la...

Înainte ca el să poată termina propoziția, Lily o zbughi afară, ridicându-și faldurile rochiei și pornind grăbită spre silueta solitară.

Blestemând, Calvin sări din trăsură.

– Hugo! strigă el peste umăr.

Până când o ajunse din urmă pe Lily, ea era deja la doar câțiva pași distanță de locul în care bărbatul stătea pe o grămadă de lăzi din lemn pentru transport. Calvin o prinse de braț.

– Nebuno! Locul ăsta este periculos noaptea.

Chiar și ascunsă în umbră, fața ei îi trăda iritarea. Lily îl împunse cu degetul în piept.

– Căsătoria noastră s-a încheiat, în caz că ai uitat. Nu ai nici un drept să îmi dai ordine. Dacă vreau să mă dezbrac de rochie și să înot în râu, nu mă vei împiedica să o fac.

– Pe naiba, n-o voi face. Calvin se aplecă mai aproape de ea și spuse printre dinții încleștați: Te arunc peste umăr și te duc înapoi în trăsură, chiar și cu tine țipând și dând din picioare, dacă este nevoie.

Se priviră lung unul pe celălalt într-o bătălie a voințelor, pe care nici unul din ei nu voia să o piardă, asemenea a doi generali pregătiți de luptă într-o situație fără ieșire. Lui Calvin nu îi păsase niciodată de numele ei de familie, nu fusese niciodată de părere că fiica răsfățată a unui magnat al argintului trebuia să obțină tot ce voia doar datorită statutului ei. Lily nu îi putea controla pe toți și toate, călcând lumea în picioare pentru că era fiica lui Warren Davies – cel puțin nu cu el.

– Domnișoară, nu ar trebui să fiți aici după lăsarea întunericului. Este periculos pentru domnițe.

Glasul răgușit și ușor neclar îi aparținea bărbatului care stătea pe cutii. Purta o bască simplă, trasă destul de jos peste chipul îmbătrânit, bărbia fiindu-i îngreunată de o barbă care nu mai fusese tunsă

de la ultima bătălie a comandantului de cavalerie Custer. O sticlă de whisky pe jumătate goală îi era ascunsă în haină.

– Vezi, până și bețivanul este de acord cu mine, zise Calvin. Să mergem!

Lily își smuci brațul din strânsoarea lui, eliberându-se. Cu bărbia ridicată într-un triumf încăpățânat, porni spre grămada de cutii.

– Scuzați-mă, domnule! Voiam doar să vă întreb dacă știți ce s-a întâmplat cu vasul care a fost andocat aici în urmă cu câteva zile.

Hugo sosi lângă Calvin.

– Am pistolul, îi spuse încet prietenul său.

– Bun. Privirea lui Calvin nu părăsi o clipă spatele lui Lily. Fii cu ochii în patru și cu o mână pe pistol. Pe ei doi îi supraveghez eu.

– Aici? Bătrânul își scărpină bărbia. Eu nu mă prea învârt pe aici, domniță. Nu vin mai des de o dată pe săptămână la docuri. În zilele de joi, soția mea își vizitează sora și eu, ei bine, îmi iau mereu câte o sticlă și vin aici, lângă apă.

– A. Dezamăgirea răsună în acel singur sunet, iar Calvin fu nevoit să se întrebe dacă ea chiar crezuse că avea să fie atât de simplu. Atunci, mai bine vă las să vă bucurați de seara dumneavoastră. Mulțumirile mele și îmi cer iertare că v-am întrerupt.

Lily se îndreptă, ca un soldat hotărât să continue, și se întoarse pe călcâie.

Lumina felinarului îi lumină trăsăturile când trecu prin licărul auriu, iar dorința de a o proteja urcă în pieptul lui Calvin, una care se dilata la proporții ridicole. Calvin voia să o strângă în brațe și să îi promită că avea să se lupte cu orice rău, să înjunghie toți dragonii... să ardă toată lumea din temelii dacă de asta avea ea nevoie.

Scutură din cap, limpezindu-și degrabă mintea. Trecuse de mult timpul pentru joaca de-a Lancelot și Guinevere.

Lily continuă să meargă spre locul unde așteptau Calvin și Hugo. Abținându-și cuvintele aspre cu privire la nechibzuința ei, Calvin întinse brațul pentru a o conduce la trăsură.

– Așteptați, domniță!

Bătrânul se ridică șovăielnic în picioare și porni după ei. Lily se opri și privi peste umăr.

– Da? V-ați amintit ceva?

– Nu, dar ar trebui să vorbiți cu Petey de acolo. Cu un deget încovoiat, bătrânul arătă spre o clădire dărăpănată de lângă secția

de contabilitate. Petey este căutător prin gunoaie. Știe tot ce mișcă pe docurile astea.

– Excelent, imediat vom merge la el. Vă mulțumesc foarte mult, domnule.

Când Lily se întoarse, zâmbetul i se lărgi, transformându-i fața în ceva care îți tăia respirația. În ceva sublim. Calvin simți nevoia să se aplece și să o sărute, să simtă gustul bucuriei ei, și se luptă din răsputeri, în schimb, să rămână pe loc.

„A așteptat să te întorci. Te-a așteptat, idiotule!"

De ce începea să simtă că pierduse cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată?

– Ai auzit ce am spus? Lily se încruntă la Calvin, care momentan se holba în zare cu o expresie stranie pe față. Mă duc să îl caut pe Petey.

Hugo își înghionti prietenul, încercând să îl smulgă pe Calvin dintre propriile sale gânduri, dar Lily nu aștepta. Își ridică poalele rochiei din praf și porni hotărâtă spre structura dărăpănată.

Cum companiile de transport naval și feroviar erau închise pe timpul nopții, în majoritatea clădirilor de pe South Street era întuneric. Totuși câteva lămpi ardeau, una inclusiv în ghereta lui Petey. Lily spera că acest lucru însemna că gunoierul era acasă.

Gunoierii căutau prin nisip, noroi și gunoi pentru a salva bucăți de orice puteau găsi în apropierea apei: fier, argint, obiecte de bucătărie, orice le-ar fi putut aduce un bănuț sau doi. Deși ea nu cunoscuse niciodată un gunoier, acea ocupație nu avea cum să fie una ușoară. Aceștia locuiau în zonele sordide ale unui oraș, printre proscriși și deșeuri, moarte și distrugere, în speranța unui profit cât de mic.

Mâna lui Calvin pe brațul ei o opri.

– Așteaptă, lasă-mă pe mine să vorbesc mai întâi cu el.

Devenind imediat precaută, Lily își înclină capul. Calvin nu făcea niciodată nimic fără vreun motiv ulterior.

– De ce?

– Pentru că se poate să aibă un pistol și să tragă cu el prin ușă mai întâi. Deja s-a mai tras asupra mea o dată săptămâna asta și am supraviețuit. Mă simt norocos.

Lui Lily îi veni să râdă, dar se abținu. Orice s-ar întâmpla, ea trebuia să rămână imună la umorul și la farmecul lui.

– Bine, dar nu plec până nu vorbesc cu el.

Calvin nu voise ca ea să iasă din trăsură, așa că nu ar fi surprinsă dacă el ar găsi o cale de a-i pune gunoierului întrebări fără ea.

Gura lui Calvin se schimonosi, dar el nu protestă. Merse cu pași mari spre ușă și bătu puternic în ea.

– Petey, ești acolo?

Nici un răspuns. După câteva secunde, Calvin bătu din nou la ușă, mai tare.

– Petey!

– Cine vrea să știe? se auzi o voce joasă dinăuntru.

– Calvin Cabot, director la ziarul *New York Mercury*. Am nevoie să vorbesc puțin cu tine.

Lily auzi foșnete înăuntru, iar în câteva secunde, ușa se deschise. Un bărbat și mai bătrân stătea în prag, cu părul ieșindu-i de sub o pălărie flască, o mustață asortată cu părul din cap înconjurându-i gura serioasă. O pipă aprinsă se odihnea între degetele sale, mirosul de tutun plutind din mica gheretă. Lily trase cu ochiul pe lângă el și observă haosul dinăuntru, tot felul de vechituri acoperind spațiul disponibil. „Cum se mișcă printre toate alea?"

Ochii lui Petey se plimbară de la ea la Calvin.

– Ce vrei? Și ea cine este?

Calvin aruncă o privire peste umăr și se încruntă.

– Credeam că am fost de acord să stai în spate, îi șopti el lui Lily.

– Eu nu am fost niciodată de acord, spuse ea, apoi îl înfruntă pe gunoier. Petey, se făceau reparații la un iaht acolo – arătă în direcția spațiului gol de lângă apă – săptămâna trecută. Se întâmplă să știi când a plecat de aici?

– Știu multe lucruri despre docurile astea, domniță. Doar că nu-s sigur de ce ți-aș spune.

– Pentru că prietenul tău de-acolo a spus că ne vei ajuta.

Petey își împinse pipa în gură și pufăi.

– Care prieten? Eu nu am prieteni.

Lily dădu să arate spre bătrânul care cânta la muzicuță, dar Calvin bagă mâna în interiorul hainei sale și își scoase portofelul.

– Vrea bani, Lily.

Oh. Ea de ce nu se gândise la acest lucru? Calvin începu să scoată câteva bancnote, când Petey spuse:

– Aș prefera brățara aia simandicoasă.

Lily ridică mâna, unde, pe încheietură, se odihnea o brățară cu diamante și safire.

– Dacă îți dau brățara, îmi vei spune ce știi despre iaht?

Petey încuviință din cap, astfel că Lily își scoase brățara și i-o întinse. El își trecu degetele peste pietrele prețioase, apoi o băgă în buzunarul din față al hainei.

– Acum, ce știi despre iaht? întrebă Calvin.

– A plecat acum trei nopți, pe la unu noaptea. Nu erau mulți la bord. Câțiva oameni, cred, dar nu le-am putut vedea tuturor fețele.

– Știi cumva încotro mergeau?

– Am auzit un membru al echipajului spunând Rhode Island.

Așadar, era așa cum bănuiseră. Tom o dusese pe fată în Newport, unde i-ar fi mai ușor să o ascundă într-o casă mare.

– Mulțumesc, Petey. Ne-ai fost de mare ajutor.

Petey își atinse borul pălăriei și dădu să închidă ușa. Fără vreun avertisment, Calvin își împinse piciorul încălțat în deschizătură, împiedicând ușa să se închidă. Petey ridică din sprâncenele albe și stufoase, gura fiindu-i indiferentă și dură.

– Mai bine ați lua piciorul, domnule, înainte să vă las fără degete.

– O să iau piciorul când o să-mi spui adevărul.

– Adevărul? Credeți că mint?

– Calvin, spuse cu blândețe Lily. Cred că Petey ne-a spus tot ce știe.

– Pe dracu, bombăni Calvin, fixându-l cu privirea pe gunoier. Nu plec până când Petey nu ne spune despre ceilalți bărbați care au fost aici. Chinezii care au întrebat despre iaht.

– Care alți bărbați? Calvin, te porți nebunește. Lily dădu să meargă spre Petey, gata să își ceară scuze, când citi adevărul pe chipul gunoierului. Petey, au mai fost și alți bărbați aici să întrebe despre iaht?

– Știți ceva, nu trebuie să vă spun nimic.

Petey încercă din nou să închidă ușa, dar piciorul lui Calvin rămase ferm pe poziție.

Calvin se aplecă înainte, brațul lui lovind ușa și deschizând-o, împingându-l pe Petey înăuntru. Calvin îl urmă, înșfăcându-l pe Petey de pieptul cămășii.

– Brățara pe care ți-a dat-o valorează mii de dolari. Mult mai valoroasă decât sabia aia. Gesticulă din cap spre o sabie chinezească proptită de perete. Și-o să folosesc sabia aia ca să îți iau brățara, împreună cu orice părți ale corpului tău îmi vor sta în cale, dacă nu-mi

răspunzi la întrebare. Se aplecă spre capul cărunt al lui Petey. Spune-mi tot despre bărbații care au fost aici.

Capitolul 8

Trăsura hurducăi pe străzile pustii din New York, frustrarea și panica rozând-o pe Lily pe dinăuntru. Petey nu mărturisise mare lucru, doar că niște chinezi veniseră și ei să ceară informații despre iaht. Calvin îl presase pe Petey să îi spună ce le spusese vizitatorilor lui chinezi, dar Petey negase că le-ar fi spus ceva. Știau cu toții că sabia fusese lăsată în schimbul supravegherii docurilor în caz că iahtul se întorcea. Fără să mai descopere altceva, ea și Calvin se întorseseră la trăsură și porniseră spre nord.

Să îl urmărească pe Tom era ca și cum ar alerga pe gheață. Cu cât Lily afla mai multe detalii, cu atât mai complexă și mai derutantă devenea situația. Așadar, Tom o strecurase pe fiica lui Lee în Newport, iar oamenii lui Lee știau acest lucru. Fratele ei își pierduse mințile?

Studie chipul îngândurat al lui Calvin.

– Trebuie să ajungem în Newport. Rapid.

Calvin ridică o sprânceană castanie.

– Cred că vrei să spui că *tu* trebuie să ajungi în Newport.

Lily ar fi trebuit să știe că el avea să încerce să renunțe, ticălos egoist!

– Încă am nevoie de ajutorul tău, Calvin.

– Ba nu, nu ai. Voiai să îl găsești pe fratele tău. Ei bine, este în Newport. Asta pare să îți rezolve majoritatea problemelor.

– Câteva, dar nu pe toate. Dacă am nevoie de ajutor cu fiica lui Lee? Dacă oamenii lui Lee ajung la el înaintea mea? Dacă...

– Lily, oprește-te! Oamenii lui Lee nu pot hoinări cu atâta ușurință prin Newport. Orașul acela nu este ca New Yorkul. Un chinez nu se poate plimba cu prea multă libertate acolo – la naiba, de-abia mă pot mișca eu liber acolo, nu fără un iaht și o tiară cu diamante.

– O spui de parcă ai fi sărac, dar știm amândoi că este departe de adevăr. Sunt surprinsă că nu ai o casă acolo, de fapt.

Calvin scoase un sunet jos.

– Să dețin o casă și să o folosesc doar pentru câteva săptămâni pe an? Ideea asta este absurdă. În plus, călătoresc destul între New York și Chicago. Nu am timp de vacanțe.

Acest bărbat, cel cu o asemenea hotărâre și dedicare, semăna cu cel cu care se căsătorise ea, dar totodată... era diferit.

– Îți place?

– Să călătoresc sau să conduc ziarele?

– Ambele, dar în special ziarele. Sigur este multă muncă. De ce ai nevoie de trei?

– Cineva trebuie să le conducă – și plănuiesc să am mai mult decât trei într-un final.

Acest lucru o surprinse.

– De ce?

El ridică din umeri.

– Eu decid ce reprezintă o știre și ce formă ia acea știre. Cine nu și-ar dori această putere?

– Credeam că îți plăcea să fii reporter. Când eram căsătoriți, duceai lupte împotriva nedreptăților sociale și corupției.

– Mi-a plăcut să fiu reporter, dar chiar și atunci aveam planuri mai mari. Doar că nu ne-am dat destul de des jos din pat ca să le împărtășesc cu tine.

Obrajii lui Lily se încălziră, deși ea știa că el nu încerca să o stânjenească. Fiecare cuvânt pe care îl spusese Calvin era adevărat.

– Am fost foarte nesăbuiți. „În atât de multe feluri."

– Nu sunt de acord. Gura lui formă o jumătate de zâmbet periculos, care îi trezi lui Lily fluturii din stomac. În ceea ce privește unica mea lună de miere, eu cred că a fost perfectă.

Lily își drese glasul și încercă să nu își amintească detaliile lunii lor de miere. Trecutul trebuia să rămână acolo, pentru binele sănătății ei psihice.

– Nu crezi că te vei recăsători vreodată?

– Absolut nu, spuse el cu convingere. Nu există nici cea mai mică șansă.

O parte din ea fu ușurată. Ideea că el ar curta o altă femeie, darămite să se și însoare cu ea, provocă formarea unui nod uriaș în pieptul lui Lily. Cealaltă parte din ea se simți întristată de afirmația lui. Gândul că ei doi se răniseră atât de mult, afectându-le alte relații sau orice fericire viitoare, era dureros. Deși Lily nu murea de dragul lui Montgomery, ea avea să se mărite cu el, dacă o cerea de soție.

Chiar și o căsătorie lipsită de iubire era de preferat, decât să rămână singură.

– Tu plănuiești să te căsătorești cu Fields?

Abilitatea lui Calvin de a-i citi gândurile era nefirească. Întotdeauna excelase la acest capitol, știind ce se petrecea în capul ei înainte ca Lily să dea glas gândurilor respective.

– Nu am discutat încă despre căsătorie, nu că aceasta ar fi treaba ta.

– Fiind directorul a trei ziare importante, aș spune că totul este treaba mea.

– Greșit, izbucni Lily. Treburile mele sunt private – pentru tine *și* pentru ziarele tale.

Își încrucișă brațele la piept și privi pe fereastră, ignorându-l. Nu mai avusese nici un iubit după Calvin, nu că avea să recunoască acest lucru în fața lui.

– El nu este destul de bun pentru tine.

– Nu știu cum de presupui că știi acest lucru.

– Te rog. Nu are pic de – flutură din mână, parcă încercând să găsească termenul potrivit – substanță. Este la fel de profund ca un ceai slab, fără aromă. Toate petrecerile alea și călătoriile? Te va plictisi de moarte.

Afirmația lui o irită.

– Poate că vreau să fiu plictisită. Poate că am avut destule relații schimbătoare cât să-mi ajungă pentru o viață întreagă.

– Ah.

– Ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă, spuse Calvin, foindu-se, că l-ai ales pe Fields tocmai din acest motiv, pentru că nu este deloc original și este complet plictisitor. Cu alte cuvinte, exact opusul meu.

Lily închise ochii pentru câteva clipe, nevenindu-i să creadă.

– Ești... insuportabil de arogant. Și te înșeli. Montgomery nu mă transformă într-o scorpie furioasă și nebună. Interacțiunile noastre sunt calme și mature, fără nevoia de a țipa și de a arunca lucruri. Și, apropo, așa prefer eu să fie.

– Tot ce aud este plictisitor.

– Atunci trebuie să îți cureți urechile.

Lily ridică bărbia, se întoarse spre fereastră și trase de câteva ori aer în piept, calmându-se. Dumnezeule, de ce îl lăsase pe bărbatul ăsta să i se strecoare pe sub piele?

– Este plictisitor și în pat?

Lily aproape se înecă.

– Asta nu este treaba ta.

Calvin ridică mâinile, cu palmele la vedere.

– Văd că am atins un punct sensibil. Ceea ce îmi răspunde la întrebare, cred.

Lily nu spuse nimic, refuzând să participe la această conversație ridicolă și neadecvată. În schimb, privi străzile întunecate ale New Yorkului, pline de destrăbălați și infractori.

– Nu ți-e dor? întrebă el după o clipă.

Curiozitatea învinse.

– De ce anume să-mi fie dor?

Calvin veni lângă ea, genunchii lor aproape atingându-se în spațiul limitat, în timp ce Calvin își aplecă trupul spre al ei. Lily încercă să se retragă, dar interiorul trăsurii o împiedica să scape. Căldura radia din corpul lui, însoțită de un miros parfumat și familiar, care o făcu să respire cu greutate.

– Dă-te la o parte, Calvin!

– Mă voi da – după ce îmi răspunzi la întrebare. Nu ți-e dor de pasiune? De scântei? De modul în care aerul se aprindea, la propriu, când noi doi eram împreună?

Entuziasmul alerga pe pielea ei, fiecare celulă din trupul ei fiind vie de dorință, fiecare parte din ea amintindu-și cât de bine fusese între ei. Gura lui era ispititor de aproape, chiar acolo, gata de sărutat.

– Asta a fost în urmă cu mult timp. Nu mai sunt acea persoană.

Glasul care ieși din gâtul ei – strident, gâtuit, deloc precum tonul ei obișnuit, puternic și decisiv – o surprinse. Iar Calvin știu. Satisfacția ardea în uimitorii lui ochi albaștri, o scânteie de fierbințeală care păru să ajungă în pieptul ei și să scormonească adânc în stomacul său.

– Poate, dar pun pariu că aș putea să o aduc înapoi. Am văzut frânturi din vechea Lily în aceste ultime zile. Cea care îmi făcea sângele să clocotească cu o singură privire.

Calvin avea darul cuvintelor, motiv pentru care excela în profesia pe care și-o alesese. Din păcate, îl făcea și irezistibil când decidea să folosească acel dar pentru a seduce. Diavolul cu darul vorbirii știa cum să formuleze cuvintele ca să obțină ce voia.

Așadar, ce voia de la ea?

– De ce îți pasă? Nu înțeleg ce crezi că dovedești insultându-l pe Monty și retrezind amintiri vechi.

– Îmi pasă pentru că mor de dorință să te sărut chiar acum.

Calvin își strecură mâna în locul unde a ei se odihnea pe bancheta tapisată cu catifea, iar degetul lui mic se uni cu al ei. Un gest atât de simplu, doar două degete atingându-li-se, dar efectul fu ca un cutremur înăuntrul ei. O multitudine de emoții goniră prin venele ei, un munte de amintiri și dorință prăbușindu-se peste ea.

– Chiar mai bine dacă m-ai săruta tu.

– Asta este o idee groaznică, șopti ea.

– Te-aș putea provoca să o faci, să știi. Calvin se aplecă, fața lui frumoasă umplându-i câmpul vizual, reducând lumea doar la el și ea. N-ai putut niciodată să reziști unei provocări.

– Nu, dar îți pot rezista ție.

– Poți? Pentru că mie îmi este foarte greu să îți rezist *ție*.

– Nu îmi pot închipui de ce, când nu am făcut absolut nimic ca să te ispitesc. De fapt, de-abia m-am abținut în tot acest timp să nu te strâng de gât.

Amuzamentul lumină ochii lui frumoși în timp ce îi dădu o buclă rebelă după ureche.

– Și crezi că asta nu mă ispitește? Mă cunoști mai bine de-atât.

Lily nu uitase. Iritarea și mânia ei nu încetaseră niciodată să îl atâțe. Înghiți în sec și privi lung degetele lor împreunate, totuși incapabilă încă să își retragă mâna.

– Încerci să mă seduci. Ai spune orice dacă te-ar ajuta să îți atingi scopul.

– Adevărat. Funcționează?

– Nu.

– Mincinoaso! Îți văd pulsul gonind de aici. Calvin ridică mâna și își puse un deget pe gâtul ei, în lateral. Chiar aici.

Lily icni, durerea dintre picioarele ei zvâcnind în ritm cu inima ei.

– Nu te voi săruta dintr-o provocare, Calvin.

– Atunci, nu mă săruta pentru că te-am provocat. Sărută-mă pentru că vrei să o faci. Pentru că te gândești la asta de patru ani, la fel ca mine.

Calvin zăbovi lângă ea, lăsând decizia în seama ei, iar asta o împinse pe Lily pe marginea prăpastiei. Aplecând capul, ea închise ochii și sări.

*

Pentru o secundă, Calvin se temu că ea nu avea să îl sărute, că hotărârea ei era mai puternică decât a lui. Aşteptă, având impresia că întreaga lui viaţă depindea de acel lucru, cu stomacul încleştat de nerăbdare.

Chiar când era pe punctul de a renunţa la speranţă, Lily se aplecă înainte, închizând ochii, iar un fior triumfător îl învălui pe Calvin. Gura ei, delicată şi nesigură, o găsi pe a lui, iar Calvin savură momentul, prima întâlnire a buzelor lor după ceea ce păruse a fi o eternitate.

De câte ori visase el la acest sărut, tânjise după el din adâncul sufletului? Voia să meargă încet, să îi ofere timp lui Lily să se acomodeze şi să exploreze, dar nu se putu stăpâni să nu îi cuprindă faţa. Nu îşi putu împiedica trupul să nu o înghesuie într-un colţ al trăsurii. Nu se putu abţine să nu adâncească sărutul până când de-abia mai putură să respire. Buzele lui alunecară peste ale ei, reînvăţându-le forma, iar forţa îmbrăţişării lor trimise impulsuri de dorinţă prin venele lui, sângele mărindu-i şi întărindu-i mădularul.

Gurile lor se mişcau în tandem, fiecare fiind la fel de stăpânită de nevoia de a se îneca în celălalt. Limba lui o întâlni pe a ei, unindu-se, mângâindu-se, iar Calvin sorbi micile sunete hămesite cu care îl hrănea Lily. În acest moment, se simţea *viu*, într-un mod cum nu se mai simţise de peste patru ani. Degete mici şi puternice strângeau marginile redingotei lui pentru a-l trage mai aproape, iar Calvin blestemă spaţiul strâmt care împiedica acel contact după care tânjea el: piele pe piele, picioarele ei înlănţuite pe şoldurile lui, mădularul lui cufundat în fierbinţeala ei alunecoasă... Dumnezeule, câtă nevoie avea de ea!

Îi muşcă uşor buza cu dinţii, lacom să o simtă. Pregătit să o devoreze. Lily îi întoarse gestul, iar durerea ţâşni prin el, ajungându-i în degetele de la picioare. Dumnezeule Sfinte, femeia asta!

Îi cuprinse sânul în palmă prin rochie, corsetul rigid şi straturile de material împiedicându-l să o atingă intim.

–Aş vrea să fi fost goală, mormăi el în gura ei. Ar trebui să fii mereu goală.

Lily se foi pentru a-şi uni din nou gura cu a lui, posibil doar pentru a-l împiedica să vorbească, iar Calvin nu pierdu timpul. Îşi împinse limba dornică printre buzele ei, cufundându-se în bogăţia gurii ei,

dorindu-și să o guste peste tot. Să se piardă în ea. Cum trăise patru ani fără așa ceva? Fără ea?

Cu o clipă înainte ca el să o implore să îi dea o șansă, Lily se desprinse din sărut, împingându-se cu palmele în umerii lui.

– Calvin, oprește-te!

Totul înăuntrul lui îi striga să continue, să nu renunțe la acest moment trecător, dar Calvin se forță să lase puțin spațiu între ei.

– De ce?

Lily își drese glasul și îi evită privirea. Buzele îi erau inflamate, strălucind, în timp ce pieptul îi urca și îi cobora cu forța respirației ei sacadate.

– Nu vreau asta. Nu acum și nu cu tine.

Cuvintele ei îl dureră. Dar la ce se așteptase Calvin? Ca acel sărut să schimbe trecutul lor și să o facă să îl iubească? Dacă spera să o recâștige, trebuia să ducă o campanie demnă de generalul Sherman, să îi distrugă îndoielile și să îi doboare apărările. Să o convingă că erau meniți să fie împreună. Lily nu avea să se predea ușor.

Și cum rămânea cu soția lui Hugo din China, femeia cu care Calvin susținea că se căsătorise? Calvin îi promisese lui Hugo că nu va dezvălui niciodată adevărul, ca nu cumva oamenii nepotriviți să descopere secretul lui Hugo. Cineva ca Lee, care nu ar ezita să o predea pe soția lui Hugo acelor oameni din China, care încă îl voiau mort pe Hugo.

Să dea înapoi de la o asemenea promisiune acum ar fi un lucru dezonorant. Hugo era ca un membru al familiei pentru Calvin, iar el nu s-ar mai putea suporta pe sine dacă încălca acel jurământ.

Până când Hugo nu era reunit cu soția sa, Calvin nu avea nici un drept să se bage în viața lui Lily. Se gândi la noaptea aceea, cea în care o așteptase în fața casei ei, și la cât de veselă apăruse ea. Poate că le era mai bine așa.

„Nimic nu durează. Mergi înainte!"

Încet, Calvin se retrase, apoi se mută pe cealaltă banchetă. Lily începu să își aranjeze părul, iar el închise ochii, încercând să își recapete puțin controlul. Nu putea învinui pe nimeni în afară de el însuși, pentru că o întărâtase așa cum o făcuse, iar faptul că o sărutase nu îi rezolvase nici una dintre probleme. Într-adevăr, doar le agravase.

– Îmi cer scuze, spuse el. Nu ar fi trebuit să fac asta.

– Te poți revanșa față de mine ajutându-mă cu Tom și fiica lui Lee.

Calvin nu avea nici cea mai mică intenție să facă așa ceva.

– Brățara aceea, cea pe care i-ai dat-o lui Petey. I-ai dat-o fără să stai pe gânduri.

– Da. De ce să nu i-o dau, dacă m-ar ajuta să îmi găsesc fratele? Aș da o sută de brățări ca să primesc niște răspunsuri.

– Era adevărată?

Calvin regretă imediat cuvintele. Las-o baltă! De ce ar purta Lillian Davies vreodată falsuri?

– Ești prea preocupat de bani. Cum de n-am știut niciodată asta?

– Sunt preocupat că îi arunci pe ai tăi. Când Lily se despărțise cu atâta ușurință de ceva atât de valoros, îi amintise lui Calvin de părinții săi. Nu există nimic nobil în sărăcie, Lily.

– Vorbești din experiență, presupun?

El nu răspunse, doar își încordă bărbia și privi pe fereastră. Chiar și în timpul în care o curtase și al căsătoriei lor, Calvin nu îi spusese prea multe lui Lily despre copilăria lui. Ea știa că el călătorise foarte mult, dar nimic despre copilăria lui. În mod sigur, nu exista nici un motiv să dezgroape trecutul acum.

– De ce nu vorbești niciodată despre asta? întrebă ea.

– Pentru că este în trecut. Nimănui nu-i pasă de trecut, doar de ce se întâmplă acum.

– Ai vorbit ca un adevărat ziarist.

Trăsura urcă pe Fifth Avenue. În câteva minute aveau să ajungă acasă la Lily, în colț cu Sixty-Forth Street. Calvin voia să îi spună ceva care ei sigur nu avea să îi placă.

– Vorbind de ziar, vreau ca *Mercury* să publice povestea căsătoriei noastre și a anulării.

Lily trase rapid aer în piept.

– Sub nici o formă! Calvin, nu poți. Ar putea... Ar fi foarte dureros pentru oameni din viața mea.

Oameni însemnând Fields, presupuse el.

– Singura modalitate de a opri un șantajist, Lily, este să îl lași fără avantaj. Dacă lumea află despre anulare, atunci Lee nu ne mai are cu nimic la mână. Este ceea ce trebuie făcut, modul corect.

– Pentru tine! izbucni ea, privirea arzându-i de indignare și furie. Modul corect pentru *tine*. Ceea ce are sens, pentru că tu te gândești doar la tine. Nu îți pasă deloc de nimeni altcineva.

Nu era complet adevărat, dar nu avea rost să dezbată în acel moment acel subiect.

– Gândește-te la asta! Când vei fi calmă, vei vedea că are sens. Dacă nu Lee, atunci altcineva va încerca să folosească acest detaliu împotriva unuia dintre noi de-a lungul timpului. Iar dacă public eu articolul, pot controla povestea.

Lily își frecă tâmplele, fără să vorbească, iar roțile trăsurii începură să încetinească.

– De ce aș face ceva ca să te ajut, Calvin?

– Lee vrea să i-l aduci pe fratele tău în patru zile. Dacă dai greș, vestea anulării devine un scandal. De ce să nu mă lași pe mine să o public, când eu pot să o transform în ceva mai puțin... sordid?

Ceea ce însemna că putea publica vestea scurtei căsătorii și a anulării omițând partea în care avea o soție în China. Nu era nici o garanție că Lee avea să facă același lucru. Să controlezi informația era cheia pentru orice în această lume.

– Nu. Sub nici o formă.

Calvin își încleștă bărbia. Încăpățânarea ei avea să îi distrugă viața lui Hugo. De ce nu putea femeia asta să facă lucrurile simple și ușoare? Să fie mai maleabilă?

– Lily, nu am nevoie de permisiunea ta ca să public povestea. Faptul că îți spun că o voi publica este o chestiune de curtoazie.

– Dacă o publici fără acordul meu, îți voi cumpăra ziarele și le voi închide.

El era pe punctul de a o întreba dacă avea bani, dar apoi își aminti cu cine stătea de vorbă. Normal că Lily avea bani. Încercă să o convingă cu argumente raționale:

– În felul acesta, noi putem controla povestea. Chiar mă voi prezenta pe mine ca fiind ticălosul, voi spune că te-am sedus și că tatăl tău te-a salvat de depravarea mea.

– Ceea ce este *adevărat*, aș putea adăuga.

Calvin chicoti.

– Mai degrabă tu m-ai sedus pe mine, cerându-mi să ne întâlnim în noaptea aceea. Îți amintești, în șopronul acela mic din grădina din spatele...

– Îmi amintesc, îl întrerupse ea, nefiind deloc amuzată. Și cum se presupune că trebuie să explic trecutul nostru familiei mele? Lui Montgomery? Tuturor acelor oameni care nu au știut niciodată că noi am fugit împreună, în primul rând?

Calvin blestemă în sinea lui, știind ce era pe cale să facă și urând fiecare secundă. Cum de viața lui se întorsese atât de brusc cu susul în jos? Își lăsă capul pe spate și oftă.

– Dacă mă lași să public povestea, voi veni cu tine în Newport și te voi ajuta cu fratele tău.

Lily ridică brusc privirea, buzele ei schimonosindu-se într-un zâmbet viclean care era de rău augur pentru viitor.

– S-a făcut.

Vagonul trenului hurducăia pe șine. Din fericire, călătoria lor la Newport era în grafic, prin urmare ajunseseră departe. Lily aruncă o privire furișă spre Calvin, care stătea pe un scaun în salonașul trenului, cu un teanc de articole în brațe, creionul zburându-i peste hârtii în timp ce scria observații. Partenerul lui, un bărbat pe nume Jim Evans, stătea vizavi de el, aduna hârtiile de îndată ce Calvin termina cu ele. Împreună cu ei mai era doar Hugo, care se instalase lângă ușa vagonului ei privat.

Plecaseră spre Newport de îndată ce răsărise soarele. Calvin fusese de acord să plece devreme, dar doar dacă domnul Evans îi putea însoți ca să poată lucra împreună cu el. Lily acceptase, nerăbdătoare să ajungă la vilă și să îl găsească pe fratele ei.

Ea nu îl văzuse niciodată pe Calvin lucrând. Concentrarea lui era impresionantă. Mâzgălea, trasa linii și făcea comentarii pe marginea articolelor într-un ritm furios, fără să ridice măcar privirea în patruzeci și cinci de minute. Ocazional, îl bombarda pe domnul Evans cu întrebări, dar în mare parte a timpului răsfoia articolele. Era atât de obsedat, încât trebuia să citească fiecare detaliu publicat într-unul dintre ziarele sale? Acesta părea un angajament uriaș, unul care nu era deloc necesar, fără îndoială. Nu putea să se ocupe domnul Evans de editare? Sau unul dintre sutele de angajați ai ziarelor?

Nu că Lily s-ar fi plâns. Dacă el era ocupat, asta însemna că nu încerca să o sărute. Sau să flirteze cu ea. Sau să o atingă. Incidentul din trăsură fusese o greșeală colosală, una care nu putea fi repetată.

De ce îi permisese să o sărute? „Adevărul este că tu l-ai sărutat, de fapt." Da, el o împinsese să îl sărute, dar vina era în totalitate a ei. Buzele ei le găsiseră pe ale lui, nu invers. Chiar și așa, Lily îi era aproape promisă lui Montgomery. El era viitorul ei, nu fostul soț care luase banii tatălui său. Amabilul și previzibilul Montgomery, care voia să călătorească și să meargă la petreceri. Ei doi ar avea o viață

plictisitoare și liniștită împreună, una fără suișurile și coborâșurile pe care le avusese cu Calvin. Într-adevăr, Lily spera din tot sufletul să nu mai aibă niciodată inima frântă.

Văzându-l pe Calvin în aceste ultime zile îi retrezise dorințe pe care le crezuse moarte și îngropate. Totuși el nu se schimbase. Încă era același ticălos egoist și manipulator de înainte. Nu puteai avea încredere în el. Dar Lily nu își putea lua gândul de la acel sărut...

– Îmi cer scuze că ți-am întrerupt zilele libere, îl auzi pe Calvin spunându-i domnului Evans. Te rog să îi transmiți scuzele mele și soției tale. Habar nu aveam că va trebui să plec din oraș atât de brusc.

Calvin terminase cu teancul de articole, hârtiile fiind acum depozitate în geanta domnului Evans.

– Este perfect de înțeles, Cabot. Oricum Mavis nu știe ce să facă cu mine atunci când sunt acasă. Așadar, care este povestea principală a ediției de mâine-seară?

Calvin își aruncă creionul pe masă.

– Mai bine ai nota.

Domnul Evans luă creionul și deschise un carnețel.

– Dă-i drumul, șefu'.

– Este povestea fostei mele căsătorii – și a anulării – cu domnișoara Lillian Davies.

Domnul Evans rămase cu gura căscată, iar privirea lui uimită se plimbă de la Calvin la Lily.

– Îmi cer scuze... ai spus domnișoara Lillian Davies?

– Da, așa am spus. Calvin își fixă privirea pe a lui Lily. Ochii bărbatului licăreau, atât de mult îi plăcea această situație. Trebuie să o descriem ca fiind povestea unei curtări vijelioase, în care eu am profitat de ea. Apoi a intervenit tatăl ei și a salvat-o de sub influența mea nepotrivită.

– Nu este nevoie să minți în numele meu, Calvin, spuse Lily. Sunt o femeie matură și pot să mă descurc și singură.

– Da, dar am căzut de acord să facem treaba asta în stilul meu. Calvin se întinse în scaun, încrucișându-și picioarele la glezne. Dacă cineva trebuie să se descurce, acela sunt eu.

Lily știa ce încerca el să facă: să își domolească sentimentul de vinovăție pentru că îl lăsase pe tatăl ei să intervină între ei. O parte din ea știa că el merita asta, dar nici nu avea nevoie de protecția lui. „Nu te aștepta să aibă cineva grijă de tine", îi spusese adesea tatăl ei. Warren Davies o crescuse să stea pe propriile ei picioare de fiecare

dată când era posibil. Lily nu avea să se ascundă în spatele lui Calvin, deși ar putea fi mai simplu.

– Nu, Calvin. Amândoi suntem de vină. Spune adevărul. Pot face față protestelor publice, dacă vor exista.

– Poate ar trebui să aud întâi întreaga poveste, sugeră cu blândețe domnul Evans. Apoi putem decide cum să o formulăm.

– Ne-am întâlnit în urmă cu patru ani, spuse Calvin. Eu am umblat după ea, fără să știu cine era. Când am aflat că era fiica lui Warren Davies, a fost prea târziu. Eram îndrăgostit până peste cap. Două luni mai târziu, am fugit împreună la hotelul Fauchère din Poconos. Tatăl ei a sosit acolo în timpul lunii de miere, cu actele pentru anulare în mână și mi-a cerut să plec.

– Te-a plătit?

– A scris un cec, dar nu sunt dispus să dezvălui această informație. Să spunem doar că tatăl ei nu a fost de acord cu relația noastră.

Domnul Evans scăpă porumbelul:

– Ți-a oferit bani și tu ai plecat? Își plecă apoi capul în direcția lui Lily. Îmi pare rău, domnișoară Davies. Știu că nu este treaba mea.

– Nu este nevoie să vă cereți scuze, domnule Evans. Pe atunci, vestea m-a surprins și pe mine.

O afirmație modestă. Lily fusese devastată și se agățase de convingerea că soțul ei avea să se întoarcă.

– Nu aveam nici o putere, izbucni Calvin. Davies avea toți așii în mânecă.

Modul în care o spuse o puse pe Lily pe gânduri. *Ași*, nu asul. Oare folosise expresia din obișnuință... sau existau mai multe motive pentru care el renunțase la căsătoria lor? Lily știa doar de amenințarea tatălui ei că avea să o lase fără bani.

– Ași, la plural? Care erau aceia, mai exact?

Hugo își drese zgomotos glasul, dar Calvin ignoră pe toată lumea, cu excepția domnului Evans.

– Publică povestea așa cum vreau eu, Jim.

– Pot să îți vorbesc? îl întrebă Lily pe Calvin. Între patru ochi?

Un mușchi se încleștă în bărbia lui Calvin, dar el încuviință din cap.

– Jim, ai destulă treabă ca să te țină ocupat până te vei întoarce în New Haven, cred.

Domnul Evans se ridică, strângând ferm în mâna dreaptă geanta din piele.

– Așa este. Te las să îți vezi de călătoria ta, Cabot. Domnișoară Davies, spuse el, plecând politicos capul.

– Domnule Evans, răspunse ea cu un zâmbet cald.

Domnul Evans porni spre ieșirea din vagon, iar Calvin spuse:

– Hugo, lasă-ne singuri o clipă!

Hugo plecă imediat după domnul Evans, lăsându-i singuri pe Lily și Calvin. Calvin își ridică brațele și își împreună degetele la ceafă.

– Era o figură de stil, Lily.

Firele subțiri de păr de pe ceafa lui Lily se zbârliră. Ceva nu era în regulă.

– Nu te cred. Ce îmi ascunzi?

– Absolut nimic.

Calvin nu o privi în ochi, uitându-se în schimb într-un punct aflat pe peretele din spatele ei.

Mințea. Lily nu fusese niciodată în viața ei atât de convinsă de un lucru. Dar era sătulă de minciuni. Era sătulă de eschivările și de jumătățile de adevăr ale lui Calvin. Poate că mai existase un alt motiv pentru care semnase documentele anulării. Sau, poate, trei motive. Cincisprezece motive. Nu mai conta pentru ea. Bărbatul acesta era precum un ghem lung de ață: cu cât îl derulai mai mult, cu atât mai multe fire ieșeau din el. De un lucru era sigură: Lily nu voia să se mai încurce în harababura lui.

– Mă minți, nimic nou. Diferența este că nu-mi mai pasă.

Capitolul 9

„Nu-mi mai pasă."

Acele cuvinte pătrunseră în mintea lui Calvin, izbindu-se de craniul lui pentru a-i da o durere cruntă de cap. Se întinse după paharul de whisky pe care și-l turnase cu câteva clipe înainte, chiar după ce Lily ieșise din vagon, și dădu gata conținutul. Alcoolul se simțea plăcut pe limbă, lemnos, și apoi alunecă arzând calea până îi ajunse în stomac. Își reumplu paharul și privi lung pe fereastră.

Desigur că ea avea dreptate. Calvin mințise. Orice prost ar fi observat – iar Lily nu era proastă. Iritat din pricina întrebărilor lui Jim, îi scăpase acea aberație despre așii lui Davies... iar Lily îi observase

scăparea. Dar Calvin nu îi putea spune adevărul. Făcuse o promisiune care nu putea fi încălcată.

Nu că el ar regreta rezultatul final. De îndată ce pasiunea s-ar fi stins, Lily ar fi fost nefericită într-o căsătorie cu un bărbat ca el, unul care muncea peste program și nu o putea însoți la petreceri sau în călătorii. Se căsătoriseră prea repede, chiar după ce se cunoscuseră. Acea decizie s-ar fi întors să îi bântuie mai târziu. Ei îi era mai bine așa.

„Noi trebuie să avem mai puțin pentru ca alții să poată avea mai mult."

Ușa vagonului se deschise și se închise, iar în curând Hugo se așeză pe un scaun. Calvin se întinse să îi toarne whisky într-unul dintre paharele curate de pe masă, apoi îi întinse prietenului său pocalul de cristal. Îl ridică pe al său și ținu un toast:

– Pentru femeile pe care le-am iubit și le-am pierdut.

– Poate ar fi trebuit să îi spui. Nu ajungem nicăieri oricum. Eu sunt încă singur, soția mea este în China, Lee nu cooperează, iar tu muncești până la epuizare.

Un sentiment copleșitor de vinovăție provocă un nod în pieptul lui Calvin. Închise ochii și oftă adânc.

– O vom aduce în America, Hugo. Jur!

– Știu și nu o spun ca să îți înfig un cuțit în inimă. Ai făcut tot ce ai putut. Hugo tăcu, își puse paharul pe masă și își șterse mâinile pe pantaloni. Poate că este timpul să încetez să mă mai bazez pe tine și să merg să o aduc eu însumi.

Calvin se îndreptă. Hugo nu mai menționase acest lucru de multă vreme, o posibilitate pe care ei o excluseseră întotdeauna din pricina pericolului.

– Și oamenii care voiau să te omoare? Presupun că nu mai sunt în Yuen Long?

– Ba da, sunt acolo. Ar fi ucis-o până acum dacă ar fi știut că s-a căsătorit cu mine.

– Atunci, cum crezi că ai putea să o ajuți apărând la ușa ei? Hugo ridică din umeri, dar Calvin știa cât de mult suferea bărbatul din cauza aceasta. Se luptă să gândească rațional în detrimentul emoțiilor. Dacă Lee află, va folosi această informație împotriva noastră. O va preda pe soția ta fostului tău angajator.

Cât trăise în China, Hugo fusese angajatul unui influent fermier de opiu, care voia ca Hugo să supravegheze muncitorii de pe câmp

cu aceeași cruzime cu care fuseseră tratați sclavii americani. În timp ce lucra într-unul dintre acele sate, Hugo cunoscuse o chinezoaică tânără și se îndrăgostise de ea. De atunci începuse să îi ajute pe muncitori să scape. Din păcate, fermierul de opiu aflase de trădarea lui Hugo și încercase să îl ucidă. Să se întoarcă în China acum ar fi fost o condamnare la moarte.

În tot acel timp, Calvin lucrase pentru administratorul comerțului, ajutând o echipă britanică în provincie să caute cel mai bun loc pentru ridicarea unor stâlpi de telegraf. Fiind atât vorbitor de engleză, cât și de cantoneză, el fusese cel care negocia cu fermierii de opiu. Îl cunoscuse pe Hugo în sat și deveniseră prieteni datorită unei plăceri comune pentru whisky și poker.

– Nu poți să mergi acolo. Mai dă-mi puțin timp. Dacă suntem ageri și vicleni, o putem da la schimb pe fiica lui Lee pentru soția ta.

– Și să îl lăsăm pe fratele stăpânei în belele? Știi că nu o să se termine bine pentru Tom Davies, Calvin.

– Nu pot să îmi fac griji pentru asta. Este un bărbat matur. Dacă nu se poate proteja singur împotriva lui Lee, asta nu este problema mea. Problema mea este să o țin pe fiica lui Lee ascunsă până când Lee începe demersurile de a o aduce pe soția ta în America.

– Crezi că o va face?

– Da, dacă își vrea fiica înapoi.

Hugo își mângâie pentru o clipă bărbia.

– Ai plănuit asta din clipa în care ai auzit că fratele ei a luat-o pe fiica lui Lee, nu-i așa?

– Mi-a trecut prin minte, da. Voiam ca mai întâi Lily să îl găsească pe fratele ei, apoi să îmi spună unde o ascunde pe fiica lui Lee. Dar ea nu avea să renunțe la ideea ca eu să o însoțesc în această călătorie în Newport.

Calvin își bău whisky-ul și luă din nou sticla pentru a-și reumple paharul.

– Nici măcar nu știm dacă Tom este în Newport. Am putea pierde două sau trei zile.

– Nu este o pierdere dacă o poți face pe stăpână să te ierte.

Calvin aproape se înecă cu băutura, alcoolul arzându-i măruntaiele.

– Nu-i mai spune stăpână – și nu mă va ierta niciodată. La naiba, *eu* însumi nu m-aș ierta. Dar chiar dacă tatăl ei a mers la cacealma cu amenințarea că o va dezmoșteni, nu puteam să îi permit lui Davies să dezvăluie informația despre soția mea din China.

– Dacă o avem pe fiica lui Lee ca avantaj, poate că este timpul să spunem adevărul.

– Adevărul este acela care spun eu că este. Am trei ziare ca să dovedesc acest lucru.

Hugo scutură din cap, gura posomorându-i-se.

– Poate că ești în multe feluri, dar nu ești Dumnezeu.

– Nu încă, ripostă Calvin și își goli paharul. Dar lucrez la asta.

Florile de primăvară începuseră să înflorească în Newport, cireșii cu flori rozalii și albe fiind un semn de bun augur după topirea zăpezilor iernii. În timp ce trăsura mergea spre Barrineau, vila familiei Davies, Lily se concentră asupra frumuseții peisajului în loc să îi dea atenție lui Calvin, care sforăia zgomotos pe bancheta din fața ei.

Bănuia că el băuse prea mult alcool în tren, dacă era să se ia după duhoarea de whisky care plutea dinspre Calvin. Deși nu se îmbătase și nici nu se făcuse de râs când coborâseră din tren, el fusese neobișnuit de tăcut. Apoi urcase în trăsură, se așezase pe banchetă și închisese imediat ochii. Oare aceasta era o practică obișnuită de-a lui, frecventând cluburi pentru fumătorii de opiu și îmbătându-se în public?

Încă un motiv ca să fie recunoscătoare pentru anulare. Se căsătoriseră prea repede, într-un acces de prostie provocat din dorință trupească. O situație pe care Lily era nevoită să o explice tuturor persoanelor din viața ei de îndată ce articolul avea să apară în *Mercury*. Montgomery avea să se simtă rănit și probabil că avea să fie și furios, dar Lily se putea descurca cu el. Cora, pe de altă parte, avea să fie devastată de veste. Probabil că Tom ar încerca să îl strângă de gât pe Calvin, o situație pe care ea spera să o prevină aici în Newport.

Se rugă ca Tom să fie la reședința lor de vară. Toate motivele pentru care s-ar ascunde la Barrineau erau perfect logice, dar părea prea ușor să îl găsească pe fratele ei acolo. Dacă ea ar fi răpit-o pe fiica lui Lee, Lily ar fi dispărut într-un loc îndepărtat, nemarcat pe hartă. Oare Tom ar fi atât de nesăbuit încât să o țină într-un loc atât de evident?

Familiarele coșuri albe de fum pe un acoperiș cenușiu se zăriră înaintea lui Lily, iar ea simți cum pieptul i se încleștează. O construcție măreață pe Bellevue Avenue, casa Barrineau se înălța pe un deal, cu vedere spre apă. Tatăl ei cumpărase terenul acela în urmă cu douăzeci de ani, iar casa fusese construită după instrucțiunile sale. Avea

cincisprezece dormitoare, o bibliotecă, o sală de bal, o sală de biliard și o verandă spațioasă unde Lily își organiza petrecerile cu ceai în fiecare vară, când era mică. Avea amintiri atât de dragi în casa aceasta!

Când trăsura se opri în cele din urmă, Calvin se foi.

– Am ajuns? întrebă el, căscând.

– Da. Lily nu îl aștepta, deschizând portiera și sărind pe pământ. Dacă te poți ridica, poate ai vrea să mă însoțești înăuntru?

El bombăni în barbă, ceva ce sunase ca: „Îți arăt eu cum mă ridic", dar Lily nu era convinsă că asta spusese.

– Poftim?

– Nimic, se răsti el și îi făcu semn să pornească spre casă. Ia-o înainte atunci!

Lily merse cu pași mari spre ușa din față, care se deschise, iar în spatele ei apăru majordomul, Langley.

– Bună ziua, domnișoară Davies. Nu am fost informați de sosirea dumneavoastră astăzi.

Lily nu trimisese dinadins vorbă despre vizita ei iminentă. Dacă Tom era aici, ascunzându-se cu fiica lui Lee, vestea sosirii ei l-ar fi putut speria și pune pe fugă. Nu putuse să riște să îi avertizeze pe servitori, chiar dacă acest lucru avea să provoace puțin haos printre ei.

– Îmi pare rău, Langley. A fost o decizie de ultim moment.

Îl simți mai degrabă decât îl auzi pe Calvin în spatele ei. Trupul lui Lily avea un simț în plus în ceea ce îl privea – un simț de care ea voia cu disperare să scape sau măcar să se diminueze. Lily începu să își descheie nasturii hainei.

– Langley, domnul Cabot va fi și el oaspetele nostru. Te rog să te asiguri că este cazat în dormitorul roșu!

– Prea bine, domnișoară. Bine ați venit la Barrineau, domnule Cabot!

– Mulțumesc. Calvin își scoase melonul și mănușile. Ați putea să ne spuneți dacă domnul Davies este aici?

Lily scrâșni din dinți, pregătită să îl strângă de gât. Calvin, aparent, habar nu avea ce era subtilitatea.

– Langley, ceea ce vrea să spună domnul Cabot este că speram ca tu să îl fi văzut recent pe fratele meu. Poate a venit în vizită în ultimele săptămâni?

Chipul de obicei stoic al lui Langley se încruntă adânc.

– Fratele dumneavoastră? Nu, domniță. Mă tem că nu a fost aici.

– Iahtul a ancorat?

– Nu, domniță. Nu din câte am observat eu.

Dezamăgirea apăsă greu pe umerii lui Lily, dar ea se îmbărbătă în continuare.

– Este în regulă. Domnul Cabot și cu mine ne vom instala.

– Vă voi trimite bagajele în camere, promise Langley, apoi duse haina lui Lily la micul șifonier din colț.

– Dormitorul roșu? o întrebă în șoaptă Calvin. Ca un bordel?

– Mai degrabă ca o cameră care îl ține treaz pe ocupantul ei. Sper să te simți bine.

Trăgându-și faldurile rochiei într-o parte, Lily trecu pe lângă el și începu să urce pe scara lungă. Pantofii ei parcă șopteau pe covorul elegant, de-abia scoțând un sunet, dar Lily nu avu nici o problemă la a-l auzi pe Calvin grăbindu-se în urma ei.

Odată ajunsă pe palier, Lily porni către apartamentul ei din aripa familiei. Calvin avea să stea în aripa pentru oaspeți, în capătul opus al casei. Poate că ar fi trebuit să-l pună în șopronul pentru trăsuri.

– Doar ca să fie clar, nu culoarea pereților mă va ține treaz, spuse el, acum lângă ea.

– Camera ta este în direcția opusă, Calvin. Te rog să rogi un lacheu să te conducă.

Calvin o prinse de braț, oprind-o. Ochii lui erau somnoroși și misterioși, provocând un fior jos în stomacul ei, un fior tulburător de excitație.

– Nu ai vrea să știi ce mă va ține treaz în noaptea asta?

– Nu chiar.

Calvin puse o mână pe perete, umerii lui lați blocându-i lui Lily vederea asupra restului coridorului, și veni mai aproape de ea. Lily încercă să lase spațiu între ei, dar spatele i se lovi de perete. Timpul se opri în loc când privirile li se întâlniră. Inima ei mai bătuse atât de repede înainte?

Buzele lui se încovoiară într-un zâmbet periculos, care îi făcu genunchii să tremure.

– Voi fi treaz gândindu-mă la sărutul nostru de noaptea trecută și la toate locurile pe care mi-ar plăcea să le mai gust doar... o... dată.

Pielea ei luă foc, măruntaiele începură să i se topească, iar Lily se sprijini de perete. Își dorea să riposteze cu o replică abilă și răutăcioasă, dar nu îi trecu nimic prin minte în afară de amintirea capului său între picioarele ei. Cât de viu își amintea abilitatea lui în anumite aspecte.

– Ne vedem la cină, minunată Lily! Fără să aștepte un răspuns, Calvin se îndreptă și își aranjă vesta. Apoi își cufundă mâinile în buzunare și plecă, fluierând în drum spre camera sa.

– Este în debarcader.

Calvin se odihnea în camera roșie, întins în pat cu ochii închiși, când Hugo intră. Cuvintele îi deschiseră brusc ochii. Nu ajunseseră de treizeci de minute la Barrineau, iar Hugo deja rezolvase problema. Chiar și pentru Hugo, acest lucru era remarcabil.

În ciuda capului care îi bubuia, Calvin se ridică în capul oaselor și își legănă picioarele pe marginea patului. Drăcie, nu ar fi trebuit să bea atât de mult alcool în tren.

– Bine lucrat. Cum l-ai găsit?

– A plătit o servitoare să îi ducă pe furiș mâncare și să îi facă puțină curățenie în fiecare zi.

– Normal că asta a făcut. Fără îndoială, Tom Davies ar fi murit de foame dacă nu avea servitori. Hai pe scările din spate și să îi facem o vizită!

– Acum?

– Da, acum. Calvin se ridică și se întinse după redingota de care se dezbrăcase mai devreme.

În schimb, Hugo luă haina și o ținu ridicată, permițându-i lui Calvin să își strecoare brațele prin mâneci.

– Sigur nu vrei să te mai odihnești puțin? Nu ar fi bine să ai iar o criză de febră.

Doctorul îl sfătuise pe Calvin să evite să se epuizeze sau să riște renașterea bolii. Singura modalitate de a rămâne sănătos era să o lase mai moale și să se odihnească. Nu să se surmeneze. O sarcină grea când conduceai trei publicații.

– Sunt bine. Nu voi mai avea o altă criză atât de curând. În plus, cu cât petrec mai puțin timp aici, cu atât mai bine.

– Stăpâna te îngrijorează atât de mult încât nici măcar nu poți să dormi sub același acoperiș cu ea?

– Nu sunt îngrijorat, spuse sfidător Calvin în timp ce merse la ușă și o deschise.

– Desigur că nu. Lipsa grijilor a fost, evident, motivul pentru care ai băut o sticlă de whisky în tren.

– Lucru pe care tu l-ai încurajat, aș putea adăuga. Calvin trase ușa în urma lui, închizând-o. Unde sunt scările?

Hugo arătă spre dreapta, iar Calvin porni în acea direcție. Casa era intimidantă, se gândi Calvin, cu mobilierul acela costisitor și toate accesoriile, totul fiind strălucitor și neatins. De-abia părea locuită. Covoarele erau periate și curate, pereții luminoși și fini. Nici un fir de praf, nici un pic de murdărie. O opulență tăcută, care îi amintea unui musafir de bogăția proprietarului în cel mai zgomotos mod posibil.

Creșterea lui Lily nici că putea fi mai diferită de a lui. Până în acest moment, Calvin nu își dăduse exact seama cât de diferită. El crescuse fără nimic, nu avusese nici măcar un acoperiș solid deasupra capului. Lily, pe de altă parte, fusese crescută precum prințesa proprietarului unei mine de argint. Cum de o convinsese Calvin să se mărite cu el?

– Ușa este puțin mai greu de găsit.

Hugo se opri și își trecu degetele peste suprafața peretelui, lângă un sfeșnic. Împinse în perete, și auzi un clic. Acesta se deschise, dezvăluind o ușă secretă.

– Lăudărosule, bombăni Calvin.

Hugo rânji și flutură teatral din mâini.

– După tine.

Dură zece minute să coboare scările și să hoinărească prin labirintul de coridoare, ajungând apoi la ușa exterioară. De acolo, cei doi bărbați merseră grăbiți prin grădini, spre apă. Casa Barrineau fusese construită pe un deal, la mică distanță de ocean, astfel că debarcaderul nu era vizibil de la clădirea principală. Acest lucru servea minunat scopurilor lui Tom, la fel și faptul că oricine voia să ajungă la debarcader pe jos trebuia să treacă de o sută de servitori diferiți fără să fie văzut.

Totuși locul nu era nici pe departe atât de sigur pe cât i-ar fi plăcut lui Calvin, nu dacă plănuia să o folosească pe fiica lui Lee drept avantaj. Calvin trebuia să o mute de acolo. Rapid.

Vântul biciuia oceanul, valurile provocând un foșnet constant în fundal. Debarcaderul cu un etaj le apăru brusc în față, o structură masivă, albă, din șindrilă, cu ferestre mici, acoperite de pânză. De afară, locul părea părăsit. Pe măsură ce el și Hugo se apropiau, pantofii lor de-abia scoteau vreun sunet pe docul din lemn, sperând ca astfel Tom să nu bănuiască sosirea cuiva. Calvin nu voia să se tragă asupra lui în această amiază.

La ușă, Hugo deschise o cutiuță mică din piele, scoase două bucăți lungi de metal și se aplecă spre încuietoare. Un clic distinct se auzi din interior: trăgaciul unui pistol fiind tras înapoi. Calvin se aruncă

înainte, ridicând piciorul și lovind ușa din lemn cu toată puterea. Încuietoarea cedă în timp ce propteaua se rupse, iar ușa se deschise. Calvin și Hugo se lăsară amândoi la pământ – chiar în timp ce un glonț șuieră pe deasupra capetelor lor.

Calvin sări în picioare și se grăbi să intre în spațiul întunecos înainte ca trăgătorul să poată trage din nou cu arma. Ochii lui de-abia avură timp să se adapteze, când văzu un tânăr blond cu trăsături foarte asemănătoare cu ale lui Lily fluturând un pistol ațintit direct spre pieptul lui Calvin. Calvin ridică mâinile pentru a-i arăta că el nu avea nici o armă.

– Tom, pune jos pistolul! Nu vrei să mă împușți.

– Calvin Cabot? Tom cercetă chipul lui Calvin, coborând ușor pistolul. Ce naiba cauți aici?

– Sunt aici să te ajut.

Cu coada ochiului, Calvin îl văzu pe Hugo intrând și închizând ușa ruptă cât de bine se mai putea.

– Să mă ajuți? De unde ai știut că sunt aici? întrebă Davies cu o expresie precaută.

– Este o poveste lungă, de care mă tem că nu avem timp. Există o bună probabilitate ca împușcătura aceea să fi alertat pe toată lumea de prezența ta. Dar vei dori să auzi ce am de spus. Hai să luăm loc!

Davies aruncă o privire spre o mică scară, apoi încuviință din cap spre Calvin.

– Bine, să luăm loc. Gesticulă spre un scaun.

– Și prietenul meu va sta, altfel plec, spuse Calvin, arătând cu bărbia spre Hugo.

– Desigur, spuse Davies în timp ce se întinse să aprindă lampa. Vă rog, luați loc amândoi!

Camera se lumină, iar Calvin putu vedea simplitatea ascunzătorii. O parte a spațiului conținea vâsle și o șalupă acoperită cu o pânză. Grămezi de scânduri din lemn. Cealaltă parte fusese golită pentru a face loc unei măsuțe și câtorva scaune, de care se foloseau ei acum.

După ce luară loc, Calvin spuse:

– Știu că o ascunzi pe fiica lui Wah Lee.

Davies căscă ochii mari, dar buzele i se încordară, de parcă nu voia să recunoască.

– De ce crezi asta?

– Pentru că Lee a târât-o pe sora ta în dezastrul acesta, iar ea a venit la mine după ajutor.

Davies se ridică în picioare, atât de brusc încât scaunul lui se răsturnă, iar el își apăsă ochii cu podurile palmelor.

– N-am vrut niciodată ca Lily să fie implicată. Dumnezeule, șopti el.

– Ce credeai că o să se întâmple? se răsti Calvin. Sigur știi ce fel de om este Lee, cât de nemilos poate fi când vrea ceva. La ce te-ai gândit, punând-o pe sora ta în pericol?

Probabil că ceva din glasul lui Calvin îi atrase atenția lui Davies, pentru că își coborî mâinile de pe față și miji ochii.

– Stai, de ce ar veni Lily la tine după ajutor?

– Vom ajunge și acolo. În primul rând, vreau să aud despre tine și Ming Zhu.

Expresia lui Davies se îmblânzi, furia lui fiind înlocuită de tandrețe.

– Eu... nu puteam să o las acolo. Lee o ține încuiată, păzită, cu excepția unei ore pe săptămână, când are voie să viziteze piața. Este prizonieră în propria ei casă.

Calvin oftă și își ciupi șaua nasului.

– Este fiica unui om bogat și influent. În cultura ei, femeile sunt crescute să învețe cele trei ascultări care sunt: să își asculte tatăl, apoi soțul și în cele din urmă, ca văduve, fiul. Intervenind, tu i-ai dat motiv tatălui ei să o pedepsească. Aspru.

– Lee nu va pune mâinile pe ea. Niciodată. Davies începu să pășească agitat, bărbia fiindu-i încordată într-un mod încăpățânat. Voi face tot ce trebuie ca să o țin în siguranță.

– Chiar și să provoci moartea surorii tale? strigă Calvin, ridicându-se. Ai habar de evenimentele pe care le-ai declanșat? Lily a mers în Chinatown și l-a înfruntat pe Lee, pentru Dumnezeu!

Acest lucru păru să îl dezumfle pe Davies, ai cărui umeri se posomorâră. Se întoarse spre Calvin cu palmele înainte.

– Nu am vrut niciodată ca Lily să fie implicată. Chiar și așa, este o femeie puternică, care își poate purta singură de grijă.

Trupul lui Calvin tresări, de parcă ar fi fost supus unui șoc cu ajutorul curentului electric, furia aprinzându-se în el. Ticălos egoist! Cu pumnii încleștați, Calvin mârâi și porni spre Davies, intenționând să îi rupă capul de pe umeri tânărului răsfățat.

Hugo păși brusc în fața lui Calvin, cu mâinile în sus.

– Calmează-te! Nu uita scopul nostru! Nu vei rezolva nimic dacă-l lovești.

Calvin blestemă și se răsuci în direcția opusă, îndepărtându-se și încercând să își limpezească mintea. Sângele îi țiuia în urechi, inima îi bubuia. Hugo avea dreptate. Acum nu era momentul pentru sentimente. Chiar dacă i-ar face plăcere lui Calvin, nu i-ar fi de folos nimănui dacă l-ar strânge de gât pe Tom Davies.

– O iubesc, declară Davies. Vreau să mă însor cu ea.

De acest lucru își dăduse și Calvin seama. Altfel Davies nu ar fi făcut ceva atât de nebunesc. Se întoarse spre fratele lui Lily.

– Și ea ce simte pentru tine?

– Același lucru. Nu voi renunța la ea.

– Cere-i să coboare. Vreau să aud asta din gura ei.

Capitolul 10

Calvin nu putea sta locului în timp ce așteptară ca Davies și fiica lui Lee să apară. Traversă agitat podeaua, tocindu-și tălpile ghetelor, în timp ce Hugo rămase calm la masă. Blestemat să fie Davies și egoismul lui! Dacă Lily ar fi fost rănită...

Își verifică ceasul de buzunar. Davies urcase la etaj în urmă cu opt minute. Ce dura atât de mult? Ming Zhu trebuia să fie implicată în proces ca să se asigure că nu fusese forțată. Să înțeleagă că provoca furia tatălui ei plecând pentru totdeauna.

Dacă Ming Zhu era de acord, Calvin își putea pune planul în aplicare și o putea ascunde undeva în siguranță. Apoi s-ar întoarce la Barrineau și s-ar purta de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu avea nici o intenție să îi spună lui Lily că o găsise pe fiica lui Lee. Dacă Lily afla vreodată, avea să fie furioasă, dar Calvin nu își putea face acum griji pentru acest lucru. Dacă totul mergea bine, ea avea să rămână nevătămată, soția lui Hugo ar ajunge în sfârșit la New York, iar Davies urma să își recapete iubita.

În cele din urmă, pași răsunară pe treptele din lemn. Davies apăru primul, mâna lui strângând o mână mai mică, mai delicată. Apoi apăru fiica lui Lee, o fată mărunțică, cu părul negru, care nu putea avea mai mult de șaptesprezece sau optsprezece ani. Mergea cu ochii plecați, deși Calvin bănuia că ardea pe dinăuntru.

Orice copilă care fugea de un tată ca Lee trebuia să fie incredibil de puternică.

La baza scării, Davies o trase în față.

– Ming Zhu, fă cunoștință cu domnul Calvin Cabot și cu prietenul său.

– Hugo, spuse Hugo în timp ce se ridică.

Ming Zhu încuviință din cap spre ambii bărbați.

– Încântată să vă cunosc, spuse ea cu un accent foarte evident.

Îmbrăcată într-o cămașă feminină western și o fustă, avea o față drăguță, cu ochi mari și negri și un zâmbet uimitor. Era ușor să îți dai seama cum îi atrăsese atenția lui Davies.

– Haideți să luăm loc, nu vreți? Calvin gesticulă spre scaune. Când toată lumea se așeză la masă, Calvin i se adresă lui Ming Zhu în cantoneză: Cum l-ai cunoscut pe Tom Davies?

Ea făcu ochii mari când îl auzi vorbind limba ei nativă, dar îi răspunse tot în cantoneză:

– L-am cunoscut în piață. Gărzile nu mă urmăresc atât de aproape acolo pentru că se plictisesc. Tom m-a întrebat ceva despre ierburi și am început o conversație. El... mi-a spus că sunt drăguță. Apoi am început să îl întâlnesc în fiecare săptămână acolo. Am devenit prieteni.

– Și acum sunteți mai mult decât prieteni?

– Cabot, vorbește în engleză, îi ceru Davies. Vreau să știu ce spuneți amândoi.

– Nu. Ar trebui să se simtă confortabil să îmi spună dacă stă forțat aici, Davies.

– Sunt aici din voință proprie, răspunse încet în engleză Ming Zhu. Tom nu m-a forțat.

Calvin bătu cu degetele în masa din lemn. Trecu dinadins din nou la cantoneză:

– Speri să scapi de furia tatălui tău?

Fata înghiți în sec, dar trase adânc aer în piept.

– Fetelor din America li se permite să decidă pentru ele însele. Au o mai mare libertate decât chinezoaicele. Eu trăiesc în America. Vreau să aleg. Și îl aleg pe Tom.

– Nesăbuința iubirii tinere, bombăni Calvin în engleză. Continuă în aceeași limbă pentru a înțelege și Davies: Iată ce vom face. Tom, tu te vei întoarce la New York cu Lily. Eu merg să îl văd pe Lee și să îi explic. De îndată ce Lee va vedea că nu o ai pe fiica lui, va bate

în retragere și se va concentra la altceva. Între timp, Hugo o va duce pe Ming Zhu într-o ascunzătoare pe care Lee nu o va găsi niciodată.

– Ascultă aici... începu Davies, pieptul ridicându-i-se de furie.

– Oprește-te imediat! Ai nevoie de ajutorul meu. Este doar o chestiune de timp până când Lee vă va găsi aici. Știe că ești în Newport și, fără îndoială, plănuiește să ajungă aici pe apă în timp ce noi vorbim. Ești bine protejat de pământ, dar orice vas poate ajunge suficient de aproape cât să acționeze din ambuscadă asupra ta.

– Cum a aflat că suntem în Newport? I-ai spus tu? îl acuză Davies.

– Pe naiba! Avea iahtul vostru sub supraveghere la docuri.

Davies primi vestea pe cât de bine era de așteptat, strâmbându-se.

– Unde o vei duce? Cât timp va fi nevoie să stea ascunsă?

– Nu mult, răspunse Calvin.

– De unde știi că Lee va bate în retragere? întrebă Davies.

„Pentru că plănuiesc să îl șantajez."

– Îi înțeleg bine modul de gândire. Ai încredere în mine.

Davies se ridică de la masă și merse în capătul opus al camerei. Ming Zhu merse lângă el. Vorbiră în șoaptă, Davies devenind agitat în timp ce Ming Zhu rămase calmă. Dacă ea își cunoștea cât de puțin tatăl, Calvin bănuia că fata încerca să îl convingă pe Davies să asculte. În ciuda banilor și statutului său social, Davies nu avea nici o șansă împotriva lui Lee.

Davies oftă, apoi o îmbrățișă strâns la pieptul său pe Ming Zhu. Își plecă capul pentru a-i șopti ceva la ureche, ceva ce o făcu pe fată să își șteargă lacrimile de pe obraz. Calvin simți un junghi de emoție, un dor pe care abia îl recunoscu, undeva adânc înăuntrul său. Davies riscase totul pentru a o avea pe această femeie, un munte de șanse potrivnice stând între ei și fericirea lor. Nu oricine ar fi fost atât de curajos.

Davies îi cuprinse în mâini fața lui Ming Zhu și își lipi fruntea de a ei. Calvin se întoarse dinadins cu spatele, oferindu-le intimitate. Își frecă durerea din piept și apoi surprinse privirea lui Hugo. Prietenul lui privea lung și cu înțeles mâna lui Calvin, compasiunea citindu-se pe fața lui. Încordându-și bărbia, Calvin țintui peretele cu privirea, încercând să rămână ferm pentru ceea ce trebuia să facă.

– Davies, hai să terminăm cu asta! Vino, spuse el, indicând spre masă.

În loc să se așeze, Davies îi dădu drumul lui Ming Zhu și merse lângă Calvin.

– De ce ne ajuți? Își împreună brațele la piept. De ce a venit sora mea la tine?

– Pentru că știe că am locuit mulți ani în Hong Kong.

– Și?

Calvin trase adânc aer în piept.

– Și pentru că am fost căsătoriți.

Calvin nu văzu pumnul venind. Într-o clipă îl privea pe Davies, iar în următoarea capul i se dădu pe spate din pricina forței pumnului lui Davies care se lovise de obrazul lui. Calvin se împletici câțiva pași, încercând să rămână în picioare. Durerea îi explodă în craniu, vederea încețoșându-i-se pentru o clipă. Când putu să vadă din nou clar, îl văzu pe Davies scuturându-și mâna, tresărind.

Hugo veni lângă el, punându-și mâinile pe umerii lui Calvin pentru a-l ține în echilibru.

– Ești bine?

– Da. Calvin se îndreptă, iar Hugo îi dădu drumul. O meritam.

– Cum adică, *ați fost căsătoriți?* urlă Davies. Ce s-a întâmplat?

– Am fugit împreună acum patru ani. Tatăl tău a aflat și a pus capăt căsătoriei. A fost o anulare forțată.

– Tata știa? Davies își puse mâinile pe spătarul unui scaun, sprijinindu-se de el. De ce nu mi-a spus nimeni niciodată?

– Nu a știut nimeni, Davies. Toți am fost de acord să păstrăm secrete căsătoria și anularea. Din păcate, Lee a aflat și a încercat să ne șantajeze. Ca să prevenim acest lucru, am decis să public povestea în *Mercury* mâine.

– Unde este Lily acum? Ea știe?

– Știe că public povestea, atâta tot. Este în casa principală chiar în acest moment, probabil se îmbracă pentru cină. O cină la care tu vei participa, aș putea adăuga. A fost foarte îngrijorată pentru tine.

Davies căzu pe gânduri, privirea lui cercetând chipul lui Calvin pentru un moment îndelungat. Examinarea îl făcu pe Calvin să se simtă incomod, dar nu forță situația. Avea nevoie ca Davies să fie de acord cu planul lui.

– Să fiu al naibii, spuse în cele din urmă Davies.

– Orice gândești, las-o baltă!

– Nu, cred că încep să înțeleg. Destul de multe lucruri, de fapt. O iubești.

Calvin râse sfidător, scuturând din cap.

– Nu fi ridicol...

– Nu, o iubești. De ce naiba ai plecat de lângă ea? De ce l-ai lăsat pe tata să intervină între voi?

– Pentru că n-am avut de ales, spuse Calvin. Așa cum tu nu ai acum de ales, decât să mă lași să te ajut. Primul pas va fi să o minți pe sora ta.

Lily stătea pe patul ei, încălțându-și botinele. Petrecuse întreaga după-amiază căutând în fiecare colțișor și spărtură din Barrineau. Unul dintre beneficiile de a fi crescut în această casă era că știa toate ascunzătorile, inclusiv camerele în care servitorii nu intrau. Totuși fratele ei nu fusese în nici una dintre ele. Era așa cum spusese Langley: fratele ei nu era aici.

Cel puțin nu înăuntru. În câteva clipe, Lily avea să se aventureze afară ca să înceapă căutarea, în ciuda faptului că afară se înserase. Se întorsese în camera ei doar ca să își schimbe încălțămintea. Dacă Tom era undeva pe terenurile lor, ea voia să îl găsească înainte de căderea nopții.

Ce făcuse Calvin toată ziua? Probabil dormise pentru a-și reveni din beția cauzată de tot whisky-ul pe care îl băuse în tren. Lily nu se deranjase să îl informeze despre căutările ei. Cu cât petreceau mai puțin timp împreună, cu atât mai bine.

Oare el avea de gând să coboare la cină? Simpla idee de a sta vizavi de el la masă, cu ochii aceia albaștri fixați asupra ei. Cercetând-o... „Toate locurile pe care mi-ar plăcea să le mai gust doar... o... dată." Un fior o străbătu. Poate că ar trebui să mănânce în camera ei.

O bătaie în ușă îi întrerupse gândurile. Fără îndoială, era un servitor care voia să o întrebe ceva.

– Intră, strigă ea, nederanjându-se să se ridice de pe pat. Ușa se deschise, iar un bărbat blond intră în cameră. Lily icni. Tom!

Sărind din pat, alergă spre el. Tom o strânse tare în brațe.

Lacrimile amenințau să îi curgă, atât de imensă fu ușurarea pe care o simți Lily.

– Chiar ești tu? întrebă ea cu privirea ascunsă în vestea lui din mătase.

Îl simți sărutând-o pe creștetul capului.

– Normal că eu sunt. De ce n-aș fi?

– Am fost speriată de moarte pentru tine. Unde ai fost?

Tom se retrase din îmbrățișare, ținând-o pe Lily în fața lui, la distanță de un braț.

– Am călătorit, exact așa cum am spus. Am navigat spre Boston pentru câteva zile. Când am auzit că ești aici, am hotărât să vin și eu. Am sosit în urmă cu mai puțin de treizeci de minute.

– Nu mi-ai spus că mergi la Boston. Ai spus că mergi în Dakota de Sud. La mină.

– Așa am spus? Tom se încruntă și își coborî brațele pe lângă corp, eliberând-o pe Lily. Credeam că ți-am spus de planurile mele. Trebuia să văd câțiva prieteni. Plănuiam să vizitez mina luna viitoare.

Înțelesese ea greșit? Lily nu credea acest lucru. Chiar și așa, era încântată că Tom se întorsese și că era în siguranță.

– Deci nu ai fugit cu fiica lui Wah Lee?

El clipi, înclinându-și capul într-o parte.

– Fiica lui Wah Lee? Cine e Wah Lee?

Nodul de teamă și incertitudine care se formase în stomacul ei în ultimele câteva săptămâni începu să se descolăcească. Tom nu fugise cu fiica lui Lee. Nu era în pericol. Bucuria ei fu atât de intensă, încât genunchii aproape îi cedară.

– Nu contează. Este evident că s-a înșelat cineva. Sunt fericită să te văd. Am fost foarte îngrijorată.

– Văd asta, spuse el cu un zâmbet afectuos. Dar sunt aici acum, așa că poți să nu te mai agiți.

– Agitându-mă pentru tine, așa îmi consum mare parte din energie când nu supraveghez afacerea. Nu este ușor să ai un frate aventurier, să știi.

El râncji, arătând mai mult ca adolescentul zvăpăiat de nouăsprezece ani pe care Lily îl știa atât de bine.

– Îmi place să fiu un aventurier.

– Știu, de aceea am căpătat fire albe de păr în ultimii câțiva ani. Dar mi-a ajuns cu compania lui tata. Vreau să o mi-o iei de pe cap. Ești destul de mare acum, Tom.

– Dar tu ești al naibii de pricepută la asta, Lily. Eu nu sunt bun la cifre și negocieri așa ca tine. Tu și tata erați ca două boabe încăpățânate într-o păstaie.

– Se presupune că ar trebui să mă căsătoresc și să încep să îmi întemeiez o familie. Nu pot face asta dacă sunt prinsă în întâlniri cu sindicate și cu consiliul director. Și eu vreau să am o viață.

– Atunci lasă-l pe unchiul Edward sau pe unul dintre ceilalți vicepreședinți să preia mina. Sau o vindem. Pentru mine nu contează.

Pentru Lily conta. Ea își adorase tatăl și nu voia să vadă cum toată munca lui ajungea pe mâna străinilor.

– Tati nu ar vrea să facem nici unul dintre lucrurile astea. El voia ca afacerea să rămână în familia noastră. Nu îți pasă de toată munca lui grea? De sângele și sudoarea pe care le-a lăsat în mina aceea? Aproape că a murit de două ori acolo.

Tom flutură din mână, nepreocupat ca de obicei.

– Nu cred nici una dintre poveștile acelea cum că a fost aproape de moarte. Și așa, sunt surprins că gripa a reușit să îl răpună pe bătrânul ticălos într-un final. Era ca un taur.

– Tom, vorbești despre tatăl nostru. Nu ar trebui să încerci să fii puțin mai respectuos?

– Tu ai fost preferata lui, Lily, nu eu. Chiar și așa, trebuie să te calmezi. Ți-am spus că voi începe să te ajut cu afacerea și o voi face. Am promis că voi vizita mina luna viitoare. Nu este suficient?

– Credeam că ai promis să mergi luna asta în vizită în Dakota.

– Nu, sunt sigur că am spus luna viitoare. Oricum, am auzit de la Langley că este aici și Calvin Cabot. Ai vrea să-mi spui de ce?

Lily simți cum stomacul i se încordează. Ei bine, fratele ei avea să afle oricum din ziarul de a doua zi. Ea ar putea la fel de bine să îi dezvăluie vestea cât de blând posibil.

– Poate ar trebui să ne așezăm.

– Nu vreau să mă așez. Ce vreau este să știu ce se petrece între tine și unul dintre cei mai rău famați bărbați din New York.

– Nimic... acum.

– Vrei să spui că a fost ceva în trecut? Lily, dacă s-a purtat urât cu tine...

Lily ridică mâna.

– Am fost căsătoriți. În urmă cu patru ani.

Tom rămase cu gura căscată.

– Căsătoriți! Și nu mi-ai spus?

– Este o poveste lungă și aș prefera să nu discut despre întreaga situație. Trebuie doar să știi că tati ne-a pus pe amândoi să semnăm documentele pentru anulare.

– Atât de ușor a fost?

Lily scoase un sunet ciudat din gât, unul care fu pe jumătate râset, pe jumătate geamăt.

– Nimic la anularea aceea nu a fost ușor, Tommy. El mi-a frânt inima. Am aflat recent că tati a amenințat că îmi va lua banii, iar

din cauza asta Calvin a hotărât să plece, în loc să mă supună unei vieți trăite în sărăcie. Dar pe atunci habar nu am avut de ce s-a întâmplat.

– Tata nu ar fi făcut niciodată ceva atât de nemilos.

– Sunt conștientă de acest lucru, dar Calvin nu avea de unde să știe asta. Își puse brațele în jurul mijlocului. Oricum, așa a fost cel mai bine. Am fi fost nefericiți împreună. Asta se întâmplă când doi oameni care de-abia se cunosc se căsătoresc, nu-i așa?

– Uneori. Tom micșoră distanța dintre ei. Își puse mâinile pe umerii lui Lily și o trase într-o îmbrățișare puternică. Dar alteori, când facem saltul fără să permitem creierului să ne stea în cale, poți găsi ceva cu adevărat special.

Lily înghiți în sec, simțindu-și gâtul inexplicabil de încordat.

– Ei bine, nu și în cazul acesta, cu siguranță. Lui Calvin i-a luat cam două săptămâni după anulare ca să înceapă să umble după alte femei. Dacă acest lucru nu îți spune ce fel de bărbat este, nu știu ce o va face.

Fratele ei o eliberă și porni spre ușă. Înainte de a răsuci mânerul, se opri.

– Când un bărbat nu poate avea ceea ce își dorește, încearcă adesea să se convingă că nu are nevoie de acel ceva. Dar inima nu poate fi păcălită. Inima învinge întotdeauna.

Lily nu avu nici un răspuns pentru asta. Când devenise fratele ei atât de perspicace? Și oare avea dreptate?

Tom deschise ușa și privi peste umăr.

– Ne vedem la cină.

Îmbrăcat în haine de seară, Calvin intră cu pași mari în salonul ridicol de formal, așteptându-se să o găsească pe Lily. În schimb, îl găsi pe fratele ei turnând vin într-un pahar.

Davies puse carafa din cristal pe bufet, apoi ridică privirea. Cearcănele de sub ochii lui căprui deveniseră mai intense de când îl văzuse Calvin ultima dată, probabil drept rezultat al despărțirii de Ming Zhu. Următoarele câteva săptămâni nu aveau să fie ușoare pentru Davies, dar Calvin nu putea împiedica acest lucru. În sfârșit, avea un avantaj împotriva lui Lee și plănuia să îl folosească... indiferent de sentimentele cui erau rănite în acest proces.

– Bună seara, Cabot. Vin?

– De preferat ceva mai tare, dacă ai. Davies ridică din sprâncene, iar Calvin arătă spre propriul său obraz. Am avut un mic accident mai devreme. Doare ca dracu'.

Zâmbind compătimitor, Davies se întinse după o altă carafă, una cu un lichid auriu despre care Calvin spera că era whisky. Davies turnă o cantitate zdravănă într-un pahar din cristal și i-l oferi lui Calvin.

– Ar trebui să fii mai atent, spuse Davies, ochii dansându-i jucăuși, în timp ce Calvin acceptă paharul. Se pare că vei o avea o vânătaie serioasă.

Calvin coborî glasul:

– Și dacă nu ai părea atât de mulțumit de tine însuți, aproape că ți-aș crede îngrijorarea.

Davies râse și porni alene spre un fotoliu.

– Ai noroc că nu te-am găsit acum patru ani. Ar fi fost mai mult decât obrazul tău.

– Când aveai *doisprezece ani*, vrei să spui? pufni Calvin. Da, ce bine că nu ne-am intersectat unul cu altul.

– Foarte amuzant. De fapt, aș fi avut cincisprezece ani. Cum ai cunoscut-o, oricum?

– La un eveniment social. Eram reporter pentru ziarul *Bugle* pe atunci. Știi că ziarelor le place să cerceteze petrecerile de societate.

– Umblai după banii ei?

Acea întrebare l-ar fi înfuriat pe Calvin în urmă cu câțiva ani. Dar putea înțelege de ce întreba Davies, de ce putea părea că totul fusese plănuit de Calvin pentru a obține câștig financiar. Luă o gură de whisky, lăsă alcoolul să-i ajungă în cerul gurii și apoi să îi coboare pe gât, după care răspunse sincer:

– Nu. Habar nu aveam cine era când ne-am cunoscut. Tot ce știam era că nu îmi puteam lua ochii de la ea. Avea felul ăsta de a monopoliza o încăpere pe atunci... Oricum, eram tânăr și prost atunci. Plin de orgoliu și ambiție. Probabil și de alcool.

– Probabil că tata te-a urât.

Calvin râse, un zâmbet sincer schimonosindu-i chipul.

– Într-adevăr, m-a urât. M-a înjurat, m-a numit în toate felurile posibile. Lily spune că mă punea la încercare. Mai dădu pe gât o gură de whisky. Presupun că am eșuat.

– Tatăl meu era un ticălos manipulator. Nu sunt surprins că i-ai înțeles greșit motivele. Mulți oameni au pățit-o. Dar o iubea pe Lily. Nu ar fi lăsat-o niciodată să moară de foame.

– Lily ți-a spus.

Stomacul lui Calvin se încordă. Ca și cum nu ar fi fost destul de umilit de întreg dezastrul, acum Calvin era forțat să îndure observațiile lui Davies. Ce alte secrete îi mai dezvăluise Lily fratelui ei?

– Da, mi-a spus. Davies își bău vinul, apoi legănă paharul în palmă. Și trebuie să spun că sunt surprins. Pari un luptător. Genul care ia lumea în piept, care îndură câteva greutăți în numele unui bine mai mare.

Într-adevăr, Davies tocmai descrisese copilăria lui Calvin. Da, el era destul de obișnuit cu greutățile și să se lupte pentru a se descurca – dar Lily, pe de altă parte, nu era.

– Poate, dar sora ta nu merita genul acela de viață. Nu după ce fusese crescută – gesticulă cu mâna spre încăpere – așa.

Davies își frecă bărbia.

– Ești sigur că nu a mai fost și altceva? Un secret mai întunecat, poate?

– A, are o mulțime de asemenea secrete, spuse Lily în timp ce intră în încăpere. Calvin și Davies se ridicară, iar ea merse lângă fratele ei, sărutându-l pe obraz. Multitudinea secretelor lui Calvin cred că ar putea umple Central Park.

Purtând o rochie de seară elegantă, din mătase verde, cu părul ei blond prins în creștetul capului, Lily nu păruse niciodată mai frumoasă – sau mai în elementul ei. Casă grandioasă, haine elegante, bijuterii scumpe... o bogăție atât de înrădăcinată în viața ei, încât probabil că nici măcar nu o mai observa. Totuși pe dinăuntru era delicată și dulce, cu forme luxuriante la explorarea cărora un bărbat putea petrece zile întregi. Calvin știa acest lucru pentru că petrecuse zile întregi explorându-le.

Dădu pe gât restul whisky-ului.

– Sunt ziarist. Afacerea mea este compusă din secrete și adevăruri.

– Un mod convenabil de a le justifica, spuse Lily în drum spre bufet. Calvin, mai vrei un pahar?

Calvin acceptă, iar Lily apăru în curând cu un nou pahar. Când îl luă din mâna ei, degetele li se atinseră pentru o clipă, iar simpla atingere trimise un val intens și fierbinte de dorință în interiorul lui. Obrajii lui Lily se îmbujorară, pulsul zvâcnindu-i. Cum putea

el să doarmă astă-seară – singur – sub același acoperiș, după ce văzuse expresia feței ei?

Lily își linse buzele și plecă, întrerupând momentul, iar Calvin oftă greoi. Avea să fie o seară al naibii de lungă.

– Ce s-a întâmplat cu fața ta? întrebă ea de lângă bufet.

– M-am lovit de... un lucru tare mai devreme. Calvin ridică paharul, dar se opri chiar înainte ca gura lui să îi atingă marginea. Nu ai otrăvit paharul ăsta, nu-i așa?

– Nu, dar seara de-abia a început.

Capitolul 11

Cina fu chinuitoare. Lily încercă în mod repetat să dirijeze discuția cât mai departe de trecutul ei cu Calvin, dar Tom nu voia să renunțe la subiect. Îi bombardă pe amândoi cu întrebări despre evenimente petrecute în urmă cu patru ani. Cine îi căsătorise? De ce Hotel Fauchère? Când plănuise Lily să spună familiei ei adevărul? Cum își construise Calvin imperiul atât de repede? Până la sosirea desertului, o durere insistentă de cap se instalase în tâmplele ei.

Spre dezamăgirea ei, Calvin arăta foarte chipeș. Ținuta lui de seară îi punea în evidență silueta zveltă și umerii lați, părul fiindu-i dat pe spate pentru a-i dezvălui acei pătrunzători ochi albaștri. Lily de-abia îl putea privi fără să se simtă ușor ametită, picioarele tremurându-i de dorința intensă de a-l atinge. În mod sigur, acesta era rezultatul insistenței lui Tom de a dezgropa trecutul.

Din păcate, amintiri ale celor trei săptămâni ale lunii lor de miere erau treptat dezgropate în mintea ei, trupul își amintea, fiecare celulă cerșind ceea ce avusese cândva. Lily aruncă o privire furișă gurii lui. „Toate locurile pe care mi-ar plăcea să le mai gust doar... o... dată."

Amintirea acelor cuvinte provocă un fior într-un loc jos și intim al trupului ei. „O, Dumnezeule", se gândi ea, trăgând aer în piept. Împinse deoparte prăjitura ei Alaska cu bezea. Complexul desert era unul dintre preferatele ei, dar în acel moment nu prezenta prea mult interes, stomacul ei învolburându-se din pricina amintirilor care ar fi fost mai bine să rămână uitate. De ce îl dorea încă?

Tom se întinse să îi atingă mâna.

– Lily, ce s-a întâmplat? Nu te-am văzut niciodată renunțând la prăjitura Alaska.

La naiba cu fratele ei perspicace! Lily trebuia să scape de aici.

– Mă tem că mă lupt cu o ușoară durere de cap. Cred că mă voi retrage devreme, dacă nu vă supărați. Își împinse scaunul înapoi, iar Tom veni să o ajute să se ridice. Calvin se ridică și el.

– Vrei să te conduc la etaj? întrebă fratele ei.

Lily evită să privească în direcția lui Calvin, temându-se că el avea să vadă scris pe fața ei adevăratul motiv al plecării sale.

– Nu, sunt bine. Doar obosită. Vă doresc amândurora o seară bună și ne vedem mâine-dimineață.

Tom se aplecă să o sărute pe obraz.

– Să te odihnești! Noapte bună.

– Așa voi face. Noapte bună.

– Noapte bună, spuse și Calvin.

Odată ajunsă în camera ei, Lily decise să facă o baie fierbinte. Înainte de a muri, tatăl el poruncise ca toate camerele de baie din Barrineau să fie modernizate cu apă curentă rece și caldă, iar unele dintre ele aveau chiar și dușuri. Lily nu fusese niciodată atât de recunoscătoare ca acum pentru acel lux. Avea nevoie să se relaxeze, să domolească acea anxietate care îi umpluse venele din clipa în care dăduse iar ochii cu Calvin.

Sună după menajera ei, apoi își scoase mănușile și bijuteriile. Dar indiferent ce își scotea de pe ea, asta o făcea să se simtă și mai îndurerată. Mai conștientă. Ceea ce purta la exterior o proteja, asemenea armurii, împotriva amintirilor din timpul nopții, când cele mai rele gânduri o chinuiau. Stând întinsă în pat, doar ea și creierul ei, Calvin devenea atât de limpede în mintea ei de parcă luna lor de miere ar fi fost ieri. Oare avea să treacă vreodată peste acel bărbat?

Menajera ei apăru, iar în curând Lily era goală și pășea în cada aburindă din marmură.

– Asta este tot, domnișoară?

– Da, îi spuse ea menajerei, scufundându-se în apa fierbinte. Căldura dumnezeiască i se instală în oase. O să stau aici pentru o vreme, apoi mă pun în pat. Nu este nevoie să mă aștepți.

După ce menajera ei plecă, Lily închise ochii. Se cufundă și mai jos în apă. Își odihni capul pe marginea căzii. În efortul de a-și reduce gândurile la tăcere, trase adânc aer în piept, apoi îl expiră încet, apoi repetă procesul. Inima îi bătea mai repede decât trebuia, picioarele îi erau

agitate, iar Lily acceptă semnalele drept ceea ce erau de fapt: excitare. Atingerile, sărutul, mirosul și vocea lui... Toate se combinaseră pentru a-i copleși simțurile și a o zăpăci. Blestemat să fie Calvin Cabot!

Ea nu se lăsa des în voia acelor sentimente. Erau imorale și, în mod sigur, motivul pentru care avea să sfârșească în iad. Se presupunea că femeile cumsecade nu găseau plăcere în propriile lor trupuri, nu cu un partener și, cu siguranță, nu singure. Dar Lily simțise gustul plăcerii în urmă cu patru ani și era aproape imposibil să renunți la un desert odată ce îl gustaseși. Poate că alte femei erau mai puternice, dar Lily era slabă. Mai ales când venea vorba de Calvin, pentru că ea nu se gândea la nimeni altcineva în timp ce se preda acelor dorințe întunecate.

Mâinile ei se scufundară sub suprafața apei pentru a găsi pielea delicată și alunecoasă. Sânii o dureau, sfârcurile devenindu-i tari și sensibile. Lily își mușcă buza și răsuci ușor vârfurile tari între degete, fiorul rezultat țâșnindu-i până în degetele de la picioare. Cum îi iubise el sânii, sugându-i și mușcându-i sfârcurile pentru ceea ce păruseră a fi ore întregi. „Nu am văzut niciodată sâni mai frumoși, Lily, iubirea mea." Ea icni și își arcui spatele, degetele ei lucrând în tandem pentru a satisface acel impuls delicios, închipuindu-și greutatea trupului lui și mișcările ritmice ale buzelor lui, până când pulsația dintre picioarele ei nu mai putea fi negată.

Lily coborî mai jos cu mângâierea, peste coastele și abdomenul ei, până în locul în care terminațiile nervoase se uneau într-un punct central.

Țesutul inflamat aștepta, țipând după atenția ei, iar Lily începu să se mângâie pe coapse, tachinându-se, refuzându-și acea plăcere din pură perversitate. Calvin făcuse adesea acest lucru, o făcea să înnebunească de dorință, până când Lily îl implora să îi dea lucrul după care tânjea. Calvin fusese nemilos în serviciile sale, iar degetele lui puternice și încrezătoare. El știa întotdeauna exact unde să o atingă, în ce loc să zăbovească, exact cât de multă presiune să folosească.

Lily își ridică șoldurile, urmărind plăcerea, exact cum ar fi făcut dacă el ar fi atins-o atunci. Apa se învolbură, iar trupul ei se încordă, vârful degetului său trecând peste perla ascunsă. Un geamăt îi scăpă dintre buze. Trecuse atât de mult timp – secole. Cât de mult își dorea ca el să fie lângă ea, ca atingerea lui abilă și cuvintele lui obraznice să o urce pe culmi. Sau și mai bine, mădularul lui să fie cufundat adânc

înăuntrul ei, abținându-și propriul lui orgasm pentru a se asigura că ea ajungea prima la climax.

– Calvin, șopti Lily fără să își dea măcar seama, mișcările ei devenind mai disperate.

Un sunet îi atrase atenția și deschise brusc ochii. Lily încremeni.

Calvin... aici în camera ei de baie.

El stătea în pragul ușii, cu ochii sălbatici și cu o mână strângând mânerul din lemn de parcă ar fi fost singurul lucru care îl ținea în picioare. Sentimentul de umilință o învălui pe Lily, iar ea își acoperi rapid sânii goi cu mâinile.

– Ce faci aici? țipă ea.

– Eu... Cu vocea răgușită, Calvin își drese glasul și deschise din nou gura. Am trecut pe aici ca să te verific. Să văd dacă te simți mai bine. Am auzit zgomote și mi-am făcut griji că te doare ceva. Privirea lui se plimbă peste silueta ei goală, cufundată în apă. Văd că mi-am primit răspunsul.

Calvin porni spre ea, chipul fiindu-i încordat cu o expresie pe care Lily o știa prea bine: poftă sălbatică. Nevoie profundă. Drept răspuns, un fior se împrăștie prin membrele lui Lily, o slăbiciune pentru acest bărbat special.

Înainte ca ea să poată forma niște cuvinte, Calvin ajunse lângă cada din marmură. Lily nici măcar nu îl putea privi în ochi. O prinsese făcând *acel* lucru. Era prea umilitor ca să fie adevărat. Slavă Domnului că nu avea să îl mai vadă niciodată după ziua de mâine.

Calvin îngenunche pe faianță, coborându-se la nivelul ei – nu că Lily ar fi putut să îl privească.

– Îmi pare rău că te-am întrerupt. O picătură de apă alunecă pe gâtul lui Lily. Folosindu-și doar vârful degetului, Calvin o prinse chiar înainte să ajungă pe clavicula ei. Apoi băgă în gură acel deget, nările umflându-i-se în timp ce o gustă. Te rog, minunată Lily! Nu te opri!

Ea înghiți în sec, gura uscându-i-se brusc.

– Mă faci să mă simt stânjenită. Trebuie să pleci.

– Nu încă. Nu las niciodată o poveste pe jumătate neterminată. O răscoli cu ochii albaștri. Ochi plini de păcat și pericol, de parcă ar fi așteptat această privelițte erotică toată viața lui. Un bărbat periculos, ademenind-o în întuneric. Termină, Lily!

– Nu fi ridicol! Nu pot să fac asta când tu mă privești.

– De ce nu? Tu m-ai văzut pe mine mângâindu-mă singur până la orgasm în luna noastră de miere.

Da, îl văzuse. De fapt, era una dintre amintirile ei preferate cu el.

Calvin se mută la capătul căzii, în spatele lui Lily, unde ea nu îl mai putea vedea. Dar nu era nevoie să îl vadă ca să știe că era acolo. Prezența lui era pretutindeni, învăluind-o, copleșind-o. Glasul lui aspru dezlănțui o litanie de cuvinte periculoase:

– Continuă, te rog! Îmi doresc atât de mult să te văd atingând orgasmul. Ești atât de frumoasă, iar faptul de a te vedea astfel este un dar pe care nu îl merit, dar cred că voi muri dacă te oprești. Dă-ți drumul pentru mine, te rog, Lily!

Lily își putea simți inima bubuindu-i în piept, un bubuit ferm, care își avea ecoul între picioarele ei. Palmele lui se plimbară pe gâtul ei, apoi în părul lui Lily, unde începu să scoată agrafele care susțineau șuvițele blonde. Lily auzi agrafele căzând pe podea chiar înainte ca părul ei să se reverse pe spate. Apa îi atingea trupul ca niște panglici din mătase care îi mângâiau pielea, fiind complet inutile la a o ajuta să se împotrivească bărbatului din încăpere.

– Vrei să te ajut să atingi orgasmul? Buzele lui zăboveau deasupra urechii ei, în timp ce Calvin îi mângâia părul. Vrei să îți vorbesc, să îți dau instrucțiuni? Să îți spun ce îmi amintesc cel mai bine despre corpul tău și despre cum reacționai la trupul meu?

Ideea alunecă prin ea, topindu-i picioarele în apa înviorătoare. Lily respira greoi acum, aproape ieșindu-și din piele de dorință, nemaifiind nici măcar conștientă de propria goliciune în fața lui. Treptat, Calvin îi distrugea toate barierele de care ea se agățase vreme de patru ani, luându-i mâna și conducând-o pe drumul spre depravare. Certurile lor, plecarea lui, inima ei frântă... toate acestea păreau atât de îndepărtate în acest moment. Tot ce putea face Lily era să simtă. Și să dorească. Să *tânjească*.

Nu putea face din nou acest lucru, nu îl putea lăsa să o mistuie. Dacă el ar atinge-o, ea s-ar nărui. Lily își puse mâinile pe marginea căzii, strângând tare pentru a încerca să rămână fermă pe poziție.

– Nu, spuse ea rugătoare, închizând ochii. Nu o face.

Răsuflarea lui îi tachină gâtul când Calvin se aplecă spre ea.

– Atunci, nu voi face nimic. Doar voi privi, promit. Apoi voi pleca.

Calvin făcea acest lucru să pară o cerință atât de simplă, una negociată frecvent. Totuși, pentru Lily, să dezvăluie o parte atât de intimă din ea însăși era ca și cum ar fi descuiat seiful în care își ținea toate secretele.

– Nu pot. Este... înspăimântător.

– Ești cea mai curajoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Chiar ți-e teamă să te atingi în fața mea?

Nu tocmai teamă. Rușine.

Dar apoi Lily auzi respirația lui sacadată, simți fierbințeala radiind dinspre trupul lui masiv. Calvin o dorea. Disperarea din glasul lui declanșă o forță neștiută înăuntrul ei, o voință de a-l tortura. Iar Calvin merita să fie torturat. O părăsise, părăsise ce avuseseră ei. Nu luptase pentru ea. Nici măcar nu încercase să o contacteze în ultimii patru ani. Renunțase la ea și nu se uitase niciodată înapoi.

Dorința de a-l chinui deveni mai puternică, de a-l pedepsi pe acest bărbat cu tot ce ratase el de când plecase. Toate lucrurile de care s-ar fi putut bucura, dar pe care acum nu mai avea dreptul să le încerce.

„Cred că voi muri dacă te oprești."

Așadar, cât de mult ar suferi Calvin dacă ea ar continua?

Calvin își ținu răsuflarea în timp ce aștepta răspunsul ei. Dacă Lily ar fi de acord să continue doar după ce el i-ar fi predat prin semnătură tot ce deținea, toate lucrurile la care ținea, Calvin ar face-o fără să stea pe gânduri. Ziarele, banii lui, casa lui... ar trăi bucuros pentru restul vieții ca un cerșetor dacă ar putea să o mai privească o dată copleșită de plăcere.

Observând că momentul trecea cu greutate, neliniștea se strecură în sinea lui. Dacă o stânjenea pe Lily sau dacă o incomoda, atunci Calvin avea să plece. Nu ar fi trebuit să intre în dormitorul ei fără permisiune, în primul rând. Doar că fusese îngrijorat în privința ei. Lily păruse atât de indispusă la cină. Se așteptase să o găsească în pat, îngrijindu-se de o durere de cap.

– Voi pleca, spuse el și dădu să se ridice.

Lily îl prinse de braț.

– Așteaptă, stai! Promiți să nu mă atingi?

– Nu te voi atinge, spuse el grăbit, glasul fiindu-i jos și răgușit de dorință. Jur!

Pielea ei catifelată lucea în apă, sânii rotunzi legănându-se seducători. Oare mădularul lui mai fusese vreodată atât de tare, de dornic? Cerea să fie eliberat și satisfăcut, dar Calvin se controlă. Nu ar bine să o sperie, iar momentul acesta era despre Lily, nu despre el. Calvin nu o văzuse niciodată oferindu-și singură plăcere, nici măcar când erau căsătoriți, iar el și-ar vinde sufletul pentru șansa de a vedea acest lucru.

Calvin putea simți lupta interioară a lui Lily. Ea își mușcă buza, dar totuși nu îl refuză imediat. În schimb, șoldurile ei se înălțară ușor, corpul ei căutând în mod inconștient eliberarea. *Excelent.*

– Gândește-te la cât de mult ai nevoie să te eliberezi, îi șopti el la ureche.

Foarte încet, mâna ei dreaptă eliberă marginea căzii, apoi dispăru sub suprafața apei, mișcându-se între picioarele ei. Un sentiment de satisfacție îl străbătu pe Calvin, iar el rămase perfect nemișcat. Așteptând. Privind. Rugându-se. Degetele ei porniră în căutarea mugurelui feminității, iar el știu când Lily ajunse la acel miez inflamat, pentru că ea tresări, trăgând adânc aer în piept în acel moment. „La dracu'!" Calvin își înghiți geamătul care amenința să îi scape printre buze, nevrând să o întrerupă.

Mișcările ei fură experimentale la început, un exercițiu pentru a dovedi că nu se temea. Calvin aproape că o putea auzi spunându-și în sinea ei: „Termină odată cu asta. Câteva mângâieri rapide, iar el își va vedea de drum." Nici o șansă. Calvin avea de gând să asiste până la capăt, să o vadă copleșită de plăcere sub propria ei mână.

Își strânse pumnii pentru a se împiedica să se întindă spre ea, să i se alăture în această reprezentare de imoralitate. Dar Calvin trebuia să dea dovadă de ceva autocontrol – altfel ea s-ar retrage. Jurase să stea tăcut acolo, să nu o distragă sau să o atingă, și avea să își țină acea promisiune chiar dacă avea să-l omoare.

Sfârcuri rozalii și seducătoare țâșneau de sub suprafața apei, iar Calvin își aminti cum trecea cu limba peste ele. Lily era perfecțiunea întruchipată. Incapabil să o împiedice, mâna lui își găsi mădularul prin pantaloni și îl apăsă, ceea ce aproape îl făcu să își dea ochii peste cap. *Dumnezeule!* Se forță să își dea mâna la o parte. Dacă o mai ținea acolo, avea să termine în pantaloni, cu siguranță.

Degetele ei căpătară viteză, atingerea ei devenind mai fermă. Mai disperată. Pieptul ei gâfâia de efort, un văl subțire de sudoare acoperindu-i fruntea în timp ce Lily se foia și zvâcnea de o plăcere crescândă. Sfinte Dumnezeule, Calvin nu era convins că putea suporta această tortură până la capăt.

Mâna ei liberă se agăță de marginea căzii, mușchii ei încordându-se, spatele i se arcui, împingându-și sânii mai sus din apă. Un fior fierbinte urcă spre coapsele lui Calvin, prin vintrea lui, iar mădularul îi zvâcni. Lily era cel mai erotic lucru pe care îl văzuse vreodată, cea mai frumoasă femeie din lume.

– Asta este, spuse el încet, incapabil să se abțină să vorbească. E bine, nu-i așa? Prefă-te că nu sunt aici și bucură-te de atingerile pe care ți le oferi. Arată-mi ce faci când ești singură.

Buzele ei voluptuoase se deschiseră, iar Lily icni, sunetul ricoșând din pereții micii încăperi. Mâna ei liberă se întinse orbește după el.

– Calvin, sărută-mă, spuse ea, gâfâind. Te rog! Chiar acum.

Nu era nevoie să îl roage de două ori. Calvin trecu în lateral, lângă cadă, și se avântă în direcția gurii ei. Îi înșfăcă buzele cu ale lui, limba sa alunecând printre dinții ei pentru a-i gusta suspinele. Pentru a-i sorbi gemetele. Cu gurile deschise, dinții li se izbiră unii de alții, amândoi fiind neîndemânatici și lacomi. Lily își uni limba cu a lui, la fel de dornică, iar Calvin simți cum ea începe să tremure. Aproape, atât de aproape. Calvin trebuia să vadă asta, să își imprime în creier imaginea orgasmului ei pentru nopțile de singurătate care îl așteptau, după ce ea avea să afle ceea ce făcuse el și nu urma să îi mai vorbească vreodată.

Calvin se retrase ușor, eliberându-i gura și concentrându-se asupra chipului ei adorabil. Sunetele ei deveniră mai puternice, tendoanele din gâtul ei se întindeau, iar mâna ei liberă se agăță de brațul lui.

– O, Dumnezeule! Calvin, da, spuse ea, agățându-se de el, unghiile ei înfigându-se adânc în brațul lui.

Apoi își dădu capul pe spate, expunându-și gâtul lung și delicat în timp ce convulsiile o zguduiau din cap până-n picioare. Sângele țâșni în urechile lui Calvin. Nu fusese niciodată martor la ceva atât de minunat de carnal. Lily era uimitoare.

Totul se termină mult prea repede, iar ea se liniști în apă, eliberându-l pe Calvin în timp ce brațele îi deveniră lipsite de vlagă. El închise ochii și încercă să își mențină controlul asupra mădularului lui foarte entuziasmat. În orice secundă, Lily avea să iasă de sub euforia orgasmului și să arunce cu o bucată de săpun spre capul lui. Calvin trebuia să fie pregătit să plece, nu să se culce cu Lily, iar chiar în acel moment nu era convins că picioarele l-ar susține.

Aplecându-se, își lipi buzele de umărul ei gol. Îi era prea greu să își găsească vorbele pentru a alcătui o propoziție, așa că șopti doar „Mulțumesc". Reușind să se ridice în picioare, se întoarse și porni spre ușă. Cu cât scăpa mai repede de acolo, cu atât mai repede putea găsi eliberarea de propria lui mână.

Sunetul apei învolburându-se se auzi în spatele lui.

– Calvin, așteaptă.

Se întoarse și o văzu pe Lily, minunat de goală, stând în picioare în cada din marmură. Apa se prelingea pe silueta ei voluptuoasă, peste sânii ei palizi și rotunzi, coborând pe stomacul ei și apoi pe coapse. Ea se mai împlinise în patru ani, trupul îi era mai rotunjit, mai feminin. Calvin își linse buzele și făcu un pas inconștient spre ea, degetele lui tremurând de dorința de a o atinge și de a explora. Apoi își aminti de promisiunea făcută când o găsise în cadă și se opri. La naiba!

În timp ce mintea lui se învârti în cercuri nebunești, Lily ieși din cadă. Apoi porni spre el, goală ca în ziua în care se născuse.

– Vrei să... te ștergi? se auzi pe sine gâfâind.

Privirea ei tâșni spre șlițul pantalonilor lui, care probabil că erau în flăcări din pricina fierbințelii crescânde de acolo. Fără îndoială, mădularul lui testa acum limitele cusăturilor pantalonilor.

– Încuie ușa, Calvin!

El clipi, încercând să înțeleagă de ce parte a ușii încuiate îl voia Lily. „Dumnezeule, te rog, să fie de partea aceasta." Ea veni lângă el, aproape putând să o atingă. Auriul din ochii ei căprui ardea, pleoapele îi erau îngreunate de dorință, iar îndoiala lui Calvin se stinse. Trecuse mult timp, dar el recunoscu acea privire. O visase aproape în fiecare noapte blestemată.

– Ești sigură? se simți el obligat să întrebe.

– Foarte, răspunse ea, iar în doi pași, Calvin se năpusti asupra ei, gura lui devorând-o pe a ei, mâinile lui alunecând pe pielea ei delicată și umedă. Limbile lor se găsiră din nou, fierbinți și lacome, iar Calvin își împinse mădularul în abdomenul ei. Gata cu prefăcătoria acum; trecuseră de mult de pretenția de rafinament sau seducție. Calvin trebuia să intre în această femeie *acum*.

Desprinzându-se de gura ei, se aplecă și o ridică în brațe, apoi o duse în dormitor. Respirațiile lor erau singurele sunete din încăpere. După ce o întinse pe cuvertură, o urmă grăbit, trupul lui îmbrăcat acoperindu-l pe al ei în timp ce puse din nou stăpânire pe gura lui Lily.

Ea se agăță de el, zgâriindu-l, trăgându-l mai aproape, aducându-i greutatea asupra ei, în timp ce picioarele i se încolăciră pe șolduri. Calvin se frecă de pelvisul ei, apoi gemu. Începu să tragă de nasturii propriilor lui pantaloni, în timp ce Lily îi descheie vesta și o împinse peste umerii lui. Micii butoni se dovediră a fi dificili, astfel

că el trase de ei, rupându-i, până când mădularul lui se eliberă. Mâna ei se întinse prima după el, strânsoarea ei fiind atât de puternică și de neînduplecată, trăgându-l spre centrul trupului ei. Fierbințeala îi întâmpină vârful mădularului chiar înainte ca el să se împingă înainte, alunecând în catifeaua delicată. Intră mai adânc, mai ferm, mai precaut, în timp ce totul înăuntrul lui îl implora să intre mai tare și mai repede. Dacă nu încetinea, putea să o rănească.

Calvin îi privi chipul lui Lily în timp ce o pătrunse pentru prima dată după secole întregi. De câte ori își închipuise acest lucru, nepermițându-și să creadă că s-ar putea întâmpla cu adevărat? Iar ea era minunată, exact așa cum și-o amintea el, cu pereții ei umezi și calzi învăluindu-i mădularul în plăcere și senzații minunate. Eliberare. Divinitate. Calvin voia să urle de bucurie și să facă dragoste cu Lily până când lumea avea să se prăbușească în jurul lor.

Pelvisul lui se întâlni cu al ei, mădularul lui intrând cât de adânc putu, iar un geamăt chinuit îi scăpă lui Calvin din gât.

– O, Dumnezeule, Lily! Nu știu dacă pot fi blând. Te vreau mult prea tare.

În loc să protesteze, Lily își înălță șoldurile pentru a-l primi mai adânc și îl mușcă de bărbie.

– Nu am nevoie de blândețe. Niciodată nu mi-am dorit blândețe.

Calvin închise ochii și se cutremură.

– Dumnezeule, femeie! Nici că puteai fi mai bună!

În acel moment, Calvin renunță la precauție, creierul său oprindu-se parcă în timp ce instinctul preluă controlul. Începu să se împingă nebunește în ea, sânii ei săltând cu fiecare împunsătură, iar Calvin se aplecă pentru a-și lipi buzele de ale ei. Se abandonă pe sine în voia sărutului, iar Lily îi întoarse sărutul în același fel, gemetele și suspinele ei crescând în intensitate în timp ce se învățau din nou unul cu celălalt.

Gustul ei, mirosul ei... Lily era pretutindeni în jurul lui, iar Calvin simți că nu mai rezistă. Încercă să își împiedice orgasmul, chiar încercă. Dar apoi ea îl zgârie – tare – cu unghiile pe spate, iar șuvoiul porni din vârfurile picioarelor lui, arzându-i apoi coapsele. Calvin mări ritmul până când lumea explodă într-o lumină albă și energie orbitoare – *shèjīng*, așa cum îi spuneau chinezii. Chiar înainte de a ejacula, Calvin se retrase și o făcu pe așternuturi.

Când se opri din tremurat, Calvin se arătă surprins.

– Îmi pare rău, spuse el, gâfâind. Ar fi trebuit să dureze mai mult. Nu am nici o scuză, în afara faptului că te doream cu disperare.

Degetele lui Lily începură să îi descheie nasturii cămășii, unul câte unul.

– Nu îmi fac griji. Știu exact cum te vei revanșa față de mine.

Capitolul 12

Lily începu să îl dezbrace pe Calvin pentru a doua oară în câteva zile, intenția ei fiind complet diferită de data aceasta. Acum avea nevoie de pielea lui dezgolită, avea nevoie ca fiecare milimetru din trupul lui zvelt să fie disponibil pentru atingerea ei. Pentru gura ei. Toate lucrurile imorale pe care plănuia să i le facă acestui bărbat...

Nu așa intenționase ea să decurgă seara, dar avea să profite din plin de faptul că îl avea din nou pe Calvin în patul ei. Doar de data asta. Aveau să ia unul de la celălalt toate suspinele și gemetele, să smulgă plăcerea din trupurile lor până când nu mai puteau sta în picioare, dar doar în această seară. Asta era tot.

Calvin o ajută, împingându-și în jos bretelele și aruncându-și pantofii din picioare. Când fură descheiați suficienți nasturi, el scutură din umeri pentru a scăpa de cămașă și o aruncă pe podea. Apoi Calvin își împinse indispensabilii peste șolduri, odată cu pantalonii. În cele din urmă, rămase gol, pielea lui netedă și bronzată acoperind mușchi fermi, iar Lily testă acea fermitate cu palmele ei, savurând din plin senzația pielii lui.

Calvin închise ochii în timp ce ea exploră, pieptul ridicându-i-se și coborând cu fiecare suflare. Era perfect, numai mușchi și forță, trăsături aspre și păr moale. Lily îi trasă conturul umerilor lați cu degetele, apoi al coastelor și sfârcurilor de pe pieptul său lat. Calvin trase aer în piept când ea își plimbă unghiile pe abdomenul său plat și pe șoldurile lui, apoi pe coapsele lui groase. Mădularul începu să i se întărească din nou, iar Lily se delectă cu ideea că îl putea tulbura atât de tare.

– Ai milă, Lily, spuse el înfiorându-se. Lasă-mă să te ating! Calvin inversă pozițiile lor, așezând-o pe Lily pe spate. Apoi veni deasupra

ei, împingând-o în saltea în cel mai delicios mod. Lasă-mă să te gust, șopti el înainte de a-și pune gura pe a ei.

Acest sărut fu mai puțin insistent decât cel dinainte, dar nu mai puțin amețitor. Calvin era ferm în misiunea lui, buzele sale trăgând ușor și alunecând pe ale ei, ademenind-o, fără să se grăbească vreun pic pe măsură ce sărutul continuă. Părul de pe pieptul lui se freca de sfârcurile ei încordate, picioarele lor împletindu-se în efortul de a se apropia cât mai mult posibil. Lily se agăță de el și îi mușcă buza, cerând mai mult. Calvin îi oferi limba lui, strecurându-i-o în gură pentru a se uni alene cu a ei.

După o clipă, el se retrase, coborând puțin pentru a-i săruta bărbia, apoi gâtul. Buzele, limba și dinții lui îi smulseră suspine lui Lily, plăcerea profundă începând să clocotească în sângele ei. Calvin coborî mai mult, mângâindu-i clavicula și presărând sărutări blânde pe pieptul ei. Sânii îi erau greoi de dorință, iar Lily își arcui spatele, încercând să îi spună fără cuvinte cu câtă disperare tânjea după gura lui acolo.

– Ești chiar mai atrăgătoare decât îmi amintesc, spuse el lângă sânul ei. Nici o amintire nu îți face dreptate. Nici un vis nu poate înfățișa cu precizie perfecțiunea.

Lily își înfipse unghiile în umerii lui, nerăbdătoare să îl grăbească.

– Nu mai vorbi, Calvin! Nu mă mai tachina!

El îi cuprinse sânul în palmă, strângându-l și poziționându-și gura deasupra sfârcului ei. Limba lui tâșni să lingă vârful încordat, iar Lily trase scurt aer în piept, strecurându-și degetele prin părul lui mătăsos pentru a-i ține capul acolo.

– Minunata mea Lily, nerăbdătoare ca întotdeauna. Apoi sfârcul dispăru între buzele lui, învăluit de căldură, luându-i mințile și răsuflarea cu mișcările lui insistente. Fiecare mișcare pe sfârcul ei producea durere între picioarele ei, bătaia inimii ei răsunând în acel centru alunecos.

Calvin o tortura, mulțumit să se concentreze pe sânii și sfârcurile ei pentru ceea ce părură a fi ore întregi. Lily se zvârcoli sub el, aproape pierzându-și mințile, degetele ei încleștându-se în părul lui.

– Calvin, te rog!

Apoi el se foi, coborând ușor pe corpul ei, trecându-și limba peste coastele ei, presărând sărutări pe abdomenul ei. Umerii lui mari îi forțară coapsele să se depărteze pentru a-i face loc, iar Lily îl auzi

trăgând adânc aer în piept. Calvin bombăni o înșiruire de cuvinte în ceea ce păru a fi aceeași limbă pe care o vorbise cu domnul Kwan, dar înainte ca Lily să poată întreba ce spusese, respirația lui îi învălui acel loc sensibil.

– Ești atât de dornică. De umedă. Rozalie și perfectă. Își trecu limba peste deschizătura ei, iar Lily tresări. Și delicioasă, spuse el, gemând. Dumnezeule, mi-a fost dor de asta.

Folosindu-și mâinile, Calvin adânci și mai mult deschizătura, dezvăluind micul mănunchi de terminații nervoase care tânjeau atât de mult atingerea lui. Dar în loc să îi ofere eliberarea, Calvin începu să își plimbe limba pe intrarea ei, răsucind-o în umezeala adunată acolo. Gustând-o pe îndelete, exact așa cum își amintea Lily. Savurând-o, așa îi spusese el în urmă cu patru ani. În cele din urmă, Calvin urcă ușor mai sus, mai sus, până când gura lui atinse miezul inflamat de deasupra sexului ei. Buzele lui îl învăluiră, sugând carnea moale, mângâind-o cu limba lui, iar Lily își arcui spatele, un țipăt ieșindu-i din gât. O, Dumnezeule... uitase de acel foc arzător, de plăcerea incredibilă. Închise ochi, trupul ei parcă nemaifiind al ei. Calvin o controla la acest capitol. El știa exact ce îi plăcea, știa cum să o înnebunească.

Un fior fierbinte îi străbătu coapsele, mușchii tremurându-i în timp ce Calvin continuă să își folosească limba și gura în acel mic punct. Lily gâfâi și se agăță cu unghiile de pat, iar mâinile lui Calvin se strecurară sub fundul ei pentru a o ține în loc, ridicând-o spre gura lui de parcă ar fi fost un ospăț. În cele din urmă, el o mușcă ușor cu dinții, iar gestul declanșă orgasmul. O căldură albă o străbătu, privirea i se încețoșă în timp ce plăcerea o copleși, preluând controlul. Lily deschise gura pentru a țipa, dar o palmă lată înăbuși sunetul. Lily de-abia observă, picioarele tremurându-i, orgasmul puternic răsunând prin fiecare parte a trupului ei.

Înainte ca ea să își poată reveni, Calvin fu deasupra ei, pătrunzând-o, intrarea fiind mai ușoară de data aceasta. El se sprijini în mâini, trunchiul lui dezgolit și asudat blocându-i vederea, Calvin stând cu capul plecat pentru a privi cum se uneau, cum ea îl trăgea înăuntru. Șoldurile lui începură să se miște, împingându-se ușor în ea. Dinadins. Pentru ca Lily să simtă fiecare milimetru din el. Ea își încolăci picioarele în jurul șoldurilor lui, ținându-l strâns.

Calvin gemu și se lăsă pe coate.

– Mă uimești, îi spuse el, ochii albaștri fiindu-i sălbatici și întunecați. Sunt un om al cuvintelor, dar totuși tu mă lași fără cuvinte de fiecare dată.

– Atunci sărută-mă, îl rugă Lily, mâinile ei strecurându-se pe umerii lui și trăgându-i capul în jos, aducându-i gura lângă a ei.

Limba lui îi invadă gura, respirațiile lor unindu-se în timp ce șoldurile lui o tulburau, gustul plăcerii ei fiind încă pe buzele lui. Clocotul se aprinse în venele ei, trupul lui Lily se pregăti, fiecare mișcare a lui atingând locul perfect. Înfigându-și unghiile în spatele lui, Lily se agăță de Calvin, șoldurile ei înălțându-se pentru a le întâlni pe ale lui, căutând... căutând...

Calvin gemu, eliberându-se de gura ei, chipul fiindu-i încordat de plăcere. Lily adora să îl vadă atât de sălbatic, când dorința și plăcerea preluau controlul asupra tot, iar ea șopti:

– Mai mult, Calvin! Te rog, mai tare!

Calvin închise ochii și chipul i se schimonosi, crescând ritmul mișcărilor lui.

– O, Dumnezeule! Nu mă pot opri. La naiba, Lily!

Sprijinindu-se într-un braț, mâna lui se întinse între trupurile lor, degetele lui mângâindu-i mugurul feminității până când Lily încremeni, picioarele ei încordându-se în timp ce orgasmul urcă sălbatic și rapid, o explozie a fiecărei particule din corpul ei. Tremurând, Lily își înfipse dinții în gâtul lui pentru a se abține să țipe în timp ce era străbătută de valuri de plăcere pură. Calvin se încordă, șoldurile lui șovăind, iar Lily îl simți zvâcnind înăuntrul ei. Calvin gemu, corpul lui tremurând, pieptul umflându-i-se de efort în timp ce sudoarea i se prelinse pe tâmple.

În cele din urmă, lumea încetă să se mai învârtă. Calvin se retrase și se trânti pe pat, lângă ea.

– Dumnezeule, șuieră el, trăgându-și sufletul.

Pierderea căldurii trupului lui o făcu pe Lily să tremure. Se rostogoli spre el și își puse o mână pe pieptul său umed. O sută de întrebări îi stăteau pe limbă, întrebări pe care era posibil să nu mai aibă șansa să i le pună după noaptea aceasta.

Dar acum nu părea momentul pentru vorbit. De ce să strice momentul cu întrebări despre un trecut care nu mai conta? Nu avea cum să îl schimbe, în mod sigur nu acum, așa că mai bine să se bucure de aceste momente furate cu el într-o liniște relativă. Avea timp suficient pentru regrete a doua zi, după ce el urma să plece.

Pentru ei, după seara aceasta, nu exista un viitor împreună. Tom fusese găsit. Lee avea să bată în retragere, pentru că era evident că fiica lui nu era cu fratele ei. Drumurile ei și al lui Calvin aveau să se despartă a doua zi dimineață, mulțumiți să se întoarcă la viețile lor separate. Aceasta nu era o împăcare; era o rătăcire. O anomalie. O noapte secretă de păcate și imoralitate, una pe care Lily avea să o ducă în mormânt cu ea.

– Am venit să te văd, spuse el brusc. M-am ascuns în umbre, pe strada de vizavi de casa ta.

Acest lucru o luă prin surprindere.

– Da? Când?

– Chiar după ce a murit tatăl tău. M-a pus să îi promit că nu îți voi mai vorbi sau nu te voi mai vedea niciodată și, el nemaifiind, m-am gândit că era timpul să purtăm o discuție.

– Dar nu mi-ai vorbit. De ce?

El ridică încet din umeri, părând nesigur, așa cum nu îl mai văzuse ea niciodată.

– Ai venit acasă și erai... fericită. Râdeai cu individul care te însoțise în acea seară. M-am gândit că am mers amândoi mai departe. Că trecutul ar trebui să rămână în trecut.

Lily nu știa ce să creadă. Calvin o urmărise? Crezuse că era fericită?

– Aș fi vrut să fi vorbit cu mine, îi spuse ea blând.

Calvin nu spuse nimic, doar îi strânse șoldul cu mâna, iar tăcerea se abătu peste ei. Casa era tăcută, vântul de primăvară suflând puternic la fereastra ei.

– Vei rămâne peste noapte? întrebă Lily.

– Vrei să rămân?

– Va trebui să pleci înainte să sosească menajera mea mâine-dimineață, dar da, vreau.

Ridicând-o, Calvin o așeză peste corpul lui încordat, gura lui schimonosindu-se amuzată. Buzele lui îi mângâiară gâtul, făcându-i pielea ca de găină.

– Dar nu voi mai apuca să experimentez camera roșie la întregul ei potențial.

– Presupun că este adevărat. Oricum ar fi, n-o să dormi deloc în noaptea aceasta.

*

Pentru vreo două minute, Lily se gândi să sară peste micul dejun și să stea ascunsă în camera ei întreaga zi. Dar nu era vreo lașă. Da, ea și Calvin se... angajaseră în câteva activități energice și intime de seară, dar nu se simțea rușinată. Erau amândoi adulți. Fuseseră căsătoriți la un moment dat. Ea și Monty nu erau promiși unul altuia, așa că de ce să regrete?

Una peste alta, fusese perfect.

Calvin o făcuse a lui de patru ori, de fiecare dată mai tandru decât ultima oară. Nu schimbaseră nici un cuvânt când el plecase în cele din urmă, dimineața devreme. Doar presărase cel mai delicat sărut pe buzele ei, apoi pe fruntea ei, și ieșise cu pași mari din camera sa, fără să privească înapoi. Nici o falsă speranță de împăcare. Fără declarații stânjenitoare. Fără jurăminte despre ce ar putea aduce viitorul. Amândoi erau prea chibzuiți și prea realiști pentru acele lucruri.

Lily mersese mai departe, își croise o viață a ei, care nu îl includea pe Calvin și plasa lui de minciuni și înșelătorii. Ea avea nevoie de un bărbat care să nu îi provoace sentimente atât de puternice, de cineva *lângă* care să poată trăi, nu *cu* care să poată trăi.

Iar dacă inima ei încă tremura de fiecare dată când îl vedea pe Calvin... ei bine, aceea era o situație pe care mai bine ar ignora-o.

În salonul pentru micul dejun, Lily fu încântată să îl găsească doar pe fratele ei, singur, citind ziarele și bând cafea. Părul lui șaten era perfect uns și purta un costum elegant din stofă bleumarin.

– Bună dimineața, Tom.

Capul lui se ridică, iar Tom o studie cu atenție. Lily încercă să nu roșească.

– Pari mai bine în dimineața asta. Ai dormit bine?

„Bușteanu, după ce a plecat Calvin."

– Da, mulțumesc. Cred că doar m-am epuizat în ultimele câteva săptămâni.

Tom se încruntă, ridurile de pe fruntea lui adâncindu-se.

– Îmi pare rău. Nu știam că mă căutai. Nu am intenționat nici o clipă să te îngrijorez.

– Știu asta. Doar că mă bucur că ești în siguranță.

Lily se întinse după ceainicul argintiu și își turnă o ceașcă mare de cafea.

Tom își puse ceașca pe farfurioară.

– Cabot m-a pus puțin la curent despre domnul Lee seara trecută. Nu pot să cred că ai dat buzna în Chinatown ca să îl înfrunți. Într-un bordel și un club de opiu. Ți-ai pierdut mințile?

– Nu m-aș da la o parte de la nimic dacă ai fi în pericol, Tom. Chiar dacă asta ar însemna să îl înfrunt pe însuși diavolul.

– Ei bine, poți să tai asta de pe lista ta, atunci, spuse tărăgănat Calvin în timp ce intră alene în salon. Lily simți cum o doare inima la vederea lui, cu chipul său proaspăt ras, cu bărbia cizelată, cu ochii albaștri luminoși, cu pomeți fermi... Era o priveliște la care să te tot uiți, chiar și după ce fuseseși întreaga noapte în brațele lui.

Înainte ca Lily să se facă de râs, se forță să își plece ochii asupra ceștii cu cafea.

– Și tu cum ai putut să îi permiți să meargă acolo? se repezi Tom la Calvin. Știai că Lee este periculos.

Calvin se așeză pe un scaun și se întinse după cafea.

– Nu știu dacă o cunoști pe sora ta, dar nu e tocmai ascultătoare.

Lily nu se deranjă să îl informeze pe Tom că el refuzase să o ajute, chiar îi sugerase să meargă singură în Chinatown.

– Nu mai contează. Toată lumea este în siguranță și putem să ne întoarcem la New York și să uităm de toată treaba asta.

Lily observă un mușchi tresărind în bărbia lui Calvin și se întrebă de ce. El încă nu privise în direcția ei de când intrase în salon. Oare regreta noaptea petrecută împreună?

– Ei bine, nu mai fi atât de nesăbuită în viitor, Lily. La cât călătoresc eu, îmi fac griji pentru tine, singură acasă.

Ea râse ușor.

– Sunt înconjurată de o legiune de servitori. Este imposibil să mi se întâmple ceva.

Langley intră și își drese glasul cu o secundă înainte ca Montgomery Fields să intre grăbit în salon. Lily clipi.

– Montgomery, exclamă ea, ridicându-se. Ce faci aici?

Monty încă purta haina sa neagră, ținându-și melonul în mâini. Ca de obicei, avea o ținută perfectă, iar mustața lungă îi era aranjată. Fără pretenții și inofensiv. Merse lângă ea.

– Fratele tău mi-a telegrafiat aseară și mi-a spus că ai nevoie de ajutor. Am venit cât de repede am putut.

Ochii lui Lily zburară la fratele ei, care doar îi zâmbi cu superioritate și își sorbi cafeaua.

– Tom...

Lily își abținu o remarcă furioasă. Ceva se petrecea aici, ceva ce ea nu înțelegea. Îi aruncă o privire furișă lui Calvin, al cărui chip se întunecase din pricina unei expresii impenetrabile.

– Vreau să te protejeze cineva, îi explică Tom. Fields se poate asigura că ajungi în siguranță înapoi în oraș.

– Și cum rămâne cu tine? Lily nici măcar nu întrebă de Calvin. Fără îndoială, el avea propriile planuri, care nu o includeau pe ea. Credeam că vom călători împreună.

– Eu și Cabot mergem cu barca înapoi la New York, în timp ce voi veți merge cu vagonul privat. Nu te bucuri să îl vezi pe domnul Fields?

– Ba da, desigur, spuse Lily, alungându-și surprinderea și întorcându-se spre Monty. Se ridică pe vârful picioarelor și îl sărută pe obraz.

– Bună, Montgomery. Mulțumesc că ai venit atât de repede după ce ai primit telegrama.

Monty zâmbi, chipul îmblânzindu-i-se.

– Orice pentru tine, Lily. Acum, dacă te vei așeza și îți vei termina micul dejun, ne putem întoarce la New York cât de curând posibil.

Încuviințând din cap, Lily se așeză din nou pe scaun. Câteva bubuituri ferme se auziră, degetele lui Calvin bătând de zor în masă. Lily spuse:

– Montgomery, îl cunoști pe Calvin Cabot?

– Nu ne-am cunoscut până acum. Monty ocoli masa până ajunse lângă Calvin. Domnule Cabot, eu sunt Montgomery Fields.

Calvin nu se ridică, dar îi strânse mâna lui Monty.

– Fields.

Se așternu o tăcere stânjenitoare. Comportamentul lui Calvin era la fel de plăcut precum o zi cu zăpadă în iunie. Lily aruncă o privire neputincioasă spre fratele ei.

Tom gesticulă spre un scaun.

– Fields, te rog să ni te alături la micul dejun.

– Da, mulțumesc. Mi-ar plăcea.

Monty își scoase haina, pe care Langley o luă imediat, împreună cu pălăria și mănușile. Monty ocoli din nou masa și se așeză lângă Lily. Ea îi turnă cafea și îi adăugă frișcă, așa cum îi plăcea lui.

Părul de pe ceafa lui Lily se zbârli când descoperi privirea glacială și încruntată a lui Calvin fixată asupra mâinilor ei. Lily puse recipientul pentru frișcă înapoi pe masă și își coborî mâinile în poală. Tom

își îndreptă atenția asupra mâncării, dar Calvin își sprijini un cot pe masă, părând relaxat pentru cei care nu îl cunoșteau bine. Totuși Lily deveni imediat precaută.

– Tu și Lily păreți foarte confortabili unul cu celălalt, îi spuse el lui Monty. Care sunt intențiile tale față de ea?

Monty încremeni, iar Lily rămase cu gura căscată.

– Calvin! Lily aruncă pumnale cu privirea spre bărbatul așezat vizavi de ea. Nu este treaba ta.

Expresia inocentă a lui Calvin nu o păcăli pe Lily nici măcar o clipă.

– Aș spune că este, în mod sigur, treaba mea, din moment ce încă îmi pasă de fericirea ta. La urma urmei, am fost căsătoriți cândva.

Cuvintele o zguduiră pe Lily în scaunul ei, șocul învăluind-o. Simți privirea confuză a lui Monty asupra ei, dar Lily nu își putea lua ochii de pe expresia provocatoare a lui Calvin.

– Asta a fost în urmă cu mult timp, spuse ea printre dinții încleștați.

– Ați fost căsătoriți? Vocea lui Monty deveni stridentă din pricina îndoielii. Voi doi? Când?

Satisfacția licări în ochii lui Calvin.

– A, nu ți-a spus? Am fugit împreună acum patru ani.

– Căsătoria a fost anulată, ripostă Lily. Din motive evidente.

– Motive evidente? Care au fost acelea?

Monty se răsuci pe scaun ca să o vadă mai bine. Deși nu erau logodiți, Lily îi datora o explicație. Fuseseră apropiați de mai bine de un an, iar ea știa că vestea avea să îl ia prin surprindere și că urma să sufere din pricina dezamăgirii.

Lily își înclină capul spre el și își coborî glasul:

– Îmi cer iertare că nu ți-am spus niciodată. Totuși nu a știut nimeni, nici măcar Tom. Vestea a fost ținută secret față de toată lumea, așa că sper să înțelegi. Eram tineri și nesăbuiți pe atunci.

– Eu nu eram, interveni imediat Calvin, iar Lily se întinse să îl lovească în tibie pe sub masă. Tare. El nu trădă nici o reacție vădită, în afară de a ridica o sprânceană.

Furia și frustrarea se adunară în pieptul ei, pielea începând să îi ardă. Lily strânse din buze pentru a se abține să țipe la el. Apoi trase adânc aer în piept și se luptă să rămână calmă.

– După cum spuneam, a fost în urmă cu mult timp. Tatăl meu a venit cu argumente pentru anularea căsătoriei, iar eu și Calvin am fost amândoi de acord.

Calvin ridică o mână.

– De fapt...

– Taci din gură, Calvin!

Lily lovi masa cu palma, zdrăngănind porțelanul și argintăria, furia distrugând totul dincolo de obiectul furiei ei. Ochii li se fixară unii asupra altora, salonul devenind tăcut ca la o înmormântare. Lily își putea auzi sângele șuierând în urechi, mușchii vibrând de dorința de a se întinde spre el și de a-l strânge de gât. Calvin părea la fel de aprins, furia urcându-i roșie peste gulerul cămășii, iar bărbia îi era încordată.

Tom își drese glasul.

– Poate ar trebui să...

Fără vreun avertisment, Calvin se ridică în picioare, scaunul său clătinându-se.

– Vă rog să mă scuzați, am nevoie de puțin aer.

Capitolul 13

– Știai?

Calvin se întoarse la auzul vocii și îl văzu pe Davies stând la câțiva centimetri de el. La scurt timp după ce ieșise din salonul pentru micul dejun, Calvin mersese cu pași mari pe terasa din spatele casei, cea care dădea spre ocean. Vântul înviorător îl ajutase să își domolească furia – furie care acum se reaprinse la vederea fratelui băgăreț și destul de mare cât să se radă al lui Lily.

– Despre Lily și Fields? Normal că știam. Dețin trei ziare. Nu există un lucru de care să nu știu în orașele mele.

Davies ridică palmele, împăciuitor.

– Îmi cer scuze. Pentru o clipă, am uitat că ești Calvin Cabot cel atotvăzător și atotștiutor, nu bărbatul care este încă îndrăgostit de sora mea.

Calvin își încordă maxilarul, nici măcar deranjându-se să nege. Davies nu l-ar crede, iar Calvin bănuia că era posibil să fie adevărat. Nu știa ce să creadă în această dimineață. Noaptea trecută fusese tot

ce își dorise în ultimii patru ani, tot ce crezuse că nu avea să se mai întâmple vreodată. Iar insipidul acela de Montgomery Fields trebuia să sosească în dimineața aceasta și să strice tot.

– De ce naiba l-ai chemat pe Fields?

Davies se apropie.

– Nu e prea plăcut să ți se ia de lângă tine persoana pe care ți-o dorești cel mai mult, nu-i așa?

Calvin tresări, apoi clipi.

– Stai – ai făcut asta din răzbunare pentru că am luat-o pe Ming Zhu ca să o țin într-un loc sigur? Ești nebun?

– Nu este singurul motiv. Davies se sprijini de balustradă și își încrucișă brațele la piept. Nu sunt convins că te vreau în preajma surorii mele. Ai avut șansa ta, Cabot, și ai dat-o în bară. Acum știu de ce Lily nu se putea da jos din pat acum patru ani, de ce avea ochii roșii și umflați de fiecare dată când o vedeam. Tata mi-a spus să nu îmi fac griji, dar eu nu o văzusem niciodată atât de... zdrobită înainte. Și a fost din cauza *ta*.

Calvin privi valurile izbindu-se de țărm dedesubt, învolburate, amintindu-i constant de inevitabilitățile vieții. De lucruri pe care nu le putea schimba. „Nimic nu durează pentru totdeauna." Calvin nu voise să o rănească, dar ce altă soluție putea să fi ales când Warren Davies îl șantajase? Cu o promisiune pe care nu o putea încălca?

„Pentru prea mult timp, chiar am crezut că te vei întoarce."

Dumnezeule, oare aveau vreodată acele cuvinte să înceteze să îi provoace un nod aspru și dureros în piept?

– N-am vrut niciodată să o rănesc pe sora ta.

– Totuși ai făcut-o. Și continui să o rănești, cu lucrurile pe care i le ascunzi.

– Încerc să o protejez, urlă Calvin. Încerc să o țin în siguranță.

– Să o protejezi de cine, Calvin?

Calvin nu răspunse. Nu putea, nu cu acel nod pe care îl avea în gât. Minciuni peste minciuni se adunaseră între el și Lily, și totuși nu putea face nimic în această privință. Chiar dacă Davies nu știa nici jumătate din adevăr. Nimeni nu știa.

– Credeam că am discutat să te întorci cu sora ta la New York astăzi.

– Poate să ia trenul cu Fields sau poate să rămână aici. Tot ce știu este că Lily nu va fi cu tine.

Calvin întoarse brusc capul spre fratele lui Lily.

– Ce vrea să însemne asta?

– Nu te vreau lângă ea.

– N-ai nici un drept să dai ordine vreunuia dintre noi, Davies. În primul rând, de-abia ești suficient de mare cât să îți lași barbă. În al doilea rând, sora ta și cu mine suntem adulți.

– Am *nouăsprezece* ani, iar Lily se află sub protecția mea. În plus, din moment ce este sora mea și singura rudă apropiată, voi face tot ce îmi stă în putință ca să împiedic să fie din nou rănită. Dacă asta înseamnă să i-l bag pe Fields pe gât, atunci să fiu al naibii de n-o s-o fac.

Calvin râse amar.

– Ce cuvinte strașnice pentru un bărbat care și-a abandonat sora pentru aproape trei săptămâni ca să se ascundă într-un debarcader părăsit. Ai un tupeu incredibil.

Davies veni lângă el, dând aproape nas în nas cu Calvin.

– Recunosc, l-am subestimat pe Lee. Nu mi-a trecut nici o clipă prin minte că o va târî pe Lily în treaba asta. Dar nu voi mai face greșeala asta. Nici nu te voi mai subestima pe tine. Stai dracului departe de ea! Ne-am înțeles?

Calvin se gândi la noaptea trecută, la Lily goală și implorând sub trupul lui, părul ei blond și minunat fiindu-i întins pe cearșaf. Gura ei, vlăguită de plăcere în timp ce el se împingea între picioarele ei. „O, Dumnezeule, Calvin! Nu te opri niciodată! Să nu te oprești vreodată!" El jurase în sinea lui în acea dimineață să găsească o soluție de mijloc pentru ca ei să poată fi împreună, chiar și temporar. Trebuia să găsească o cale. Calvin deja tânjea după Lily, asemenea unui dependent de droguri.

Își mângâie bărbia, încercând să rămână calm.

– Ce se întâmplă dacă refuz?

– Atunci îți poți lua adio de lua prețiosul tău imperiu. Voi cumpăra toate cele trei ziare și i le voi da lui Joseph Pulitzer pe o tavă de argint.

– Mă amenințI când sunt singura persoană care stă între tine și Lee? Dacă mă dau la o parte, vei pluti pe fundul râului East River, Davies.

Fratele lui Lily făcu un pas mai aproape, gura încleștându-i-se, umerii încordându-i-se.

– Ai promis că vei avea grijă de Ming Zhu. Că va fi în siguranță.

– Da, și intenționez să îmi țin această promisiune. Ea și Hugo au plecat deja din Newport și este bine îngrijită. Tu, pe de altă parte,

ești în viață doar datorită respectului meu pentru sora ta. Nu sunt o persoană cu care să vrei să te certi, având în vedere situația ta precară.

Davies arăta de parcă ar fi vrut să îl pocnească din nou pe Calvin, dar se abținu.

– Știu mai multe despre tine decât crezi, Cabot. Iar dacă tu crezi că pe Lily nu a durut-o să citească despre escapadele tale cu cântărețe de operă, cu coriste și văduve, te înșeli. Nu îi vei mai pricinui nici măcar un minut de suferință, niciodată.

Blestemate să fie ziarele alea mizerabile cu bârfe. Calvin trebuia să le cumpere pe toate doar ca să se asigure că numele lui nu apărea în nici unul.

– Și Lily are vreun cuvânt de spus în toate astea?

– Ea însăși mi-a spus că a fost mai bine că a avut loc anularea, că ați fi fost nefericiți împreună.

„Când?", vru Calvin să întrebe. Când spusese ea acele cuvinte? Înainte ca el să îi ofere orgasm după orgasm cu o noapte în urmă? Sau după?

Calvin își trecu o mână prin păr. Un lucru inteligent era să fie de acord cu Davies, având în vedere cum stăteau lucrurile în acel moment. Încă trebuia să se ocupe de problema soției lui Hugo, și era posibil ca situația să devină și mai periculoasă în săptămânile care urmau. Lily se putea întoarce la viața ei răsfățată, să stea în compania lui Fields și să cheltuiască banii tatălui ei. Ar fi în siguranță.

Odată ce afla de șantajul lui Calvin, Lee urma să folosească orice mijloc avea la îndemână pentru a-și recupera fiica – iar dacă Calvin o scăpa pe Lily din vedere, nu avea să o poată proteja.

Ca să nu mai spună că, dacă ea afla vreodată adevărul despre tot ce făcuse el, avea să îi taie testiculele.

Chiar și știind toate astea, cuvintele se blocară în gâtul lui Calvin. El permisese unui Davies să îl intimideze o dată, îi permisese tatălui să îi distrugă căsnicia. După ceea ce se întâmplase noaptea trecută, Calvin nu era dispus să renunțe la Lily. Nu încă. Calvin mergea pe o frânghie subțire de minciuni și intrigi, una care amenința să se rupă sub greutatea lui în orice moment. Dar înainte să se întâmple acest lucru, trebuia să se satură de trupul lui Lily, să își facă provizii pentru timpul acela inevitabil când avea să îl urască din nou.

În plus, existau moduri în care o putea vedea pe Lily fără ca fratele ei să afle vreodată.

Calvin se îndreptă și arătă cu degetul în direcția lui Davies.

– Tu trebuie să o veghezi atent. Tu, nu imbecilul ăla de Fields!

– Omul nu este deloc un imbecil. În câțiva ani va moșteni o avere. Este în consiliul administrativ al câtorva companii, inclusiv a noastră. Este foarte respectat în societate. Este tot ce ar trebui să aibă Lily de la un soț.

Aluzia era clară: Calvin nu era genul de soț pe care îl merita Lily. Acele cuvinte îl înțepară, deși Calvin își dădu seama că erau adevărate. De fiecare dată când o observase pe Lily de-a lungul anilor, ceea ce se întâmplase mai des decât știa ea, Lily păruse destul de fericită. O tânără femeie bogată în New York City, având lumea la picioare. Înconjurată de alții exact ca ea. O lume diferită față de cea din care venise Calvin.

Totuși ceva la interacțiunea ei cu Fields îl deranja.

– Nu ai observat cum se poartă în preajma lui, de parcă ar fi o femeie docilă, cu doar jumătate de creier? Nu îmi place.

– Nu trebuie să îți placă, Cabot. Nu ți-a cerut nimeni părerea despre bărbatul cu care este pe cale să se mărite.

Calvin își încleștă pumnii pe lângă corp.

– M-am răzgândit, Davies. Du-ți singur barca blestemată la New York. Voi găsi un alt drum spre casă.

Lily aștepta răbdătoare în salonul pentru oaspeți din casa Hampton, lumina palidă a amiezii brăzdând familiarele covoare orientale. Mult mai mică decât casa familiei Davies, casa verișoarei ei era confortabilă. Se trăia bine în ea. Lui Lily îi plăcuse la nebunie să petreacă timp aici când era mică. Mătușa Rachel, mama Corei, fusese întotdeauna afectuoasă și blândă, mai mult decât mama lui Lily, care păruse fragilă, chiar și pentru o copilă.

Mama lui Lily murise când Lily avea treisprezece ani. Tatăl ei fusese plecat în vizită la mină când pneumonia o răpusese pe Patricia Davies. Tati nu se întorsese la timp pentru înmormântare, iar Lily își amintea cum îl ținea de mână pe Tom cel de nouă ani la mormântul mamei lor, spunându-i că totul avea să fie bine. Că avea să îl apere întotdeauna. Și avea să o facă, cu orice preț.

Mătușa Rachel îi luase pe Lily și pe Tom în această casă după înmormântare, stând lângă cei doi copii până când Warren Davies se întorsese din Dakota de Sud. Deși fusese o perioadă tristă și groaznică din viața ei, Lily își amintea cum trăise aici și se gândi

cât de norocoasă era Cora că era înconjurată de o asemenea iubire și afecțiune.

Astăzi, Lily venise să își ispășească pedeapsa, să înfrunte furia și ofensa verișoarei ei. Nu că nu le-ar fi meritat, în ciuda faptului că știa că avusese o scuză bună pentru a ține secretă vestea căsătoriei.

Cel puțin Montgomery înțelesese. În tren, înapoi spre Grand Central, Lily îi explicase relația ei cu Calvin cât de bine putu, omițând acrobațiile serii trecute din motive evidente. Deși fusese deranjat de veste, Monty nu se enervă, spunând în schimb:

– Trecutul tău este trecutul tău. Pe mine mă interesează doar viitorul tău. Apoi o sărutase pe obraz și începuse să o încânte cu povești despre recentele evenimente sociale pe care Lily le ratase.

Nu avea nici o intenție să îi spună lui Monty – sau altcuiva – cum își petrecuseră noaptea trecută ea și Calvin. Evident, nici Calvin nu voia să știe cineva, având în vedere cum plecase fără nici un cuvânt după micul dejun. Era limpede că el regreta ceea ce se întâmplase cu o noapte în urmă și cum putea Lily să îl învinuiască? El o prinsese făcând... *acel* lucru, și au dat-o dintr-una într-alta. Cu puțin noroc, Lily nu va mai avea nevoie să îi vadă vreodată fața.

Ușa se deschise, iar Lily fu surprinsă să îl vadă pe unchiul ei stând în prag. Un bărbat blând și inteligent, unchiul Edward avea un fel de a-i face pe oameni să se simtă în largul lor pe care Lily îl admira. Familia Hampton era mare, dar erau toți foarte apropiați, lucru pe care Lily îl invidiase în secret când era mică.

Îngrijit și înalt, bărbatul încă făcea o impresie minunată într-un costum de un albastru-închis, lanțul auriu al unui ceas de buzunar strălucind pe vesta lui din mătase verde-smarald. Ochii îi licăriră în timp ce închise ușa și se apropie de ea.

– Bună, unchiule.

El se aplecă și o sărută pe obraz.

– Ai fost subiectul principal de discuție în casa mea astăzi.

Lily oftă.

– Nu mă îndoiesc. Cora este groaznic de supărată?

– Supărată nu este cuvântul potrivit. Nu îi place să se simtă exclusă, după cum bine știi. Jur, și-a petrecut primii opt ani din viața ei urmărindu-te oriunde mergeai.

Lily își amintea bine acel lucru.

– Am venit cât de repede am putut. Povestea a fost trimisă degrabă la tipar înainte ca eu să pot explica.

– Care era graba? Sper că măcar Cabot a primit aprobarea ta înainte de a publica articolul.

– A primit-o. Calvin s-a gândit să facă povestea publică înainte să poată fi folosită împotriva oricăruia dintre noi.

Unchiul Edward își mângâie barba.

– Ceea ce înseamnă că a amenințat cineva că va face acest lucru.

– Da. Dar s-a terminat totul acum.

– Bun. Ar trebui să îți spun că am primit câteva telegrame de la câțiva membri ai consiliului, exprimându-și îngrijorarea. Nu le place scandalul, după cum știi. Câțiva au adus în discuție cum ai încercat tu să-ți asumi locul tatălui tău în Consiliul Pulitzer.

– A fost doar pentru puțin timp, la câteva luni după anulare. Mi-am dat demisia pentru că lor nu le plăcea să aibă o femeie printre ei.

– Mereu m-am întrebat de ce te-ai deranjat să faci asta, deși cred că acum înțeleg mai bine situația.

Scopul fusese să îl rănească pe Calvin, care nu își ascunsese antipatia față de Joseph Pulitzer și tacticile lui, dar Lily se simțea prea meschină ca să recunoască acest lucru.

– Ce vei spune consiliului nostru?

– Nu eu. *Tu.* Cred că ar trebui să convocăm o ședință și să îi liniștim. Cât mai curând posibil. Din capul locului, ești într-o poziție precară.

Da, Lily știa acest lucru. O femeie în afaceri era un lucru destul de rar, darămite un președinte de companie? Mai adaugă vârsta ei și faptul că Warren Davies nu o numise direct succesoarea lui, și că membrii consiliului fuseseră împotriva ei de la început. Și mai multe motive pentru care fratele ei trebuia să își asume responsabilitatea.

– Spune-mi când să vin și voi fi acolo, spuse ea, glasul fiindu-i obosit și abătut.

– Înveselește-te! Unchiul ei o strânse în brațe. Să îi liniștim pe cei din consiliu va fi floare la ureche în comparație cu ce îți va face Cora.

De parcă și-ar fi așteptat rândul, ușa se deschise brusc, iar Cora intră cu pași mari în cameră, strângând un ziar în mâna dreaptă. Lily nu avea nici o îndoială că era ediția de seară a ziarului *Mercury.*

– Nu pot să cred. Tu chiar te-ai *căsătorit* cu cineva și nu mi-ai spus. Cora scutură ziarul în pumn. Și așa aflu?

Unchiul Edward o eliberă pe Lily și începu ușor să se retragă spre ușă.

– Vă las să vorbiți, domnițelor.

Când ușa se închise în urma unchiului ei, Lily arătă spre canapea.

– Cora, stai jos! Îți voi spune totul, dar sunt epuizată. „De-abia am dormit azi-noapte, pentru că am fost prea ocupată păcătuind cu fostul meu soț." Te rog, hai să stăm pentru o clipă!

Cora se așeză pe canapea, gura fiindu-i încordată de o dezamăgire încăpățânată.

– De aceea ai plecat. Anularea. De aceea ai plecat din New York ca să călătorești prin țară.

Cora o cunoștea atât de bine! Lily se așeză și ea pe canapea, aranjându-și rochia, și își împreună mâinile în poală.

– Da, de aceea. Tot citeam... Trase adânc aer în piept. Tot citeam despre el în ziare, bârfe despre aventurile lui, unde fusese văzut în fiecare seară cu o altă femeie. Fiecare mențiune a lui în ziar mă făcea să mă simt de parcă eram înjunghiată în inimă.

– L-ai iubit.

Lily își linse buzele uscate și recunoscu adevărul.

– Foarte mult. Calvin este un vârtej. Are energia asta tangibilă înăuntrul lui. Când acea energie se concentrează asupra ta, poate fi foarte atrăgătoare. Lily ridică din umeri. Eram tânără și prostuță. Am permis să fiu atrasă în vârtej și sedusă.

Ultimele frânturi ale furiei Corei se stinseră din ochii fetei, iar chipul i se îmblânzi compătimitor.

– Erai tânără. Lipsită de experiență. Nu te poți învinovăți.

– Presupun că da, dar asta nu face lucrurile mai puțin dureroase.

Lily se ridică și merse lângă șemineu, unde erau aranjate câteva bibelouri din porțelan. Bibeloul reprezentând un copil mic împreună cu un cățel fusese întotdeauna preferatul ei, bucuria de pe chipul copilului fiind atât de pură. Atinse capul cățelului, plimbându-și degetul peste suprafața fină, lucioasă.

– Tata ne-a prins în luna de miere, la hotelul unde fugisem împreună. I-a spus lui Calvin că mă va lăsa fără nici un ban. Că ne va lăsa să murim de foame dacă eu și Calvin rămânem căsătoriți.

Cora rămase cu gura căscată.

– Tatăl tău nu ar fi făcut un asemenea lucru nemilos. Te adora.

Lily se întoarse spre Cora, având un zâmbet trist pe buze.

– Calvin nu a știut acest lucru. Și îți amintești cât de intimidant putea fi uneori tata. Îl testa pe Calvin, iar Calvin s-a panicat și a fost de acord cu anularea. Ar fi trebuit să îi vezi chipul lui Calvin acum câteva zile, când i-am spus despre fondul meu fiduciar. Credeam că o să vomite sau că o să leșine.

– Stai puțin – de ce nu te-ai dus după Calvin ca să îi spui despre fondul tău fiduciar acum patru ani?

Furia reieși la suprafață, de data aceasta pentru tatăl ei. Lily ura să fie mințită și nu putea să mai ceară vreodată răspunsuri, din moment ce tatăl ei murise.

– Tata mi-a spus că banii fuseseră motivul pentru care Calvin s-a căsătorit cu mine. Că s-a aruncat asupra înțelegerii convenabile și a plecat fără să stea pe gânduri.

– Și tu l-ai crezut?

– La început nu. Dar nu a trecut mult timp și am început să văd numele lui Calvin în ziare...

– Cu alte femei, încheie Cora, iar Lily dădu aprobator din cap. Of, biata de tine!

Verișoara ei sări în picioare și se grăbi să o strângă pe Lily într-o îmbrățișare fermă. Lily își puse brațele în jurul Corei, odihnindu-și capul pe umărul verișoarei sale.

– Acum știi de ce nu am vrut să spun nimănui.

– Tot nu-mi place, dar înțeleg. Cora o bătu pe Lily pe spate, exact așa cum ar fi făcut mătușa Rachel dacă ar fi fost acolo. Afecțiunea liniștitoare o făcu pe Lily să zâmbească. Cora avea să fie o soție și o mamă minunată într-o bună zi. Dar știi că eu nu te-aș fi judecat.

Lily se trase înapoi pentru a o privi.

– Desigur că știu asta. Dar am fost umilită. Furioasă. Rușinată. Rănită. Era prea mult, Cora.

– Mereu vrei ca toată lumea să creadă că ești atât de puternică, zise Cora și o împunse cu degetul în braț. Dar ești sentimentală și delicată pe dinăuntru. Exact ca noi, ceilalți.

Lily râse, simțind o povară de patru ani ridicându-se de pe trupul ei ca un balon. Cora avea dreptate; Lily ar fi trebuit să îi mărturisească totul acum mult timp.

– Adevărat, dar să nu mai spui nimănui.

Cora se întoarse la canapea și se așeză.

– Deci ce căuta fostul tău soț la tine acasă acum câteva zile?

Partea aceasta era complicată. Lily nu voia să intre în prea multe detalii. Cu cât Cora știa mai puține despre săptămâna trecută, cu atât mai bine.

– Am avut nevoie de ajutorul lui. Iar căsătoria a fost anulată. Nu este fostul meu sau ceva...

Cora ridică din sprâncene, afișând un zâmbet atotcunoscător.

– Nu este fostul tău sau *ceva*, e cineva. Ai avut o noapte a nunții.

Lily chicoti.

– Da, am avut.

Mai degrabă, douăzeci de nopți ale nunții, având în vedere că ei nu se dăduseră jos din pat, de fapt.

Ea și Calvin nu se putuseră sătura unul de celălalt, exact ca noaptea trecută. Lily își simți pielea încălzindu-se la amintirea gurii lui păcătoase și a mâinilor sale abile. A cuvintelor lui obraznice: „Ești atât de dornică. De umedă. Rozalie și perfectă."

– Roșești! exclamă Cora. Nu credeam că o să apuc vreodată ziua asta. Lillian Davies, roșind ca o fetiță. Vreau detalii!

– Nu-ți dau detalii. Poate după ce te vei căsători.

Durerea licări în ochii Corei, iar Lily își dori imediat să își poată retrage cuvintele. Cora nu se bucura de debutul ei, din cauza vechilor familii din clubul Knickerbocker, care îi evitau noul statut financiar, și al vânătorilor de averi care dădeau târcoale precum șacalii. Dar căsătoria era inevitabilă pentru o femeie în lumea aceasta. Siguranță, protecție, copii... prețul pe care o femeie îl plătea pentru acele lucruri era căsătoria.

– Cora, începu Lily.

– Nu, sunt bine. Este în regulă, minți în mod evident verișoara ei. Pot să înțeleg de ce ai fugit. Mereu ai fost cea curajoasă, cea destul de deșteaptă cât să ia decizii pentru ea însăși.

– Nu tocmai deșteaptă. Proastă, fugind cu un bărbat pe care de-abia îl cunoșteam. Și uite cum s-a sfârșit.

Lui Calvin îi plăcea să creadă că învățase din propriile greșeli.

În loc să meargă la localul lui Lee de pe Pell Street în acea după-amiază, el ceru o audiență cu el la restaurantul lui Kwan. Măcar riscul de a fi otrăvit era scăzut acolo.

Calvin sosi la restaurant devreme. Mirosurile familiare de ulei, mirodenii și pește îl întâmpinară, scârțâitul ușii răsunând în spațiul pustiu. Nici unui client nu i se permisese încă să intre, pentru

ca întâlnirea să aibă parte de intimitatea necesară. Lui Lee nu aveau să îi placă veștile pe care Calvin era pe cale să i le dea.

– Domnule Cabot. Kwan apăru de după o perdea, din bucătărie. Pe chipul lui se citea îngrijorarea, scoțându-i în evidență obrajii supți. Totul este așa cum ai cerut.

Calvin făcu o plecăciune în semn de recunoștință.

– Mulțumesc. Dacă preferi să nu rămâi, înțeleg.

Kwan păru jignit de sugestia lui Calvin.

– Normal că voi rămâne. Nu trebuie să îl înfrunți singur pe Lee.

– Nu sunt singur. Hugo este afară.

– Afară nu este înăuntru. Nu poți avea încredere în Lee, prietene.

După cum Calvin știa prea bine în urma ultimei lor întâlniri.

– Chiar și așa, nu aș vrea să te pun în pericol pe tine sau familia ta. Dar îți apreciez disponibilitatea de a mă ajuta, având în vedere relația ta cu Lee.

– Sunt mereu bucuros să te ajut. Ne cunoaștem de mulți ani și ai fost foarte bun cu mine și familia mea.

– Ei bine, nu îți lua încă la revedere. Nu plănuiesc să mor astăzi.

– Uneori nu putem controla noi decizia aceasta. Universul lucrează nesilit de nimeni. *Wu wei.*

Wu wei, o convingere taoistă, vag tradusă ca „fără efort". Taoiștii credeau că, dacă o persoană încearcă să lucreze împotriva universului, armonia avea să fie distrusă.

– Universul va trebui să își aleagă altă zi, atunci, *wu wei* sau nu.

Kwan scutură din cap, zâmbind.

– Păgânule! Ar trebui să te așezi. Este aproape ora stabilită. Voi aștepta lângă ușă.

Calvin merse cu pași mari spre o mică masă rotundă și alese un scaun cu spatele la perete. Astfel putea vedea întreaga cameră și evita surprizele din spate. Nu fură nevoiți să aștepte prea mult. Lee fu punctual, sosind la ora stabilită.

Kwan ținu ușa deschisă pentru Lee, care intră împreună cu cei doi oameni ai săi.

– Domnule Lee, bine ați venit, spuse el în cantoneză.

– Ar trebui să-ți alegi cu mai multă grijă prietenii, fu răspunsul lui Lee. Dacă ai face-o, poate că restaurantul tău nu ar fi pustiu în majoritatea nopților.

Lee îi sabota afacerea lui Kwan? Calvin nu știuse. Probabil că Lee făcea presiuni pentru a-l forța pe Kwan să se alăture breslei. Calvin

trebuia să discute cu Kwan despre asta, să se ofere cumva să ajute. Restaurantul era viața lui Kwan, întregul lui fundament. Dacă se prăbușea, cine știe ce avea să se întâmple cu prietenul lui?

Lee se întoarse spre Calvin zâmbind, dar ochii nu îi zâmbeau.

– Domnule Cabot, spuse el în engleză, mergând spre masă.

Cei doi bărbați care îl însoțiră îl urmară îndeaproape.

Calvin se ridică în picioare și făcu o plecăciune.

– Mulțumesc pentru că ai fost de acord să ne vedem. Totuși oamenii tăi trebuie să rămână afară.

Lee se opri brusc, înclinându-și capul în timp ce îl studie pe Calvin. Probabil cântărind posibilele motive ale acelei cerințe. Calvin ridică mâinile.

– Nu am nici un gând rău. După cum poți vedea, sunt singur.

După o lungă pauză, Lee le porunci oamenilor săi să aștepte afară, apoi alese scaunul din fața lui Calvin.

– Ai vești pentru mine?

– Într-adevăr, am două lucruri pentru tine. Dacă nu ai auzit deja, vestea fostei mele căsătorii a fost publicată azi în *Mercury*. Nu vei mai putea folosi niciodată această informație împotriva mea sau a lui Lillian Davies.

Lee nu trădă nici o reacție fățișă, astfel că presupunerea lui Calvin fu că bărbatul aflase deja vestea.

– Și a doua veste?

– Am găsit-o pe fiica ta.

Lee se aplecă spre el, expresia fiindu-i încordată și dură, de parcă ar fi fost sculptată în granit.

– Unde este? Cu Davies?

– Nu. Tom Davies nu are nici un interes pentru fiica ta. El naviga în Boston. Iar unde am găsit-o nu este la fel de important pe cât ceea ce îți cer în schimbul ei.

Impactul acelor cuvinte îl împinse pe Lee înapoi în scaun. Ridică brațul și își mângâie barba, în tot acest timp privindu-l cu răceală pe Calvin. Atmosfera din cameră devenise complet neprietenoasă, iar Calvin se simți foarte satisfăcut că îl luase pe Lee prin surprindere.

– Joci un joc periculos. Sprâncenele negre ale lui Lee se încruntară. Unul care nu se va sfârși bine pentru tine.

– Greșit, spuse Calvin. Vei face ce îți cer. Când soția mea va fi adusă la New York, îți voi înapoia fiica.

– Poate o voi găsi singur pe fiica mea.

Calvin nu se putu abține să nu râdă.

– Poți încerca, dar nu vei reuși. Sfatul meu ar fi să o aduci pe Shin-yee la New York cât mai curând posibil. Atunci ți-o voi aduce pe Ming Zhu. Până atunci va rămâne nevătămată în grija mea.

– M-a necinstit pe mine și familia mea. Ce te face să crezi că o vreau înapoi? Poate îți voi spune să o păstrezi.

O fată de statutul lui Ming Zhu avea să fie dată spre căsătorie unui bărbat ales de Lee. Calvin nu avea să permită acest lucru. Nu intenționa să i-o înapoieze – doar dacă nu cumva fata se răzgândea și îi cerea să se întoarcă la familia ei.

– În mod sigur, această alegere îți aparține, spuse nonșalant Calvin, totuși cred că deja ți-ai dat acordul pentru o căsătorie. Cred că de aceea ești atât de disperat să o aduci acasă.

Ochii lui Lee licăriră, iar Calvin știu că marcase.

– Cine este? întrebă el. Cui i-ai promis-o?

– Asta nu este treaba ta. Lee se ridică brusc. Ar trebui să îți faci griji pentru siguranța celor din jurul tău, domnule Cabot. Dacă fiicei mele i se întâmplă ceva, voi găsi modalități de a mă răzbuna pe toți cei la care ții.

Amenințarea sună exact cum se așteptase Calvin, care se ridică.

– Ne-am înțeles?

În loc să răspundă, Lee făcu o plecăciune, se întoarse pe călcâie și plecă.

Capitolul 14

Lily intră pe poarta casei sale, mireasma familiară a gardeniilor domolindu-i instantaneu iritarea. Articolul acela blestemat din ziar o bântuia. După cum era de așteptat, vestea căsătoriei și anulării ei cu legendarul Calvin Cabot făcuse valuri pe Fifth Avenue, un scandal incredibil căruia nici un salon de oaspeți nu îi putea rezista fără să-l comenteze.

Lily refuzase să se ascundă în casă ca o lașă. Pentru două zile, ea și Monty traversaseră orașul – baluri, petreceri cu ceai, serate, operă – pentru ca Lily să fie văzută. În plus, ea participase la o întâlnire a consiliului director mai devreme în acea zi, cu un grup

de bărbați bătrâni incapabili să înțeleagă cum Warren Davies permisese ca unica lui fiică să fugă cu un reporter de ziar. Toate acele critici o epuizaseră.

Bailey îi luă mantia.

– Vreți să o trimit pe menajera dumneavoastră sus, domnișoară?

– Da, te rog. Cu cât scap mai repede de rochia asta, cu atât mai repede pot să mă așez în pat și să las în urma mea această zi groaznică.

Bailey făcu o plecăciune din cap și plecă, lăsând-o să urce scara lungă și spiralată. Casa lor fusese construită după instrucțiunile tatălui ei, iar Warren Davies nu făcuse nimic în doze mici. Doar două case de pe Fifth Avenue erau mai mari ca a lor: conacul Cavanaugh și casa lui Cornelius Vanderbilt al II-lea. Deși Lily iubea locul acesta, era pur și simplu mai mult decât aveau nevoie ea și Monty. Monty îi sugerase să se mute într-o casă mai mică, unde să nu se mai simtă atât de singură. Lily presupuse că o casă confortabilă și îmbietoare ar fi mai potrivită pentru a întemeia o familie. „În curând", se gândi ea. Când Tom avea să înceapă să preia controlul afacerii, ea urma să se poată concentra asupra lui Monty și a viitorului lor împreună.

„Nu are pic de substanță. Este la fel de profund ca un ceai slab, fără aromă. Toate petrecerile alea și călătoriile? Te va plictisi de moarte."

Lily ignoră acel glas care tot zăbovea în mintea ei și intră în apartamentul său, unde își scoase mănușile de satin și le aruncă pe pat. Un sunet care veni din garderoba ei îi atrase atenția. Probabil că menajera ei o așteptase.

– Colleen, ajută-mă să ies din rochia asta, te rog!

– Nu sunt Colleen, spuse o voce joasă cu o secundă înainte ca o siluetă familiară să apară în pragul ușii. Dar îmi voi da toată silința, oricât de greu ar fi.

Ochii albaștri ai lui Calvin se plimbară arzători pe trupul lui Lily, trimițându-i fiori în întreg corpul. Propria sa reacție o enervă.

– Ce faci aici? șuieră ea printre dinții încleștați. Cine te-a lăsat să intri?

– Asta este secret. Calvin intră în dormitor, închise ușa garderobei în urma lui și o încuie.

În timp ce el merse către ușa dinspre coridor, Lily spuse:

– Calvin, trebuie să pleci! Este trecut de ora unu noaptea și sunt obosită.

În loc să o asculte, Calvin încuie și ușa aceea. Respirația lui Lily deveni sacadată, de parcă plămânii ei uitaseră ce să facă.

Pași hotărâți și măsurați îl aduseră pe Calvin mai aproape, privirea de pe chipul lui fiind una de nerăbdare prădalnică. Cu fruntea încruntată, cu maxilarul încordat, Calvin își linse buzele... și dorința se învolbură în stomacul lui Lily, urcând spre sânii ei, pe pielea sa.

– Nu voi sta mult, spuse el. Trebuie doar să îți vorbesc și apoi voi pleca.

Calvin continua să vină spre ea, fără să se oprească până când ajunse la doar cinci centimetri de Lily. Ea îi putea vedea barba nerasă și genele lungi care îi încadrau ochii plini de neastâmpăr. O scânteie răutăcioasă dansa în ochii lui albaștri, acea scânteie care o vlăguia de fiecare dată de plăcere.

Lily înghiți în sec și încercă să ignore agitația din piept.

– Ce voiai să îmi spui?

Calvin îi mângâie obrazul cu dosul palmei. Pielea ei ardea sub atingerea lui.

– Am uitat.

– Mincinosule! În loc să gândești cu capul, gândești cu... știi tu.

Amuzamentul păcătos licări în ochii lui.

– Nu, nu știu. Spune-mi, Lily! Cu ce gândesc? Cu femurul? Cu tibia? Cu clavicula, poate?

– Mereu încerci să mă stânjenești. Lily oftă. Cu mădularul, Calvin. Gândești cu mădularul.

Gata, o spusese.

– Dumnezeule, să aud cuvântul acesta din gura ta mă excită și mai mult. Spune-l din nou!

Lily încercă să se îndepărteze.

– N-o s-o fac. Te porți ca un copil.

Calvin o strânse de braț și veni lângă ea.

– Doar îmi place să te văd roșind, recunoscu el, șoptindu-i la ureche. Închizând ochii, Lily trase adânc aer în piept, mirosul de stofă și condimente umplându-i nările. Sfârcurile o dureau sub corset, căldura crescându-i între picioare. Era ea atât de depravată, atât de ușor de influențat?

– Calvin, asta este o idee groaznică.

El își plimbă vârful nasului pe obrazul ei, respirația lui fierbinte aprinzându-i pielea, până când gura lui Calvin zăbovi pe marginea buzelor ei.

– Este cea mai bună idee pe care am avut-o astăzi – și asta este o ispravă remarcabilă, având în vedere genialitatea mea.

Stresul zilei parcă se ridică de pe umerii lui Lily. Rânji și simți cum ea însăși se apleacă spre el.

– Ești cel mai arogant bărbat.

– Iar tu, cea mai încăpățânată femeie. Palmele lui se plimbau pe umerii ei, urcând pe gâtul dezgolit. Sărută-mă, Lily, iubirea mea!

Alintul familiar, dorința din porunca lui, amintirile nopții trecute... oricare ar fi fost motivul, dar hotărârea lui Lily se topi precum o sculptură de gheață la sfârșitul unui bal. Nu se putea preface că atracția față de el murise odată cu căsătoria lor. Fără ezitare, Lily își puse grăbită buzele peste ale lui și fu răsplătită când degetele sale puternice ajunseră pe șoldurile ei, trăgând-o lângă el. Pieptul ei se izbi de al lui, în timp ce limba lui Calvin trecu printre buzele ei și se cufundă adânc în gura ei, gustul lui copleșind-o.

Lily se ridică pe vârful picioarelor și își puse brațele peste umerii lui, strecurându-și degetele prin părul lui mătăsos. Calvin gemu, apoi își împinse mădularul spre ea, limba lui continuând să lingă și să mângâie. Ea se simți înfierbântată, simțind jos un zvâcnet ferm, un dor care o făcu să se frece de el. Fiecare celulă, fiecare fir de păr, fiecare părticică din ea tânjea să ajungă mai aproape de el, să creeze frecare. Să câștige eliberarea.

Își strecură mâna între ei și își plimbă unghiile pe mădularul lui, așa cum o învățase Calvin cândva. El se opri brusc și trase adânc aer în piept, nările umflându-i-se.

– Dumnezeule, Lily, gâfâi el. Nu mă tachina.

– Nu te tachinez. Degetele ei începură să îi desfacă pantalonii, încercând să ajungă la pielea lui goală. Și nu mai vorbi. Grăbește-te, Calvin!

El îi strânse fesele în mâini, apoi o ridică și o trânti pe spate în pat. Lily aterizâ cu o bufnitură, picioarele legănându-i-se pe marginea saltelei, rochia mototolindu-se sub ea.

Calvin năvăli asupra faldurilor rochiei ei, strecurându-și degetele printre straturile de mătase și bumbac, împingându-le mai sus pentru a ajunge la pantalonașii ei. Lily își depărtă picioarele, iar Calvin se așeză rapid între ele, chipul lui frumos concentrându-se intens asupra despicăturii din lenjeria ei.

– La naiba, ești superbă, șopti ei, mâinile lui ocupându-se rapid de nasturii propriilor pantaloni.

Mădularul lui țâșni liber, iar Calvin îi înșfăcă șoldurile, trăgând-o pe marginea patului. Îi împinse genunchii spre pieptul ei, dezvăluind miezul lui Lily privirii lui lacome, și își poziționă vârful mădularului la intrarea ei. Umezeala îl făcu să își croiască drum cu ușurință înăuntrul ei, senzația delicioasă făcând spatele lui Lily să se arcuiască.

O bătaie se auzi la ușă, cu o secundă înainte să încerce cineva mânerul. Calvin încremeni, ochii lui întâlnindu-i pe ai ei. Totuși încuietoarea rezistă, împiedicând persoana de pe coridor să intre.

– Domnișoară? Încă o bătaie. Domnișoară, sunteți acolo?

Menajera lui Lily, Colleen. Calvin începu să se miște, șoldurile lui legănându-se, vârful lat al mădularului său plimbându-se peste țesuturile sensibile. Lily își mușcă buza, încercând să nu geamă. Trăgând adânc aer în piept, strigă:

– Sunt bine, Colleen. M-am dezbrăcat singură.

Degetul lui Calvin apăsă pe miezul ei, mângâindu-l, iar Lily icni.

– Domnișoară, sunteți bine? întrebă Colleen de cealaltă parte a ușii.

Lily se întinse după brațul lui, încercând să obțină o amânare a torturii.

– Bine. Doar obosită. Ne vedem mâine-dimineață.

– Dacă aveți nevoie de ceva, domnișoară, doar sunați. Noapte bună.

– Noapte...

Calvin împinse în ea cu atâta forță, încât cadrul patului se cutremură.

– ... bună! spuse cu o voce pițigăiată Lily.

Ea rămăsese fără suflare, neputând să îl certe. Calvin i-o furase mărind ritmul, șoldurile lui mișcându-se tare și rapid, trupurile lor încordându-se. Gonind spre culmea orgasmului, Lily putea simți acel lucru, focul arzător ce începea din degetele picioarelor, făcându-i mușchii să se încleștеze.

– Da, da, da, strigă ea, iar degetul lui Calvin îi găsi din nou mugurele feminității.

Câteva mângâieri cu degetul lui aspru o aruncară pe Lily în prăpastie. Picioarele i se încleștară, plăcerea copleșitoare cufundând lumea într-un alb sclipitor. Deschise gura pentru a țipa – iar Calvin se aplecă peste ea și îi pecetlui buzele cu ale sale, absorbind sunetul. Trupul ei tremura, pereții miezului ei încleștându-se în jurul lui, senzațiile învăluind-o.

Lily încetă să tremure chiar când Calvin își dădu capul pe spate, șoldurile mișcându-i-se sacadat. Se retrase grăbit și își folosi mâna pentru a ejacula peste straturile rochiei ei, sămânța țâșnind din vârful mădularului. Un geamăt prelung se rupse din gâtul lui, unde venele îi ieșeau aspre în evidență. Apoi Calvin se relaxă și își sprijini brațele pe pat, gâfâind, în timp ce Lily încercă să își recapete simțurile.

– Dumnezeule, ești uimitoare! Calvin se ridică încet, apoi își îmbrăcă pantalonii. Jur, am venit doar ca să vorbim, dar asta a fost o surpriză bine-venită.

Calvin se îndepărtă de pat, iar furia luă rapid locul moleșelii lui Lily. El sugera că ea îl sedusese, asemenea unei sirene sau a unei femei ușoare? Lily încercase să îi reziste. Chiar îi spusese să plece. Dar lăsă în seama lui Calvin să modifice adevărul pentru propria lui versiune a faptelor. La urma urmei, asta era slujba lui.

Lily închise ochii în timp ce realitatea a ceea ce se întâmplase o năpădi. Cedase ticălosului viclean. Din nou. Eșecul voinței ei, lipsa ei de curaj și hotărâre o deprimau. Lily nu era slabă, nu era o femeie care zâmbea tâmp și leșina la picioarele unui bărbat, deci ce era cu Calvin de tot continua să îi întoarcă viața cu susul în jos?

El se întoarse cu o cârpă și începu să îi curețe rochia. Lily se ridică în capul oaselor și i-o smulse din mână.

– Încetează. Mă ocup eu de asta.

Punându-și mâinile în șolduri, Calvin se încruntă la ea.

– Ești furioasă? După orgasmul *acela?*

Avea să o înțeleagă vreodată pe femeia asta?

Acum gâfâia, trăgându-l mai aproape de ea și șoptindu-i cele mai ascunse dorințe la ureche, iar în secunda următoare îl privea de parcă el călcase în balegă de cal și umblase apoi pe toate covoarele ei simandicoase.

Calvin își aranjă hainele și își netezi părul, în timp ce Lily își curăță rochia. Senzațiile de plăcere încă o străbăteau, o euforie cuprinzătoare de care el voia să se agațe. Ce păcat că nu o putea trage pe Lily în pat, să o strângă în brațele sale și să doarmă nouă sau zece ore. Îi era dor să doarmă cu Lily, doar să doarmă. Să îi audă micile sunete și picioarele ei reci să le caute pe ale lui în toiul nopți. Picioare obosite pe care el le putea manevra oricum voia la venirea dimineții, trupul

ei fiind vlăguit și delicat, pregătit să fie supus din nou plăcerii. Mădularul lui se agită din nou...

Dumnezeule, simplul gând îl excită.

Lily azvârli cârpa în direcția camerei de baie.

– De ce ai intrat cu forța în casa mea?

– Nu am intrat cu forța. La parter era o fereastră deschisă.

De fapt, fusese prea ușor. Cineva ar trebui să îl informeze pe Davies că ar face bine să încuie mai bine această casă.

– Semantică, Calvin. Nu ai fost invitat, și totuși ești aici. De ce?

Privirea ei era rece și indiferentă, lipsită de excitarea seducătoare de dinainte. Cufundându-și mâinile în buzunare, Calvin își studie propriii pantofi, pe care nu avusese timp să și-i scoată înainte de a se arunca sub rochia ei. Nu era de mirare că Lily îl ura.

– Îmi pare rău. N-am procedat corect.

Scuza lui păru să o surprindă pe Lily. Umerii i se relaxară într-o oarecare măsură, furia ei stingându-se foarte puțin.

– Ai spus că voiai să vorbești cu mine.

– Da. Se sprijini de stâlpul patului și își încrucișă picioarele. Am fost să îl văd pe Lee, i-am spus că fratele tău nu o are pe fiica lui. A ezitat să mă creadă.

– Doamne, nu-mi pot închipui de ce, bombăni Lily. Tu ești mereu atât de sincer cu oamenii.

Calvin își încleștă bărbia, dorindu-și ca ironia ei să fi fost deplasată. Totuși nu era, iar Lily nici măcar nu îi știa cele mai rele minciuni.

– Cu toate acestea, ar trebui să fii precaută. Lee știe despre trecutul nostru, iar între legătura noastră și fratele tău, ai putea fi în pericol.

– Asta este tot? Lily se ridică în picioare și își netezi rochia, părând indiferentă față de avertizarea lui. Dacă ai terminat de vorbit, ar trebui să găsești singur drumul de ieșire.

– Lily, trebuie să știi cont de ce îți spun. Ia-ți măsuri de precauție. Vreau să angajez un Pinkerton să te însoțească...

– În nici un caz. Nu voi trăi cu teamă, având pe cineva tot timpul după mine.

Lily descuie și deschise ușa garderobei, apoi dispăru înăuntru. El ocărî, mâinile încleștându-i-se în pumni pe lângă corp. Gândul că i se putea întâmpla ceva lui Lily îi făcea sângele să-i înghețe în vene. Lee era nemilos; Calvin văzuse nenumărate exemple ale cruzimii sale.

O urmă în garderobă, nefiind pregătit să renunțe la a o face să înțeleagă gravitatea situației.

– Nu m-ai auzit? Ai idee cât de periculos este Lee? o întrebă el, privind-o luptându-se să își scoată colierul de la gât. În câțiva pași ajunse în spatele ei, dându-i mâinile la o parte pentru a se ocupa el. Nu este o persoană pe care să o desconsideri cu ușurință.

Reuși să deschidă clema colierului, iar apoi Calvin lăsă smaraldele și platina să alunece ușor pe pielea ei delicată. Lily oftă încet, înainte de a traversa camera, spre măsuța de toaletă. Colierul rămase în mâna lui Calvin, cald de pe pielea ei, iar el îl ținu puțin mai mult decât era necesar înainte de a-l pune pe măsuță.

Lily își scoase cerceii și brățara, fiecare piesă din metal zăngănind pe suprafața din sticlă a mesei.

– Cum ar putea să existe vreun pericol? Tom nu o are pe fiica lui Lee. Fratele meu nu știe nimic despre ea. Atunci, cum ar putea cineva să fie în pericol?

Calvin își puse mâinile în șolduri și își studie vârfurile pantofilor, gândindu-se. De ce trebuia Lily să fie atât de încăpățânată? De ce nu putea să aibă încredere în el? „Ce întrebare stupidă, Cabot!" Calvin deschise gura pentru a scorni o poveste pe care ea să o creadă, când Lily îl întrerupse.

– Îmi ascunzi ceva. Ce? Ce nu știu, Calvin?

– Trebuie doar să ai grijă în următoarele câteva săptămâni, până când voi putea îndrepta totul cu Lee. Ea își încrucișă brațele la piept, împingându-și sânii deja impresionanți mai sus. Calvin se forță să o privească din nou în ochi. Te rog, Lily!

– De ce?

– De ce trebuie să ai grijă? Știi în ce gen de afaceri este implicat Lee. Poate face femeile să dispară.

– Nu, de ce îți pasă? De ce ești aici, avertizându-mă?

Calvin își simți stomacul învolburându-se. Nu îi putea spune adevăratul motiv, că încă avea sentimente puternice pentru ea. Că ardea de dorul ei cu fiecare răsuflare, că o visa aproape în fiecare noapte blestemată.

Se întoarse spre fereastră, încordându-și bărbia, abținându-și cuvintele care amenințau să iasă. Nu ar rezolva nimic dacă i-ar spune; într-adevăr, doar ar înrăutăți lucrurile. Lily nu putea să afle, nu până când soția lui Hugo nu sosea teafără la New York. Calvin trebuia

să își onoreze promisiunea – iar până făcea acel lucru, trebuia să renunțe la propriile sale nevoi.

Auzi foșnetul faldurilor de mătase, apoi Lily apăru în fața lui. Era atât de frumoasă această femeie. Buze cărnoase, irișii de culoarea whisky-ului scump. Pomeți înalți, aristocratici. Piele albă ca laptele, despre care Calvin știa că era la fel de delicată pe cât părea. Dar farmecul ei consta în mult mai mult decât înfățișarea ei. Era în inteligența, în grația ei. În curajul ei neabătut. Lily nu dădea niciodată înapoi, o calitate pe care o admira și o ura, totodată, la ea.

Iar speranța din privirea ei chiar în acel moment amenința să îi dubleze suferința lui Calvin. Totuși nu era momentul. Calvin deja dezvăluise prea mult în seara aceea petrecută în Newport. Știa ce avea de făcut, ce trebuia să spună, și era posibil să nu o mai recupereze niciodată pe Lily.

Își stăpâni romantismul, alungându-l cu un pragmatism nemilos. „Noi avem mai puțin pentru ca alții să poată avea mai mult."

– Nu aș avea conștiința împăcată dacă vi s-ar întâmpla ceva ție sau fratelui tău.

Lumina dispăru de pe chipul ei.

– Conștiința? repetă ea cu indiferență.

– Da, se forță Calvin să răspundă. Ce alt motiv ar mai exista?

Suferința cuprinse chipul lui Lily înainte ca ea să îi întoarcă spatele.

– Exact. Nu există nici un alt motiv. Lily merse lângă clopoțel și trase de sfoara lui. Ai spus ce aveai de spus. Acum ieși naibii din casa mea, Calvin!

– Ar trebui să îmi fac griji pentru tine?

Tom se așeză pe un scaun lângă Lily, cel pe care Monty îl lăsase liber mai devreme. Erau în loja familiei Davies la Metropolitan Opera House, luminile tocmai aprinzându-se pentru prima pauză.

– Să îți faci griji pentru mine? De ce?

Lily aruncă o privire prin ochelarii pentru operă, privind absentă mulțimea. Nu reușise să se concentreze la nimic în ultima săptămână. „Nu aș avea conștiința împăcată." Nu ar fi trebuit Calvin să se prefacă măcar că îi pasă de ea, având în vedere că țesuturile ei încă erau inflamate în urma invaziei lui?

Lily spera să îi cadă o tiparniță în cap. „Ar fi trebuit să îl împușc atunci când am avut ocazia." Amintirea căzăturii lui Calvin de pe peretele casei ei o făcu să zâmbească.

– Expresia asta, acum, Lily. Nu ai fost tu însăți de când ne-am întors din Newport.

– Da, asta pățești când îți dispare fratele, bombăni ea.

– Știi că nu mă refer la asta. Vorbesc despre timpul de când ne-am întors – și nu sunt singurul care este îngrijorat. Și Cora își face griji.

Lily întoarse capul spre Tom și îl privi încruntată.

– Tu și Cora m-ați bârfit?

El ridică mâinile acoperite de mănuși.

– Doar pentru că suntem îngrijorați. Dormi mult, iar când ești trează, ești distrată. Este aproape ca după...

– Ca după ce?

Tom se strâmbă.

– Ca după anularea căsătoriei.

Dumnezeule, Lily spera că nu. Aceea fusese o perioadă întunecată. Înainte ca ea să se decidă să plece din New York, Tom încercase curajos să o înveselească, dar ea îl ignorase. Doar timpul și distanța reușiseră imposibilul – iar inima ei se vindecase. Nu mai nutrea sentimente pentru Calvin. Absolut nici unul.

– Sunt bine. Puteți înceta amândoi să vă mai faceți griji.

– L-ai văzut?

– Pe cine?

– Nu te preface cu mine. Poate că îi poți păcăli pe ceilalți, dar cu mine nu îți merge.

Lily își fixă privirea pe scenă. „Da, l-am văzut. A venit în camera mea, m-a întins pe pat și a început să îmi ofere plăcere și să mă scoată din minți." Fără îndoială, Tom nu voia acea versiune a evenimentelor, dar totuși Lily nu le putea uita. Dacă închidea ochii, încă putea simți cum Calvin intrase în ea, mângâierea mâinilor lui puternice pe coapsele ei, dinții lui mușcând-o ușor de gât...

Lily își îndreptă spatele, stând perfect nemișcată.

– Nu l-am văzut pe Calvin, dacă la asta te referi.

– Înțeleg. Tom își încrucișă picioarele și își netezi cuta de pe pantalonii lui negri de seară. Încă te iubește, să știi.

Cuvintele lui o făcură să râdă amar.

– Te înșeli. Calvin se iubește doar pe el însuși. Este cea mai egoistă persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

– Nu sunt sigur că este adevărat, spuse gânditor fratele ei. Deși presupun că nu îl cunosc la fel de bine ca tine.

– Atunci ar trebui să mă crezi pe cuvânt. Este un mincinos și este complet incapabil să iubească pe cineva.

– Înțeleg, repetă Tom, de parcă ar fi aflat ceva important. S-a întâmplat ceva între voi în Newport?

– Nu, absolut nimic. De ce?

– Eram doar curios. Sar scântei în aer când sunteți amândoi în aceeași încăpere.

– De la efortul pe care îl facem să nu ne strangulăm reciproc, fără îndoială.

Privirea lui Tom se plimbă peste mulțimea împrăștiată din acea seară de joi de la operă, iar Lily se rugă ca subiectul Calvin să fi fost epuizat. Era sătulă să se gândească la el și să vorbească despre el. Rezultatele erau întotdeauna aceleași și o lăsau cu inima grea de dor.

– Monty mi-a cerut mâna ta.

O teamă de un alt fel o învălui pe Lily și se întoarse spre fratele ei.

– Da? Când?

– Acum două zile.

– Acum două zile și tu îmi spui de-abia acum?

– M-a rugat să nu spun nimic. Vrea să te surprindă cu o cerere în căsătorie.

– Și totuși tu nu îi respecți dorința. De ce?

Tom se întinse și îi strânse degetele acoperite de mănuși într-ale lui.

– Lily, te știu de-o viață întreagă. Nu îți poți ascunde sentimentele ce ți se citesc pe față. Așa se face că sunt convins că încă ești îndrăgostită de Calvin Cabot – și sunt convins că mă minți că nu s-a întâmplat nimic în Newport. Monty este un om bun, un bărbat onest și ține la tine. Totuși mă tem că reacția ta la cererea lui nu va fi ceea ce speră el și îmi doresc doar să fii blândă în această privință. Să ai puțină grijă. Și așa, să fii îndrăgostit este destul de înfricoșător.

Lily lăsă deoparte șocul simțit și spuse:

– Ești îndrăgostit de cineva. De aceea ai dispărut în Boston pentru trei săptămâni? O cunosc pe fata aceasta?

Gura lui Tom se schimonosi ușor, cea mai mică umbră de durere strecurându-se în expresia lui.

– Nu, dar sper să vă pot face cunoștință în curând. Se aplecă și o sărută pe obraz. Nu uita ce ți-am spus. Fii blândă cu Fields. Dacă

încă îl iubești pe Cabot, îndepărtează-l pe Fields. Altfel, cine este cu adevărat egoist?

Capitolul 15

Trăsura se opri. Calvin își adună hârtiile și le îndesă în geantă. Încercase să citească în lumina vagă din trăsură, dar fără prea mult succes. Avea un munte de articole de verificat înainte de venirea dimineții și avea o durere de cap cruntă. Nu avea timp pentru această întâlnire, dar totuși nu își permitea să o rateze. Cei patru bărbați se întâlneau o dată pe lună, iar Calvin avea interese de protejat.

Un bastion al privilegiului, Clubul Knickerbocker se înălța mândru la intersecția dintre Thirty-Second Street și Fifth Avenue. Calvin nu era membru, dar Will Sloane și Ted Harper, da. Lui Calvin, împreună cu Emmett Cavanaugh, i se permitea cu zgârcenie această singură seară pe lună. Calvin prefera Clubul Union, care tindea să fie puțin mai progresiv decât Knick, deși el nu frecventa nici acel club prea des. În opinia lui, să fumezi trabucuri cu oameni bogați și bătrâni nu intra tocmai în categoria serilor amuzante.

Intră în club, își predă melonul și haina și își croi drum la etajul doi. Angajații alergau de la un client la altul, dar nimeni nu vorbi cu el. Odată ajuns la primul etaj, merse spre salonul privat din capătul coridorului. Un servitor îi deschise ușa din lemn de nuc, iar Calvin păși peste prag. Ca de obicei, era ultimul care ajungea.

– Îmi pare rău că am întârziat, le spuse el celor trei bărbați care acum se ridicară de pe scaunele lor.

Își strânseră mâinile, iar Calvin își ocupă locul.

– Eu am ajuns cu o clipă înaintea ta, Cabot, spuse Cavanaugh. Așa că acum putem începe.

Emmett Cavanaugh era proprietarul companiilor East Coast Steel și Northeast Railroads. Avea o minte ageră și o voință de fier, împreună cu pumni mari precum ciocanele de crochet.

Un pahar cu bere nemțească sosi lângă brațul lui Calvin. El îi mulțumi servitorului și luă o gură lungă de bere. Când mâncase ultima oară ceva?

– Este totul în regulă, Cabot? Ted Harper, proprietarul băncii New American, se aplecă spre el. Pari puțin abătut.

– Sunt bine.

– Nu are vreo legătură cu bomba pe care ai lansat-o săptămâna trecută, despre căsătoria ta, nu? întrebă Will Sloane, fost proprietar al companiei Northeast Railroads și viitor membru al Congresului Statelor Unite. Ava aproape că a făcut un atac de cord.

Ava Sloane, soția lui Will, era unul dintre reporterii de top ai lui Calvin la *Mercury*.

Calvin își frecă ochii cu degetele.

– Nu a fost singura. Aproape fiecare angajat al celor trei ziare rămăsese cu gura căscată. Dar am avut motivele mele să țin secretul.

– O idee interesantă, spuse tărăgănat Cavanaugh pe lângă trabucul pe care îl ținea între dinți, din moment ce scopul tău principal în viață este să dezvălui secrete.

– Probabil de aceea sunt al naibii de bun la asta, ripostă Calvin. Pentru că știu că oricine are secrete pe care preferă să le țină îngropate. În cazul meu, am fost șantajat cu acea informație, așa că am ales să o dezvălui eu însumi.

Sloane fluieră.

– Cât tupeu să șantajezi un om cu trei ziare la dispoziție. Ce părere a avut domnișoara Davies despre asta?

– Nu a avut de ales. Acum, dacă nu vă deranjează, aș vrea să fiu eu primul în seara asta.

Ceilalți bărbați încuviințară din cap, conștienți că avea să le vină rândul până la sfârșitul serii. Singura cale pentru ca această înțelegere să funcționeze era ca toți cei patru să muncească împreună. Uneori, acest lucru însemna să facă favoruri de o natură îndoielnică. Totuși, astă-seară, Calvin avea o cerință simplă.

Își luă geanta și scoase din ea mai multe copii ale unui document legal. După ce dădu câte una fiecărui bărbat, ridică paharul cu bere și le dădu timp să citească.

Harper fu primul care făcu ochii mari. Răsfoi grăbit paginile rămase.

– Transfer de proprietate? Despre ce este vorba, Cabot?

– Este în cazul morții mele. Punând paharul pe masă, Calvin își împreună mâinile. Dacă mi se întâmplă ceva, voi trei vă veți asuma împreună responsabilitatea pentru *Mercury*, *Bugle* și *Morning Star*.

– Ce naiba a provocat asta? Cavanaugh își aruncă copia contractului pe masă. Ești amenințat?

Calvin tăcu, gândindu-se cum să răspundă mai bine la întrebare.

– Nu pot intra în detalii, dar da, există un grup anume care ar putea veni după mine.

– Cine? Tammany? întrebă Sloane. Pentru că pot vorbi cu unul dintre comisarii poliției.

– Nu Tammany – și mă ocup singur. Dar îți mulțumesc.

– Are vreo legătură cu cine te-a șantajat? întrebă Cavanaugh.

– Indirect, da. Dar este mai complicat de atât.

– De ce noi? Harper arătă spre el însuși, spre Cavanaugh și Sloane. Nu suntem tocmai cunoscuți că ne-am înțelege prea bine.

– Nu am familie, nu am moștenitori care să preia ziarele după moartea mea, spuse Calvin. Și am încredere în voi trei. Lăsând la o parte personalitățile fiecăruia, sunteți oameni de afaceri excelenți. Și cel mai important, nu vreau ca vreunul dintre ziarele mele să cadă în mâinile lui Pulitzer sau Hearst. Îi urăsc pe ticăloșii ăia doi. Este una dintre condițiile din acel contract.

Cavanaugh băgă mâna în buzunar și scoase un stilou cu peniță de aur. Îi scoase capacul, răsfoi paginile până la cea cu semnătura, apoi își mâzgăli numele pe hârtie. Ceilalți doi făcură la fel, apoi toate copiile fură trecute pe la fiecare, până când semnăturile ajunseră pe toate copiile necesare.

Calvin adună documentele și le puse în geantă. Avea să le dea avocaților săi a doua zi.

– Vă mulțumesc, le spuse el bărbaților din jurul mesei. Voi finaliza demersul cu avocații mei și vă voi trimite fiecăruia câte o copie.

Cavanaugh își strecură stiloul înapoi în buzunar.

– Orice ai nevoie ca să fii liniștit, Cabot. Dar, cu voia lui Dumnezeu, nu se va ajunge niciodată la asta.

– Sper să ai dreptate, dar voi dormi mai bine știind că ziarele mele nu vor cădea în mâinile dușmanilor.

Harper își ridică paharul de whisky în cinstea lui Calvin.

– Lillian Davies. Bună treabă, Cabot, în ciuda anulării.

– Tatăl ei a fost un ticălos de primă mână, spuse Sloane. Nu-mi pot închipui conversațiile dintre voi doi.

Calvin se strâmbă.

– A existat una singură și, cu siguranță, nu o voi uita niciodată. Acum, hai să auzim de ce mai aveți nevoie luna asta.

*

Domnișoara Robbs apăru în pragul ușii biroului. Calvin ridică privirea de unde el și Jim discutau despre ediția de weekend a ziarului.

– Da, domnișoară Robbs?

– Domnule, un domn Davies este aici și vrea să vă vadă. A spus că este urgent.

Calvin scoase un oftat îndelung și frustrat. De ce ar veni fratele lui Lily aici? Stabiliseră să își respecte rutina normală de la întoarcerea din Newport, nimic care să îi dea lui Lee vreun motiv să se îndoiască de povestea lor. Avea vreo legătură cu Lily?

– Bine. Lasă-mă un moment.

Calvin nu o mai văzuse pe Lily de mai bine de o săptămână, nu de la acea noapte în dormitorul ei. Amintirea era una dulce-amăruie, și totuși el nu putea înceta să își amintească de acea seară. Nu ar fi trebuit să se grăbească cu ea, ar fi trebuit să o dezbrace complet. Ar fi trebuit să îi mai producă un orgasm înainte ca el să îl atingă pe al lui. Să aștepte până când ar fi fost amândoi satisfăcuți și somnoroși înainte de a o avertiza în privința lui Lee. Viața lui nu era altceva în afară de greșeli peste greșeli. Un ocean de regret.

– Cabot, m-ai auzit?

– Scuze, Jim. De ce nu te sfătuiești cu zețarii ca să vezi ce idei vă vin? Am încredere în judecata ta.

Fruntea lui Jim se încreți, iar el se întinse ca să pună mâna pe fruntea lui Calvin.

– Ești bolnav?

– Ești de groază, spuse sec Calvin. Reluăm după întâlnirea mea.

Jim chicoti și adună ciornele articolelor la care lucraseră.

– S-a făcut, șefu'.

După plecarea lui Jim, Calvin se așeză pe scaunul său.

– Trimite-l pe Davies înăuntru!

Câteva secunde mai târziu, Tom Davies apăru, îmbrăcat într-un elegant costum maroniu, făcut la comandă. O diferență ca de la cer la pământ față de bărbatul care petrecuse câteva săptămâni ascunzându-se într-un debarcader părăginit.

– Închide ușa, îi porunci Calvin.

Davies făcu întocmai, apoi se apropie de birou.

– Îmi cer scuze că ți-am întrerupt ziua.

– Am căzut de acord să nu ne întâlnim, Davies. Că ar trebui să te ții de rutina ta pentru a-l împiedica pe Lee să bănuiască ceva.

Davies își puse mâinile în buzunare și începu să pășească agitat.

– Mi-e greu să fac asta. Vreau să o văd.

– Sub nici o formă. În nici un caz.

Oprindu-se în loc, Davies își puse mâinile în șolduri.

– Cabot, îmi pierd mințile de îngrijorare. I-am promis că o voi ține în siguranță, iar tu ai dus-o departe de mine, într-un loc secret. Credeam că pot face asta, dar nu pot.

– Poți s-o faci. *Trebuie* să o faci. Doamne, omule! Vino-ți în fire! Este doar pentru scurt timp. Apoi o vei primi înapoi.

Așa spera Calvin. Planul lui Calvin era să o aducă pe soția lui Hugo în siguranță în țară, și apoi să fie de acord să îi dea fata lui Lee. Doar că avea să o dea pe Ming Zhu lui Davies. Atunci problema avea să fie în mâinile lui Davies. Desigur că acest lucru avea să provoace nenumărate dificultăți, dar Calvin nu își putea face griji în această privință încă. Ce conta era să își plătească datoria față de Hugo.

– De ce nu pot merge să o vizitez? Nimeni nu va ști.

Calvin se ridică și își puse mâinile pe birou, aplecându-se spre el.

– Este prea periculos. Am vorbit despre asta. Dacă mergi undeva, vei fi urmărit. Dacă o vizitezi, îl duci pe Lee direct la ea.

– Păi, cât trebuie să mai așteptăm până putem fi împreună? Ai spus că urma să te vezi cu Lee. Cum a primit vestea?

– Crede că nu ești implicat, că habar nu ai unde a plecat fiica lui. Dacă mai aștepți câteva săptămâni, Lee se va retrage și apoi poți merge să o iei.

Davies nu păru împăcat de această informație. Agitat, își trecu mâinile prin păr și merse lângă fereastră.

– Tu cum ai suportat? întrebă el după un moment îndelungat.

– Ce să suport?

– Despărțirea. După ce tata te-a forțat să pleci. Cum ai suportat să fii despărțit de ea?

„Whisky. Muncă. Alte femei." Deși Calvin făcuse abuz de toate trei, acelea nu erau răspunsurile corecte.

– Nimic nu a făcut durerea mai suportabilă – și am încercat totul. Doar timpul, și chiar și așa, durerea doar amorțește. Și Hugo trăise cu acel sentiment mai bine de zece ani. Cum reușise prietenul lui să nu își piardă mințile? Ziarele m-au ajutat. M-am concentrat asupra lor până am căzut lat de oboseală pe birou. Iar sora ta a plecat din oraș, făcându-mă să nu mă mai gândesc constant la ea.

– Nu te-ai gândit niciodată să o urmărești? Să vezi dacă este bine?

„Aproape în fiecare zi blestemată."

– N-am putut. Știam că îi este mai bine fără mine.

– N-ai încasat niciodată cecul de la bancă.

Calvin tresări, surprins că Davies aflase acel detaliu. Davies continuă:

– Am verificat după ce mi-a povestit Lily. Nu ai luat niciodată banii tatălui meu. Atunci, de ce nu i-ai spus și ei?

– Eu... Calvin își frecă fruntea. Este cel mai bine. Pentru moment, oricum.

– Nu are nici un sens. Dacă ar ști acest lucru, i s-ar schimba complet părerea despre tine, despre ce s-a întâmplat cu anularea.

Exact de aceea păstra Calvin tăcerea. Nu ar schimba nimic dacă ar fi sincer cu Lily doar parțial. Trebuia să aștepte până când avea să îi poată spune totul.

– A, înțeleg. Vrei ca ea să creadă ce este mai rău despre tine. Dezgustul îi schimonosi trăsăturile copilărești. Nu vă înțeleg deloc pe voi doi. Nu stă nimic în calea fericirii voastre și totuși...

Davies se abținu să continue și privi pe fereastră spre Manhattan, cu umerii încordați de tristețe. Vina îl împunse pe Calvin, o senzație incomodă în stomac. Oricât de rău îi părea pentru Davies, nu avea de gând să devieze de la plan. Nu când erau atât de aproape.

– Davies, știu că o iubești. Totul se va termina în curând. Peste ani vei privi înapoi și totul ți se va părea atât de îndepărtat. Atât de lipsit de importanță.

– Sper că ai dreptate. Dacă ea are nevoie de ceva...

Calvin ridică mâna.

– Îți vom spune, promit. Este foarte bine îngrijită. Mai era și altceva?

– Da. Fields mi-a cerut mâna surorii mele.

Creierul lui Calvin se opri. Doar încremeni, în timp ce acele cuvinte țopăiau prin craniul lui. Fields... căsătorindu-se cu Lily. Lily a *lui*. La naiba! La dracu! Rahat! Calvin lovi biroul cu palma, durerea urcându-i în braț. Închizând ochii, se luptă să rămână calm. „Știai că asta urmează. Era inevitabil."

Da, dar sperase să aibă mai mult timp la dispoziție.

Calvin nu avea nici un drept să umble după ea, nu când atâta incertitudine plutea în jurul lor. Nu când el încă era un mincinos

și un șarlatan. Era mai bine să aștepte până când avea să se rezolve totul cu Lee, și soția lui Hugo avea să ajungă în America. Mâna lui fusese forțată, din cauza lui Montgomery Fields.

– Și tu ce ai spus? întrebă el încet.

– Mi-am dat binecuvântarea, fiind condiționat de sentimentele lui Lily, desigur.

– Desigur, ripostă Calvin.

– Ce ai fi vrut să fac, Cabot? N-am nici un motiv să îl refuz. Este înstărit, provine dintr-o familie bună, ține la ea.

Logic, Calvin știa că Davies avea dreptate. Dar nu era nimic logic în sentimentele lui Calvin pentru Lily. Dorința lui pentru ea era nemăsurată, și totuși întortocheată. Contorsionată și încurcată. Ei doi împreună nu aveau nici un sens. Numărul de ore pe care îl petrecuseră împreună erau ca o picătură într-un ocean, în comparație cu majoritatea cuplurilor. Totuși Calvin știa, în adâncul sufletului său, că aceasta era femeia potrivită pentru el.

Și avea să o piardă.

– Lily a răspuns deja?

– Fields vrea să o ceară el însuși. M-a rugat să nu îi spun nimic lui Lily.

– Și i-ai spus?

Davies merse lângă birou.

– Da, i-am spus. Am vrut să o pregătesc, în caz că nu va fi cererea la care speră ea.

– Ce înseamnă asta? izbucni Calvin.

– Înseamnă că Lily are șansa să își vadă de viața ei. Iar dacă tu nu o vrei, atunci nu îi sta în cale.

Un sunet o trezi pe Lily, iar odată cu el își dădu seama că nu era ceva în regulă. Aceea era o umbră? Dumnezeule, *cineva era în camera ei.* Panica îi urcă în gât și deschise gura ca să țipe.

O mână îi acoperi partea inferioară a feței.

– Liniște, spuse un glas jos, familiar, aproape de urechea ei. Sunt doar eu.

Lily îi împinse brațul, iar el o eliberă. Ridicându-se într-un cot, observă că el stătea întins în pat, lângă ea. Își scosese redingota și pantofii, de parcă plănuia să rămână.

Teama lui Lily se stinse, lăsând în loc doar iritare.

– Ce naiba cauți aici?

– Trebuie să vorbesc cu tine.

– În miezul nopții? În dormitorul meu? Lily se trânti înapoi pe saltea și oftă. M-ai speriat de moarte.

– Îmi cer scuze. Ăsta este primul moment liber pe care l-am avut toată ziua.

– Chiar și așa, asta nu-ți dă dreptul să te strecori în dormitorul meu ca un hoț sau ca unul care se uită pe gaura cheii atunci când se dezbracă cineva.

– Dacă aș fi unul care se uită pe gaura cheii, aș fi foarte dezamăgit. Calvin atinse zorzoanele cămășii ei de noapte din bumbac, care îi era închisă până în gât, făcându-i sfârcurile să se încordeze pe sub material. Eu te prefer cu mult mai puține haine pe tine.

Glasul lui răgușit se plimbă pe spinarea ei, șerpuindu-i prin vene, și se opri în locul dornic dintre coapsele ei. Cât de absurd era controlul acestui bărbat asupra părții inferioare a trupului ei.

Lily îi lovi mâna, dându-i-o la o parte.

– Orice vrei să îmi spui, spune mai repede și pleacă din casa mea.

Calvin se rostogoli pe burtă pentru a o privi și își sprijini capul în mână. Cealaltă mână a lui se strecură ușor pe umărul ei.

– I-ai spus da lui Fields? Te vei căsători cu el?

– Of, pentru Dumnezeu. Lily își atinse șaua nasului. Asta voiai să mă întrebi?

– Nu mă pot abține. Doar la asta mă gândesc. Nu vreau să te văd făcând o altă greșeală.

– Ești din nou îngrijorat pentru conștiința ta?

Glasul ei avu o tentă aspră, pe care Lily știa că el avea să o observe.

– Nu mă tachina, Lily. Știi că este mai mult de atât.

– Știu? Ai fugit de mine și m-ai alungat de fiecare dată. Nu îți este permis să fii gelos pe Monty.

– Dumnezeule, nu-i spune așa. Calvin se trânti pe saltea. Îmi întoarce stomacul pe dos.

Incredibil cât tupeu avea bărbatul acesta!

– Cu câte femei ai fost de la căsătoria noastră? Tăcerea învălui camera, singurul sunet fiind al răsuflărilor lor pe măsură ce momentul se prelungi. Exact. Eu nu m-am culcat cu nici un bărbat, în afară de tine. Monty nici măcar nu m-a sărutat. Așa că ia-ți gelozia afurisită...

Calvin ridică brusc privirea, căscând ochii mari de uimire.

– Fields nu te-a sărutat?

Zâmbetul lui superior deveni limpede chiar și în semiîntuneric, iar Lily se înfioră. Dumnezeule, de ce îi spusese? Calvin avea să fie insuportabil acum.

– Nu fi atât de încântat de asta. Nu-mi influențează decizia.

– Ar trebui. Calvin se întinse și își strecură un deget pe bărbia ei, iar pielea lui Lily se înfioră sub atingerea ușoară. Sărutul este foarte important pentru succesul unei căsătorii. Poate ar trebui să exersăm, ca să îți menții abilitățile șlefuite.

În ciuda faptului că era nervoasă pe el, Lily chicoti. Cum putea fi atât de fermecător și de enervant în același timp? Încearcă și te voi sufoca cu o pernă.

– Nu, n-o vei face. Calvin se aplecă spre ea, trupul lui cald și puternic planând asupra ei, făcându-i inima să bubuie. Buzele lui îi mângâiară ușor obrazul. Mă vrei la fel de mult pe cât te vreau și eu pe tine.

Da, așa era. Umezeala deja se adunase între picioarele ei, însoțită de un clocot ferm în sângele care îi gonea prin vene. Nici un bărbat nu reușise vreodată să aibă un asemenea efect asupra ei, iar Lily nu era sigură că avea să reușească vreunul vreodată. Ea și Calvin erau precum apa și electricitatea: fiecare puternic pe cont propriu, dar periculoși când erau aduși împreună.

Lily se împinse în umărul lui și îl rostogoli pe spate, până când pozițiile lor fură inversate. Coborî privirea asupra lui Calvin, părul lui castaniu fiind ispititor de ciufulit, barba aspră și măruntă acoperindu-i bărbia. Ochii ca de oțel, plini de promisiunea unei plăceri inimaginabile. Calvin era o haimana, din cap până-n picioare. Tipul de bărbat crescut pentru a frânge inimi.

Cât de simplu ar fi să cedeze, să se relaxeze și să se topească sub trupul lui. Să îl lase să o iubească, să îi ofere plăcere și să se bucure și el. Atracția fizică funcționase mereu între ei. Totuși orice altceva rămânea un dezastru. Minciunile, anularea, lipsa dorinței lui de a lupta pentru ea... Cât de mult din respectul de sine era Lily dispusă să sacrifice, până nu mai rămânea nimic?

– Vreau un bărbat care să rămână, Calvin. El dădu să vorbească, așa că Lily îi puse un deget pe buze. Unul care să rămână *după* orgasmul lui. Unul care să fie sincer cu mine. Care să mă trateze ca de la egal la egal...

Undeva în apropiere, o scândură din podea trosni, iar Calvin ridică o mână, făcând-o pe Lily să tacă. Ea își ținu răsuflarea în timp ce ascultară amândoi. Nici un servitor nu ar fi fost treaz

și nu ar fi umblat prin aripa aceasta a casei la această oră. Lily mimă cu buzele întrebarea: *Hugo?*

Calvin scutură din cap. Așteptară, iar un moment mai târziu, podeaua scârțâi din nou, mai aproape acum. Calvin arătă spre garderoba ei și îi șopti:

– Așteaptă acolo!

Lily îl apucă de braț în timp ce el dădu să coboare din pat.

– De ce? Ce vei face?

– Du-te, acum! îi porunci el și începu să îndese perne sub așternuturile ei.

Lily se dădu jos din pat, picioarele ei desculțe nescoțând nici un sunet pe covor în timp ce se strecură în garderobă. Ce voia Calvin să facă? Cine se furișa pe coridor?

Odată ajunsă în garderobă, Lily își lipi urechea de peretele de lângă ușă și ascultă. Poate că exagerau. Sunetul putea fi unul banal, scândurile așezându-se în podea. Sau un șoarece. „Știi că nu este un șoarece. Nu deveni isterică." Unde era Calvin? Doar nu plănuia să înfrunte pe oricine făcuse acel sunet? Lily încercă să își controleze respirația și să rămână calmă. Fără îndoială, aveau să râdă copios pe tema asta în câteva...

Clanța ușii dormitorului ei scoase un clic în timp ce cineva deschise ușa din lemn. Lily rămase complet nemișcată, luptându-se pentru ceea ce păru o eternitate să audă și alte sunete. Dumnezeule, Calvin era undeva acolo. Pieptul i se încordă, plămânii încleștându-i-se când își dădu seama că el putea fi ucis. De ce nu îl trăsese după ea aici?

Se auzi un geamăt, chiar înainte de o bubuitură care-ți îngheța sângele în vene. Apoi Lily auzi câteva bufnituri și un sunet de parcă cineva fusese lovit. Lily icni și privi în jur, după o armă, orice putea folosi pentru a se proteja pe sine și pe Calvin. Un cuier metalic pentru pălării îi atrase atenția și se repezi la el, strângându-l cu ambele mâini înainte de a da buzna în dormitor.

Calvin își scutura pumnul, dar era teafăr. Un bărbat zăcea pe podea, nemișcat. Lily merse grăbită lângă perete și apăsă întrerupătorul. Lumina se aprinse, dezvăluind rezultatul atacului. Vesta lui Calvin și partea din față a cămășii lui erau pătate de sânge, chipul fiindu-i încordat și aspru. Un chinez îmbrăcat în negru zăcea pe podea, fără să se miște, sângele curgându-i din nas.

Ușa dormitorului lui Lily se deschise brusc. Tom, îmbrăcat într-o cămașă de noapte din mătase, dădu buzna înăuntru.

– Ce naiba se petrece aici?

În loc să răspundă, Calvin merse la fereastră, depărtă draperiile și o deschise.

– Hugo!

– Cabot, mai bine ai începe să vorbești, spuse Tom, acum stând cu mâinile în șolduri în mijlocul camerei.

Calvin se întoarse spre el, iar Lily îi putu vedea vânătaia formându-se pe obraz. El răspunse pe un ton vlăguit:

– Cineva tocmai s-a strecurat în casă și a încercat să o ucidă pe sora ta.

Capitolul 16

Calvin fu nevoit să îi dea vestea lui Davies. Fratele lui Lily o primi surprinzător de bine, doar găsind un scaun și trântindu-se în el, expresia fiindu-i năucită. Calvin, pe de altă parte, voia să omoare pe cineva. Voia să desfigureze și să strângă de gât pe cineva. Să îl sfâșie pe intrus cu mâinile goale.

Dar știa că intrusul acționase din ordinele cuiva. Era evident că bărbatul lucra pentru Lee. Așadar, Calvin trase adânc aer în piept și încercă să își domolească vuietul din cap. Deși Lily nu leșinase, își putea da seama după paloarea ei că era speriată. Să îl vadă pe Calvin plin de sânge nu o ajuta, în mod sigur.

– Nu înțeleg, spuse Lily. Bărbatul acesta a vrut să mă omoare? De ce?

Davies mijì ochii și îl privi pe Calvin, cu un amestec de furie și confuzie.

– Da, Cabot. De ce ar veni bărbatul acesta aici, încercând să o rănească pe sora mea?

Calvin nu avea de gând să îl lumineze cu un răspuns. Din câte știa Davies, Lee credea că dispariția fiicei sale nu avea nici o legătură cu nimeni din această încăpere.

– Nu știu, minți Calvin, scuturând din capul care îi bubuia și evitând două perechi de ochi ageri. Dar poți fi sigur că voi afla.

Hugo dădu buzna în cameră, gâfâind. Se încruntă la vederea bărbatului de pe podea, apoi la Calvin.

– Ești rănit?

– Voi fi bine, îi spuse Calvin. Detectivul Pinkerton?

Hugo scutură din cap, iar Calvin bombăni o înjurătură în cantoneză, în timp ce își trecu degetele prin păr. Din nou, îl subestimase pe Lee.

– Stai puțin, Pinkerton? Despre ce vorbești?

Davies se ridică din scaun și porni spre Calvin.

Totuși Calvin o privea pe Lily, care începuse să tremure, ochii ei nepărăsindu-l vreo clipă pe bărbatul de pe podea.

– La naiba, spuse Calvin. Din doi pași ajunse lângă ea și o îmbrățișă, blocându-i privirea, pentru a nu-l mai vedea pe intrus. Davies, adu-i surorii tale niște coniac.

– Sunt bine, spuse ea în brațele lui, tremurând. Nu sunt genul de femeie care să se piardă cu firea pentru... pentru...

Calvin o sărută pe creștet și o strânse mai tare în brațe.

– Nu a spus nimeni că ești, scumpo. Dar fă-mi pe plac și bea puțin coniac, bine?

– Ești plin de sânge, șopti ea, mâinile ei agățându-se de șoldurile lui. Am fost atât de îngrijorată și nu puteam să văd ce se întâmplă.

Dumnezeule, îngrijorarea asta era pentru *el?* Femeia aceasta era mai mult decât merita el, și un nou val de vinovăție goni prin el. Calvin nu voia să o rănească; voia să o strângă în brațe și să o protejeze. Îngropându-și nasul în părul ei, îi inhală mirosul dulce și feminin.

– Sunt bine, spuse el încet. Promit.

– Calvin, spuse Hugo, tonul fiindu-i urgent.

Calvin privi peste umăr și îl văzu mișcându-se pe bărbatul de pe podea.

– Leagă-l, îi spuse el lui Hugo. Folosește cordoanele de la draperii. Scăpăm de el pe drum.

Davies apăru cu un pahar din cristal cu coniac. O dezlipi pe Lily de lângă Calvin și o conduse spre un scaun din apropiere. După ce ea se așeză cu paharul de coniac, Davies îi surprinse privirea lui Calvin și gesticulă cu capul în direcția garderobei. Resemnat, Calvin intră, cu Davies în urma lui, apoi închise ușa.

Davies își încrucișă brațele la piept.

– Pinkerton? Despre ce naiba e vorba, Cabot?

– Să știi că am angajat pe cineva să o supravegheze. Pentru orice eventualitate.

– Ce eventualitate? Ai spus rutină normală, nimic care să îi dea de bănuit lui Lee.

– Ei bine, este evident că Lee a devenit bănuitor. Nu îmi spune mereu ce gândește.

– Crezi că asta este o glumă? Davies îl înșfăcă de partea din față a cămășii, scuturându-l de câteva ori. Sora mea ar fi putut fi ucisă!

Calvin aplică presiune pe un anumit nerv din încheietura mâinii lui Davies, iar degetele tânărului eliberară materialul. Davies scânci de durere și își strânse brațul la piept, privindu-l cu o expresie confuză.

– De ce știe un editor de ziar cum să facă asta?

– Dă-te înapoi, mârâi Calvin în loc să îi răspundă. Sunt perfect conștient de ce s-a întâmplat și iau situația în serios. Puțin mai serios de atât, iar bărbatul ăla din cealaltă cameră ar fi mort.

Davies meditä puțin la cuvintele lui.

– De ce erai aici în noaptea asta, în camera ei?

– Nu este treaba ta.

– Este casa mea! strigă Davies. Iar ea este sora mea. Asta face ca totul să fie treaba mea. Ți-am spus să stai departe de ea.

Calvin își abținu replica furioasă, încordându-și bărbia. Nu ar obține nimic dacă s-ar contrazice cu Davies, iar Calvin nu avea nici un motiv bun pentru prezența sa aici în această noapte, altul în afară de gelozie. Vestea cererii iminente în căsătorie a lui Fields îl măcinase toată ziua pe Calvin, asemenea unei răni care se infectase, până când fu nevoit să o vadă. Trebuia să încerce să o convingă să nu se căsătorească.

– Este din cauza lui Fields și a ceea ce ți-am spus mai devreme astăzi. De aceea ai venit să o vezi, iar bărbatul acela te-a urmărit.

– Nu fi ridicol! Nu m-a văzut nimeni intrând în casă. Nu mă urmărea nimeni – și în caz că ai uitat, este vina ta că Lily a fost târâtă în treaba asta, în primul rând.

Ușa se deschise, iar Lily apăru, chipul ei frumos fiind palid și obosit.

– Poate cearta voastră ar putea aștepta până după ce vă ocupați de bărbatul care sângerează pe covorul meu?

Calvin oftă și își plecă privirea. Desigur că Lily avea dreptate. La ce se gândise el, permițându-i lui Davies să îl întărâte și să îi ceară răspunsuri acum? Trecu pe lângă Tom și intră din nou în dormitor.

Intrusul fusese legat și stătea acum cu fața în jos pe covor, cu mâinile la spate.

Calvin îngenunche lângă bărbat.

– Spune-mi de ce te-a trimis. Să o ucizi? întrebă el în cantoneză.

Bărbatul nu răspunse, iar Calvin râse.

– Crezi că îl protejezi, dar nu este așa. Și te va ucide pentru că ai dat greș în seara asta.

Bărbatul înghiți în sec, singurul semn vădit că auzise cuvintele lui Calvin, dar rămase tăcut.

Calvin își îmbrăcă rapid redingota și își încălță ghetele, pe care și le scosese când ajunsese acolo. Lily și fratele ei stăteau în pragul ușii, brațul lui Davies fiind pe umerii ei subțiri. Culoarea revenise în obrajii lui Lily, iar acum nu mai părea pe punctul de a face o criză de isterie. Avea să fie bine. Lillian Davies era cea mai puternică femeie pe care o cunoscuse el.

Se întoarse spre Hugo.

– Să mergem.

După ce îl așezară pe intrus în trăsură, Calvin gesticulă cu degetul în direcția interiorului trăsurii.

– Stai tu aici, îi spuse lui Hugo. Dacă mă uit la el, e posibil să-l omor. Voi sta eu cu birjarul.

– Ce-o să facem cu el?

– Îl lăsăm la Lee.

Hugo se încruntă, privirea lui plimbându-se de la omul din trăsură la Calvin. Nu cred că este un lucru înțelept. Ești prea nervos acum, iar ultimul lucru pe care îl vrei este ca Lee să vadă cât de mult înseamnă ea pentru tine.

Calvin aproape râse. Era mai mult decât nervos. Furia îi clocotea în sânge, aproape de suprafață, gata să izbucnească în ceva mai sălbatic și mai violent de îndată ce el avea să își găsească prada. Degetele îi ardeau de dorința de a și le pune în jurul gâtului lui Lee și de a-l lăsa fără viață.

– Nu pot să ignor treaba asta. A încercat să o *ucidă*.

– Dar dacă mergi acolo și îl înfrunți, tu vei fi ucis. Gândește-te, Calvin.

Hugo avea dreptate, desigur, dar Calvin de-abia putea respira din pricina furiei care îl sufoca.

– Deci să nu fac nimic?

– Ai făcut destul. Bărbatul din trăsură își va reveni. Lee va vrea să audă ce are asasinul lui de spus înainte de a-l ucide. Lee va afla ce s-a întâmplat.

– La dracu', bâigui Calvin printre dinții încleștați. Urăsc când ai dreptate.

– Da, dar de aceea ai rămas în viață mai mult decât ar fi trebuit.

Calvin nu îl putea contrazice. Faptul că ascultase de Hugo îl salvase nu doar o dată.

– Bine. Vreau să mai vorbesc o dată cu el. Tu și vizitiul îl puteți lăsa la ușa lui Lee după ce voi termina.

Furios, Calvin urcă în trăsură. Ochii intrusului erau închiși, iar bărbatul respira greoi. Trăia, dar suferea. Bun. Calvin apăsă pe nasul lui, care era, evident, rupt. Bărbatul urlă de durere, deschizând brusc ochii.

Calvin își retrase degetele.

– Văd că am parte de atenția ta. Spune-i lui Lee că ar face bine să o lase în pace. Dacă se atinge de un fir de păr din capul lui Lillian Davies, fiica lui nu va mai apuca încă un răsărit de soare.

Lily era în multe feluri – încăpățânată, pedantă, groaznic de nepricepută cu un ac și ață –, dar nu era proastă. Un bărbat intrase în casa ei noaptea trecută ca să o *ucidă*. Acesta nu era un semn că Lee acceptase povestea lui Calvin despre dispariția fetei. În plus, Calvin angajase un Pinkerton să o supravegheze – în ciuda obiecțiilor ei – ceea ce însemna că amenințarea la adresa vieții ei era mai serioasă decât lăsa el să se vadă.

Toate aceste detalii duceau la o concluzie clară: Calvin avea secrete.

Nici o surpriză, din moment ce se părea că la acest lucru se pricepea el cel mai bine. Oare fusese vreodată sincer cu ea? Lily ar fi trebuit să ceară răspunsuri în urmă cu mult timp. Dar nu lui Calvin, pentru că el nu i le-ar oferi niciodată. Nu, exista o singură persoană în care Calvin avea încredere, o persoană care ar putea lămuri lucrurile. Iar Lily plănuia să îl pândească și să scoată forțat niște răspunsuri de la el.

Înainte de răsărit, Lily urcă într-o trăsură și îi ceru birjarului ei să îi parcheze pe East Fifty-Seventh Street, nu departe de modesta casă a lui Calvin. Două etaje din cărămidă solidă, casa lui nu îl proclama pe proprietar drept magnatul bogat al ziarelor, deși Calvin chiar asta

era. Majoritatea bărbaților, inclusiv tatăl ei, voiau ca lumea să vadă cât de sus se ridicaseră, lăudându-se cu banii lor odată ce îi aveau. Dar nu și Calvin. „Nu există nimic nobil în sărăcie", îi spusese el cândva, evident vorbind din experiență, dar totuși nu cheltuia ceea ce câștiga, nu din ceea ce observase ea.

În ciuda trecutului său misterios, era evident că el nu crescuse având bani. Când îl cunoscuse Lily, Calvin trăia într-un internat șubred pentru bărbați, croindu-și o existență neîndestulătoare din salariul de reporter. Chiar și acum, el se îmbrăca într-un mod simplist, nu călătorea nechibzuit, nu cumpăra iahturi și nici nu se desfăta cu întrecerile de cai. Fusese îngrozit când ea îi dăduse lui Petey brățara ei la docuri. Atunci, era vorba de cumpătare/economisire?

La câteva minute după răsăritul soarelui, ușa din față a casei se deschise. O siluetă înaltă apăru, haina descheiată fluturându-i în spate în timp ce își îndesă un melon pe cap și începu să coboare treptele. Calvin. Inima ei tresări la vederea lui. Viclean, ager și atât de delicios de chipeș, încât ar atrage atenția unei femei și de-ar fi murdar de noroi și ar purta un sac din pânză.

În dimineața aceasta, nu purta mănuși, un bandaj alb înfășurându-i mâna dreaptă. Lily încă își putea aminti forța brațelor lui, în timp ce o îmbrățișase după atacul din noaptea trecută. Ea fusese atât de îngrozită pentru el în acele câteva clipe, convinsă că ceva groaznic avea să i se întâmple și că urma să îl piardă. Ceea ce nu avea nici un sens, pentru că îl pierduse deja.

„Nu mă tachina, Lily. Știi că este mai mult de atât."

Pentru Dumnezeu, ce voise să spună prin acel comentariu?

Apoi Hugo coborî treptele, urmându-l pe Calvin și urcând în trăsură. Lily deschise fereastra și vorbi cu birjarul ei.

– Ei sunt. Urmărește-i de la distanță, te rog!

– Da, domnișoară, spuse birjarul.

Porniră la drum, trăsura ei rămânând în urmă, la o distanță discretă. Ruta îi deveni clară de îndată ce trăsurile cotiră spre centru și continuară spre primărie. Calvin se îndrepta spre sediul său din Park Row. Lily oftă ușurată, lăsându-se pe spate pe bancheta catifelată. Dacă el ar fi mers în vizită la vreo amantă...

Dacă stătea să se gândească, nu mai auzise de multă vreme zvonuri că el ar avea legături cu vreo femeie. Dar trebuia să existe cineva. Un bărbat precum Calvin, cu energia și hotărârea lui, nu ar rămâne burlac. În stomacul lui Lily se formă un nod care nu avea nici

o legătură cu faptul că în acea dimineață sărise peste micul dejun. Cu ceva efort, alungă din minte gândul la Calvin cu altă femeie. În acest moment, avea griji mult mai mari.

Când se opriră, Calvin sări din trăsură și porni grăbit spre clădirea în care se afla sediul publicației *Mercury*. Trăsura nu se mișcă, doar rămase acolo, așteptând. Lily se asigură că el dispăruse, apoi coborî tiptil din trăsura ei. Își lăsă capul în jos și se apropie de trăsura lui Calvin.

Deschizând brusc ușa, urcă rapid înăuntru. Pe chipul întunecat al lui Hugo se citi uimirea, rămânând ușor cu gura căscată. Puse deoparte ziarul pe care îl citea și își îndreptă umerii.

– Domnișoară Davies?

– Bună dimineața, Hugo.

– Domnul Cabot are ceva treabă. Dacă doriți, vă pot conduce înăuntru...

– Mă aflu aici ca să vorbesc cu tine, dacă nu te deranjează.

– Cu mine?

Hugo își scărpină bărbia și se foi jenat.

– Hugo, am nevoie de ajutorul tău. Tu îl cunoști pe Calvin mai bine ca oricine. El nu îmi va spune ce se întâmplă cu adevărat, dar am nevoie de răspunsuri. De ce a trimis domnul Lee pe cineva să mă ucidă noaptea trecută?

Hugo ridică mâinile.

– Vă rog, stăpână. Ar trebui să îl întrebați pe domnul Cabot despre acest lucru. El vă poate explica cel mai bine.

– Dar nu îmi va explica. Spune minciuni peste minciuni, deformează faptele și le transformă spre binele scopurilor lui. Te rog, spune-mi despre ce este vorba. Merit să știu.

Ultima propoziție îl stânjeni și mai mult pe Hugo, probabil pentru că era adevărată. Lily fusese implicată din plin în această situație încă de când începuse, și totuși Calvin îi ascunsese dinadins multe lucruri.

– Ce v-a spus?

– Mai nimic. Dar Lee nu ar trimite un om să mă omoare dacă nu ar crede că sunt implicată.

– Nu acesta este motivul. Rănirea dumneavoastră înseamnă rănirea domnului Cabot. Dacă Lee vă rănește, îl distruge pe domnul Cabot.

Lee credea că l-ar distruge pe Calvin dacă ar răni-o pe ea? Sau aceea era interpretarea lui Hugo? Lily nu se putea gândi acum la acest lucru.

– De ce încearcă domnul Lee să îl rănească pe Calvin?

– Este o poveste lungă între ei doi, domniță, una în care nu vreți să vă implicați.

– Dar sunt deja implicată. Lily bătu cu piciorul în podeaua trăsurii. Nu înțeleg nimic din toate astea. Mă simt de parcă ar lipsi o piesă din puzzle, iar Calvin este cel care o are.

Momentul se prelungi atât de mult, încât Lily crezu că Hugo nu avea să răspundă. Deznădăjduită, oftă și se întinse după mânerul portierei. Hugo spuse brusc:

– Domnul Cabot mi-a făcut o promisiune. În urmă cu mult timp, înainte de a vă cunoaște.

Lily se întoarse spre el.

– O promisiune?

– Da. Vedeți dumneavoastră, înainte să plecăm din China, eu m-am căsătorit cu o femeie. Ea a rămas acolo, dar plănuiam să o aducem în țară de îndată ce eu și domnul Cabot ne stabileam aici. Doar că nu ne-am gândit nici o clipă că va fi atât de greu să o aducem în țară după ce s-au schimbat legile.

– Legea de excludere a chinezilor. Îmi pare atât de rău, Hugo.

El își plecă privirea.

– Erau oameni acolo, în satul soției mele. Oameni răi. Dacă ei ar ști că ea este căsătorită cu mine, ar ucide-o. Așa că l-am rugat pe domnul Cabot să spună tuturor că era soția lui, atât politicienilor chinezi, cât și celor americani pe care a încercat să îi mituiască. Era mai simplu așa. Nimeni de aici nu m-ar asculta pe mine, iar domnul Cabot a început să își facă un nume cu ziarele sale.

Lily încuviință din cap, inima frângându-i-se pentru Hugo.

– Dar nu ați reușit?

– Nu încă, deși probabil că domnul Cabot va muri încercând să își onoreze promisiunea. El crede că îmi este dator, deși m-a răsplătit deja în multe feluri de-a lungul anilor.

– Tot nu înțeleg ce legătură are asta cu domnul Lee.

– În urmă cu aproape un an, domnul Cabot a mers la Lee și i-a cerut ajutorul în privința soției mele. Lee a fost de acord, dar apoi a tras de timp și săptămânile au trecut. Recent, domnul Cabot a început să se folosească de ziarele sale ca să pună presiune asupra lui Lee.

Lily se gândi la cuvintele lui.

– De aceea vrea Lee să îl rănească pe Calvin – pentru ca articolele să înceteze. Dar de ce pe mine? Ce treabă aveau Lee, soția lui Hugo și Calvin cu ea?

Se gândi la acel bilet pe care îl primise de la Lee, cel care sosise însoțit de o fotografie a certificatului de căsătorie dintre ea și Calvin.

Hugo se strâmbă – și atunci realitatea o izbi, făcând-o să se lase pe spate, pe banchetă. Anularea. Tatăl ei. „Davies avea toți așii în mânecă."

– Tatăl meu a aflat, nu-i așa? Despre soția ta. L-a amenințat pe Calvin cu această informație că... ce? Că îmi va spune mie?

– Nu, spuse Hugo. Tatăl dumneavoastră avea copii ale scrisorilor pe care domnul Cabot le scrisese politicienilor, oferindu-le bani în schimbul evitării legii în cazul soției sale. Tatăl dumneavoastră l-a amenințat că îl va da de gol în public pentru că era bigam.

Lily rămase fără aer. *Bigam.* Oare ar fi fost tatăl ei atât de nemilos? Lily ar fi fost umilită, chiar dacă nu era adevărat. Atunci, de ce nu o informase tatăl ei despre asta după ce actele de anulare fuseseră semnate? Și de ce nu îi mărturisise Calvin, de ce nu avusese încredere în ea cu acel secret?

Ultima întrebare o deranjă cel mai mult. Fuseseră *căsătoriți.* Își făcuseră jurăminte unul altuia. Promiseseră să se iubească la bine și la rău. El fusese singurul ei iubit, bărbatul cu care plănuise să își împartă viața.

Iar el plecase, în loc să aibă încredere în ea.

Pieptul îi ardea de durere și confuzie, o presiune groaznică formându-se în spatele ochilor ei.

Probabil că gândurile i se citeau pe chip, pentru că Hugo spuse:

– Am discutat cu el să vă mărturisească...

Lily ridică o mână. Nu o ajuta să știe că opțiunea fusese luată în calcul și apoi abandonată; dimpotrivă, doar o făcu să se simtă și mai rău.

– Înțeleg, se forță ea să spună, trăgând adânc aer în piept pentru a-și recăpăta cumpătul. Și îmi cer iertare că sunt atât de meschină. Eu mă plâng aici de o chestiune lipsită de importanță, când tu ți-ai petrecut ultimii ani despărțit de femeia pe care o iubești. Dacă pot face ceva ca să te ajut, orice, te rog să îmi spui.

– Vă mulțumesc, stăpână.

Era timpul să se întoarcă la scopul ei inițial.

– Deci încă sunt în pericol? Sau Calvin a rezolvat lucrurile cu domnul Lee noaptea trecută?

– Calvin i-a trimis un mesaj puternic domnului Lee. Nu cred că veți mai avea probleme.

Ei bine, măcar obținuse o veste bună din toată aventura aceasta. Brusc, Lily își dori să fi rămas acasă, în pat. Puse mâna pe clanță, dar se opri. Trebuia să îl mai întrebe un lucru pe Hugo, acum cât avea ocazia.

– De ce încă îmi spui stăpână? Căsătoria a fost anulată.

Ochii lui căprui priviră neclintiți într-ai ei.

– Mereu veți fi soția domnului Cabot, indiferent de ce spune o bucată de hârtie.

Prada lui apăru chiar mai devreme decât se așteptase.

Calvin își petrecuse dimineața vorbind cu reporterii săi de la *Mercury*, repartizându-le articole și întrebând despre stadiul investigațiilor în curs. Apoi intervievă un nou caricaturist și pentru postul de zețar. Chiar când începuse să cerceteze situația economică a unei publicații din St. Louis, pe care se gândea să o cumpere, domnișoara Robbs băgă capul pe ușă.

– Domnule, un anume domn Fields vrea să vă vadă.

Calvin se lăsă pe spate în scaun, legănându-se ușor de nerăbdare.

– Trimite-l înăuntru.

Femeia dispăru, iar Calvin se întoarse pentru a privi pe fereastră. Manhattan se întindea cât vedeai cu ochii, mai multe clădiri și case fiind construite în fiecare zi. Acesta era orașul lui, cel mai important oraș din America. Un loc unde bogăția și inovația abundau. Nimic nu se întâmpla aici fără știrea lui Calvin – sau lucruri despre care el să nu poată afla – și aflase destule lucruri despre Montgomery Fields în ultimele câteva zile.

Și în curând avea să le afle și restul lumii.

Ușa se deschise, iar Fields intră în birou, îmbrăcat și aranjat impecabil. Familia lui intrase în posesia unei moșteniri, trăgându-se din nobili olandezi din New Amsterdam, iar Fields urma să moștenească o avere frumușică după moartea tatălui său. Lui Calvin nu îi păsa de nimic din toate astea. El voia ca Fields să plece din New York, departe de Lily.

– Domnule Cabot, spuse politicos Fields, cu mâna întinsă. Bună dimineața. Nu mă așteptam să fiu chemat în Park Row astăzi.

Calvin strânse mâna bărbatului și gesticulă spre scaunul din fața mesei lui de scris.

– Doriți ceva de băut?

– Nu, mulțumesc. Am un prânz stabilit la clubul meu după această întâlnire.

După ce Fields se așeză, Calvin se întinse după ediția de amiază a ziarului, care aștepta pe biroul său. Sosise de la tipar în acea dimineață și urma să fie vândută în aproximativ două ore.

– Este posibil să vă răzgândiți în privința băuturii după ce veți auzi ce am de spus. V-am chemat aici ca un gest de curtoazie.

Aruncă ziarul, care ateriză cu prima copertă în sus în fața lui Fields, pe birou.

Fields se aplecă pentru a privi mai îndeaproape.

– Ce este asta?

– Este ceea ce noi în lumea editorială o numim „știre senzațională".

Fields păli și sări în picioare, strângând ziarul în pumn.

– Nu puteți publica asta! Este... mă va distruge.

– Mă rog, distrugere este un termen relativ. Financiar nu vei suferi. Dar social...

Calvin ridică din umeri și lăsă cuvintele în aer.

Fields studie articolul, pe care Calvin îl știa pe de rost. Îl știa pentru că el dictase fiecare paragraf, fiecare propoziție, fiecare cuvânt al poveștii.

Moștenitorul Fields deține un cuibușor de nebunii în Tenderloin[1].

Fields se trânti pe scaun, rămânând cu gura căscată.

– De ce? șopti el.

Calvin nu își putu abține zâmbetul rece.

– Informația este treaba mea. Totodată, tu ai devenit treaba mea când ți-ai declarat intențiile față de fosta mea soție.

– N-a fost niciodată soția ta. Căsătoria a fost anulată, îl corectă Fields, iar Calvin scrâșni din dinți.

– Hai să nu despicăm firul în patru! După ce am aflat de planul tău de a te însura cu Lily, am decis să sap puțin mai adânc în trecutul unui anume domn Montgomery Fields de pe 852 Avenue. Închipuie-ți surprinderea mea când am descoperit că domnul Fields își petrece

[1] Cartier al localurilor de noapte (n.tr.)

majoritatea timpului la o altă adresă. Una aflată într-un cartier nu prea oportun. Și, în mod sigur, nu singur.

– O să mă apăr. Te voi da în judecată pentru calomnie... sau defăimare. Oricare ar fi. Este evident că nu este deloc drept.

– Varianta corectă ar fi defăimare. Calomnia este vorbită, nu scrisă. Și poți încerca, Fields. Este greu de dovedit când povestea este adevărată totuși. Și ar trebui să te avertizez, dacă o vei face, voi publica și restul.

O broboană de sudoare se prelinse pe fruntea lui Fields. Își scoase o batistă din buzunarul hainei și își tamponă ușor fața.

– Restul a ce?

– Credeai că n-am aflat tot? Știu fiecare detaliu despre persoanele cu care îți petreci timpul în acel apartament și ce faci cu ele.

– Știi despre...?

– Da, știu, confirmă Calvin. Totodată, știu că și tatăl tău știe și că te-a dezmoștenit în încercarea de a te face să încetezi. Motiv pentru care erai, în sfârșit, pregătit să te însori cu Lily.

Fields închise ochii, adevărul citindu-se în liniile feței lui. Totuși Calvin nu terminase.

– Dacă mai vorbești vreodată cu Lillian Davies sau dacă nu te văd îmbarcat pe următorul vapor care pleacă din port, voi publica tot. Până la ultimul și cel mai scârbos detaliu.

– Familia mea va fi umilită.

Cuvintele lui Fields fură o șoaptă.

– Da, ar fi. Așa că pleacă din New York, las-o pe Lily în pace, și lumea nu va afla niciodată.

Fields își trecu o mână tremurândă peste mustață, netezind-o.

– Pot primi băutura aceea acum?

Calvin deschise ultimul sertar al biroului său și scoase o sticlă cu cel mai fin whisky de Kentucky și un pahar curat. Turnă o cantitate zdravănă în pahar și i-l întinse lui Fields. Bărbatul îl luă cu mâini tremurânde și îl duse la gură, dând pe gât alcoolul din două guri. Puse cu grijă paharul pe birou.

– Mulțumesc, spuse el încet. Ea știe?

– Nu. Nu i-am spus, dar va vedea destul de curând în ziar.

– Nu la asta mă refeream. Lily știe ce ticălos nemilos și manipulator ești? Că ai distruge viața unui bărbat doar pentru că vrea să se însoare cu ea? Aș fi făcut-o fericită, să știi.

O furie clocotindă goni prin trupul lui Calvin. Își împreună mâinile pe birou, se aplecă și rosti printre dinții încleștați:

– *Fericită?* Doar pentru că habar nu ar avea ce rahat dezgustător și scrântit ești, decât când ar fi prea târziu.

– Nu te-ai fi luat niciodată de mine dacă nu ar fi fost gelozia ta. Fields se ridică, împingându-și melonul pe cap. Am văzut clar ca lumina zilei la acel mic dejun în Newport. Urăști faptul că ea ar putea ține la alt bărbat, chiar și după ce tu ai aruncat-o ca pe un gunoi.

– Habar n-ai despre ce vorbești. N-am aruncat-o niciodată și aș face orice ca să o protejez – cu anulare sau fără. Mai ales de bărbați ca tine. Deci ne-am înțeles?

Fields dădu aprobator din cap.

– Bucură-te acum de victoria ta, Cabot, pentru că ea nu te va ierta ușor pentru asta.

Calvin nu spuse nimic, doar privi cu o satisfacție imensă cum Montgomery Fields ieși din biroul lui și din viața lui Lily.

Capitolul 17

În acea amiază târzie, mulțimea fremăta în Union Square, oamenii abia evitând tramvaiele și trăsurile în timp ce traversau străzile pavate. Cu toți muncitorii care făceau zilnic naveta, cumpărătorii, călătorii, ca să nu mai spunem de actori în căutare de slujbe, zona era una dintre cele mai aglomerate din Manhattan.

Lily se îndoia că era o companie plăcută astăzi. Încă suferea din pricina conversației de mai devreme, durerea fiindu-i pricinuită de cât de puțină încredere avusese Calvin în ea. Deși acum înțelegea motivele pentru care Calvin semnase anularea, nu era sigură că îl putea ierta pentru că plecase, în loc să fi avut încredere în ea.

Ar fi stat acasă în acea zi pentru a-și linge rănile, dacă nu ar fi existat cerința arzătoare a Corei ca ele două să își petreacă după-amiaza la cumpărături. Lily fusese de acord fără tragere de inimă, nevrând să își dezamăgească verișoara. Totuși Cora părea la fel de gânditoare. Fata privea lung pe fereastra trăsurii, mai tăcută ca de obicei, mușcându-și buza. Chiar și pentru o fată care tindea să fie serioasă, starea ei părea gravă.

– Nu te simți bine?

Cora oftă adânc.

– Sunt bine. Nu mă lăsa să stric ziua. Sunt singură că mă voi înviora de îndată ce voi fi înconjurată de toate nestematele acelea sclipitoare.

– Diamantele tind să facă minuni pentru dispoziția unei femei.

Colțul gurii Corei se ridică puțin, de parcă un zâmbet adevărat cerea un efort prea mare.

– Lily, tu cum ai suportat când ai văzut numele lui Calvin în ziar cu toate celelalte femei?

Ah. Lily începea să înțeleagă. Întrebarea merita un răspuns bine gândit, dar mai întâi fu nevoită să întrebe:

– Cine este?

– Nu îți voi spune, așa că nu te deranja să mă bați la cap. Nu că ar conta, pentru că el de-abia știe că exist. Și de fiecare dată când îi văd numele în ziar cu altă femeie... îmi vine să lovesc ceva. Sau pe *cineva*, mai exact.

Pe Lily o durea inima pentru verișoara ei, această fată dulce, care merita cel mai blând, mai inteligent și mai bun bărbat din întreg New Yorkul. Aparent, gustul îndoielnic pentru bărbați era o trăsătură de familie.

Privirea sentimentală a Corei rămase fixată asupra lui Lily, așteptându-i răspunsul, astfel că Lily spuse:

– La început nu am crezut. Dar când au continuat să tot apară zvonurile, am plâns de fiecare dată. Nu voiam să îmi pese. El își văzuse de viața lui, uitase de mine, așa că eu de ce nu puteam să fac același lucru? Atunci am plecat din New York. Mă tem că doar timpul și distanța vor vindeca o inimă frântă.

– Ai preluat conducerea minei după moartea tatălui tău. Te-a ajutat și acest lucru?

– Da. Nu că nu l-aș vrea înapoi pe tati, dar m-a salvat că am avut ceva la care să mă concentrez.

– Va prelua Tom conducerea acum?

– El pretinde că este pregătit, dar încă nu a făcut-o. Alaltăieri a sugerat să vindem mina. Îți vine să crezi?

– Nu este o idee groaznică. Cora își ține buzele. În mod sigur, nu ai nevoie de banii aceia. Dacă nu te face fericită să conduci compania, de ce să o faci?

– Pentru că tatăl meu l-ar fi vrut pe Tom la conducere. Acea companie a însemnat totul pentru tati. Am preluat eu conducerea doar până când Tom va fi pregătit să își asume responsabilitatea.

– Dacă nu va fi niciodată pregătit?

Acea posibilitate îi trecuse prin minte lui Lily, dar nu voia să se gândească prea mult la ea. Cum putea să conducă afacerea și să își întemeieze o familie? Nu era drept să își pună viața în așteptare ca să se maturizeze fratele ei, mai ales când acel efort se putea dovedi zadarnic. Majoritatea femeilor de vârsta ei erau căsătorite și stabilite la casa lor. În siguranță. Nu fugeau la întâlniri de consiliu și nu studiau rapoarte financiare. Monty voia să călătorească, să aibă copii și să participe la mai multe evenimente sociale.

Lily voia și ea toate aceste lucruri... nu-i așa?

Trăsura se opri. Lily și Cora coborâră pe trotuar, unde își croiră rapid drum prin mulțime. Magazinul Tiffany & Company ocupa un spațiu mare în partea vestică a pieței, fațada sa din fontă pictată fiind unică printre celelalte clădiri din apropiere. Interiorul era la fel de impresionant, un festin sclipitor pentru ochi. Rândurile lungi de vitrine negre din lemn erau aliniate în interior, fiecare plină cu comori strălucitoare, precum ochelari de operă, evantaie, ceasuri, inele, sfeșnice și brățări. Aur, argint, email și cloisonné îți făceau cu ochiul oriunde te întorceai. Pentru o femeie care iubea lucrurile frumoase, era greu să reziste impulsului de a cumpăra tot ce vedea.

Ochii lui Lily căzură pe un bărbat înalt care se sprijinea de o tejghea.

– Acela nu este John Drexel? o întrebă ea pe verișoara ei.

Cora se împiedică, iar Lily se întinse să o sprijine.

– Sunt bine, băigui Cora, chipul ei căpătând culoarea rubinului. Da, pare să fie domnul Drexel.

Lily porni cu pași mari spre prietenul fratelui ei. În fața lui erau expuse câteva coliere, toate părând foarte costisitoare. Acest cadou era menit să impresioneze.

– Bună, John.

Bărbatul întoarse capul, iar privirea lui le cercetă pe amândouă din cap până-n picioare.

– Doamnelor. Se întoarse din nou spre vânzător. Cred că ametistele roz. Și împachetați-le, vă rog.

Bărbatul din spatele tejghelei încuviință din cap, luă colierele și dispăru.

– Lasă-mă să ghicesc, spuse sec Lily. Cumperi un colier pentru mama ta? Sora ta? A, stai! Nu ai o soră.

El râncji și ridică mâinile.

– Facem ce este nevoie pentru a le ține fericite pe femeile din viața noastră.

– Mai ales amantele, se pare, bombăni Cora în barbă.

Lily își înăbuși un chicot și întrebă:

– L-ai văzut pe fratele meu de când s-a întors în oraș?

– Tom s-a întors în New York? Colțurile gurii lui se aplecară, iar el se încruntă. Nu, nu l-am văzut. N-a fost la cluburi.

Acest lucru nu îi stătea în fire lui Tom. De ce nu își reluase programul social obișnuit de când se întorseseră din Newport?

Fratele ei se purta teribil de straniu. De când cu incidentul petrecut cu trei nopți în urmă, când intrusul acela pătrunsese în casă, Tom stătuse mai mult pe afară decât acasă. Ea îl vedea doar la micul dejun, apoi el țâșnea pe ușă în fiecare zi. Adevărat, Calvin angajase pe cineva de la Pinkerton să o supravegheze pe Lily, dar fratele ei nu era și el îngrijorat pentru siguranța sa?

– O să trec pe la voi când plec de aici, să văd dacă îl pot ademeni afară pentru o noapte de depravare, spuse Drexel, legănându-și sprâncenele negre. Vorbind de depravare, vestea despre Fields a fost, cu siguranță, o surpriză. Nu cred că se aștepta cineva la acest lucru.

Lily se încordă.

– Ce veste?

– Ah, tu nu ai văzut ediția de amiază din *Mercury*, din câte îmi dau seama.

O, nu. Ce făcuse Calvin acum? După publicarea articolului despre anulare, Lily evitase să mai citească ziarele lui Calvin. Iar acum el scrisese un articol despre Monty? Unul despre depravare? Ea nu s-ar fi gândit niciodată că Monty avea măcar o fărâmă de depravare în el.

– Nu, nu l-am citit. Ce spunea?

– Lily, nu ar trebui să...

– Zi odată, John, se răsti Cora, ochii ei verzi aruncând flăcări spre Drexel. Spune-i lui Lily ce scria în ziar.

Dacă Lily nu ar fi fost atât de preocupată de prezenta criză, ar fi fost impresionată de reprezentația curajoasă a verișoarei sale.

Drexel păru la fel de surprins de cuvintele Corei. Expresia lui era un amestec de surprindere și admirație ranchiunoasă.

– Bine, spuse el, întorcându-se spre Lily. Deși nu aș fi adus vorba despre asta dacă aș fi știut...

– Înțelegem. Ești un model de considerație, spuse Lily, fluturându-și mâna acoperită de mănușă pentru ca Drexel să continue. Ce spunea ziarul?

– Fields are un cuibușor secret de nebunii pe Twenty-Fourth Street. Pereți cu oglinzi. Canapele din catifea. Un trapez atârnând din tavan, pentru că actuala lui... prietenă a fost cândva acrobată la circ.

Lily rămase cu gura căscată. Nu suna deloc a Monty. Ea îl cunoștea de mult timp și nu s-ar fi gândit nici o clipă că el ar ascunde așa ceva. Monty ar fi umilit. De ce Calvin ar publica ceva atât de sordid?

Trebuia să fie o greșeală. Monty nu era vreun bădăran, distrându-se cu femei. Calvin mințea. Fusese atât de gelos acum câteva nopți, spunându-i că nu ar trebui să se mărite cu Monty. Aceasta era încercarea lui Calvin de a controla viața lui Lily – distrugând-o pe a lui Monty.

Și dacă era adevărat, de ce nu împărtășise cu ea mai întâi această informație?

Furia o învălui, pumnii i se încleștară, unghiile înfigându-i-se în materialul mănușilor și apoi în palme.

– John, o conduci tu pe Cora acasă? Am o treabă importantă de făcut în centru.

– Treaba aceea nu are loc în Park Row, nu-i așa? o tachină John.

Lily îl fixă cu privirea, prea furioasă să răspundă, iar el deveni imediat serios.

– Desigur. Aș fi foarte bucuros să o conduc pe domnișoara Hampton acasă.

Lily dădu să plece, dar Cora puse o mână pe brațul ei, oprind-o. Ochii verzi ai verișoarei ei erau întunecați de neliniște.

– Lily, așteaptă! Vin cu tine.

– Nu, aș prefera să fac singură lucrul acesta. Mai bine să nu aibă nici un martor când avea să comită crima. Domnul Drexel te va conduce acasă.

Sediul unui ziar nu era niciodată un loc liniștit. Așadar, când tăcerea se lăsă peste angajații ziarului *Mercury* în acea după-amiază târzie, Calvin observă imediat schimbarea.

Tocmai se ridica din scaun, când ușa biroului său se deschise brusc. O vulpiță cunoscută, zveltă și cu părul blond, dădu buzna înăuntru, ochii ei căprui aruncând scântei în direcția lui Calvin. Având în vedere intensitatea furiei ei, el ar fi trebuit să fie incinerat pe loc. Lily porni cu pași mari spre biroul lui, șoldurile legănându-i-se cu furie.

– Domnule, îmi cer scuze, spunea domnișoara Robbs din pragul ușii. Am încercat s-o opresc.

– Este în regulă, îi spuse el secretarei, deși privirea îi rămase asupra frumoasei femei din fața lui. Doar Dumnezeu știa ce ar putea face Lily, la cât de furioasă părea în acel moment. Pentru că el nu voia să își piardă partea preferată – sau a doua parte preferată – din corp, instinctul de autoconservare îi cerea să nu o scape din priviri.

– O voi primi acum pe domnișoara Davies. Închide ușa, bine?

Ușa se închise, lăsându-i singuri.

– Nu mă așteptam să bați atât drum până în Park Row.

Calvin își împinse mâinile în buzunare, în loc să le întindă spre ea. Trecuse prea mult timp de când o atinsese, iar ultimele câteva nopți, singur, fuseseră un calvar. Ca să nu mai spună că furia lui Lily reuși doar să îl întărâte. Văzând-o scoasă din sărite doar îl făcu să o dorească și mai mult.

– Am presupus că ai prefera să-ți petreci ultimele clipe pe pământ în biroul tău prețios.

– Ultimele clipe, spui?

– Da. Am de gând să te strâng de gât. Lily aruncă pe birou o copie a ediției de amiază din *Mercury*. Cum ai putut, Calvin? Cum ai putut să faci ceva atât de josnic?

– Josnic? Ești pe punctul să te măriți cu un bădăran depravat și ești furioasă pe *mine?*

– Monty nu este depravat! Iar tu ești de zece ori mai bădăran decât bărbatul acela. Faci asta ca să îl rănești și, prin extensie, să mă rănești pe mine!

Calvin își încordă maxilarul. Desigur că ea avea să îl apere pe prețiosul ei Monty. Dumnezeule, numele acela!

– Tot ce scrie în articolul acela este adevărat, Lily. Fiecare cuvânt. Și n-am vrut niciodată să te rănesc. Am publicat povestea ca să te *ajut.*

– Să mă ajuți! Un râset pițigăiat, ușor isteric îi scăpă din gură. Dacă voiai cu adevărat să mă ajuți, veneai la mine cu această

informație, în privat. În schimb, ai ales să o publici în ziarul tău, unde această obscenitate poate fi văzută de tot New Yorkul.

– Și mare parte din New Jersey, nu se putu el abține să nu adauge.

Lily scoase un mârâit adânc din gât.

– Pentru Dumnezeu, ce este în neregulă cu tine? Și cum de povestea asta este măcar o știre?

– Știrea este ceea ce spun eu că este, scumpo. Calvin arătă spre ziarul de pe biroul său. Iar bărbatul ăsta se gândește să se însoare cu *tine*? A trebuit să o fac. A trebuit să sap în viața lui și să văd ce pot găsi. Trebuia să mă asigur că este suficient de bun pentru tine.

– Acesta nu este rolul tău, Calvin. Asta nu intră în atribuțiile prieteniei noastre.

Penultimul cuvânt îl zgârie pe Calvin pe creier, așa cum metalul zgârie gheața.

– Prietenie? Ocoli biroul cu pași mari și se apropie de ea. Asta suntem acum? *Prieteni?*

Lily nu dădu înapoi, chiar se aplecă ușor spre el.

– Nu-ți face griji. După ziua de azi, nu suntem nici măcar asta. Ai depășit limitele. M-ai umilit pe mine și pe bunul meu prieten. Totul pentru că ești gelos!

Lily își aruncă mâinile în aer și merse lângă fereastră.

Calvin voia să nege, dar cuvintele ar fi fost o minciună. Nici măcar un ticălos cu sânge-rece ca el nu se putea ascunde de adevăr. Totuși îl putea deforma.

– Sunt practic. Nu este mai bine să știi cum este Fields înainte să fie prea târziu? Nu vrei să știi totul despre o persoană înainte de a te căsători cu ea?

– Asta este o ironie, având în vedere că m-am căsătorit cu tine fără să știu nimic despre tine.

– Și uite cum s-a sfârșit. O flacără fierbinte, care îi arsese pe amândoi. Nu vrei să înveți din greșelile tale?

– Ce vreau este să te strâng de gât cu mâinile goale. Ai idee ce ai făcut? Ai distrus viața unui bărbat – doar pentru că este *posibil* să mă ceară în căsătorie.

– A, plănuia să te ceară. A cumpărat inelul. O piatră măruntă, nici măcar pe-aproape de a fi demnă de degetul lui Lily. Ar trebui să fii recunoscătoare că te-am împiedicat să faci o greșeală.

– O greșeală? Pentru că are un apartament în care se întâlnește cu o amantă? Lily ridică glasul. Știm amândoi că aproape fiecare bărbat

înstărit din New York procedează în aceeași manieră. Montgomery nu este diferit.

– Greșit. Crede-mă pe cuvânt. Este diferit.

– Nu te cred. Îl cunosc.

– Ba nu, Lily. Serios, nu îl cunoști. Am văzut apartamentul acela. N-am putut publica nici măcar jumătate din ce am descoperit acolo.

– Cuvinte mari venind de la un bărbat care merge la prostituate și în cluburi de opiu.

– Ei bine, măcar eu nu seduc și nu fotografiez băieți goi de treisprezece și paisprezece ani în mod frecvent, izbucni el.

Chipul lui Lily păli, iar ea se posomorî, furia fiindu-i pentru moment înlocuită de șoc. Calvin se simți imediat chinuit de remușcări. Poate că ar fi putut să îi dea acea veste într-un mod mai blând.

– Lily, eu...

Ea ridică mâna, întrerupându-l.

– Nu mai vorbi. Doar taci. Evident, sunt ușurată pentru întreruperea legăturii cu el, dacă ceea ce spui este adevărat. Totuși ar fi trebuit să vii la mine cu vestea – nu să o publici. Indiferent cum încerci să îți justifici acțiunile, sunt de neiertat. Condamnabile și nemiloase. Totul pentru că altcineva a avut curajul să mă iubească. Ești ca un copil care nu își vrea jucăria, dar nu vrea nici ca altcineva să o aibă!

– Crezi că nu te vreau? Cum dracu' putea să se îndoiască de acest lucru?

Trupul lui vuia plin de viață de fiecare dată când era în preajma ei, mirosul ei era ca o febră în sângele din venele lui. Chiar și acum, Calvin se gândea să o dezbrace și să o aplece peste biroul său.

– O, da. Lily își împreună mâinile înaintea ei. Hai să vorbim despre cât de mult m-ai vrut. Despre cum, în loc să îmi spui ce a descoperit tatăl meu despre tine, tu ai semnat anularea și ai plecat.

Calvin își îndesă mâinile în buzunare și își plecă privirea.

– Am mai discutat despre asta, Lily. De multe ori, de fapt, iar răspunsul lui nu se putea schimba. Nu încă.

– Nu, ce am făcut a fost să evităm această discuție. Așa că am decis să te păcălesc ca să obțin răspunsuri.

El ridică brusc capul și o țintui cu o privire aspră.

– Să mă păcălești?

– Am avut o discuție lungă cu Hugo în această dimineață.

Lui Calvin i se tăie răsuflarea. O, Dumnezeule! De ce nu îi spusese Hugo și lui? Își atinse podul nasului. Cât de mult îi dezvăluise Hugo lui Lily?

– Văd că nu ești deloc ușurat de această veste, spuse Lily. Că am aflat despre soția lui Hugo și despre amenințarea tatălui meu de a te da de gol ca fiind bigam.

La dracu'!

– Nu sunt supărat că știi, dar voiam să fiu eu cel care îți spune.

– Atunci, de ce nu mi-ai spus? Nu e ca și cum nu ai avut nenumărate ocazii să ai încredere în mine.

– Nu a avut nici o legătură cu *încrederea.* Nu era secretul meu, ca să îl pot dezvălui. I-am promis lui Hugo că nu voi spune nimic, pentru că dacă oamenii nepotriviți află adevărul, ea ar fi ucisă.

– Iar eu sunt „omul nepotrivit". Durerea se citi pe chipul ei, înainte ca Lily să râdă amar. Pentru Dumnezeu, Calvin. Doar recunoaște că nu ai avut încredere în mine.

– Am avut încredere în tine – *te-am iubit* – pentru Dumnezeu. Dar nu puteam să risc ca tatăl tău să mă expună ca fiind bigam și nu îi puteam spune adevărul. Miza era prea mare. Ce puteam să îi spun lui Hugo apoi? „Îmi pare rău că soția ta va fi ucisă, prietene. Știu că mi-ai salvat viața și eu am promis să te ajut, dar aș prefera să rămân căsătorit cu Lily și să trăim în sărăcie."

– N-am fi trăit niciodată în sărăcie.

– Știu asta acum! zbieră el, apoi își trecu o mână prin păr. Crezi că toate astea au fost simple pentru mine? Că am semnat fericit anularea și am uitat de tine? Dumnezeule, aproape că am fumat și am băut până am murit...

Tăcu și își încrucișă brațele la piept. Nu era nevoie ca Lily să știe cât de întunecată devenise perioada aceea.

– Da, trebuie să îți fi fost foarte greu cu petreceri frecvente cu femei frumoase. Cerneala nici măcar nu se uscase pe actul de anulare, că tu deja umblai haihui prin oraș.

Măcar de-ar fi fost atât de simplu.

– Nu au existat petreceri frecvente, nici plimbări haihui, cel puțin nu imediat după ce ne-am despărțit. Mi-am abandonat slujba la *Bugle* și am devenit foarte autodistructiv pentru câteva luni.

Lily se încruntă.

– Nu înțeleg. Ziarele raportau despre venirile și plecările tale. Erai mai ocupat decât maimuța unui flașnetar.

– Lily, gândește-te puțin, spuse el oftând. Eram complet lipsit de importanță pe atunci. Nici măcar nu cumpărasem încă *Bugle.*

De ce ar raporta ziarele pe unde umblam eu, un reporter hoinar anonim de la un ziar mărunt?

– Pentru că tu le-ai cerut, spuse ea încet, căscând ochii mari din pricina bruștei revelații. Dumnezeule! Nu pot să cred că în tot acest timp... De ce naiba ai vrea să mă rănești așa de mult? Ai idee cât rău mi-a făcut să citesc acele articole?

– Nu am vrut să te rănesc, dar te cunosc. Nu ai fi renunțat dacă nu ai fi crezut că am trecut mai departe. Ești încăpățânată, ca mine. Și aveam nevoie ca tu să încetezi să mă aștepți. Calvin se așeză pe marginea biroului. Aveam nevoie ca măcar unul dintre noi să fie fericit.

Lily își frecă fruntea, gura ei frumoasă devenind posomorâtă.

– Totul este atât de derutant. Ești cel mai dificil bărbat, Calvin.

Da, probabil că avea dreptate în acea privință. Și era evident că încă nu aflase de fiica lui Lee, ceea ce însemna că mai exista un secret pentru care avea să îl urască. Calvin se ruga ca ea să nu îl afle niciodată, sau măcar să îl afle de la el. Peste mulți ani de acum înainte. După ce Calvin avea să se recăsătorească cu ea.

Nu avea de gând să renunțe la ea. Orice trebuia să facă, orice trebuia să spună, avea să o țină fericită cât de mult putea. Încercase o dată să renunțe la ea și aproape că murise din cauza asta. De data aceasta, nu avea să dea greș.

– Deci de ce ți-a oferit tata bani? Dacă știa suficient cât să te forțeze să semnezi anularea, de ce să-ți dea și un cec?

– Trebuia să îți ofere ție un motiv, bănuiesc. Dacă ar fi avut dovada ceculuí, povestea lui ar fi fost mai plauzibilă, cum că eu eram un vânător de averi.

– Ei bine, măcar ai folosit cu cap banii.

Mâna ei se plimbă pe biroul lui, și aproape că Lily părea mândră de el.

Calvin trase adânc aer în piept și îi spuse adevărul:

– N-am dus niciodată cecul tatălui tău la bancă.

Capitolul 18

Lily îl privi cu gura căscată pe bărbatul chipeș, dar exasperant din capătul încăperii.

– Tu... ce? De ce să nu folosești banii?

– Pentru că, dacă îi acceptam, însemna că îl las să câștige. Îi permiteam să mă cumpere ca să plec de lângă tine. Nu merita acea satisfacție.

Privirea ei studie biroul, această încăpere spațioasă, bine mobilată, la ultimul etaj al clădirii lui.

– Dar ziarele tale. Cum ai strâns banii ca să cumperi *Bugle*, mai întâi?

– Hugo. Lily clipi, astfel că el îi explică. Când a murit stăpânul lui, Hugo a rămas cu o sumă modestă, pe care a reinvestit-o în niște întreprinderi... dubioase în Hong Kong. A devenit un om foarte bogat. Și mai mult acum, că l-am răsplătit cu capital la Cabot Publishing.

– Deci ai făcut totul de unul singur? Prin muncă grea? Când el încuviință din cap, Lily își aruncă mâinile în aer. Dar te-am găsit într-un club de opiu.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, scumpo, dar merg la Sing doar pentru că am luat malarie în China. Nu vreau ca acționarii să se impacienteze, așa că mă ascund la Sing când boala iese din nou la suprafață.

Mai întâi conversația ei cu Hugo, apoi șocul ediției de amiază, cearta cu Calvin... acum asta. Ținându-și mâna pe stomac, Lily traversă încăperea spre un scaun vizavi de biroul lui și se așeză pe el.

– Aceasta a fost cea mai aiurită zi posibil. Mai ai alte surprize pentru mine?

Chicotind, Calvin se ridică de pe birou și îngenunche lângă scaunul ei. Îi luă o mână între ale lui, pielea fiindu-i caldă și delicată pe a ei. Își împreună degetele cu ale ei și strânse.

– Ar mai trebui să știi un lucru. Te-am vrut întotdeauna. Să nu crezi niciodată că nu a fost așa. De fapt, încă te vreau. Se aplecă să o sărute pe creștet, senzația buzelor lui trimițând un fior prin ea. Te vreau mai mult decât orice pe lume. Mai mult decât ziarele mele. Mai mult decât aerul însuși.

Uneori cuvintele erau doar cuvinte, sunete care ieșeau din gura unei persoane. Alteori, cuvintele schimbau totul, înțelesul lor răsturnând universul. Declarația lui Calvin intra, fără îndoială, în cea de-a doua categorie, un sentiment pe care ea nu credea vreodată să îl mai audă de la Calvin. Un val de tandrețe îi învălui măruntaiele și se așeză lângă inima ei. Acest lucru îi provocă o tensiune în spatele pleoapelor, o senzație groaznică de arsură.

Ochi de un albastru luminos îi priveau chiorâș chipul, într-un mod teatral.

– Nu credeam că Lillian Davies plânge vreodată.

– O fac când singurul bărbat pe care l-am vrut vreodată își folosește abilitățile lingvistice superlative în slujba binelui, și nu pentru rău.

Calvin chicoti și o trase mai aproape, ridicând o mână și cuprinzându-i ceafa.

– Am și alte abilități superlative pe care le pot folosi tot în slujba binelui.

– Nu mai spune! Lily îi mângâie obrazul cu degetele și îi șopti: S-ar putea să am nevoie de o demonstrație, pentru că încă sunt furioasă pe tine.

Calvin îi oferi un zâmbet seducător, care îi făcu stomacul lui Lily să se învolbure. Plecându-și capul, Calvin spuse:

– Aș fi bucuros să fac asta.

Își potrivi gura pe a ei, forțându-i instantaneu buzele să se deschidă pentru a-i permite limbii lui să intre, de parcă ar fi fost hămesit după gustul ei. Lily îi întâmpină mângâierea nerăbdătoare cu a ei, iar sărutul se adânci, respirațiile lor unindu-se, gustul lui familiar învăluindu-i simțurile și făcându-i capul să plutească. Degetele ei se strecurară prin părul lui, unghiile săpându-i în scalp, ancorându-se, pe măsură ce sărutul se prelungi.

O palmă caldă îi cuprinse sânul peste haine, strângând blând. Sfârcul i se întări, iar Lily gemu în gura lui. Sunetul păru să declanșeze ceva înăuntrul lui. Calvin o sărută mai apăsat, parcă pedepsind-o, iar Lily adoră acel lucru, arcuindu-se spre el.

Disperată să îl atingă, își plimbă mâinile în jos, pe gâtul lui, pe barba aspră și măruntă, apoi pe umerii lui lați. Mâinile i se strecurară sub haina lui și începură să i-o coboare pe umeri. Calvin se retrase, gâfâind greoi.

– Ce faci? O ajută să îi elibereze brațele, apoi aruncă haina pe podea.

– Te ating.

Lily îi mângâie brațele prin cămașa elegantă, simțindu-i mușchii fermi tresărind când el se mișcă. Își plimbă nasul pe bărbia lui, inhalându-i parfumul și mirosul de țigară care era mereu agățat de el. Apoi buzele ei se mutară pe pielea aspră de pe gâtul lui puternic, ciupindu-l și mușcându-l.

– Și deși îmi place să mă atingi – iubesc să mă atingi, de fapt – suntem în biroul meu. În mijlocul...

Lily îi înșfăcă lavaliera și îl trase spre un alt sărut, reducându-i protestele la tăcere. Mai avea nevoie de el. Doar câteva minute, pentru a-și satisface dorul acesta nebun de el.

Fără să se desprindă de gura ei, Calvin o apucă de braț și o ajută să se ridice, apoi dădu la o parte din drum scaunul cu piciorul, lipind-o de trupul lui. Lily se agăță de el și se ridică pe vârful picioarelor, brațele ei strecurându-se pe umerii și după gâtul lui.

Calvin își roti șoldurile, iar Lily îi simți mădularul, tare și insistent, în punctul unde coapsele ei se uneau. Un val de dorință năvăli prin Lily, iar ea icni. Calvin îi supse buza de jos și șopti:

– Dumnezeule, Lily! Te vreau.

– Da, așa mi-ai tot spus. Totuși nu mă voi sătura niciodată să aud asta.

El o sărută pe bărbie, croindu-și drum spre urechea ei.

– Adică vreau să te am, spuse el blând, tonul fiindu-i jos și seducător. Să mă îngrop în corpul tău în timp ce stai pe biroul meu cu picioarele depărtate. Chiar acum.

Dumnezeule, ce detalii specifice. Focul goni prin venele ei, sângele închegându-i-se și clocotind la auzul cuvintelor lui zguduitoare, brute.

– Oh.

– *Oh*, adică niciodată? Sau *Oh*, ca în „Oh, Calvin, ce idee fantastică?"

– Oh, adică ideea asta nu mi-a trecut prin minte, dar acum că ai adus vorba, cred că ar trebui să încui ușa.

Ochii lui licăriră, iar Calvin rânji.

– Atunci, presupun că ar trebui să încui ușa.

– Da, ar trebui, spuse ea, plimbându-și mâna peste vesta lui din mătase.

Un minut mai târziu, ușa fusese încuiată, iar Calvin o întorsese cu spatele la biroul său. În loc să o sărute, se aplecă și își cufundă nasul în părul ei.

– Iubesc mirosul tău. A lavandă și a raze de soare.

Lily îi cuprinse obrazul în palmă.

– Mi-a fost dor de tine, șopti ea. L-aș strânge de gât pe tata dacă ar mai trăi.

– Ba nu ai face-o. Pentru că aș face-o eu primul.

– Nu te-a plăcut, nu-i așa?

Calvin pufni și râse în timp ce o răsuci.

– Nu, nu m-a plăcut. Iar sentimentul a fost reciproc, în mod sigur.

Calvin se întinse sub faldurile rochiei ei și începu să le ridice, până îi găsi jupa și turnura. Lily puse o mână pe biroul lui, sprijinindu-se în timp ce păși din acele obiecte vestimentare. Calvin nu se deranjă să o dezbrace de altele înainte de a o ridica pe biroul lui.

– Sunt furioasă pe el pentru ce a făcut, dar a fost un tată bun, crezi sau nu. Nechibzuit în anumite privințe, dar m-a iubit.

– Nechibzuit? Calvin scutură din cap. Probabil că ești singura persoană de pe planetă cu o impresie favorabilă despre el.

– Ei bine, nu ar fi trebuit să te amenințe.

Lily își puse brațele în jurul gâtului său, jucându-se cu părul lui în timp ce Calvin îi ridica mai sus rochia, dezvăluindu-i pantalonașii. Iar tu nu ar fi trebuit să îl crezi fără să vorbești mai întâi cu mine.

El se așeză între coapsele ei, unde mădularul lui, încordat în pantaloni, se potrivi cu miezul trupului ei. Lily își mușcă nerăbdătoare buza. Se simțea atât de pustie. Dumnezeule, Calvin trebuia să se *grăbească*.

Atingerea lui îi găsi miezul, un deget strecurându-se înăuntrul canalului ei alunecos. Lily își lăsă capul pe spate, plinătatea pe care o simțea fiind plăcută, dar nu suficientă.

– Ești atât de umedă, șopti ei, ochii lui fiind fixați asupra părții ei intime în timp ce adăugă încă un deget, lărgindu-i intrarea. Ești așa udă.

Înainte ca lucrurile să înainteze, mai era ceva ce trebuia spus. Lily îi prinse brațul și îl privi în ochi.

– Gata cu minciunile, Calvin! Am nevoie să ai mereu încredere în mine, să fii sincer cu mine.

Calvin înghiți în sec, dar el nu se clinti, menținându-și fermă privirea asupra ei.

– Voi fi. Și nu voi renunța la tine, Lily.

Mulțumită, Lily se întinse pe spate pe biroul lui.

– Atunci îți poți începe demonstrația.

Calvin nu plănuise să călătorească la Brooklyn în ziua aceea. Avea o listă nesfârșită cu lucruri de făcut – o listă care nu includea și urmărirea unui tânăr încăpățânat, nesăbuit și răsfățat. Urcând câte două scări deodată, ajunse la ultimul etaj, cu Hugo în urma lui. Calvin bătu la ușă cu un semnal special.

O serie de încuietori fură descuiate, iar o chinezoaică mai bătrână apăru în pragul ușii. Doamna Cheung era o mătușă de-a doua de-a lui Kwan și ajuta la îngrijirea fiicei lui Lee. Ochii ei negri licăriră ușurați când îi văzu pe Calvin și pe Hugo. Pășind înapoi, le permise să intre. Camera din față era goală, cu excepția femeii.

– Doamnă Cheung, spuse Calvin, plecându-și capul. Vă mulțumesc că m-ați contactat, adăugă el în cantoneză.

– Îmi pare rău. Femeia începu să dea din mâini. Ea m-a făcut să deschid ușa și să îl las să intre.

Calvin încuviință din cap. Nu o putea învinui pe femeie. Aceasta era opera unui bărbat, unul pe care Calvin era pe cale să-l pocnească.

– Unde este el?

Femeia arătă spre capătul apartamentului cu patru camere.

– În spate. Cu ea.

Calvin își încleștă dinții, încercând să-și stăpânească furia.

– Păzește ușa, îi porunci el lui Hugo înainte de a-și croi drum spre dormitorul cel mare.

Își luaseră toate măsurile de precauție pentru a o proteja pe Ming Zhu. Calvin nu o vizita niciodată, în caz că Lee pusese oameni să îl urmărească, iar Hugo venea ocazional doar noaptea. Doamna Cheung era aici să gătească, să facă curățenie și să îi țină companie tinerei fete. Calvin nu se gândise nici o clipă că în acest loc ar putea fi în pericol.

Dar nu pusese la socoteală și prostia iubirii tinere.

Bubui în ușa dormitorului cu pumnul.

– Deschideți chiar acum, altfel sparg încuietoarea!

Tăcere.

Își atinse șaua nasului.

– Știu că ești aici. Și număr până la zece, apoi intru, indiferent cine este decent sau nu.

– Stai! strigă Tom Davies, iar Calvin auzi foșnetul hainelor. Doar un minut blestemat, Cabot.

– Zece... nouă... opt... șapte... șase... cinci... patru... trei...

Ușa se deschise, iar Tom, purtând un halat feminin în roșu și auriu, bloca intrarea cu trupul său.

– Ce...

Calvin își înfipse mâinile în mătase și îl smuci pe Tom, trăgându-l pe hol. Ușa dormitorului se închise, oferindu-i fetei puțină intimitate, iar Calvin îl împinse pe Tom în perete.

– Idiotule, mârâi el în fața tânărului. Ce naiba faci aici? În miezul zilei, mai ales? Ți-ai pierdut mințile?

– Dă-mi drumul! Tom se zbătu, dar nu avu nici o șansă de eliberare. Calvin nu doar că era mai mare și mai puternic, dar era și alimentat de o furie intensă.

Îl scutură zdravăn pe Tom.

– Nu până nu îmi spui de ce riști viețile tuturor venind aici. Ai idee cât de periculos este?

Tom înghiți în sec și închise ochii, remușcarea invadându-i trăsăturile.

– Nu m-am putut abține. Trebuia să o văd. Muream fără ea!

Scârbit, Calvin îl eliberă pe Tom și se trase înapoi.

– Ți-am spus de ce trebuie să stai deoparte. Lee trebuie să te vadă în New York, unde fiica lui nu este, ca să creadă că nu ai avut nici o legătură cu dispariția ei. Nu o poți vizita. Credeam că ne-am înțeles!

– Știu, dar nu am putut să o fac. Tom își trecu o mână prin păr. Dacă cineva poate înțelege, acela ar trebui să fii tu. Gândește-te cât de greu a fost să stai departe de Lily după anulare. Cât de dor îți era de ea.

– Da, a fost greu, dar am stat deoparte pentru că o iubeam. Calvin lovi peretele cu palma. Și acum nu este deloc același lucru. Dacă Lee află unde este fiica lui, totul se va duce de râpă.

– Ce se va duce de râpă? întrebă Davies. Sunt dispus să îl înfrunt pe Lee, dacă se ajunge la asta.

Calvin scutură din cap din pricina nobleței nechibzuite și pripite a lui Davies.

– Lee te va ucide, apoi o va ucide pe ea. Iar Hugo nu avea să își mai vadă vreodată soția. Trebuie să ai încredere în mine, Tom. Știu că răbdarea nu este o trăsătură în familia voastră, dar trebuie să mai stai puțin deoparte.

– Pentru cât timp? Davies își puse mâinile în șolduri, o mișcare nu foarte intimidantă din pricina vestimentației sale. Pentru cât timp se presupune că trebuie să îți urmez ordinele, Cabot?

– Până când voi fi sigur că nu este nimeni în pericol, iar asta o include pe sora ta. Sau trebuie să îți amintesc că a intrat cineva pe furiș în casa ta și aproape a atacat-o în urmă cu câteva nopți?

Davies se cutremură, dar nu bătu în retragere.

– Da, ce convenabil că ai fost acolo să îl oprești. Cum poți îndrăzni să mă certi pentru că am venit astăzi aici, când tu nu îți poți ține mâinile departe de Lily?

– Nu este același lucru, Davies. Relația mea cu sora ta nu afectează pe nimeni altcineva în afară de noi doi. Nimeni nu este în pericol dacă mă văd cu ea.

– Nimeni, în afară de Lily. Ți-am spus să stai departe de ea. Nu ești bun pentru Lily.

Privirea lui Calvin se întețoșă pentru o clipă, fiind bombardat de amintiri din timpul zilei. Lily pe biroul lui, coapsele ei albe și palide depărtându-se pentru el și invitându-l. Priveliștea miezului ei înghițindu-i mădularul, căldura strâmtă și umedă învăluindu-l în timp ce el intra și ieșea din trupul ei. Simți furnicături pe piele doar amintindu-și acel sentiment splendid. Fusese foarte neadecvat să o ia în biroul lui, în miezul zilei, cu sute de oameni dincolo de ușa încuiată. Dar el și Lily nu fuseseră niciodată capabili să fie raționali unul în privința celuilalt.

– Ce se întâmplă între mine și sora ta este treaba mea, mârâi el. Nu a ta. Și nu are nici o legătură cu Lee. Desigur că Lily nu avea să privească astfel lucrurile dacă afla vreodată adevărul despre ceea ce se petrecea. Dar Calvin nu se putea gândi la acest lucru acum. Iar tu ar trebui să te preocupi mai mult de protejarea fiicei lui Lee decât de viața amoroasă a surorii tale.

Davies oftă, cu umerii căzuți.

– Ai dreptate. Desigur că sunt nesăbuit. Ce o să faci acum?

– O să o mut în alt loc. Unul pe care tu nu îl vei descoperi. Apropo, cum ai găsit apartamentul ăsta?

– Hugo. L-am urmărit până aici azi-noapte.

– Rahat, bombăni Calvin. Dacă Davies îl urmărise cu ușurință pe Hugo, la fel putea și Lee. Calvin era nevoit să vorbească cu prietenul său, pentru a-și lua măsuri în plus de precauție. Ia-ți „la revedere", îi spuse lui Davies. Pleci în cinci minute. O vei mai vedea pe Ming Zhu când se va termina totul.

– Nu fi furios pe el, spuse în cantoneză o voce de dincolo de ușă. Suntem foarte îndrăgostiți.

– Va fi imposibil să îl iubești dacă sunteți amândoi morți.

– Dacă tatăl meu îl ucide pentru asta, totul se va fi meritat.

– Ce spune? întrebă Davies.

În loc să răspundă, Calvin își sprijini fruntea de perete, apoi se lovi de două ori de el.

– Îmbracă-te, Davies! Te duc înapoi în oraș.

*

Consiliul director al companiei de minerit Davies Mining se întrunea o dată pe lună, pentru a vota decizii care conturau viitorul companiei. Deși Lily era foarte familiarizată cu sala de conferințe spațioasă, ea nu fusese niciodată înainte chemată astfel aici.

Fusese întrunită o ședință specială în acea după-amiază, un eveniment care garanta să aducă niște vești nepoftite. Lily se asigură că se așază în locul ei obișnuit la ora stabilită, stomacul agitându-i-se în timp ce aștepta.

Chipuri familiare începură să intre în sală, bărbați pe care tatăl ei îi adunase în consiliu de-a lungul anilor pentru a proteja interesele companiei lui. Nici unul nu o privi pe Lily, în ciuda faptului că îi cunoscuse pe acești bărbați de o viață. Le cunoștea pe fiicele și pe soțiile lor. Fusese invitată în casele lor.

Sudoarea apăru pe fruntea ei, iar Lily trase adânc aer în piept. Se îmbărbătă. Aceasta nu avea să fie prima ei luptă în această sală. Când tatăl ei murise, consiliul nu fusese receptiv la implicarea lui Lily în companie. Fuseseră dornici să vândă unei alte companii miniere, mai mare, una care ar fi absorbit și eliminat toate urmele firmei Davies. Doar după o discuție aprinsă cu unchiul ei Edward, vicepreședintele companiei, consiliul îi dăduse lui Lily o șansă. Totuși, la fiecare pas al ei, ei îi criticaseră deciziile. Îi respinseseră ideile.

Orice avea să se întâmple în acea zi acolo, ea nu avea să le permită să le fie luată compania.

Sala de conferințe era aproape plină. Unchiul Edward apăru lângă Lily, făcându-i cu ochiul în timp ce își ocupă scaunul. El fusese un sprijin neprețuit în ultimii trei ani, ghidând-o și răspunzându-i răbdător la întrebări. Nici măcar o dată nu îi minimalizase poziția sau nu o făcuse să se simtă nepotrivită acolo.

Un loc la masă rămase gol, fiind remarcată absența unui membru. Scaunul lui Monty. Ea nu mai auzise nimic de la el de când apăruse articolul – nu că Lily și-ar fi dorit, dacă afirmațiile lui Calvin erau adevărate. Slavă Domnului că aflase de tendințele lui înainte de a se căsători cu el. „Calvin a aflat acest lucru ca să te protejeze. Pentru că încă te iubește."

Iar ea încă îl iubea pe el. Așadar, în ce stadiu erau ei acum, mai ales după ce se întâmplase în biroul lui? O discuție privind viitorul lor trebuia să aibă loc de mult.

„Câte un lucru pe rând", se gândi ea, aruncând o privire în jur, la ceilalți directori.

– Bună ziua tuturor, spuse unchiul ei pe un ton jos, autoritar. Vă mulțumesc pentru prezență.

– Aș vrea să îmi spună cineva despre ce este vorba, zise Lily. De ce suntem aici?

– Se pare că anumiți membri ai consiliului au o chestiune de discutat. Harrison, spuse el, gesticulând spre capătul mesei. Ai vrea să explici de ce ai convocat această întrunire?

Domnul Harrison era vicepreședintele unei companii petroliere și se opusese vehement tuturor reformelor miniere ale lui Lily, inclusiv creșterilor salariale și condițiilor mai bune de muncă. Acum, domnul Harrison se aplecă spre masă și stabili contact vizual cu toți cei prezenți, cu excepția lui Lily.

– Warren Davies a fost un om măreț. Un vizionar. Și cu toții am muncit din greu în ultimii trei ani pentru ca moștenirea lui să continue să înflorească.

Toți cei de la masă încuviințară, iar Lily își împreună mâinile în poală. Încercă să rămână calmă și să nu își facă griji pentru direcția în care se îndrepta acest discurs.

Harrison continuă:

– Am stabilit anumite așteptări și standarde pentru Davies Mining. Acestea ne-au ajutat să menținem încrederea investitorilor și ne-au asigurat că prețurile la bursă continuă să crească, în ciuda pierderii figurii principale.

Aruncă un ziar pe masă, iar Lily nu fu nevoită să studieze prima pagină ca să recunoască ediția de ieri după-amiază a ziarului *Mercury*. Simți cum stomacul i se încordează.

Întrunirea aceasta nu era despre companie. Era despre *ea*.

Capitolul 19

Lily se îndreptă în scaun, având o postură înaltă și mândră, în timp ce domnul Harrison gesticulă spre ziarul de pe masa din lemn de mahon.

– Cred că suntem cu toții de acord că standardele pe care le-am menținut au intrat acum în discuție. Această companie a fost pătată de scandal, numele Davies a fost asociat cu o rușinoasă...

– Domnul Fields era doar un prieten, îl întrerupse Lily pentru a protesta. Să sugerați că el a afectat negativ compania este eronat.

– Este? Domnul Harrison ridică o sprânceană, întâlnindu-i ochii pentru prima dată. Ați văzut cotele la bursă azi-dimineață?

Lily nu văzuse banda de telegraf. Aproape că îi fusese teamă să se uite.

– Nu, nu le-am văzut.

– Prețul a scăzut cu șaisprezece puncte, domnișoară Davies. Este cel mai jos nivel de când a murit tatăl dumneavoastră.

Lily se împotrivi impulsului de a tresări. Șaisprezece puncte era o scădere mare într-o singură dimineață.

– Își va reveni. Mereu își revine.

– Domnișoară Davies, spuse el, tonul fiindu-i atât de autoritar, încât Lily își încleștă bărbia, înțelegem că sunteți tânără și înclinată să fiți atrasă de bărbați chipeși. Totuși majoritatea tinerelor domnițe nu sunt nevoite să își facă griji că alegerea pretendentului lor va falimenta o companie de succes.

– Nu reușesc să văd legătura aici, Harrison, izbucni unchiul Edward. Lily și Fields nu erau nici măcar logodiți. Deci ce vrei să spui?

– Deși nu erau logodiți, au fost adesea văzuți împreună. El a fost un membru al acestui consiliu, o alegere populară ca să o însoțească prin New York, și știu din surse sigure că Fields era pe punctul de a o cere în căsătorie. Dacă ar fi cerut-o, unde ne-am fi situat noi în cazul acesta?

Unchiul Edward se aplecă, încruntându-se.

– Din nou, nu înțeleg ce vrei să spui.

Harrison se întoarse pentru a se adresa sălii.

– Între acest episod și fuga ei pentru a se căsători – și anularea ulterioară – cred că putem distinge, fără să greșim, un tipar de judecată îndoielnică din partea domnișoarei Davies. Judecata îndoielnică îi îngrijorează pe investitori, iar investitorii îngrijorați încep să își retragă fondurile din companie. Ar trebui să ne întrebăm dacă este potrivită să ocupe postul de președinte al companiei.

– Stați puțin... începu unchiul Edward, dar Lily îl întrerupse:

– Judecată îndoielnică? Cum îndrăznești să presupui că nu sunt potrivită pentru postul de președinte al companiei? Tata și-a vărsat

sângele și sudoarea pentru compania aceasta, și nimeni nu vrea mai mult decât mine să aibă succes.

Valuri de căldură năvăleau prin Lily, pielea arzându-i de furie. Cât tupeu aveau acești bărbați, să insinueze că asocierea ei cu Monty sau anularea căsătoriei ei aveau vreo legătură cu abilitățile ei de a fi președinte. Dacă Lily ar fi fost bărbat, această chestiune nu ar fi fost niciodată abordată, indiferent cu cine s-ar fi asociat ea. De fapt, Harrison, care era căsătorit, avusese o legătură cu soția unui alt om de afaceri cunoscut, dar nimeni nu menționa adulterul lui când discutau despre randamentul său la compania petrolieră.

Ironia acestei acuzații nu rămase neobservată pentru Lily. Da, ea ardea de nerăbdare să îi paseze responsabilitățile lui Tom. Dar nu voia să fie forțat dată la o parte, dizgrațiată, mai ales când nu făcuse nimic greșit. Principiul situației era supărător, iar Lily nu avea să se retragă în tăcere, indiferent de dorințele lor.

– Nu mă îndoiesc că este adevărat, spunea Harrison. Dar este evident că femeile nu sunt făcute pentru afaceri, domnișoară Davies. Compania a suferit o scădere constantă în câștiguri în ultimele opt trimestre sub conducerea ta.

– Acest lucru s-a întâmplat din cauza creșterilor salariale și îmbunătățirilor structurale la mină, spuse unchiul Edward. Acestea nu au avut nici o legătură cu Lily.

– Au fost efectuate la cererea ei. Tatăl ei considerase că salariile erau suficiente așa cum erau. Și însuși Davies a coborât în acea mină de multe ori. De ce ar fi făcut-o dacă nu ar fi fost în siguranță?

Bărbații din jurul mesei începură să șușotească, fiind de acord, iar Lily își împreună atât de strâns mâinile, încât se temu că avea să îi trosnească vreun os.

– Oamenii nu pot fi munciți până la moarte. Nu pot fi tratați de parcă viețile lor nu ar conta, de parcă nu li s-ar permite drepturile fundamentale care le sunt garantate fiind cetățeni ai acestei țări. Condițiile din Dakota erau deplorabile.

– Tatăl tău nu credea acest lucru, ripostă Harrison.

– Tatăl meu ar fi făcut aceste schimbări în cele din urmă. Și ar trebui să subliniez că muncitorii nu au mai intrat în grevă de când am făcut schimbările. Acest lucru ar trebui să însemne ceva.

– Investitorilor nu le pasă dacă muncitorii sunt mai fericiți, domnișoară Davies. Lor le pasă de dividendele lor. Despre recuperarea investițiilor lor. Poate dacă ai fi petrecut mai mult timp la birou

în loc să participi la petreceri, ai fi învățat un lucru sau două despre cum funcționează o afacere.

Plămânii lui Lily ardeau la propriu de dorința de a urla la acest bărbat. Fiecare fir de păr de pe trupul ei zvâcnea de furia pricinuită de nedreptatea absolută a ceea ce se spunea. Și de umilință, din pricina nedreptății faptului că viața ei privată era disecată într-un mod atât de public. Trase de câteva ori aer în piept, încercând să se calmeze înainte de a răspunde. Nu ar rezolva nimic dacă ar face scandal. Da, asta doar i-ar ajuta să tragă concluzia că ea era și isterică. Probabil că ar trimite-o într-un sanatoriu.

În tăcerea care se așternu, unchiul Edward trecu direct la subiect.

– Ce speri să obții, Harrison?

Buzele lui Harrison se schimonosiră într-un zâmbet viclean.

– Noi am dori să îi cerem domnișoarei Davies să se retragă din funcția de președinte. Cineva mai calificat pentru post va prelua conducerea.

Lily rămase cu gura căscată, uimită de întorsătura lucrurilor. Acesta era un dezastru. Nu putea pierde compania tatălui ei, nu când era atât de aproape de a i-o preda lui Tom.

– La cine vă referiți când spuneți *noi?* îl întrebă unchiul ei pe Harrison. N-ai discutat acest lucru cu mine.

– Nu, dar l-am discutat cu ceilalți membri ai consiliului director. Dacă s-ar ajunge la vot, dispunem de majoritate pentru a o obliga pe domnișoara Davies să se retragă.

– Peste cadavrul meu, spuse Lily, glasul sunându-i mult mai puternic decât se simțea ea în acel moment. Am fost președintele companiei mai bine de trei ani, iar singura persoană care mă va înlocui vreodată este fratele meu, Tom.

– Cu tot respectul, domnișoară, spuse unul dintre membri consiliului, fratele dumneavoastră n-a arătat niciodată nici cel mai mic interes față de Davies Mining. Nu sunt convins că investitorii se vor simți ușurați cu un tinerel frivol, care o ține din petrecere în petrecere, la cârma companiei.

Lily se ridică în picioare și trase adânc aer în piept, fiind pregătită de luptă.

– Fratele meu s-a maturizat în ultimii trei ani. Da, în trecut a fost cunoscut ca umblând pe la toate petrecerile din oraș. Dar era tânăr și se lupta cu suferința pierderii neașteptate a tatălui nostru. Câți

dintre voi ar putea spune că nu ar fi făcut la fel? Privirea ei se plimbă peste tot cei din încăpere, întâlnind privirile fiecărui bărbat de la masă. Cu toate acestea, este pregătit să își asume responsabilitățile față de compania tatălui nostru. Are atât inteligența, cât și hotărârea tatălui meu. Lăsați-l să vină și să vă convingă că este capabil să conducă Davies Mining.

– Ne ești dator măcar cu asta, îi spuse unchiul Edward lui Harrison, iar momentul se prelungi.

Membrii consiliului schimbară priviri gânditoare, iar Lily simți o fărâmă de speranță. Nu voia să îl dezamăgească pe tatăl ei pierzându-i compania.

– Domnișoară Davies, vă rog să părăsiți sala în timp ce noi discutăm chestiunea, spuse Harrison.

Cu bărbia semeață, Lily ieși pe coridor. Când ușa se închise în urma ei, se sprijini posomorâtă de perete, descurajată. Întreaga situație era incredibilă. În loc să îl învinuiască pe Monty, o învinuiau pe ea pentru că se asociase cu el. Bărbații aceștia își pierduseră mințile?

Începu să pășească agitată. Măcar unchiul Edward rămăsese în sala de conferințe. Poate el avea să reușească să le bage mințile în cap acelor nătărăi aroganți. Trebuiau să îi dea șansa să îl aducă pe Tom în companie ca să își demonstreze abilitățile. De îndată ce aveau să vadă cât de dedicat era la conducerea firmei, fără îndoială, o să voteze pentru a-l păstra. Dacă ea îl putea convinge să pară dedicat, adică.

Ușa se deschise, iar unchiul Edward o privi atent.

– Întoarce-te în sală! Suntem pregătiți.

Cu stomacul învolburându-i-se, Lily îl urmă în încăpere și își reluă locul în capul mesei lungi. Nimeni nu spuse nimeni, așa că ea întrebă:

– Deci, domnule Harrison?

Bărbatul se încruntă, evident nemulțumit de decizie, iar Lily simți un fior de speranță.

– Am fost de acord să auzim ce are de spus în apărarea sa domnul Davies. Totuși putem doar spera, domnișoară Davies, ca fratele dumneavoastră să dea dovadă de o judecată mai bună decât a dumitale.

*

Devreme în dimineața următoare, Lily bătu la ușa fratelui ei. Tom tocmai se întorsese acasă cu câteva momente înainte, după ce chefuise întreaga noapte prin Manhattan, iar ea nu știa în ce stare avea să îl găsească. Nu că i-ar fi păsat. Trebuia să îi vorbească imediat. După ședința consiliului director din ziua anterioară, Tom trebuia să se angajeze să preia Davies Mining.

Bătaia ei în ușă nu primi nici un răspuns, așa că încercă din nou.

– Tom, știu că ești acolo. Te rog, deschide! Trebuie să vorbesc cu tine.

Auzi pași, apoi ușa se deschise. Fratele ei, obosit și ciufulit, se încruntă la ea.

– Nu poate aștepta până dorm și eu puțin?

– Nu, îi spuse ea și intră în camera lui. Tom încă purta hainele de seară, care erau foarte șifonate. Arăți groaznic!

– Îți mulțumesc, dragă soră. Dacă asta este tot ce aveai de spus, mi-ar plăcea să mă culc acum.

– Nu, trebuie să vorbim. Unde ai fost noaptea trecută?

– Afară. De ce ești îngrijorată? Tom se trânti într-un fotoliu de lângă pat. S-a întâmplat din nou ceva acasă?

– Nu, nu acasă. Problema este la companie.

Tom se încruntă, chipul fiindu-i umbrit de confuzie.

– La compania lui tata?

– Nu e compania lui tata. E compania *noastră*. Warren Davies este mort, Tom. Iar eu am fost... Lily își împreună mâinile și se luptă să își păstreze cumpătul. Consiliul a votat înlăturarea mea. Ei spun că acest... scandal cu Monty după anularea mea este prea mult. Pretind că dă dovadă de lipsă de judecată înțeleaptă din partea mea.

– Au votat să te înlăture? Pot să facă asta?

– Da, dacă se unesc.

Tom își trecu o mână peste față.

– Doamne, Lily. Îmi pare rău. Se înșală. Tu ai cea mai bună judecată dintre toți cei pe care îi cunosc.

– Mulțumesc, se forță ea să spună, în ciuda nodului pe care îl simțea în gât. Sprijinul tău înseamnă foarte mult pentru mine. Dar motivul pentru care trebuia să vorbim este că i-am convins pe cei din consiliu să te lase pe tine să preiei conducerea. În acest fel, compania...

– Să preiau conducerea? Tom sări în picioare. Stai puțin! Ai făcut asta fără să discuți cu mine mai întâi? Nu vreau să preiau Davies Mining.

– Desigur că vrei. Vorbim despre asta de luni întregi.

– Nu, *tu* vorbești despre asta de luni întregi. Eu am amânat momentul.

– Este ridicol! izbucni Lily. Este moștenirea familiei tale. Nu o poți lăsa să cadă în mâinile vreunui străin. Nu asta ar fi vrut tata.

– Lily, tata nu și-a luat măsuri în cazul morții sale, așa că nu știm ce ar fi vrut. Tu ești cea care nu vrea să cedeze controlul companiei unui străin. Dar te-ai gândit vreodată că așa ar fi cel mai bine pentru toată lumea?

– Cum poți să spui asta? Cum poți vrea să dai altcuiva compania tatălui nostru?

– Pentru că nu sunt persoana potrivită pentru funcție! Tom își frecă ochii cu podurile palmelor. Nici măcar nu sunt sigur că *tu* ai fost persoana potrivită pentru funcție, dar te-ai încăpățânat atât de mult să o faci. Cine eram eu să îți spun să nu o faci, mai ales când faptul că te concentrai asupra companiei te scotea din depresie? Dar nu pot prelua firma. Nu acum, poate că niciodată.

Furia și frustrarea țiuiau în urechile lui Lily, inima bubuindu-i în piept.

– Niciodată? Ce te-a apucat? Acesta a fost planul întotdeauna.

– Nu, acesta a fost planul *tău*. Dar eu m-am decis. Nu vreau să conduc compania.

– Și-atunci, doar vei trăi din banii pentru care tatăl nostru a asudat și și-a vărsat sângele? Ești atât de egoist încât nu vrei să ajuți când este nevoie de tine?

Tom își ridică exasperat privirea în tavan.

– Avem mai mulți bani decât am putea cheltui amândoi în trei vieți. Și în caz că nu ești conștientă de acest lucru, majoritatea copiilor aflați în situații asemănătoare nu muncesc. Nu am nici cea mai mică intenție să stau toată ziua în spatele unui birou, manevrând hârtii și spunând oamenilor ce să facă.

– Eu... nu pot să cred.

– Știu că ești dezamăgită de mine, continuă Tom, tonul fiindu-i blând în timp ce se apropie de ea. Dar eu nu sunt tatăl nostru. La naiba, nu sunt nici măcar tu. Eu nu am aceeași hotărâre și aceeași energie ca tine. Iar lucrurile în viața mea sunt... complicate în acest moment.

Își puse brațele în jurul ei, iar deși Tom mirosea a tutun și a alcool, Lily nu îl împinse de lângă ea.

– Ai dreptate; sunt dezamăgită. Eu...

Înghiți în sec și ochii i se umeziră. Of, la naiba! Începuse să plângă.

Lacrimile îi curgeau din plin când Tom îi oferi o batistă.

– Nu îți face griji. Se va rezolva totul. Vei vedea.

Lily luă batista din mătase.

– Ba nu se va rezolva.

– De ce îți pasă? o întrebă el blând. Spune-mi de ce contează atât de mult compania pentru tine.

– Pentru că l-am dezamăgit!

Un suspin îi scăpă de pe buze, iar Lily încercă să îl înăbușe. Mâna lată a lui Tom o mângâie pe spate.

– Nu înțeleg. L-ai dezamăgit pe tata?

Ea încuviință din cap și trase aer în piept.

– Când m-a găsit, după ce m-am căsătorit cu Calvin, a fost atât de dezamăgit de mine. Mă măritasem cu un oportunist trădător, care intenționa să fure banii familiei noastre.

– Calvin nu a fost deloc așa, spuse Tom. Te-a iubit.

– Știu asta acum, dar atunci am crezut ce era mai rău – la fel și tati. Nu voi uita niciodată expresia de pe fața lui când mi-a spus că el acceptase banii și semnase anularea. Am încercat să îl contrazic, să îi spun că eu și Calvin eram îndrăgostiți, și vrei să auzi ce mi-a spus?

– Aproape că mi-e teamă să întreb.

Lily se îndepărtă de fratele ei și își șterse fața.

– Că meritam acea suferință pentru că mă măritasem pe la spatele lui.

– Ce cuvinte groaznice! Tom o apucă de brațe și o întoarse spre el. Lily, erai o fată de optsprezece ani, îndrăgostită pentru prima dată. Ar fi trebuit să vă dea o șansă ție și lui Calvin. Cum poți încă să îl venerezi după o asemenea cruzime?

Lily închise ochii pentru o clipă.

– Nu-l pot urî. Bun sau rău, a fost tatăl meu, și întotdeauna l-am admirat.

– Ei bine, chiar de este așa, nu ai nimic să îi dovedești. Nu ai făcut nimic rău. Te-ai îndrăgostit. Te-ai purtat nesăbuit. Nu este o poveste neobișnuită. Așa că încetează să te mai pedepsești pentru

că te-ai căsătorit cu Calvin. Tom căscă. Mai degrabă, ar trebui să te pedepsești că l-ai îndepărtat pe Calvin.

– Stai, am crezut că tu erai în favoarea căsătoriei mele cu Monty.

Tom ridică mâinile.

– N-am spus niciodată asta. Eu mi-am dat binecuvântarea când el m-a întrebat și am presupus că tu vei lua propria ta decizie. Dar nimic din toate astea nu mai contează, pentru că putem spune, fără îndoială, că Monty a ieșit din peisaj acum. Am auzit că a plecat spre Londra în noaptea următoare apariției articolului.

Londra? Lui Lily nu i se spusese despre asta.

– În plus, spuse Tom, mergând alene spre pat, Cabot începe să îmi placă.

– Cum adică, începe să îți placă? Aproape că v-ați luat la bătaie în noaptea cu intrusul.

– Adică ar trebui să-i mai dai o șansă. Este evident că încă te iubește, și sunt sigur că tu îl iubești. Se așează pe pat și închise ochii. Acum lasă-mă să dorm puțin, înainte să cad pe podea.

Noaptea se lăsase de mult, când ușa biroului se deschise, și Hugo intră în încăpere. Calvin se lăsă pe spate în scaun și își roti umerii pentru a-și alina durerea din gât. Stătuse aplecat peste masa de scris mai bine de șase ore.

– Ai dus-o?

– Da. Am dus-o la Smitty, în Queens. Lee nu o va găsi acolo.

– Ar fi bine ca nici Davies să nu o găsească acolo.

Hugo se trânti într-un scaun din fața biroului și oftă îndelung. Prietenul lui părea obosit, se gândi Calvin. Situația cu Lee își lăsa amprenta asupra lor.

– N-o va găsi. Hugo gesticulă spre hârtiile de pe biroul lui Calvin. Cât crezi că vei mai sta aici?

Calvin își scărpină bărbia în timp ce cataloga ceea ce mai avea de făcut.

– Cu *Mercury* am terminat. Acum verific *Bugle*. Cred că îl voi lăsa pe Jim să termine *Star*. Ar trebui să mergi acasă totuși. A fost o săptămână lungă.

– Cred că aș putea face asta.

Totuși Hugo nu se mișcă, iar Calvin întrebă:

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

Hugo înghiți în sec.

– Ce se întâmplă dacă planul nu funcționează? Ce se întâmplă dacă n-o putem aduce aici?

Nu era nevoie să întrebe la cine se referea Hugo. Calvin nu își putea închipui cum era să fii atâta vreme despărțit de soția ta. Ei bine, avea o mică bănuială – și era un sentiment pe care nu i-l dorea nici celui mai aprig dușman al său. Fără Lily, Calvin se simțise doar parțial complet. De parcă și-ar fi găsit cealaltă jumătate a sa, doar pentru a-i fi smulsă câteva săptămâni mai târziu. Iar acum nu știa care era situația între ei. El își exprimase clar sentimentele, dar ea nu făcuse la fel. Ceea ce știa totuși era că trebuia să o vadă din nou. În curând.

– O vom aduce. Nu îți pierde speranța, Hugo. Suntem aproape. Îl avem pe Lee în punctul în care ne-am dorit.

– Asta include și faptul că stăpâna aproape a fost ucisă acum câteva nopți? Că Davies m-a urmărit și ne-a pus pe toți în pericol? Cât crezi că mai poate continua situația înainte să fie cineva serios rănit?

Vinovăție. Calvin recunoscu expresia posomorâtă și bântuită de pe chipul lui Hugo; Calvin purtase aceeași expresie ani întregi. Reacția era de înțeles, dar trebuiau să rămână fermi pe poziții. Renunțarea nu era o opțiune.

Punând jos penița, Calvin deschise ultimul sertar al biroului și scoase două trabucuri. Tăie vârful amândurora, apoi îi oferi unul lui Hugo, împreună cu o brichetă. Câteva secunde mai târziu, mirosul intens de fum umplu camera.

– Trebuie să avem răbdare, spuse blând Calvin. Știu că nu este ușor pentru tine. Dar o vom avea în curând aici. Sunt convins de asta.

– Cum? Cum poți fi atât de sigur? Și cum aș mai putea trăi cu mine însumi, dacă Lee ucide pe cineva între timp?

– Evident, sper să nu se ajungă la asta. Lily este protejată, iar Lee nu ne va răni nici pe tine, nici pe mine; altfel, pune în pericol viața lui Ming Zhu. Calvin inhală o gură zdravănă de fum, apoi îl suflă afară. Nu putem renunța, nu încă.

Hugo pufăi din țigara lui.

– Patru luni. N-am mai primit o scrisoare de la ea de – glasul i se sparse – patru luni. Dacă este moartă? Dacă este prea târziu?

Inima lui Calvin se încleștă. Își dorea ca lui Hugo să îi fie mai ușor. Fără îndoială, și soția lui suferea, păstrându-și speranța că avea să își vadă din nou soțul într-o bună zi, în ciuda faptului că îi despărțea

o jumătate de glob. De ce iubirea cerea mereu sacrificii? Părinții lui Calvin îl iubiseră, dar renunțaseră la tot ca să îi salveze pe alții. Calvin o iubea pe Lily, dar fusese obligat să plece de lângă ea. Cel puțin cu Hugo, Calvin avea șansa de a dovedi că, uneori, sacrificiul merita.

– Refuz să nutresc asemenea gânduri. Trebuie să credem că Shin-yee este în viață și așteaptă să ți se alăture aici în America.

– Atunci, ești mai optimist decât mine.

– Facem o înțelegere: dăm acestui plan o lună. Dacă Lee încă se va împotrivi, voi pleca în China și o voi aduce pe furiș aici.

– Nu poți face asta, protestă Hugo. Cine va conduce ziarele cât ești plecat? Ca să nu mai spunem că există câțiva oficiali chinezi suspuși cărora le-ar plăcea să te vadă atârnând de-o frânghie. Vei fi prins de îndată ce vei ajunge în port.

Complet adevărat, iar pericolul era singurul motiv pentru care Calvin încă nu făcuse călătoria aceea. Dar la un moment dat, vinovăția depășea cu mult posibilitățile a ceea ce putea merge prost. Dacă murea în acea încercare, măcar va fi încercat. Cât de mult se mai putea aștepta ca Hugo să aștepte?

Se auzi o bătaie în ușa deschisă, iar Calvin ridică privirea, văzându-l pe detectivul Pinkerton pe care îl angajase să o supravegheze pe Lily stând în prag. Detectivul era alb ca varul.

Calvin sări în picioare.

– Ce este?

– Domnișoara Davies, domnule Cabot. A dispărut.

Capitolul 20

Lily se trezi încet, bubuituri ferme străpungându-i creierul îndurerat. Cineva striga și bubuia în apropiere. „Dumnezeule, fă să se oprească."

– Dați-ne drumul de aici!

Vocea aceea. Lily se luptă să deschidă ochii, o ispravă chinuitoare în acel moment. De ce era atât de obosită? Ea și Cora fuseseră la o cină dansantă. Plecaseră la scurt timp după miezul nopții împreună în cupeul lui Lily. Apoi își aminti totul: bărbații scoțându-le

pe ea și pe Cora din trăsură. Fusese legată și îi fusese turnat cu forța acel lichid groaznic pe gât. După aceea, lumea dispăruse.

Întredeschizând ochii, Lily descoperi că stătea pe un pat, într-o cameră dărăpănată. Unde era?

– Of, slavă Domnului că te-ai trezit! Cora apăru în raza vizuală a lui Lily, cu părul ciufulit și privirea sticlindu-i de lacrimi pe care nu le vărsase. Era palidă și tremura în timp ce apucă mâna lui Lily. Bărbații aceia ne-au drogat. M-am trezit acum câteva clipe și am strigat să vină cineva, să ne dea drumul de aici.

Lily simți un gol în stomac. Aceasta sigur era mâna domnului Lee. Nimeni altcineva nu ar răpi-o pe Lily, iar acum biata Cora fusese și ea trasă în această dramă. Înghiți greoi în sec și se forță să își înăbușe teama care amenința să o sufoce. Trebuia să găsească o cale de ieșire înainte să se întâmple ceva groaznic. Ceva mult mai rău decât să fie răpită.

– Ajută-mă să mă ridic, spuse ea răgușită, întinzând brațul.

Cora o apucă de încheietura mâinii și o ajută să se ridice în capul oaselor. Lily își trecu o mână peste față și încercă să își limpezească mintea.

– Ai văzut pe cineva?

– Nu, spuse Cora. Totuși, am auzit pași în spatele ușii.

Lily studie încăperea. În afară de pat, mai erau doar o masă și o lampă. Nici o fereastră. O ușă, care era probabil singura cale de ieșire. Unde se aflau?

Încercă să se ridice în picioare, iar capul i se învârti, făcând greața să i se învolbureze în stomac. Cora o susținu cu o mână puternică.

– Ia-o încet, spuse verișoara ei. Orice ne-au dat, a fost un drog foarte puternic. Aproape că mi s-a golit stomacul când am încercat să mă ridic.

– Dumnezeule, Cora! Îmi pare atât de rău. Este numai vina mea.

– Cum adică vina ta? Despre ce vorbești?

– Bărbatul care ne-a luat... era pe urmele mele.

Cora dădu o șuviță rătăcită de păr de pe fruntea lui Lily.

– Pe urmele tale? Cine este?

– Numele lui este Lee. Este un... criminal din Chinatown.

– De unde cunoști tu un criminal în Chinatown?

– Este o poveste lungă.

Lily făcu un pas, iar genunchii îi tremurară. Se aplecă spre saltea pentru sprijin.

– Cred că avem timp, se răsti Cora. În caz că nu ai observat, am fost răpite.

– Știu, și îmi pare foarte rău.

– Da, ai spus deja asta. Cora începu să pășească agitată, rochia ei din mătase foșnind. Nu înțeleg. Ce vrea de la tine?

– Nu sunt sigură. Bărbatul care ne-a răpit, domnul Lee, a crezut că Tom avea o legătură cu fiica lui, ceea ce s-a dovedit a fi fals. Dar apoi cineva – unul dintre oamenii lui Lee – a încercat să intre în casa mea acum câteva nopți...

– Cineva a intrat pe furiș în casa ta! Cora căscă ochii mari, uriași chiar în lumina joasă. Ce s-a întâmplat?

– Nimic. A fost prins, și cineva s-a ocupat de el. Nu am pățit absolut nimic.

– Ei bine, de ce ar trimite pe cineva la tine acasă acest domn Lee?

– Ca să mă rănească, rănindu-l astfel pe Calvin.

– Tu și Calvin... din nou?

Lily se înfioră.

– Este o nebunie, știu. Dar este ceva cu noi doi când suntem împreună. Se pare că nu mă pot abține când sunt în preajma lui.

– Lily! Bărbatul acela ți-a frânt inima. Și după ceea ce a publicat despre Monty? Cum poți să îl vrei încă?

Lily își aminti imediat comentariul Corei despre un bărbat de care îi păsa și care era asociat în ziare cu alte femei. Exista un bărbat în viața Corei, și nu era unul ale cărui sentimente erau reciproce cu ale fetei.

– Nu putem controla întotdeauna de cine ne îndrăgostim, spuse apăsat Lily.

Cora ridică o mână.

– *Touché*. Și nu este ca și cum ar trebui să ne contrazicem în privința asta acum. Trebuie să găsim o cale să ieșim de aici. Ușa este încuiată și nu există ferestre.

Prin pereții subțiri din lemn se auziră voci, împreună cu pași ce veneau de pe coridor. Lily arătă spre peretele de lângă ușă. „Așteaptă aici", șopti ea. Verișoara ei încuviință din cap și se lipi cu spatele de perete, fără să scoată vreun sunet. Între timp, Lily privi disperată după o armă, ceva să poată folosi pentru a se apăra. Din păcate, opțiunile erau limitate la lampă sau la masa din lemn. Lily se repezi la lampă și stinse grăbită flacăra. Încăperea fu cufundată în întuneric, iar ea se lipi cu spatele de perete lângă Cora.

O cheie intră în încuietoare. Se răsuci. Se auzi un clic, apoi mânerul începu să se rotească. Lily își ținu respirația, ridicând lampa deasupra capului. Își încordă mușchii. Ușa se deschise lent, iar în curând o siluetă masivă intră în cameră. Lily legănă lampa cu toată puterea ei, coborând-o de deasupra capului cu ambele mâini, lovind cu baza din bronz. Îl lovi pe bărbat în obraz, iar el gemu, împleticindu-se înapoi. Lampa căzu apoi pe podea, uleiul împroșcându-se pe jos. Lily simți impulsul victoriei și o luă pe Cora de mână, pregătită să o tragă pe verișoara ei pe coridor și să fugă spre libertate.

Totuși, în secunda în care ajunseră în prag, un alt bărbat, unul pe care ea îl recunoscu, le blocă drumul. Lee.

El nu trădă nici o reacție față de tentativa de evadare a lui Lily, doar continuă să înainteze, cu doi bărbați în urma lui. Strângând brațul Corei, Lily se îndepărtă cât de mult posibil de ușă, protejând-o cu trupul ei cât de bine putu pe verișoara sa.

– De ce ne-ai răpit, despre ce este vorba?

– Bună seara, domnișoară Davies. Lee arăta cam la fel ca ultima dată când îl văzuse, purtând o haină și pantaloni negri, pleata lungă căzându-i pe spate. Sper că te simți confortabil aici. Deși văd că ai nevoie de o nouă lampă.

Unul dintre oamenii lui Lee începu să îl ajute pe cel rănit să iasă din cameră. Lee se întoarse și vorbi cu ei în limba lui nativă, apoi ceilalți dispărură. Apoi se întoarse spre Lily și Cora.

– Verișoara ta este foarte drăguță, ca tine. Ce noroc că acum am două fete drăguțe!

Cora tremura în spatele lui Lily, așa că Lily încercă să își mențină vocea fermă.

– Îți cer să ne lași să plecăm. Nu aveai nici un drept să ne răpești.

– Te înșeli. A fost necesar, ca să îi forțez mâna soțului tău. Vezi tu, are ceva ce-mi aparține și îl vreau înapoi.

Un bărbat intră grăbit în cameră, aducând o lampă aprinsă. O așeză pe mica masă din lemn, făcu o plecăciune spre Lee și plecă. Lampa lumină mica încăpere, dezvăluind expresia rece a lui Lee, răutatea din ochii lui. Un junghi de teamă pură se strecură în pieptul lui Lily, îngreunându-i respirația.

Totuși Lee sigur se înșela.

– Calvin nu a luat nimic.

Lee ridică o sprânceană.

– Nu știi?

– Nu.

– Soțul tău a luat-o pe fiica mea în schimbul soției prietenului său.

– Pe fiica ta?

Lily închise ochii, cuvintele afectând-o asemenea unei lovituri.

– Da. O ascunde de mine de săptămâni bune. Văd că nu știai acest lucru.

Deși Lee putea la fel de bine să mintă, Lily se îndoia. Newport... Brusca apariție a lui Tom. Cumva, Calvin îi găsise pe Tom și pe fiica lui Lee în Newport și nici unul nu se deranjase să îi spună lui Lily. Trecuseră săptămâni întregi, iar Calvin nu îi mărturisise acea informație. „Am nevoie să ai mereu încredere în mine, să fii sincer cu mine", îi spusese ea, iar el tot nu îi menționase nimic despre acest lucru.

Probabil că și Tom știa, ajutându-l pe Calvin să îi ascundă secretul lui Lily. Unde era fata aceasta? Nu era de mirare că Lee trimisese un om după Lily. Încercase să îl forțeze pe Calvin să i-o înapoieze pe Ming Zhu. Viața lui Lily fusese amenințată – iar Calvin tot nu fusese sincer cu ea. „Omul scornește minciuni pentru a-și câștiga existența. Chiar credeai că îl poți schimba?"

O greutate uriașă apăsă pe pieptul ei, atât de greoaie, încât Lily se temea că avea să fie zdrobită. Nu avea să-l ierte *niciodată* pe Calvin pentru asta.

– Dacă domnul Cabot nu o înapoiază pe fiica mea până mâine, vom vedea ce preț veți obține tu și verișoara ta de la clienții mei.

Cora icni încet, dar Lily o ignoră.

– Dă-i drumul verișoarei mele! Ea nu are nici o legătură cu treaba asta.

– Mă tem că n-o s-o fac. Plănuiesc să vă țin pe amândouă până obțin ceea ce vreau. Gesticulă spre oamenii lui să plece și porni și el spre ușă. A, iar dacă veți sparge și lampa asta, nu voi mai aduce alta nouă. Veți rămâne în întuneric... până va fi nevoie de voi.

Calvin păși agitat în mica bucătărie a lui Kwan, mișcarea constantă fiind singurul lucru care îl împiedica să își piardă mințile în acel moment.

Lee o luase pe Lily în urmă cu mai bine de două ore. După ce îl reținuseră pe detectivul Pinkerton, oamenii lui Lee le târâseră pe Lily și pe Cora afară din trăsură și le drogaseră. Ultimul lucru pe care și-l amintea detectivul fu o lovitură puternică în cap, care îl lăsă

inconștient câteva clipe, suficient pentru ca oamenii lui Lee să plece cu domnițele.

Calvin își încordă bărbia, ținând pumnii încleștați pe lângă corp. Avea să îl ucidă pe Lee pentru asta – și nu urma să fie o moarte rapidă, fără durere. Da, Calvin o luase pe fiica lui Lee, dar Ming Zhu fusese complice la răpire, dornică să scape de tatăl ei, care o ținea captivă. Răpirea lui Lily nu se compara deloc cu asta.

– Ar trebui să te așezi. Mănâncă ceva, îi spuse Kwan lui Calvin.

Prietenul lui stătea la tejghea, scoțând calm oasele dintr-un pește. În afară de el, singura persoană din cameră era Hugo, care stătea cocoțat pe un scaun în capătul bucătăriei, îngrijorarea citindu-se pe chipul lui.

– Nu pot. Când se va întoarce prietenul fiului tău?

– În orice clipă, răspunse Kwan. Dacă stai cu ochii pe ușă nu îl vei face să apară mai repede.

Calvin bombăni câteva cuvinte în cantoneză spre prietenul său, unele ce aveau legătură cu un porc și anatomia masculină, apoi continuă să se plimbe agitat. El nu voia să aștepte. Voia să distrugă New York City, să dărâme fiecare ușă și perete, până când avea să o găsească. Sudoarea se prelingea pe ceafa lui, pielea furnicându-l de teamă și de furie. Nu trăsese aer în piept de când aflase ceea ce se întâmplase.

La naiba, dacă i se întâmpla ceva lui Lily?

Calvin se luă cu mâinile de cap, trăgându-se de păr.

– Spune-mi de ce am fost de acord să îl lăsăm pe băiatul ăsta să meargă la Lee, în loc să smulg eu cărămidă cu cărămidă din locul ăla?

– Pentru că vei fi ucis, de-aia, spuse Hugo. Băiatul ăsta cunoaște clădirea. Se va preface că vrea o pipă, dar o va căuta pe Lily, de fapt. Trebuie să știm dacă Lee o ține acolo. Ai puțină răbdare, Calvin!

– Ar trebui să fii mai preocupat de ce vei face odată ce se va întoarce. Kwan își trecu mâna peste fileul de pește, căutând mai multe oase. Și cum le vei scoate de la Lee fără să fii văzut.

Kwan avea dreptate. Aveau nevoie de un plan de salvare, unul care să nu le pună viețile în pericol. Calvin se gândise să îl înfrunte pe Lee în timp ce Hugo le ducea pe Lily și Cora într-un loc sigur, dar Hugo ar putea avea nevoie de ajutor. Nu avea să fie ușor să treacă de oamenii lui Lee.

– Cine ne datorează favoruri? întrebă Calvin, iar Hugo ridică din sprâncene. Calvin ridică o mână. De acord. Aproape toată lumea

în orașul ăsta afurisit mi-e datoare. Dar avem nevoie de... mușchi pentru treaba asta. Bărbați care să poată avea grijă de ei înșiși într-o luptă...

Un sunet îi atrase atenția, iar Calvin se întoarse și văzu un tânăr chinez intrând pe ușa din spate.

– Spune-mi ce-ai aflat, zbieră el în cantoneză fără vreun avertisment.

Kwan scoase un sunet dezaprobator și ieși de după tejghea pentru a-i oferi băiatului un scaun.

– Ia loc, îi spuse el tânărului și îi oferi o ceașcă cu ceai pentru a-l scăpa de răcoarea nopții târzii.

Calvin scrâșni din dinți și așteptă până când Kwan termină să mai facă pe mămica. După ce băiatul se liniști, Calvin întrebă în cantoneză:

– Ea este acolo?

Băiatul încuviință din cap.

– Două femei americane sunt ținute la ultimul etaj în aripa de sud. Camera era încuiată, fără ferestre. Au încercat să scape lovind un gardian cu lampa în cap, dar nu a mers.

Calvin închise ochii pentru o clipă. Femeie prostuță, nesăbuită. De ce ar încerca ceva atât de periculos?

– Au fost rănite?

– N-aș putea spune.

O bubuitură asurzitoare explodă în fața restaurantului – sticlă spărgându-se. Calvin sări în picioare, alergând spre sursa zgomotului cât de repede putu, Hugo și Kwan urmându-l îndeaproape. Când ajunseră, găsiră o gaură în fereastra din față și cioburi de sticlă pe podea. Printre cioburi era o piatră cu o bucată de hârtie legată în jurul ei. Calvin o ridică și dezlegă sfoara pentru a elibera biletul. Despăturind hârtia, citi rapid cuvintele scrise pe ea.

O am pe soția ta. Vino singur, altfel voi găsi o nouă întrebuințare pentru prezența ei aici.

Calvin se clătină pe picioare, cuvintele izbindu-l direct în piept.

– Dumnezeule! Ar îndrăzni Lee să facă ceva groaznic, ceva atât de nemilos, când Calvin o avea pe fiica lui? Nu avea de unde să știe dacă amenințarea era reală – iar Calvin nu era dispus să riște viața lui Lily.

Îndreptându-și umerii, luă o decizie rapidă. Trebuia să le scoată pe Lily și pe Cora afară de acolo. Acum.

– Mă duc. În noaptea asta. Înainte de răsăritul soarelui.

Hugo încuviință din cap.

– Vom avea nevoie de un plan. Oamenii lui Lee ne vor recunoaște pe amândoi. Sub nici o formă nu vom putea intra neobservați.

– Nu există *noi* în treaba asta. Merg singur să îl văd. Îl pot convinge pe Lee să le elibereze pe Lily și pe Cora.

– Nu poți merge de unul singur. Te va ucide.

– Sunt de acord, Cabot. Kwan trecu de partea lui Hugo, chipul findu-i îngrijorat. În felul acesta, totul se va sfârși rău pentru tine. Cel puțin lasă-ne să te ajutăm...

– Nu! strigă Calvin, bătând cu palma într-o masă. Închizând ochii, trase adânc aer în piept. Nu pot risca să mai fie și altcineva rănit. Totul este din vina mea și nu voi pune pe nimeni altcineva în pericol. Susținu privirea încruntată a lui Hugo. Și este Lily.

– Cabot, nu gândești limpede. Știu că o iubești, spuse Hugo, dar asta este o capcană. Lee vrea să îți facă rău.

Mai bine el, decât Lily sau Cora. Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Lily, Calvin nu ar putea suporta.

– Ați văzut biletul. Vrea să merg singur. Nu vă faceți griji. Pot să am grijă de mine. Și cu cât stăm mai mult și ne contrazicem aici, cu atât mai mult ea este acolo, trecând prin Dumnezeu știe ce.

Calvin își luă haina, pe care o aruncase pe spătarul unui scaun mai devreme și se îmbrăcă.

– Dar trebuie să existe o cale, spuse Kwan. Prieteni de-ai tăi din poliție, care să te poată ajuta.

Calvin puse o mână pe umărul lui Hugo.

– Să aranjezi ca o trăsură să aștepte să o ia de acolo. Ai grijă de ea pentru mine. Nu era nevoie să îi explice mai multe lui Hugo.

Prietenul lui încuviință din cap, înțelegând.

– Voi avea. Dar să nu îndrăznești să mori acolo.

– Voi fi bine.

Niciodată nu fusese mai puțin sigur de o afirmație, dar nu avea de ales. Lily avea nevoie de el.

Lily privea absentă peretele, încercând să înțeleagă ceea ce aflase. Calvin o luase pe fiica lui Lee. Minți*se*. Din nou.

Umbre și evaziuni. Jumătăți de adevăruri și planuri ascunse. Chiar și după tot ceea ce se întâmplase între ei, el tot nu putea fi sincer cu ea. Cum de nu văzuse Lily că asta avea să se întâmple? Nu se simțise ea întotdeauna cu un pas în urmă, întrebându-se care erau adevăratele motive ale lui Calvin?

Un lucru era sigur: între ei se terminase totul. Lily nu mai voia să-l vadă niciodată pe Calvin Cabot.

– Deci tu și Calvin...

Lily se întoarse spre Cora, care stătea încordată pe singurul scaun din încăpere.

– Ai amânat întrebarea asta mai mult decât am presupus că o vei face. Amândouă fuseseră tăcute în mare parte a timpului de când plecase Lee, ambele fiind pierdute în propriile gânduri cu privire la evenimentele serii. Iar dacă ai de gând să îmi ții morală în privința lui, poți să te scutești de efort.

– Nu mi-am dat seama că voi doi deveniserăți apropiați în ultima vreme.

Lily bătea cu piciorul în podea.

– Da, dar nu am de gând să îl mai văd vreodată, așa că nu îți face griji.

Expresia Corei deveni gânditoare, de parcă ar fi încercat să vadă în creierul lui Lily.

– De ce nu te cred?

– Ar trebui să mă crezi, pentru că vorbesc serios. Calvin...

– Sărută grozav?

Lily își abținu un chicot, amuzată, în ciuda norului negru care îi acoperea inima.

– Încă nu ar trebui să știi despre lucrurile acestea.

Cora trase de o ață slăbită din fusta rochiei ei.

– Nu știu, nu chiar.

– *Nu chiar* implică ceva experiență. Verișoara ei nu răspunse, iar Lily o arătă cu degetul pe Cora. Când se va termina totul, o să îmi spui ce se petrece, domnișoară Cora Kathleen Hampton.

Cora chicoti.

– Numele meu întreg. Probabil că vorbești serios.

Lily se întinse spre părul ei și începu să scoată o agrafă.

– Sunt surprinsă; ești în toane ciudat de bune în ciuda acestei situații cu răpirea.

– De fapt, și eu sunt puțin surprinsă de mine însămi. Dar mereu spun că tu ai aventuri fără mine, așa că pare nepoliticos să mă plâng prima dată când sunt și eu implicată într-una.

Ținând agrafa în dinți, Lily începu să scoată încă una. Când obținu ambele agrafe, Cora coborî glasul și întrebă:

– Vrei să deschizi încuietoarea? Știi cum se face?

– Mă gândeam să încerc. Altfel, doar am sta aici, așteptând să se întâmple ceva groaznic. Nu pot face asta.

– Și în schimb vrei să mergi să cauți ceva groaznic care să se întâmple? Cora veni mai aproape de ea, picioarele fiindu-i silențioase pe podeaua din lemn, și apucă brațul lui Lily. Lily, asta este o greșeală. Nu știm ce este de cealaltă parte a ușii. Ar putea fi gardieni. Cu pistoale.

– Sau am putea găsi o cale de ieșire. Nu pot sta aici, pierzând timpul, până voi fi obligată să mă prostituez.

Cora înghiți în sec, închise strâns ochii, apoi îi redeschise. Pupilele ei erau calme, cu o hotărâre pe care Lily nu o mai văzuse înainte.

– Ai dreptate. Dă-mi agrafele!

– Să îți dau agrafele? De ce? Știi să descui încuietori cu ele?

– Da. Cora luă bucățile de metal din mâinile lui Lily și merse tiptil la ușă. Am trei frați. Dacă nu aș fi putut să sparg încuietori, nu aș fi aflat niciodată nimic acasă.

– Cine te-a învățat?

Îngenunchind, Cora începu să lucreze la încuietoare.

– Un lacheu, dar a trebuit să promit că nu va fi concediat dacă eram prinsă.

Lily privi foarte fascinată cum Cora îndoi cu pricepere agrafele și începu să le manevreze în încuietoare.

– Ei bine, și ce fel de lucruri ai descoperit?

– Nimic palpitant, din păcate. Formulare pentru curse de cai. Whisky. Câteva romane scandaloase – care nu erau deloc scandaloase, în opinia mea – și câteva scrisori de dragoste.

– Și ai continuat să faci asta și după ce frații tăi au plecat de acasă?

Încuietoarea scoase un clic, iar Cora ajustă agrafele.

– M-am gândit că mi-ar putea fi util într-o zi. Acum fă liniște și lasă-mă să lucrez!

Lily își țuguie buzele, minunându-se de această parte nouă a seninei sale verișoare. Și Cora o acuzase pe Lily că ținea secrete față de ea? Poate că amândouă aveau câte ceva de învățat una despre cealaltă.

Dură câteva momente, Cora mușcându-și buza tot timpul în care manevră agrafele pentru a face încuietoarea să cedeze. În cele din urmă, se auzi clicul final, iar Cora răsuci mânerul pentru a deschide ușa. Lily o apucă de mână, oprind-o. „Stai aici", mimă ea din buze către verișoara ei.

Sprâncenele Corei se unire în timp ce ea se încruntă și se ridică.

– Nu. Vin cu tine.

– Vei fi mai în siguranță aici. Mă voi întoarce după tine dacă găsesc o cale de ieșire.

– Ar trebui să stăm împreună.

Lily putu vedea logica propunerii. S-ar putea dovedi imposibil să se mai întoarcă, deși era îngrijorată că, dacă rămâneau împreună, șansele lor de a fi prinse se dublau.

– Bine. Stai aproape de mine și fă liniște! Vom căuta scările din spate sau o ieșire de incendiu.

Cora încuviință din cap, apoi Lily răsuci încet mânerul. Deschizând treptat ușa, aruncă o privire pe coridor, verificând ambele direcții, și descoperi că era pustiu. Se strecură pe hol, Cora venind chiar în urma ei. Erau opt uși în total, câte patru pe fiecare parte. Dacă erau în clădirea lui Lee de pe Pell Street, Lily avea o idee destul de clară despre ce s-ar putea întâmpla în spatele acelor uși.

Împingându-și teama deoparte, o conduse pe Cora în josul coridorului, amândouă mișcându-se cât de silențios le permiteau rochiile. Aerul avea un miros vechi și rânced, luminile erau palide și deprimante. Sunete ciudate se auzeau din spatele ușilor, iar Lily încercă să nu se concentreze asupra lor. În schimb, continuă să înainteze spre fereastra de la capătul coridorului, spre șansa de a evada.

Când se apropiară de fereastră, din capătul opus al coridorului se auziră voci masculine. Cora o strânse mai tare pe Lily de mână, iar ochii li se întâlniră. Nu aveau timp să deschidă fereastra și să se strecoare prin ea, nu fără să fie văzute. „Trebuie să ne ascundem", mimă Cora, ochii fiindu-i mari de teamă, și se aruncă spre cea mai apropiată ușă, răsucind mânerul. Nu se mișcă.

Lily trecu pe partea cealaltă a coridorului și încercă acea ușă. În mod miraculos, se deschise, iar ea îi făcu semn Corei să intre

degrabă. Interiorul camerei era în beznă totală, iar Lily răsuflă ușurată că nu întrerupseseră ceva dezgustător. De îndată ce trecură amândouă pragul, Lily închise ușa cât de silențios putu. Lipindu-și urechea de ușa din lemn, ascultă, așteptând să vadă unde mergeau acei bărbați.

Un sunet vag se auzi în spatele lor, iar Lily tresări. Întorcându-se, se chinui să vadă în întuneric.

– Cine-i acolo?

– Ajută-mă..., se auzi o voce rugătoare feminină, cu un accent greoi.

Cora o apucă pe Lily de braț, degetele săpând în pielea ei.

– Haide, să mergem!

– Nu putem pleca, nu până nu vedem cine are nevoie de ajutor. Poate este rănită. Eliberându-se din strânsoarea Corei, Lily porni tiptil mai aproape de locul de unde se auzise vocea. Alo?

– Ajutor, repetă femeia misterioasă, iar Lily deslușI o siluetă întinsă pe un pat în întuneric.

O chinezoaică de nu mai mult de nouăsprezece sau douăzeci de ani. Era micuță, o siluetă fragilă îmbrăcată în haine tradiționale chinezești. Părul ei negru i se desprinsese, de parcă și-ar fi foit capul pe pernă săptămâni întregi.

Pe măsură ce ochii lui Lily se obișnuiră cu întunericul, descoperi ceva îngrozitor – un lanț legat de glezna femeii, prins de capătul patului pentru a o împiedica să fugă. Totodată, pe măsuța de lângă pat era o colecție de sticle, cu un urcior cu apă și o pipetă. Laudanum. O țineau pe femeia aceasta încuiată și drogată.

– De cât timp ești aici? întrebă ea încet.

– Ajutor, murmură tânăra fată, ochii fiindu-i sticloși și privind în gol, rezultatul drogului din sistemul ei. Buzele ei începură să formeze cuvinte pe care Lily nu le înțelese.

– Lily, bărbații au plecat, spuse Cora printre dinți. Hai să plecăm de aici cât mai putem!

Lily își simți inima încleștându-se. Cum puteau ea și Cora să fugă și să o lase pe această biată femeie în voia sorții pe care o plănuise Lee pentru ea? Nu părea deloc drept. Dar nu o puteau duce în brațe pe această femeie, nu în starea ei actuală, și să se aștepte să evite să fie văzute. Luptându-se cu lacrimile, Lily se întinse și strânse mâna fragilă a femeii.

– Mă voi întoarce după tine. Orice ar fi, promit că te voi scoate de aici.

Capitolul 21

Calvin intră direct pe ușa din față.

Singur, intră în băcănia de la parterul clădirii din Pell Street, cu ambele mâini ridicate în aer. Deloc surprinzător, gărzile lui Lee săriră instantaneu asupra lui, supunându-l și legându-i mâinile la spate. Un bărbat îl lovi cu genunchiul în coaste, pentru orice eventualitate, un altul îl lovi cu pumnul în ochiul drept – ambele lovituri inutile, în opinia lui Calvin, pentru că el nu ripostase. Se luptă să respire și se rugă să nu i se fi rupt vreo coastă.

Îl târâră în sus pe scările înguste, Calvin încercând să își mențină echilibrul în ciuda tratamentului brutal. Sunetele jocului de fan-tan se auziră mai tare, împreună cu exclamațiile câștigătorilor și pierzătorilor din casa de vicii a lui Lee. Când ajunseră pe palier, Calvin fu împins spre spatele clădirii. Încercă să se concentreze asupra întâlnirii care îl aștepta, nu asupra faptului că Lily era undeva deasupra, fiind ținută captivă împotriva voinței ei și posibil rănită. Dacă zăbovea prea mult asupra acelui gând, Calvin urma să își piardă mințile. Mai bine să își păstreze încrederea că avea să o vadă eliberată în curând.

Un gardian deschise brutal ușa, iar mâini puternice îl împinseră pe Calvin înăuntru. El se împletici, dar se îndreptă în curând, pentru a da ochii cu bărbatul din spatele biroului. Lee. Mușchii lui Calvin se încordară, o furie fierbinte clocotind în venele lui și făcându-i ochiul rănit să zvâcnească în mod dureros. Norocul lui Lee că mâinile lui Calvin fuseseră legate, altfel l-ar fi putut strânge de gât pe loc. Își încordă bărbia și trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze.

Expresia lui Lee îi trădă surprinderea, dar o mască în timp ce se ridică din scaun.

– Domnule Cabot. Nu mă așteptam să te văd atât de curând.

– Le-ai luat pe cele două femei pentru că mă voiai aici. Ei bine, sunt aici. Eliberează-le pe domnișoara Davies și pe verișoara ei. Dacă nu o faci, nu o vei mai vedea niciodată pe fiica ta.

Buzele lui Lee se schimonosiră într-un zâmbet sinistru.

– Unul în poziția ta nu poate face cereri.

– Dacă vrei ca fiica ta să îți fie înapoiată, urlă el, lasă-le pe cele două femei să plece.

Lee încuviință din cap spre singurul gardian din cameră. Brusc, mâinile legate ale lui Calvin fură smucite în sus în mod dureros, brațele aproape fiindu-i dislocate din umeri. El scoase un urlet rușinos de durere și, după câteva dintre cele mai lungi secunde din viața lui, fu eliberat. Se aplecă de mijloc, gâfâind în acea agonie.

– Am moduri de a-i face pe oameni să vorbească, spuse Lee. Ce te face să crezi că nu te voi tortura până voi obține răspunsul de la tine?

Calvin se forță să îl privească pe Lee.

– Chiar crezi că n-am mai fost niciodată torturat? Am petrecut doi ani încercând să ridic stâlpi de telegraf prin câmpuri de opiu. Mi-am făcut mai mulți dușmani decât Boss Tweed[1].

– Deși poate că este adevărat, sunt convins că metodele mele sunt mai creative decât altele pe care se poate să le fi întâlnit.

Calvin se îndoia. Elementul criminal în China rurală fusese destul de inventiv în materie de modalități de a supune un om voinței lor. Odată fusese atârnat de picioare într-o temniță infestată cu șobolani pentru două zile, înainte să fie salvat. Chiar și după atâta timp, Calvin nu putea să vadă un șobolan fără să îl treacă sudori reci.

– Nu-ți va servi la nimic să mă torturezi, îi spuse lui Lee. N-o voi aduce pe fiica ta până nu știu că domnișoara Davies și domnișoara Hampton sunt în siguranță.

Lee își mângâie barba scurtă, meditând la cuvintele lui în timp ce Calvin aștepta. Nu îi păsa ce avea să se întâmple cu el, atâta vreme cât Lily era teafără – iar dacă Lily pățise ceva cât fusese reținută de Lee, avea să îl aștepte și în iad ca să se răzbune.

După un moment îndelungat, Lee spuse:

– Nu sunt un monstru, domnule Cabot. Compatrioții dumitale spun că suntem răi și că reprezentăm o amenințare, dar suntem aici ca să găsim o viață mai bună pentru familiile noastre, la fel ca voi. Așadar, ca un gest de bună-credință, le voi elibera pe prietenele tale.

– Ești generos, mai ales având în vedere că nu mai ai nevoie de ele.

Lee încuviință din cap, acceptând adevărul acelei afirmații.

---

[1] William Magear Tweed (1823–1878), politician american, liderul Partidului Democrat care a jucat un rol important în politica orașului New York al secolului al XIX-lea. Este cunoscut ca fiind unul dintre cei mai corupți politicieni din istoria orașului. (n.tr.)

– Și după ce le-am eliberat?

– Atunci putem începe să discutăm despre înapoierea fiicei tale.

Celălalt bărbat merse la ușă și o deschise. Calvin îl auzi poruncind să fie aduse cele două americance în biroul lui, apoi ușa se închise din nou. Lee se întoarse la birou și se așeză pe scaun.

– Este frumoasă soția ta americană. Ea știe ce faci? Toate minciunile pe care le-ai spus?

Calvin nu spuse nimic, dar probabil că un mușchi care îi zvâcni în maxilar îl trădă, pentru că Lee râse.

– Nu, mă gândeam eu că nu. Mi-a făcut plăcere să-i spun cum ai răpit-o pe Ming Zhu. A fost destul de surprinsă.

Calvin își simți pieptul încleștându-se, regretul oprindu-i răsuflarea. Urâse să o mintă pe Lily, mai ales după acea zi în biroul lui, iar ea avea să fie, fără îndoială, furioasă din pricina acelei minciuni. Ca un laș, el se agățase de speranța că ea nu va afla niciodată. Prea târziu acum. Calvin putea doar să își închipuie cât de mult îl ura Lily chiar în acel moment.

– O să-mi facă plăcere să particip la această scurtă reuniune, spuse Lee. Cumva, nu cred că ea va fi tristă pentru că va fi nevoită să își ia „la revedere" de la tine.

Nu, nici Calvin nu credea că avea să fie tristă.

Își încordă picioarele, durerea din coaste fiind chinuitoare. Ochiul drept începea rapid să i se umfle și să se închidă.

– Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă ai fi cooperat cu mine în primul rând. Ți-am cerut o mică favoare.

– Nu a fost atât de mică, domnule Cabot. Altfel, ai fi reușit pe cont propriu.

Ușa se deschise, iar Calvin se întoarse pentru a le vedea pe Lily și pe domnișoara Hampton împinse înăuntru.

– Le-am prins în timp ce încercau să scape, îi spuse lui Lee unul dintre bărbați, iar Calvin simți un moment de teamă pură.

Lily încercase din nou să evadeze? Chiar voia să se sinucidă? Slavă Domnului că părea să fie teafără! În afară de părul ciufulit, arăta așa cum era de obicei. Lee nu o rănise, cel puțin nu vizibil.

Ea icni la vederea chipului lui, alergând apoi grăbită spre el.

– Calvin! Ochiul tău!

– Sunt bine, serios. Degete delicate se plimbară blând peste chipul lui, iar un val de tandrețe se ridică în pieptul lui Calvin. Spuse încet: Sunt bine, Lily, iubirea mea.

Înainte ca el să poată clipi, Lily ridică pumnul și îl lovi în stomac. El se aplecă, ochii umezindu-i-se de durere.

– Ar fi trebuit să știu că încă mai ascundeai ceva.

– Îmi pare rău. Calvin se luptă să respire. Am avut motivele mele ca să îți ascund asta.

– Da, mereu ai motive – motive pe care nu vrei niciodată să le împărtășești. De ce nu lași pe nimeni să se apropie de tine?

Calvin se îndreptă, tresărind din pricina durerii din abdomen.

– Lily, te rog...

– Nu te deranja. Nu vreau să mai aud alte scuze sau minciuni.

Cu durere în piept, Calvin încuviință din cap. Serios, cum ar putea să o învinuiască? Calvin știuse tot timpul că ea nu avea să îl ierte niciodată dacă afla ceea ce făcuse.

– Te iubesc. Nu am vrut niciodată să te rănesc, spuse el, astfel încât doar ea să audă.

Lily îi studie chipul, privirea ei luminându-se în timp ce clipi rapid.

– Și totuși mereu mă rănești. Întorcându-i spatele, se întoarse lângă verișoara ei, în celălalt capăt al camerei.

Calvin amuți din cauza tuturor lucrurilor pe care voia să le spună și nu putea. Ridică privirea și îl țintui pe Lee cu o expresie dură.

– Mulțumit? Acum lasă-le să plece!

Lee încuviință și apoi plecă ușor capul în direcția tinerelor femei.

– Îmi cer scuze că v-am reținut. Sunteți amândouă libere să plecați.

Gărzile dădură să le conducă pe tinere afară din cameră.

Încruntându-se confuză, Lily încercă să se elibereze din strânsoarea bărbatului. Ochii îi căzură pe mâinile legate ale lui Calvin, pe care păru să le vadă pentru prima oară.

– Stai, Calvin! Ce se întâmplă? Vii cu noi?

– Du-te, îi spuse el. Pleacă și nu te mai întoarce.

– Nu! Lily se luptă din răsputeri acum. Poate că sunt furioasă pe tine, dar nu te voi lăsa aici. Nu te voi lăsa la mila lui.

Fără îndoială, Lily își amintea întâmplarea din urmă cu câteva săptămâni, când Lee îl drogase. Ea nu își dăduse seama că el era acolo în acea seară din voință proprie.

– Nu-ți face griji pentru mine! Voi fi bine. Trebuie să pleci, Lily.

Gardianul se luptă să o tragă pe coridor, închizând ușa în urma lui, iar sunetul protestelor ei se stinse încet, în timp ce fu forțată

să coboare scările. Lee merse la mica fereastră din peretele opus și trase draperia murdară.

– O poți privi în timp ce pleacă, ca să știi că mi-am respectat partea de înțelegere.

Calvin merse și privi pe fereastră. În câteva secunde, Lily și domnișoara Hampton apărură din băcănia de la parter. Păreau să se certe, Lily privind agitată în urma lor, în timp ce verișoara ei o trăgea spre trăsura care aștepta. Calvin răsuflă ușurat. Măcar ea era în siguranță.

– Acum, spuse Lee, hai să discutăm despre locul unde se află fiica mea.

Roțile începură să se miște, calul ducând vehiculul spre centrul orașului. Calvin aștepta până când trăsura coti, apoi se întoarse spre Lee.

– Și îți voi spune... imediat ce-mi aduci soția din China.

Un fior rece învălui încăperea în timp ce expresia lui Lee se înăspri, ochii negri fiindu-i duri.

– Ai făcut o mare greșeală, domnule Cabot. Le aruncă o privire celor doi bărbați care așteptau lângă ușă. Duceți-l la subsol și convingeți-l să vorbească.

– Va fi bine, Lily, spuse Cora blând în timp ce birja porni spre nord. A spus-o chiar el.

Lily își puse o mână pe stomac, trăgând adânc aer în piept. Îngrijorare, furie și teamă se învolburară înăuntrul ei, iar imaginea chipului stoic și chipeș al lui Calvin în timp ce ea fusese târâtă din cameră i se întipărise acum în minte. De ce fusese Calvin de acord să rămână? Fără îndoială, Lee avea să îl rănească... sau mai rău.

Și în ciuda furiei pe care o simțea pentru el, Lily nu îl voia mort. Da, o mințise. Din nou. Dar să se gândească la o lume fără Calvin, chiar dacă ei nu mai erau împreună, o deprima într-un mod nemăsurat. Trebuia să facă ceva, orice, ca să îl elibereze înainte ca inevitabilul să se întâmple.

– Nu, nu înțelegi. Lee l-a drogat pe Calvin ultima dată și, foarte probabil, l-ar fi omorât dacă nu aș fi intervenit. Trebuie să îl ajut.

– Ultima dată? Cora scutură din cap. Ce nu îmi spui?

– Îți explic mai târziu.

Chiar înainte ca Lily să îi ceară birjarului să tragă pe dreapta, începură să încetinească. Lily studie împrejurimile. Erau în Chinatown,

pe o stradă pe care și-o amintea vag. Apoi văzu o clădire, una cu un semn pe care îl recunoscu.

– Am mai fost aici înainte.

– Aici? Cora întoarse capul, studiind clădirile. Ai fost aici? De ce? Când?

– Acum câteva săptămâni, cu Calvin.

Când roțile se opriră în cele din urmă, Lily se întinse după mânerul micii portiere. Cora o apucă de braț.

– Stai, unde mergi? Nu putem coborî aici.

– Cora, trebuie să vorbesc cu omul care deține acest restaurant. Arătă spre clădirea lui Kwan. Este un prieten de-ai lui Calvin. Probabil că birjarul a primit instrucțiuni să ne aducă aici și trebuie să aflu de ce. Nu-ți face griji; îi voi spune să te ducă în centru.

– Nu poți face asta. Fruntea verișoarei ei se încruntă, iar gura i se posomorî. El te-a mințit și acum tu o să... ce? Îți riști viața pentru un bărbat cu care te-ai căsătorit acum mult timp, unul care te-a tratat groaznic? Unul care îi permite tatălui tău să îl forțeze să semneze actele de anulare? Chiar merită să mori pentru el?

„Da", șopti inima lui Lily. Calvin îi înșelase încrederea, dar ea îl iubea. Și mersese la Lee și se predase în schimbul eliberării ei. Cum putea Lily să îl abandoneze?

– Știu că nu are sens, dar nu îl pot lăsa acolo. A venit să ne salveze astă-seară; trebuie să îi întorc favoarea.

Deschise portiera birjei și coborî din ea chiar în momentul când Hugo apăru în pragul ușii lui Kwan. Desigur că Hugo era aici. Probabil că el aranjase ca birja să le aștepte.

Spre surprinderea ei, și Cora coborî.

– Cora, ce faci? Rămâi înăuntru! Îl voi ruga imediat pe birjar să te ducă acasă.

Verișoara ei își netezi falduriile rochiei și își aranjă mănușile.

– Intenționez să rămân. Dacă tu ai de gând să lupți, la fel și eu.

– Nu fi ridicolă...

– De ce este ridicol? Pentru că sunt verișoara ta plictisitoare și fricoasă, ceea ce înseamnă că sunt inutilă?

Lily se încruntă și o apucă pe Cora de braț.

– Nu ești plictisitoare și, în mod sigur, nu ești inutilă. Mi-ar plăcea să rămâi cu mine ca să mă ajuți, dar ar putea fi periculos.

– Tocmai am spart încuietoarea ca să ieșim dintr-un club de opiu și jocuri de noroc ilegale, spuse sec Cora. Cred că pot face față pericolului.

– Mi se pare drept, spuse Lily. Atunci, vino!

Amândouă îl urmară pe Hugo în restaurant și apoi în bucătărie, unde găsiră o mică reuniune de grup. Domnul Kwan era acolo, care le întâmpină, împreună cu Emmett Cavanaugh, un bărbat imens pe care Lily nu îl cunoscuse niciodată, dar îl știa, fără îndoială, după reputație. Bărbatul crescuse în Five Points înainte de a-și construi imperiul de oțel și de a se căsători cu una dintre preferatele societății newyorkeze, Elizabeth Sloane. Lângă domnul Cavanaugh stătea un bărbat îndesat, aspectul său dur calificându-l drept un boxer sau un dur al străzii.

Hugo intră în încăpere.

– Mă bucur să văd că domnul Cabot a avut succes în a vă negocia eliberarea, stăpână.

– Da, așa este – și vă rog să îmi spuneți că voi, domnilor, aveți un plan să îl scoateți de acolo.

Cavanaugh încuviință din cap și păși înainte, cu mâna întinsă.

– Avem. Eu sunt Emmett Cavanaugh, domnișoară Davies. Acesta este prietenul meu, Kelly.

Ea le strânse mâinile.

– Încântată să vă cunosc pe amândoi. Ea este verișoara mea, domnișoara Cora Hampton. Vă rog, spuneți-mi ce pot să fac.

Bărbații schimbară priviri fugare și toți părură să se oprească asupra lui Hugo. Valetul lui Calvin se strâmbă.

– Nu putem permite să vă riscați viața, stăpână. Calvin nu m-ar ierta niciodată dacă vi s-ar întâmpla ceva.

Lily își încordă bărbia și se rugă să rămână calmă.

– Nu aveți nici o șansă să mă împiedicați să mă întorc în clădirea domnului Lee și să încerc să îl scot pe Calvin de acolo. Așa că te rog, nu te mai contrazice cu mine și spune-mi ce plănuiți.

Tăcerea se așternu în încăpere, în timp ce toată lumea aștepta răspunsul lui Hugo. În cele din urmă, umerii lui se posomorâră, iar Lily știu că ea câștigase.

– Presupun că ne-ar prinde bine câteva mâini în plus, spuse el. Dar nu vă lăsați rănită. Mă va ucide dacă se întâmplă asta.

– Îmi voi da silința să nu fiu rănită. Se gândi la femeia legată cu lanțul de pat, cea pe care Lee o ținea drogată. Lily îi promisese că avea

să se întoarcă după ea – o promisiune pe care intenționa să și-o respecte. Probabil că era mai bine să țină acel plan pentru ea. Pentru moment. Deci cum îl vom scoate pe Calvin de acolo?

Desigur că trebuia să fie o altă pivniță.

Calvin stătea atârnat în beznă, cu brațele întinse deasupra capului, cu mâinile încătușate și prinse cu un lanț de un inel din tavan. De-abia atingea podeaua murdară cu vârfurile picioarelor, iar fiecare răsuflare devenise o agonie chinuitoare. Nu mai putea vedea cu ochiul drept din pricina umflăturii, iar coastele îl dureau de la bătaia pe care o încasase de la oamenii lui Lee înainte să îl lase singur.

Habar nu avea de cât timp atârna acolo. Fiecare secundă părea o oră, din pricina durerii radiind din tot corpul lui. Brațele îi amorțiseră cu ceva timp înainte, dar măcar asta îl împiedica să simtă cătușele săpându-i în piele, slavă Domnului!

Hârșâituri se auzeau în depărtare, iar Calvin le recunoscu. Șobolani. *La naiba!* Încercă să își domolească respirația. Animalele puteau mirosi frica? Calvin prefera să fie drogat, bătut sau împușcat decât să fie nevoit să se confrunte cu șobolani.

Câteva secunde mai târziu, o ușă din capătul scării se deschise, iar el auzi pași pe treptele din lemn. Miji ochiul bun și văzu o fâșie de lumină apropiindu-se în semiîntuneric.

Era Lee. Veni în fața lui Calvin.

– Cât timp ar trebui să te las să atârni aici, domnule Cabot? Sunt dispus să te dau jos dacă îmi spui ce trebuie să știu.

– Nu, nu până nu îmi dai ceea ce vreau.

Lee chicoti și merse în spatele lui Calvin.

– Femei. Mereu e vorba despre femei cu tine. Dar am observat ceva. Ai fost foarte protector față de domnișoara Davies, dispus să o iei de lângă mine cu un preț foarte mare pentru tine. O iubești, cred. Dar soția ta din China, cea pe care ai așteptat-o atât de mult, vrei să mă ocup să fie adusă în America. Nu încerci să mă ții departe de ea. Ceea ce mă face să mă întreb, chiar este soția ta?

Un fior rece de teamă goni prin măruntaiele lui Calvin. Lee era mult mai inteligent decât îl crezuse el.

– Normal că este, spuse grăbit Calvin, fiecare cuvânt provocându-i durere în coaste.

– Nu cred. Cred că este soția vreunui cunoscut de-al tău. Cineva pe care încerci să-l protejezi. Lee apăru din nou în fața lui Calvin. Poate a prietenului tău negru?

Calvin încercă să nu reacționeze.

– Te înșeli. Este soția mea.

– Dacă așa este, domnule Cabot, de ce nu te-ai întors în China să o aduci aici? Nu pari genul de bărbat care să aștepte cinci ani, fără să facă nimic.

– Ziarele mele mă împiedică să dispar pentru perioade atât de lungi.

– Doar dacă nu cumva suferi de crize de febră din Hong Kong, desigur. Expresia înfumurată a lui Lee îl făcu pe Calvin să se zbată în lanțuri, iar Lee doar râse. Prietenii tăi din Chinatown îmi sunt loiali tot mie. Credeai că nu voi afla adevăratul motiv din spatele vizitelor tale la Sing?

– Deci l-ai convins pe Sing să vorbească despre mine. Felicitări!

– Ești foarte obraznic pentru un bărbat care încearcă să își ascundă condiția fizică de lume. Mă întreb dacă investitorii tăi ar fi îngrijorați, știind că vei fi atât de bolnav periodic.

Exact motivul pentru care Calvin mergea întotdeauna la Sing când malaria reapărea. Investitorii erau fricoși ca niște pisoi nou-născuți. Orice urmă de slăbiciune la capul companiei i-ar putea distruge imperiul.

– Mi-e greu să cred că te vor crede pe tine.

– Poate că prietenul tău, domnul Kwan, va fi mai credibil. Lee încuviință spre unul dintre oamenii săi, iar Calvin văzu o siluetă ieșind din întunericul de dincolo de raza de lumină a lămpii.

Kwan era aici, singur. Nu era legat la mâini în nici un fel.

– Ce...? Privirea lui Calvin se plimbă de la Lee la Kwan. Ce înseamnă asta?

– Prietenul tău a fost de acord să se alăture breslei dacă te voi elibera.

– Nu! Kwan, nu face...

– S-a făcut, Cabot. Kwan ridică bărbia. Deja am fost de acord. Acum îl vei elibera, îi spuse el lui Lee.

Lee își mângâie barba și îl studie pe Kwan, tăcerea prelungindu-se. Apoi se întoarse spre unul dintre oamenii săi din apropiere.

– M-am răzgândit. Omoară-i pe amândoi.

Lee porni spre trepte, în timp ce Kwan strigă:

– Nu mă poți ucide. Aveam o înțelegere.

Calvin adăugă:

– Nu o vei găsi niciodată pe Ming Zhu dacă mă ucizi.

Lee se opri pe prima treaptă.

– Am hotărât că nu o mai vreau. Americanul ăla tânăr a stricat-o, i-a luat puritatea. Este moartă pentru mine.

Calvin își simți inima încremenindu-i. Dumnezeule, totul fusese în zadar. Se luptă cu cătușele cât de mult putu, lanțurile zăngănind deasupra capului său, dar rezistând.

– La dracu'. Așteaptă, Lee!

Lee continuă să urce treptele, doi bărbați urmându-l în timp ce alți doi rămaseră în pivniță, cu Calvin și Kwan. Unul dintre ei începu să meargă spre Kwan, care dădea înapoi, ridicând mâinile pentru a se feri de el. Celălalt gardian, scoțând un mic cuțit de la mijloc, se îndreptă spre Calvin.

Kwan începu să ceară îndurare, spunându-i gardianului despre afacerea și familia sa, apoi se împiedică și căzu într-un genunchi. Într-o secundă, Kwan scoase un cuțit din gheată și îl aruncă spre gardian cu o abilitate incredibilă. Lama se înfipse în gâtul bărbatului, care căzu lat.

Acest lucru îi atrase atenția celuilalt gardian. Grăbit, bărbatul ridică cuțitul și se îndreptă spre Kwan, vrând să îl ucidă. Apucând lanțurile cu toată puterea lui, Calvin ridică picioarele, se legănă și îl lovi pe gardian în stomac – tare – făcându-l să scape cuțitul. Kwan fugi și ajunse la cuțit înaintea gardianului. Îl ridică, ochii fiindu-i reci și indiferenți.

– Eliberează-l pe prietenul meu și te las să trăiești!

– Dacă vă las pe amândoi să plecați, mă va ucide.

– Nu și dacă facem să pară că ai fost depășit numeric, spuse Calvin.

– Aș prefera să îmi încerc norocul, spuse gardianul și se repezi la Kwan.

Mai mărunt și mai rapid, Kwan se feri și îl lovi pe bărbat cu mânerul cuțitului tare în tâmplă. Gardianul se prăbuși lat la pământ.

Verificând buzunarele ambilor bărbați, Kwan găsi în sfârșit cheile cătușelor lui Calvin. Îi descuie o cătușă, apoi pe cealaltă, lanțurile căzând pe podea, zăngănind. Calvin căzu înainte, iar Kwan îl prinse, sprijinindu-l cu trupul său.

– Arăți groaznic, spuse Kwan. Poți să mergi?

– Dacă asta înseamnă să ies de aici, da. Cum ai reușit asta?
– Vei vedea. Să mergem.

Capitolul 22

Lily privi cum Hugo, domnul Cavanaugh și Kelly dispărură pe aleea din spatele străzii Pell. Kwan și Calvin erau așteptați să iasă printr-o fereastră ce dădea spre alee, în timp ce acei trei bărbați aveau să-i ofere ajutorul de care era nevoie pentru a-l duce pe Calvin în trăsură.

Lily și Cora fuseseră lăsate în urmă, în trăsura spațioasă a lui Cavanaugh, împreună cu un pistol. Aveau ordine să rămână acolo și să-l împuște pe oricare dintre oamenii lui Lee care s-ar fi apropiat de trăsură. Totuși Lily nu avea de gând să aștepte.

– Stai în trăsură, îi spuse Corei. Mă voi întoarce imediat.
– Stai! Cora o apucă de braț. Unde crezi că pleci?
– Merg după ea. Femeia pe care am văzut-o la etaj.
– Ți-ai pierdut mințile? Vei fi prinsă.

Lily își aruncă mâinile în aer.

– Ei bine, nu o pot lăsa acolo. Nu după ce am văzut-o atât de neajutorată, legată și drogată. Dumnezeu știe ce va face Lee cu ea.
– Cum plănuiești să intri măcar, darămite să îi scoți lanțurile și să o scoți afară de una singură?
– Urc pe scara de incendiu, îi explică Lily, arătând spre scara metalică de pe fațada clădirii. Îmi voi da seama de restul pe parcurs.
– Pe scara de incendiu? Și cum plănuiești să intri în clădire?
– Cu asta. Lily scoase un obiect din buzunar.
– De unde ai luat o șurubelniță?
– Din restaurantul lui Kwan. Erau unelte pe o masă de lângă fereastra din față, așa că am împrumutat-o pe asta.
– Vin cu tine.

Înainte ca Lily să poată protesta, Cora deschise portiera și coborî. Lily o urmă și atraseră atenția birjarului, care dădea unuia dintre cai o mână de ovăz.

Birjarul se încruntă, expresia devenindu-i precaută. Își șterse palma pe haină și se apropie.

– Domnișoară, mi s-a spus că trebuie să stați amândouă în trăsură. Nu sunt sigur...

– Aveam o trebușoară de făcut, una care va rămâne secret între noi trei.

– Of, nu ar trebui să vă las. Mi-aș putea pierde slujba dacă domnul Cavanaugh ar afla.

– Care este numele dumitale?

– Charlie, domnișoară.

– Ei bine, Charlie, acolo sus, la etajul doi, este o tânără care este legată de pat. Drogată. Ne-a implorat pe Cora și pe mine să o ajutăm. Trebuie să intru și să o salvez. Înțelegi?

Charlie înghiți în sec în timp ce medită la cuvintele ei.

– Am și eu o fiică. Nu pot sta liniștit știind că acolo sus o fată este abuzată.

– Așa simțim și noi. O putem salva. Știu exact unde este și o pot scoate afară. O să urc pe acolo și o să forțez fereastra.

Birjarul privi clădirea, puțin mai sus pe Pell Street.

– Pe scara de incendiu?

– Da, exact. Ne vei ajuta să ținem acest secret?

– Eu...

– Mulțumesc! îl întrerupse Lily și o trase pe Cora spre clădirea lui Lee.

– Bietul om nu a avut nici o șansă împotriva ta, spuse Cora. Sper să nu fie concediat.

– Dacă va fi, îl angajez eu. Nu îi voi lăsa familia să moară de foame pentru că ne-a ajutat. Acum, ajută-mă să mut butoiul acela lângă alee, sub scară.

Intrarea în clădirea lui Lee era întunecată în orele matinale ale dimineții. Și străzile erau pustii, deși puteau fi auzite sunete pe ferestrele de deasupra lor. Lily și Cora manevrară butoiul greoi din lemn sub scara atașată de ieșirea în caz de incendiu. Ținându-se de mâna Corei, Lily se cățără pe butoi și se prinse de baza scării.

Scârțâind, scara metalică alunecă destul de jos cât să poată fi escaladată. În câteva clipe, Lily și Cora se cățărară grăbite pe partea laterală a clădirii lui Lee și ajunseră la ultimul etaj. Privind prin fereastră, Cora văzu că holul etajului doi era pustiu în acel moment. Camera femeii era chiar în dreapta ferestrei.

Folosind șurubelnița, nu îi trebui mult timp să descuie zăvorul. Lily deschise fereastra și o ținu așa pentru Cora, apoi intră și ea.

Cora nu pierdu timpul deloc, mergând la ușă și aplecându-se, cu agrafele de păr în mână. Lily stătea cu ochii în patru după oamenii lui Lee, în timp ce Cora încerca să deschidă încuietoarea. După ceea ce părură ore, dar probabil că fuseseră doar minute, încuietoarea cedă, iar ușa se deschise.

– Ești șocant de pricepută la asta, șopti Lily în timp ce intrară în camera întunecată.

– Știu. Aș putea avea o carieră ca hoț de bijuterii în viitor.

Cora închise ușa în urma lor, și ambele femei își lăsară, pentru o clipă, ochii să se adapteze cu semiîntunericul.

– Este aici? Nu văd nimic. Cora bâjbâi după mâna lui Lily. Nu mă lăsa aici.

– Nu te las. Forme începură să se deslușească în întuneric, iar Lily văzu o siluetă măruntă pe pat. Este aici. Lasă-mă să încerc să aprind lampa.

Mergând tiptil lângă polița de lângă pat, Lily găsi o cutie de chibrituri, pe care o folosi rapid pentru a aprinde lampa cu ulei. O sclipire galbenă și palidă umplu spațiul, luminând silueta adormită a femeii captive. Cora icni, iar inima lui Lily se strânse. Mică și fragilă, femeia era încă legată cu lanțul de pat, într-o stare mai rea decât se temuseră ele. Cu obrajii supți și părul încâlcit, fără îndoială că era captivă aici de ceva timp.

Cora merse la capătul patului și își folosi abilitățile de spărgător de încuietori asupra cătușei din jurul gleznei femeii. Lily ascultă la ușă, ținându-și respirația când o izbitură răsună pe coridor. „Probabil doar un client care pleacă." Nu se auziră pași apropiindu-se, doar coborâră în liniște, iar Lily răsuflă ușurată.

– Gata, spuse Cora, punând cătușa și lanțul pe pat. Este liberă.

Lily merse lângă ele și bătu ușor obrazul femei cu dosul palmei, încercând să o trezească.

– Doamnă, treziți-vă, vă rog!

Femeia întoarse capul, gemând. Totuși ochii nu i se deschiseră, așa că Lily o atinse din nou pe obraz.

– Treziți-vă! Vă scoatem de aici.

– Haide să o ridicăm în picioare, sugeră Cora. Trebuie să plecăm cât mai curând posibil.

După câteva momente stânjenitoare în care se chinuiră, Lily și Cora o susținură pe femeia măruntă între ele și începură să o conducă spre ușă. Prizoniera lui Lee își recăpătase conștiința suficient

cât să își târască ușor picioarele, dar încă era prea slăbită pentru a-și susține propria greutate.

Lily ascultă la ușă. Neauzind nimic, întredeschise ușa și aruncă o privire pe coridor. Pustiu. Deschise ușa și se luptară să iasă toate trei pe hol. Fereastra rămăsese deschisă, aerul rece al nopții intrând prin ea, iar Lily și Cora își croiră grăbite drum spre ieșire.

– Cum o s-o coborâm de aici? șopti Cora, respirând greoi. Sau, de fapt, cum o urcăm pe fereastră?

Pulsul lui Lily goni în timp ce ea studie situația.

– Ține-o în picioare. Eu ies pe scară, apoi o trecem împreună prin fereastră.

Cu mult efort și sudoare, Lily și Cora reușiră să o aducă pe femeie pe platforma ieșirii de incendiu. Lily o ținu în picioare până când Cora reuși să iasă pe fereastră, în spatele lor. Platforma metalică era incredibil de îngustă pentru trei persoane; avea să fie complicat să coboare treptele.

– O iau eu de subsuori. Tu ia-o de picioare, spuse Cora. O vom coborî treptele.

Se mișcară încet, luând pauze scurte. Ambele în rochii de seară și corsete, Lily și Cora nu erau adecvat pregătite pentru o misiune secretă de salvare, dar trebuiau să se descurce cât mai bine în acele împrejurări. Nu era o opțiune să o lase în urmă pe această femeie.

– Lily! Ce naiba faci? strigă o voce de dedesubt, o voce pe care ea o recunoscu imediat.

Lily și Cora tocmai ajunseră la mijlocul scării, în exteriorul celui de-al doilea etaj. Lily îl ignoră pe Calvin. Chiar de-ar fi vrut să îi răspundă, ceea ce nu voia, nu putea risipi nici o gură de aer. Fiecare fărâmă din energia ei era dedicată coborârii acestei femei pe o scară metalică îngustă, două etaje. Totul fără ca Lee sau oamenii săi să descopere ce făceau, desigur.

Era bine de știut că domnul Kwan îl salvase pe Calvin. Măcar el avea să trăiască pentru a o vedea plecând de data aceasta, în loc să se întoarcă la el.

Sigur avea halucinații.

Calvin se clătină pe trotuar, sprijinindu-se de umărul lui Hugo, și ajunse la concluzia că probabil încă era în pivnița lui Lee, delirând. Ceea ce vedea cu ochiul său bun nu putea fi adevărat. Lily și Cora coborau pe scara de incendiu, ducând cu ele o femeie. O femeie

pe jumătate adormită, cel mai probabil din cauza efectelor vreunui narcotic, dacă el nu se înșela.

Doamne!

– Lily! Ce naiba faci? strigă el.

Ea îl ignoră, deși umerii ei tresăriră ușor.

– Cum naiba au reușit asta? întrebă Cavanaugh, acum stând lângă Calvin.

Cavanaugh, împreună cu Hugo și Kelly, îl ajutaseră pe Kwan să îl scoată pe Calvin din clădirea lui Lee, din fericire cu puțină vărsare de sânge. Calvin nu știa cum de organizase Hugo un grup de salvare atât de rapid, dar îi era al naibii de recunoscător. Cei cinci bărbați mergeau grăbiți spre trăsură, când se întâmplă ca el să ridice privirea spre sunetele ce se auzeau dinspre scara de incendiu.

– Nu știu, dar – *rahat!*

Unul dintre oamenii lui Lee apăru la fereastra de la etajul doi, cu un pistol în mână. Trase, iar glonțul ricoșă din scara metalică. Uitând de durere, Calvin alergă spre scară, urcând cât de repede putu. Ajunse la primul etaj chiar în clipa când un alt glonț șuieră înspre ei. Apoi alte câteva, în timp ce alți gardieni i se alăturară celui de sus. Calvin își acoperi capul și urcă în grabă următorul set de trepte, cu Hugo chiar în urma lui.

Încă pe stradă, Kelly și Cavanaugh scoseseră acum pistoalele și trăgeau spre fereastra unde se adunaseră oamenii lui Lee. Calvin spera din tot sufletul ca vreun glonț rătăcit să nu lovească pe nimeni de pe scara de incendiu.

Când el ajunse la Lily și Cora, le găsi ghemuite peste femeie, protejând-o de gloanțe.

– Lily, să mergem! O apucă pe Cora de braț și o împinse spre Hugo. Du-o jos!

Hugo încuviință din cap și începu să o ghideze pe Cora spre primul rând de trepte. Calvin o luă pe Lily de umeri și o ridică de pe femeia inconștientă.

– Lily, du-te! Coboară la trăsură. O iau eu.

Chipul palid al lui Lily încuviință, teama umbrindu-i ochii căprui.

– Ești sigur că poți...

Nu era timp de discuții.

– Du-te! Sunt chiar în urma ta.

Ea păși peste femeie și pe lângă Calvin, grăbindu-se să coboare, cu faldurile rochiei în mână. Calvin se mută astfel încât să o ridice pe femeie. Lily o salvase pe – Calvin rămase fără suflare.

Drăcia dracului!

Soția lui Hugo.

Trecuse mult timp, iar ea era într-o stare groaznică, dar Calvin o recunoscu pe Shin-yee. O femeie în mod normal atât de vioaie și de frumoasă, aproape că îi rupse inima să o vadă în halul acesta. Frântă. Costelivă. Apatică. Un glonț șuieră pe lângă el și îl repuse pe Calvin în mișcare. Timpul pentru inspecție avea să vină mai târziu. Mai întâi trebuia să o ducă pe Shin-yee într-un loc sigur.

Strecurându-și brațele pe sub ea, o strânse pe soția lui Hugo la piept și se ghemui, încercând să coboare precaut următorul rând de trepte. Slabă, era al naibii de slabă. Cât timp o ținuse Lee acolo? Și cum Dumnezeu o găsise Lily?

Kwan și Hugo așteptau pe trotuar, la baza scării.

– Dă-mi picioarele ei, strigă Kwan. Coboar-o ușor!

Sprijinindu-se în genunchi, Calvin se întoarse astfel încât să coboare picioarele femeii spre pământ. Kwan le prinse și începu să o tragă ușor spre brațele lor, susținându-i trupul. Chiar în timp ce ușa de la parter se deschise, Hugo icni, făcând ochii mari. Prietenul lui descoperise identitatea femeii, dar atenția lui Calvin se îndreptă acum asupra noului venit. Lee ieșise afară, câțiva dintre oamenii săi stând în spatele său.

Lee ridică mâna, iar oamenii de la etajul doi opriră focul. Cavanaugh și Kelly așteptau și ei.

Calvin sări pe pământ, furia gonind precum malaria prin sângele lui, în timp ce mușchii i se încordară. Nici o formă de răzbunare nu ar fi prea dură pentru ceea ce făcuse Lee. Sugrumare, înjunghiere, împușcare... era mult prea simplu. Calvin voia să îi smulgă mâinile și picioarele lui Lee și să îl oblige să privească cum hrănea cu ele porcii care hoinăreau prin oraș.

Calvin miji ochii și îl privi pe bărbatul care provocase atât de multă durere și distrugere.

– Ticălos afurisit, strigă el. Ai avut-o în tot acest timp. Ai drogat-o. Ai înfometat-o.

– Nu este vina mea dacă ea mi-a cerut opiu în timpul ședерii aici. Am încercat să îi fac șederea cât mai confortabilă posibil până...

– Era legată de pat! strigă Lily de undeva din spatele lui Calvin.

Calvin scrâșni din dinți, mâinile tremurându-i de nevoia de a se răzbuna pe Lee. Porni spre el, ignorându-i pe bărbații care așteptau în apropiere.

– Moartea este prea bună pentru tine.

– Nu mă poți ucide, îl tachină Lee. Sunt prea mulți martori, plus că plătesc foarte bine secția locală de poliție. Oricât de cunoscut ai fi, nu vei scăpa cu crima.

Se putea auzi un ropot de copite, crescând treptat în intensitate, dar Calvin ignoră sunetul.

– Poate că ai dreptate, îi spuse Calvin lui Lee, dar îmi va face plăcere să încerc.

Ridică pumnul, dar cineva îi apucă mâna din spate.

– Cabot, stai! Cavanaugh îi strânse încheietura lui Calvin. Nu este nevoie să îl ucidem. Auzi sunetul acesta, domnule Lee? Este ceea ce noi numim cavalerie.

– Ce vrei să spui? întrebă Calvin.

– Am telegrafiat unui prieten de-al nostru, unul cu o influență politică uluitoare. Aduce polițiști care nu se află pe statul tău de plată.

Calvin râse, un hohot sincer de râs. Hugo era un geniu afurisit.

– Pregătește-te pentru o razie, domnule Lee.

Calvin privi cum Lee și oamenii săi, cu cătușe la mâini, fură băgați în furgoanele poliției. Lee îi mai aruncă o ultimă privire încruntată lui Calvin înainte de a fi împins în spatele vehiculului. Dacă Lee intenționa să se răzbune, articolul pe care Calvin îl plănuia pentru ediția de a doua zi a ziarului *Mercury* avea să prevină acest lucru, în mod sigur. Calvin intenționa să se asigure că zilele lui Lee la conducerea Chinatown erau pe sfârșite.

Calvin își roti umerii. Fiecare milimetru din corp îl durea, de la scalp până la unghiile de la picioare. Hugo plecase de mult, ducând-o pe soția lui acasă și trimițând după un doctor. Lunile de captivitate își lăsaseră amprenta asupra ei, ca să nu mai spună de dependența de laudanum. Ea și Hugo aveau nevoie de timp să își revină și să se vindece.

Dar chinul se terminase în sfârșit.

În mare parte pentru că Hugo îi adunase pe prietenii și aliații lui Calvin după ce el se predase lui Lee. Hugo îi salvase încă o dată viața lui Calvin. Cu voia lui Dumnezeu, aceasta avea să fie ultima dată.

Ava Sloane veni lângă el. Sosise la locul faptelor la scurt timp după soțul ei.

– Cabot, cred că am destul material ca să mă apuc de scris. Ținea foi cu notițe în mână, interviuri și descrieri a ceea ce se întâmplase acolo în acea noapte. Calvin îi permitea să preia conducerea asupra poveștii, un avantaj pe care nici un alt reporter din oraș nu avea să îl capete. Plec acum la birou ca să încep.

– Mergi acasă și dormi puțin, Sloane! Articolul poate aștepta până dimineață.

Ea scutură din cap, o reacție încăpățânată la care el ar fi trebuit să se aștepte.

– Nu. Este proaspătă în mintea mea acum. Aș prefera să termin articolul și apoi să îl las pe biroul lui Evans.

– Scumpo, spuse Will, soțul ei, în timp ce li se alătură, vino acasă! Nici măcar nu a răsărit soarele.

Ea îl privi și îi netezi reverul hainei cu palma.

– Voi fi bine. Voi lua trăsura și voi fi acasă înainte ca tu să te dai jos din pat.

– Promisiuni, promisiuni. Sloane se aplecă și își sărută soția pe obraz. Ai grijă! Știu că, dacă voi trimite un polițist să te însoțească, mi-ai suci gâtul.

– Ai avea dreptate. La revedere, Cabot. Cu spatele drept, Ava mărșălui spre trăsură, pregătită să ia lumea în piept.

– Este remarcabilă soția ta, îi spuse Calvin lui Will Sloane în timp ce o priviră pe Ava urcând în trăsură.

– Da, este. Aș putea spune același lucru despre fosta ta soție.

„Da, remarcabil de furioasă", se gândi Calvin. Lily plecase la scurt timp după sosirea poliției, nici măcar nu se deranjase să vorbească cu Calvin înainte ca ea și Cora să urce într-o birjă și să dispară.

Sloane privi cu ochii mijiți clădirea cu două etaje a lui Lee.

– Lillian Davies chiar a urcat pe scara de incendiu până acolo, ca să o salveze pe femeia aceea? Este un gest de-a dreptul eroic.

– Eu nu mă gândeam la eroism când era blocată pe platforma de la etaj, cu o ploaie de gloanțe abătându-se asupra ei.

Sloane râse.

– Da, sunt convins că nu te gândeai la asta.

– Bravo, Sloane! Cavanaugh se apropie de cei doi bărbați și își încrucișă brațele zdravene. Cu siguranță, ai salvat ziua cu sosirea ta perfect sincronizată.

Pe lângă faptul că organizase salvarea lui Calvin, Hugo aranjase ca Sloane să vină cu câțiva polițiști pe Pell Street ca să îl aresteze pe Lee. În schimb, Sloane adusese aproape întreaga cavalerie metropolitană.

– Da, așa este. Sloane îi zâmbi cu superioritate cumnatului său. Fără îndoială, te doare să recunoști.

– În mod sigur, eu nu am nici o problemă să recunosc asta, spuse Calvin, întinzându-i mâna mai întâi lui Sloane. Vă mulțumesc amândurora pentru ce ați făcut astă-noapte. Se întoarse spre Cavanaugh și îi strânse și lui mâna.

– Oricând, Cabot, spuse Sloane. Deși trebuie să spun, nu pot să cred că ai fost atât de nesăbuit încât să i te predai lui Lee. Din fericire, Hugo și-a păstrat cumpătul și a trimis după noi.

– De acord. Nu mai fi așa idiot data viitoare! Cavanaugh îl bătu pe umăr pe Calvin. Calvin aproape căzu în față, dar își recăpătă echilibrul la timp. Mi-ar plăcea să mai stau cu voi, băieți, dar am o soție și un fiu acasă care mă așteaptă. Cred că vă voi spune noapte bună amândurora.

– Apreciez că tu și Kelly ați dat o mână de ajutor, Cavanaugh. Noapte bună.

Cavanaugh și Kelly plecară chiar când furgonul poliției, cu Lee și oamenii săi în el, cotiră. Câțiva ofițeri încă mai rămaseseră în clădire, verificând locul și documentându-se pentru cazul de corupție, dar restul plecau și ei în acel moment.

– Unde îl vor duce pe Lee? îl întrebă Calvin pe Sloane.

– La una dintre secțiile din centru, până vor putea stabili care polițiști de la secția locală erau plătiți de el.

– Bine gândit. Nu îți pot spune cât de ușurat sunt că s-a terminat totul.

– Îmi dau seama. Tu și Hugo vă chinuiați de mult timp cu treaba asta. Informația asta a folosit-o Davies ca să te forțeze să semnezi anularea?

– Da, printre alte lucruri. A trebuit să spun că soția lui Hugo era a mea, ca să atrag cumva atenția guvernanților pe care i-am abordat. Chiar și atunci, încercările mele au dat greș, dar au fost suficiente pentru ca Davies să miroasă ceva și a amenințat că mă dă de gol ca fiind bigam, dacă nu sunt de acord cu anularea.

– Asta a fost o cruzime, chiar și pentru Davies. Și-acum, ce?

Calvin privi peste umăr, încruntându-se.

– Ce vrei să spui?

– Tu și domnișoara Davies. Este limpede că încă ții la ea.

Da, dar ce simțea ea pentru Calvin? El trebuia să își ceară iertare și să îi explice și motivele pentru tot ceea ce făcuse. Și să îi spună că o iubea. Acest lucru era important. Poate că ar trebui să înceapă cu asta.

– Am de gând să merg să o văd. Sper să îndrept lucrurile.

– Speri? Deci nu te aștepți să reușești?

Calvin își apăsă podurile palmelor peste ochi și oftă.

– Nu mă aștept să îmi ușureze situația. Dar în cele din urmă mă va asculta. Trebuie doar să am răbdare.

– Ei bine, atunci învață o lecție de la mine, spuse Sloane, punând o mână pe umărul lui Calvin. Fii pregătit să folosești orice armă pe care o ai la dispoziție, indiferent cât de necinstită. Cu cât femeia este mai încăpățânată, cu atât mai mult poate purta pică. Nu arăta pic de teamă și o vei recâștiga.

Capitolul 23

– Colleen, pune pantofii aceia în cufărul pentru vapor. Vreau să îi iau pe toți.

Menajera lui Lily încuviință din cap și luă un braț plin cu pantofi, ducându-i la cufărul mare deschis din mijlocul garderobei.

Lily își studie rochiile, bătând cu degetul pe buze. Când se întorsese acasă câteva ore mai devreme, făcuse cea mai îndelungată baie din lume, în încercarea de a spăla amintirile serii trecute. Apoi încercase să doarmă, dar nu putuse să se abțină de la a-și aminti după-amiaza din biroul lui Calvin. Cum îi promisese el că avea să fie sincer. Promisese să aibă încredere în ea. Minciuni, numai minciuni.

Calvin o mințise din clipa în care se cunoscuseră, învârtind pe degete versiunea lui despre adevăr pentru a-i servi propriile scopuri. Lily era sătulă să nu fie respectată și apoi înșelată.

Iar cum consiliul director al Davies Mining o exclusese forțat dintre membri, nu mai rămăsese nimic pentru ea aici, în New York. Nimic din ce și-ar fi dorit, oricum.

– M-am răzgândit, îi spuse ea lui Colleen. Nu te deranja cu rochiile. Voi da comandă de altele noi în Paris.

– Dar, domnișoară, și călătoria?

– Doar împachetează ce voi avea nevoie pe vas. Restul poate să rămână.

– Da, domnișoară.

Lily merse la măsuța ei de toaletă și își deschise cutia cu bijuterii. Erau câteva pe care nu voia să le lase în urmă.

– Ce se întâmplă?

Lily privi peste umăr spre pragul garderobei, unde stătea fratele ei.

– Bună, Tom.

El se încruntă și gesticulă cu mâna spre camera ei.

– Ce faci?

Lily ridică din umeri și începu să facă o selecție a bijuteriilor ei.

– Îmi fac bagajele. Colleen, ne lași o clipă singuri, te rog? Menajera dispăru pe coridor, iar ușa se închise în urma sa.

– Văd că îți faci bagajele, spuse Tom. Dar unde pleci?

– Departe. Voi începe cu Paris. Nu am plănuit să mă duc mai departe de atât.

– Cât timp vei fi plecată?

Lily luă colierul cu diamante și smaralde din cutie, amintindu-și cum Calvin i-l scosese în acea unică noapte. Îi dădu apoi drumul, de parcă ar fi fost fierbinte. Oftând, se întoarse spre fratele ei.

– Nu știu exact. Mult timp, probabil. Tot ce știu este că nu pot sta aici.

În cealaltă cameră se auzi un strănut, atrăgându-i atenția lui Tom. Chipul lui se îmblânzi.

– Vom încheia discuția aceasta imediat, Lily. Mai întâi, aș vrea să cunoști pe cineva.

Tom înaintă în garderobă, trăgând o altă persoană după el. O tânără femeie de origine chineză apăru înaintea lui Lily. Era adorabilă, purtând o cămașă albă feminină, strâmtă în talie, cu guler înalt și o fustă albastră. Părul negru îi era despărțit de o cărare și ridicat într-o coafură simplă, punându-i în evidență ochii căprui uimitori și buzele cărnoase. Tom nu dădu drumul mâinii ei, iar Lily își dădu seama că aceasta era persoana despre care el îi vorbise în urmă cu câteva zile. Fata de care era îndrăgostit.

Fiica lui Lee.

Era singura explicație logică. Evident, Tom cooperase cu Calvin pentru a o ține ascunsă de Lee, nu că Lily ar fi învinuit-o pe fată că voia să scape de acel om nemilos.

– Lily, permite-mi să ți-o prezint pe Ming Zhu, viitoarea mea soție.

– Este o plăcere să te cunosc în sfârșit, spuse Lily.

Tânăra femeie își plecă bărbia și zâmbi.

– Plăcerea este de partea mea. Tom mi-a povestit multe despre dumneavoastră, domnișoară Davies.

– Te rog, spune-mi Lily! Ai fost bine îngrijită în aceste ultime săptămâni?

– O, da. Domnul Cabot s-a asigurat că voi fi bine îngrijită.

Lily se luptă să își ascundă reacția, chiar în timp ce menționarea numelui lui Calvin mai frânse o bucată din inima ei chinuită.

– Excelent! Știu că nu a fost ușor pentru tine. Își mută privirea asupra lui Tom. Pentru nici unul din voi.

– Am crezut că o să mor, spuse dramatic Tom. Se întoarse spre fată și o privi de parcă ar fi avut inima în ochi, nu în piept. Mi-a fost teribil de dor de tine.

Ming Zhu îl privea pe Tom de parcă ar fi fost un prinț, iar Lily fu nevoită să își ferească privirea.

Deși era bucuroasă pentru fratele ei, să vadă doi oameni care erau, evident, îndrăgostiți aproape o făcu să izbucnească în lacrimi.

– Văd că nu ai pierdut deloc timpul, spuse o voce joasă, familiară din dormitorul lui Lily.

O voce care nu avea ce să caute în casa ei. Lily se întoarse spre măsuța de toaletă și se strădui să își controleze trăsăturile feței. *Ce căuta el aici?*

– Salut, Cabot, îl întâmpină fratele ei. Sper că nu te superi. L-am întrebat pe Hugo de unde pot să o iau.

– M-am gândit că vei face asta.

Calvin rosti câteva cuvinte necunoscute în cantoneză fetei, iar ea îi răspunse la fel.

Tăcerea se așternu. Lily rămase cu spatele la trioul din apartamentul ei în timp ce își plimba degetele printre cerceii, colierele și brățările din cutia ei, fără să le vadă cu adevărat. Vaporul ei pleca în șase ore. Spera să fugă din New York fără să fie nevoită să îl vadă din nou pe Calvin. Oare el venise direct aici de la Lee?

– Bună, Lily.

– Calvin, spuse ea scurt.

– Pleci undeva?

Ea nu răspunse. Chiar se prefăceau că el nu o trădase din nou? Că aceasta era o conversație normală?

În cele din urmă, Tom își drese glasul.

– Spune că pleacă din New York. Dar poate reușești tu să îi bagi mințile în cap.

Calvin oftă.

– Tom, ne lași singuri un moment?

– Desigur.

Lily auzi foșnet de pași pe covoare, retrăgându-se. Ușa se închise, lăsând-o singură cu Calvin. Cu inima bubuindu-i în piept, Lily se luptă să își mențină vocea calmă, echilibrată. Un singur lucru mai voia să audă de la Calvin.

– Cum se simte soția lui Hugo?

– Este subnutrită, dependentă de laudanum și obosită. Dar medicul pare foarte optimist. Nu are răni interne sau oase rupte. Hugo îți transmite mulțumiri, apropo.

Lily se relaxă puțin. Hugo avea să facă o treabă grozavă având grijă de soția sa, ajutând-o să se vindece. Nu avea să fie ușor, dar putea fi mult mai rău.

Îl observă pe Calvin ezitând, așteptând.

– Voiai ceva anume, Calvin? Sunt destul de ocupată.

– Da, văd asta. Fugi din nou.

Aluzia era limpede: că ea fugea de *el*. O înfurie, dar nu avea de gând să se certe cu el.

– Nu știi absolut nimic despre ceea ce fac. Nici nu este treaba ta.

– Este treaba mea dacă ai de gând să mă faci să traversez un ocean ca să îți cer scuze.

– Poți să îți păstrezi scuzele. Nu vreau să le aud. Situația asta era ridicolă. Lily avea să își ia toate bijuteriile. Luă cutia de pe măsuța de toaletă, merse la cufărul deschis și o puse înăuntru.

Calvin veni lângă ea.

– Ei bine, atunci pregătește-te, pentru că le primești oricum.

Lily se întoarse cu spatele, vrând să pună ceva distanță între ei. Calvin o apucă de braț, ținând-o strâns pentru a o împiedica să fugă.

– Așteaptă, Lily! Nu pleca, te rog! Vreau să îți vorbesc.

Ea îl privi în ochi.

– Ia-ți mâna de pe mine în secunda asta, altfel voi chema poliția să te aresteze.

Calvin clipi, o eliberă și ridică palmele în sus.

– Lily, te rog! Trebuie să mă asculți.

– Am terminat cu ascultatul. Tot ce faci este să născocești mai multe minciuni și sunt sătulă de asta. Nu aveai nici un motiv să o ții pe Ming Zhu secret față de mine, mai ales după ce am aflat de soția lui Hugo.

Lily merse lângă măsuța de toaletă. Cu mâinile tremurându-i ușor, luă câteva sticluțe de parfum pentru ca menajera să le poată împacheta.

Un trosnet de lemn o făcu să se întoarcă. Calvin stătea acum pe cufărul închis, cu brațele încrucișate și cu o expresie serioasă, încăpățânată.

– Ce crezi că faci?

– Te împiedic să pleci până nu auzi ceea ce am de spus.

Lily scoase un chicot sec, amar.

– Nu mă vei împiedica să mă îmbarc pe vapor dacă stai pe cufărul meu. În plus, păstrează-ți energia! Tot ce vei face este să îți îmbrobodești șiretlicul într-o poveste demnă de frații Grimm. Nu vreau să mai aud alte scuze, Calvin. Ai promis să fii sincer cu mine, dar nu știi ce înseamnă acest cuvânt.

Glasul ei se sparse sub efortul de a se purta distantă, prefăcându-se că nu îi păsa, când nici că putea fi mai departe de adevăr. Fiecare fărâmă din corpul ei era îndurerată de tristețe din pricina acestui bărbat. De ce nu putea el să aibă încredere în ea? Îi frânsese inima nu o dată, ci de *două ori*. Ceea ce o făcea pe ea să pară cea mai mare netrebnică din lume.

– Era prea târziu! Calvin lovi cu pumnul în cufăr pentru a fi convingător. Nu puteam pur și simplu să îți mărturisesc tot ce făcusem până în acel moment. Știam că ai fi neagră de furie.

Ea îi studie expresia, gândindu-se la tot ce se întâmplase în ultimele săptămâni. Calvin întâlnindu-se cu Lee, Newport, apariția bruscă a lui Tom...

– Sperai să nu aflu niciodată. Să o primești pe soția lui Hugo în schimbul fiicei lui Lee, fără ca eu să știu.

– Greșit, spuse el, scuturând rapid din cap. Plănuiam să i-o dau pe Ming Zhu lui Tom. Mai întâi, aveam nevoie ca Lee să fie de acord să o aducă pe soția lui Hugo aici și să îl conving că tu și Tom nu sunteți

implicați. Nu mi-a plăcut ideea de a i-o înapoia pe fată lui Lee, nu până când nu voia ea însăși să se întoarcă la familia ei. Ea și fratele tău păreau îndrăgostiți, așa că acea posibilitate era puțin probabilă.

– I-ai găsit pe ea și pe Tom în Newport.

– Da. În debarcader.

Desigur. În timp ce ea căutase în casă, Calvin localizase imediat prada lor afară. Lily ar fi trebuit să înceapă căutările afară.

– Și i-ai cerut lui Tom să mă mintă.

– Pentru siguranța ta. Lee trebuia să creadă că tu și fratele tău nu erați implicați.

– Iar bărbatul acela care a intrat în casa mea era dovada că Lee nu te-a crezut?

– Nu. Lee voia să mă rănească pe mine prin tine.

Măcar acest aspect se potrivea cu ceea ce îi spusese Hugo.

– Îmi pare rău, Lily! Ești ultima persoană din lume pe care aș vrea să o rănesc vreodată. Și am vorbit serios când am spus ce am spus în biroul meu. Nu mai plec de lângă tine iar.

– Este în regulă. Eu voi fi cea care pleacă de data asta.

Calvin își înăbuși un urlet. Lily avea tot dreptul să fie furioasă, iar el venise, în mod sigur, pregătit să cadă în genunchi în fața ei. Dar asta nu însemna că nu avea să fie frustrat în timp ce încerca să se lupte cu furia ei. Calvin încerca să își explice faptele, să o ajute să înțeleagă, iar ea nu coopera.

– Lily, nu pleci.

Un sunet ieși din gura ei, pe jumătate râset, pe jumătate pufnet.

– În caz că ai uitat, nu mai suntem căsătoriți. Și chiar de-am fi, nu aș primi ordine de la tine.

Calvin încercă o altă strategie.

– Cum rămâne cu mina? Cu compania tatălui tău?

– Consiliul mă forțează să mă retrag. Sperasem că Tom va prelua conducerea, dar el a refuzat.

Lily ridică din umeri.

Aceasta era o noutate pentru Calvin. Auzise că existau nemulțumiri în consiliul Davies față de câteva dintre ideile ei, dar nu se gândise niciodată că aveau să o excludă. Nici nu se gândise că ea avea să le permită acest lucru dacă încercau să o facă.

– Credeam că voiai să păstrezi compania în familie.

– Așa voiam, dar consiliul crede că am dat dovadă de „judecată îndoielnică". Cu Monty, nu sunt atât de sigură. Dar cu tine, încep să cred că au dreptate.

– Este ridicol. Nu ai o judecată îndoielnică. Iar producția la mine aproape s-a dublat de când ai preluat tu conducerea.

Lily ridică din sprâncenele blonde.

– Este adevărat, dar de unde știi tu asta?

– Dețin trei ziare în care public.

– Corect, spuse cu ironie Lily, dându-și ochii peste cap într-un mod exagerat. Am uitat. Tu știi totul.

Calvin decise să ignore ironia ei.

– Nu poți renunța, nu le poți permite să câștige. Nu îți stă deloc în fire.

– Calvin, am obosit să tot lupt. Consiliul a protestat la fiecare inițiativă de-ale mele. Nu mă plac deloc. Nu mă respectă. Și s-au unit ca să voteze excluderea mea. Nu există *să le permit* să câștige. Au câștigat.

– Și-au dat deja votul formal?

– Nu, nu din câte știu eu, dar aceea este doar o formalitate.

Nu în opinia lui Calvin.

– Îți place? Dacă ai putea să rămâi la conducere, ai face-o?

– Da, presupun că aș face-o. Voiam să renunț pentru că așa îmi ceruse Monty. El voia să călătorească, nu să aibă o soție care muncește. Lily se întoarse și porni spre dormitor. Dar asta este irelevant acum, pentru că m-am decis să plec oricum.

Calvin își înfipse degetele în păr și își strânse capul între palme. Lucrurile decurgeau prost. „Folosește orice armă pe care o ai la dispoziție."

O urmă în dormitor, unde Lily stătea la o masă de scris, sortând niște hârtii.

– Deja mi-am cerut iertare pentru că te-am mințit, spuse el. Și te iubesc. Vreau să mă căsătoresc din nou cu tine.

Lily se opri, mâinile ei bâjbâind orbește, iar Calvin crezu că poate ajunsese la inima ei. Apoi, în loc să se întoarcă spre el, Lily continuă să răsfoiască hârtiile din mâna sa.

– Prea târziu. Răspunsul meu este nu. În plus, de unde să știu că spui adevărul? Ai spune orice ca să obții ce vrei.

Stomacul lui Calvin încremeni.

– Nu poți spune nu.

– Ba pot. Și am spus.

– La naiba, Lily! Calvin merse lângă ea, îi puse mâna pe braț și o forță să se întoarcă cu fața spre el. Atunci îi observă ochii sticloși. Tremurul buzei inferioare. Inima i se strânse de durere. Iubito, șopti el, trecându-și ușor degetele peste bărbia ei. Urăsc să te văd plângând. Mă sfâșie pe dinăuntru.

Umezeala se adună sub genele ei lungi, până când două lacrimi mari se revărsară pe obrajii ei. Calvin le șterse cu degetele.

– Am nevoie de tine, Lily! Nu mă părăsi, mai ales după ce te-am găsit din nou.

Ea scutură din cap, închizând ochii, iar Calvin o simți întărind zidurile dintre ei. Lily se îndepărtă câțiva pași de atingerea lui. Lui Calvin îi căzură mâinile neputincioase pe lângă corp.

– Nu pot să rămân. Nu pot sta așa, întrebându-mă ce este minciună și ce este adevăr. Nu am încredere în tine, Calvin. Iar iubirea fără încredere... îți zdrobește sufletul.

– Dă-mi timp, o imploră el. Rămâi și lasă-mă să îți dovedesc că poți avea încredere în mine. Nu te voi mai minți niciodată.

– Până când? Ți-e teamă să nu mă înfurii, așa că minți ca să păstrezi pacea între noi? Nu vreau o asemenea căsnicie.

Frustrarea și panica se combinară și îl făcură pe Calvin să izbucnească:

– Știi de ce am mințit la început. Îi protejam pe Hugo și pe soția lui.

– Înțeleg. De asemenea, mai știu și că avem un trecut împreună, unul care ne-a oferit câteva momente minunate, dar și unele groaznice. Lily trase aer în piept, respirația fiindu-i sacadată. Poate că ai dreptate. Ai spus cândva că nimănui nu îi pasă de trecut, că doar prezentul contează. Atunci, poate că trecutul nostru ar trebui să rămână acolo, iar noi ar trebui să mergem înainte. Să mergem mai departe și să nu lăsăm greșelile să ne bântuie.

Spusese el asta? Poate în urmă cu câteva săptămâni, înainte de a-și da seama cât de mult însemna pentru el această femeie. Întreaga lui perspectivă se schimbase din pricina lui Lily.

– Nu, nu cred asta. Frumos sau groaznic, vreau să îmi amintesc fiecare fragment din trecut. Cu persoana potrivită, cu persoana pe care o iubești, nu ar trebui să vrei să uiți nici măcar un moment, indiferent ce se întâmplă.

Lily își lipi strâns buzele și își puse brațele în jurul mijlocului.

– Atunci, nu trebuie să te mai iubesc, pentru că tot ce vreau este să uit. Ridicându-și faldurile rochiei, ieși grăbită din cameră și dispăru.

În ziua următoare, Lily încă era în New York, împiedicată să își înceapă călătoria nu de exasperantul ei fost soț, ci de exasperantul consiliu al Davies Mining.

Studie fețele din jurul mesei, pe bărbații mătăhăloși și bătrâni care alcătuiau consiliul director al companiei răposatului ei tată. Toți... îi zâmbeau forțat. Încuviințând din cap în direcția ei. Mai aveau puțin și o băteau pe spate și îi ofereau un trabuc, de parcă ar fi acceptat-o.

Nu avea nici un sens.

Lily fusese nerăbdătoare să plece spre Paris cu o zi în urmă. Bagajele îi fuseseră încărcate în trăsură, când verișoara ei, Cora, și tatăl Corei, unchiul Edward, veniseră grăbiți să îi spună de o altă întâlnire neanunțată a consiliului companiei. Prezența lui Lily era obligatorie, spuseseră amândoi, ignorându-i protestele. Obosită și cu inima frântă, cu ochii umflați de plâns, singurul scop al lui Lily fusese să urce pe vapor și să plece.

În plus, consiliul o voia plecată. Votase excluderea ei. Voiau să îi vadă durerea de pe chip când aveau să anunțe oficial plecarea ei? Când compania tatălui său îi era luată și predată unui străin?

Totuși unchiul Edward insistase, astfel că Lily își îndreptase umerii și mersese spre centrul comercial al orașului pentru a se întâlni cu ei în acea zi. Dacă erau interesați să se desfete cu declinul ei, sperând să asiste la istericale, aveau să fie profund dezamăgiți. Nu îi mai rămăseseră lacrimi, nu după discuția cu Calvin din ziua anterioară.

Cu câteva secunde înainte, consiliul o luase prin surprindere. O uluise, de fapt.

– Poftim? A sunat de parcă ați spus... Lily nu reuși să termine propoziția.

– Vrem să continuați în funcția de președinte, spuse unul dintre ei.

Privirea lui Lily se mută rapid asupra unchiului Edward.

– Dar credeam că... lipsa mea de bună judecată?

– Ce-a fost a fost, spuse unchiul ei, fluturând alene din mână. Cu toții recunoaștem că această companie înseamnă foarte mult pentru tine și, în mod sigur, tatăl tău ar fi vrut ca tu să îi duci numele mai departe.

În mod sigur? În urmă cu câteva zile, o trataseră ca pe Hester Prynne[1]. Ca și cum ar fi fost o femeie nesăbuită și imorală, aruncându-se în brațele oricărui ticălos care voia să o aibă. Acum era acceptabilă?

– Vă rog să îmi spuneți ce v-a făcut să vă răzgândiți.

Domnul Harrison preluă cuvântul.

– Ne-am dat seama că nu era vina ta pentru ce s-a întâmplat, nici în cazul anulării, nici în cazul domnului Fields.

– V-ați... dat seama? Chipurile din jurul mesei încuviințară cu înflăcărare. Puțin prea înflăcărate. Lily simți cum i se ridică părul de pe ceafă. Și ce anume a condus la această concluzie? Ați devenit cu toții progresiști peste noapte?

– Nu progresiști, nu, spuse un membru al consiliului. Mai degrabă, iluminați.

Lily își frecă fruntea, obosită.

– Nu înțeleg.

– Nu este nimic de înțeles, spuse domnul Harrison, apoi se ridică de pe scaun. Vrem doar să vă informăm de această decizie. Ne putem retrage acum, dacă este toată lumea de acord.

O serie de *da*-uri răsunară în sală, în timp ce restul oamenilor începură să se ridice. Lily nu se mișcă, incapabilă să înțeleagă schimbarea dispozițiilor lor.

– Domnișoară Davies, spuse domnul Harrison, îndreptându-și vesta, cred că vorbesc în numele tuturor când spun că această decizie satisface chestiunea președinției. Nu este nevoie de alte *neplăceri* în viitor.

– Da, spuse un alt bărbat, dacă ați putea transmite decizia tuturor părților interesate, am aprecia.

Părți interesate? Lily încuviință din cap și puse o mână pe brațul unchiului ei, care dădu să se ridice.

– O clipă, unchiule Edward!

Restul membrilor ieșiră din sală, urându-i cu toții o seară plăcută și sănătate, iar câțiva sperau chiar să o vadă prin oraș în săptămânile următoare. Când ușa se închise, Lily se întoarse spre unchiul ei.

---

[1] În *Litera stacojie*, un roman romantic clasic plasat în puritanismul Bostonului din secolul al XVII-lea, scris de Nathaniel Hawthorne în anii 1850, Hester Prynne, personajul principal, este condusă de la închisoarea orașului, cu litera stacojie „A" pe piept. Litera stacojie „A" reprezintă actul de adulter pe care ea l-a comis, fiind un simbol al păcatului ei pe care toți ceilalți oameni trebuiau să-l vadă. (n.tr.)

– Ce le-ai spus? Nu am văzut niciodată consiliul să fie atât de amabil cu mine.

Unchiul ei zâmbi ușor. Se lăsă pe spate în scaun și o privi gânditor.

– Chiar nu știi, nu-i așa?

– Ce să știu?

– Asta nu a fost mâna mea.

– Atunci, a cui? În timp ce cuvintele îi ieșiră din gură, Lily își dădu seama. *Calvin.* Se strâmbă și închise ochii. Cum a reușit?

– Hai, nu fi atât de ofensată, draga mea. Cred că este chiar curajos din partea lui. Din câte am înțeles, a făcut câte o vizită fiecărui membru al consiliului cu anumite *informații.* I-a convins pe toți cei de aici că ar face bine să fie drăguți cu Lillian Davies, altfel vor risca consecințele.

– Of, pentru Dumnezeu. A șantajat întreg consiliul ca să mă țină în funcție. Lily își puse coatele pe mase și își cuprinse chipul în mâini. Cum o să-i mai pot privi vreodată în ochi?

– Vezi totul în mod greșit, spuse unchiul Edward, chicotind. Cum altfel i-ar fi făcut Cabot să fie de acord, dacă nu ar fi existat ceva de ascuns la fiecare dintre acești oameni? Fostul tău soț este un bărbat foarte inteligent, foarte nemilos. De fapt, probabil că fiecare membru al consiliului îți va trimite flori mâine.

– Nu vreau asta, se plânse Lily. Vreau să le câștig respectul, nu ca cineva să li-l cumpere pentru mine. Calvin a întrecut orice limită de data asta.

– A venit și la mine.

Lily ridică brusc privirea. Și unchiul ei avea ceva de ascuns? Întotdeauna păruse un tată și un soț devotat.

– Cum a îndrăznit să te șantajeze...

– Stai puțin! Unchiul Edward puse o mână pe brațul ei. A venit să mă vadă, dar nu să mă forțeze să fac ceva. Am avut o discuție lungă, atâta tot.

– Despre ce?

– Despre tine. A vrut să știe cât de mult îți doreai să rămâi la conducerea companiei, să înțeleagă puțin din ce se întâmpla cu consiliul.

Lily gemu. Relația lor se încheiase. Atunci, de ce tot insista Calvin să se bage în viața ei?

– Lily, spuse unchiul ei, bărbatul acela te iubește. Cu disperare. Și știe că s-a purtat groaznic, poate chiar de neiertat. Totuși a vrut

să facă asta pentru tine. A spus că nu îi plăcea gândul că erai judecată de consiliu pentru ceva ce era, în mare parte, din vina lui.

Lily pufni.

– Dacă își închipuie că îl voi ierta și mă voi grăbi să îmi comand zestrea, este nebun.

– Nu. De fapt, a făcut fiecare membru al consiliului să jure că nu îți va spune nimic. Nu voia să afli de implicarea lui.

– De ce? Dacă nu încearcă să îmi câștige iertarea, de ce se deranjează?

– Pentru că acesta este lucrul corect de făcut. Este un bărbat onorabil. Uneori prea onorabil, bănuiesc, și îi rănește pe oamenii la care ține.

– Ți-a povestit.

– Puțin. Suficient cât să înțeleg. Unchiul ei își împreună mâinile și se aplecă înainte, ridurile brăzdându-i fruntea. Lily, tatăl tău și cu mine am discutat despre căsătoria ta înainte ca el să moară.

Ea tresări surprinsă, iar el continuă:

– Tatăl tău a fost un om complicat. Nu l-am plăcut întotdeauna, dar era fratele soției mele, astfel că l-am tolerat. De-a lungul anilor, pe măsură ce ne-am zbătut cu afacerile, ne-am apropiat. Totuși, deși l-am respectat, nu am fost întotdeauna de acord cu el.

Lily nu știuse, dar avea sens. Cei doi bărbați aveau personalități complet diferite, așa că era de înțeles că aveau să existe neînțelegeri.

– Un lucru cu care nu ne-am putut pune de acord a fost fuga ta.

– *Fuga* mea? Credeam că nimeni din familie nu mai știa.

– A avut încredere în mine și mi-a mărturisit. A fost supărat – și pe bună dreptate, dacă ar fi să vorbesc ca tată. Ne place să ne implicăm în alegerile fiicelor noastre în privința soților. Dar fapta a fost consumată, iar Warren era hotărât să intervină.

– Și cu asta nu ai fost de acord?

– Parțial. Vezi tu, tatăl tău era foarte decis să îl testeze pe Calvin. A scornit obstacolul financiar și apoi a găsit ceva informații despre o presupusă soție din China...

– Calvin nu a fost niciodată căsătorit cu ea. Era soția prietenului său, Hugo.

Unchiul ei ridică o mână.

– Știu asta. Nu mă gândeam că băiatul ar fi atât de prost cât să se însoare cu tine în timp ce avea altă soție. Oricum, fostul tău soț

a picat testul, după cum știm amândoi. Dar Calvin nu a fost singura persoană pe care Warren se decisese să o testeze.

Unchiul Edward lăsă cuvintele să planeze în aer, iar răspunsul era evident, deși derutant.

– Pe mine?

Unchiul ei încuviință din cap.

– Da, pe tine. Știa că ești puternică, dar mai știa și că aveai o viață privilegiată. Nu avuseseși prea multe greutăți, cu excepția pierderii mamei tale. Tatăl tău a hotărât să afle cât de mult îl doreai pe acest tânăr reporter. Trebuia să vadă dacă îl iubeai pe Calvin destul cât să lupți pentru el. Dacă luptai, el avea de gând să renunțe la amenințarea lui cu bigamia și să vă binecuvânteze căsnicia.

Umerii lui Lily se posomorâră, urechile țiuindu-i de îndoială.

– Eu... dar el nu mi-a spus niciodată nimic.

– În privința asta nu am fost de acord. Pe măsură ce lucrurile înaintau și era evident că tu erai nefericită, am insistat să îți spună ce făcuse. În principiu, luase doi tineri care erau foarte îndrăgostiți și le dăduse motive să se îndoiască unul de celălalt. Să se urască unul pe altul, chiar. În ceea ce privește actele paterne, era greu să îl vezi pe acesta ca fiind unul integru.

– Atunci, de ce nu a spus nimic?

– Pentru că, tatăl tău muncise din greu pentru tot ceea ce obținuse. Credea că, dacă tu și Calvin nu erați dispuși să luptați pentru ceea ce vă doreați, nu vă meritați unul pe altul.

– Asta este...

– Cruzime? Nebunie? Aroganță? Da, au fost toate aceste lucruri. Dar te-am văzut luptându-te în aceste ședințe de consiliu, Lily. Știu că poți lupta când te pasionează ceva. Așadar, spune-mi: de ce ești atât de nerăbdătoare să urci pe acel vapor spre Paris? De ce nu lupți pentru ce îți dorești?

– Pentru că nu vreau un soț care minte și deformează tot ce spune. Sinceritatea și încrederea sunt prea importante într-o căsnicie.

– Omiți cel mai important factor. Lily îl privi confuză pe unchiul ei, clipind, iar el spuse: Iubirea. Disponibilitatea de a pune nevoile altei persoane mai presus de ale tale. Cred că el, Calvin, a dovedit deja că poate face acest lucru. De fapt, a renunțat la tine ca să te scutească de rușine și de pierderea averii tale.

Totul înăuntrul ei se învolbură, împotrivindu-se ideii că unchiul ei ar putea avea dreptate. Dar, dacă era sinceră, un singur lucru o împiedica să fie cu Calvin.

– Nu vreau să fiu rănită din nou.

Un zâmbet răbdător și afectuos se întinse pe chipul unchiului ei.

– Nimeni nu vrea, draga mea. Dar îl iubești?

– Da, șopti ea, aproape temându-se să recunoască, de teama a ceea ce însemna. Dar îl iubea pe Calvin, mai mult decât își închipuise posibil.

– Nu te-am știut niciodată o lașă, Lillian Charlotte Davies. Dă-i lui Calvin șansa de a-ți dovedi că poate fi bărbatul de care ai nevoie. Se împinse de lângă masă și se ridică în picioare, trăgând apoi și scaunul ei. Când Lily fu și ea în picioare, el începu să își strângă lucrurile de pe masă.

– Ce spunea întotdeauna tatăl tău? „Un Davies nu dă niciodată înapoi din fața unei provocări." Dacă îl iubești, nu renunța la el înainte să îi dai o șansă mai întâi.

Lily medită pentru o clipă la acele cuvinte, privirea plimbându-i-se prin sală. O decizie se formă în mintea ei.

– Nu vreau să păstrez compania de minerit. Am tras cu dinții de ea din motivele greșite și tu ești mai potrivit să o conduci.

El se încruntă, ochii lui studiindu-i chipul.

– Ești sigură? Nu am vrut niciodată să nu te simți bine-venită aici.

Ridicându-se pe vârful picioarelor, Lily îl sărută pe obraz.

– Mereu m-am simțit bine-venită, unchiul Edward. Mulțumesc, dar după tot ce s-a întâmplat, este mai bine să mă retrag.

– Îmi vei lipsi, dar înțeleg. Și poți oricând să te răzgândești. Davies Mining vă va aparține mereu ție și lui Tom, înainte de toate.

– Nu o să uit asta. Mulțumesc.

Unchiul ei cotrobăi prin teancul lui de hârtii și scoase un pachet maroniu.

– Înainte să uit, mi s-a cerut să îți dau asta.

– Ce este?

– Citește, draga mea!

Capitolul 24

– Domnule Cabot, spuse domnișoara Robbs din pragul ușii, o copie a ediției de seară v-a fost trimisă pentru corectură.

Calvin ridică privirea din hârtiile pe care le sorta.

– Excelent! Mai bine m-aș apuca chiar acum. În mare parte, pentru că avea nevoie să fie distras.

Era disperat după sarcini care să îi ocupe timpul și atenția. Dacă era lăsat de capul lui, și-ar fi înecat amarul într-o sticlă de whisky chiar atunci. Ar fi beat și s-ar gândi non-stop la fosta lui soție, întorcând pe toate părțile cum o dăduse în bară. Din nou. Analizând alegerile pe care le făcuse și întrebându-se dacă existase o altă cale, una care să nu fi avut ca rezultat pierderea singurei femei pe care o iubise vreodată.

La dracu', măcar de n-ar durea atât de tare.

Își frecă pieptul, o încercare ineficientă de a alina durerea permanentă care se instalase acolo, în timp ce domnișoara Robbs porni grăbită spre el. Îi puse ziarul în mâna întinsă, apoi plecă. Calvin își roti umerii. Somnul existase doar în imaginația lui în ultimele două zile. Mai întâi Lee, apoi Lily. Era epuizat, dar de fiecare dată când închidea ochii, o putea vedea. Îi putea simți mirosul. Îi putea auzi râsul.

Ura ideea că ea ar putea călători singură spre Paris. Lăsându-și fratele și verișoara în urmă. Calvin spera ca Lily să rămână, chiar dacă nu mai vorbea niciodată cu el. Măcar membrii consiliului Davies Mining nu o forțau să renunțe.

Cu creionul în mână, verifică articolele cu ultima rămășiță de atenție de care mai era capabil – motiv pentru care nu observă când ea intră în birou.

Auzi foșnetul rochiei din mătase, și apoi ușa se închise.

– Domnișoară Robbs, poți să îl cauți pe Jim? Nu pot să înțeleg o parte din aberațiile astea.

– Din păcate, eu nu lucrez pentru tine.

Capul lui Calvin se ridică imediat la auzul acelei voci feminine și guturale; inima îi bubuia atât de tare, încât se temea că avea să îi sară din piept. „Lily este aici." În biroul lui. Ce voia? Acum ridicându-se în picioare, Calvin porni spre ea, ocolind biroul, de parcă Lily ar fi fost magnetică.

– Lily.

– Bună, Calvin.

Din păcate, conștientiză un lucru nefericit. Își aminti că ea îl ura, că totul se terminase între ei, iar Calvin încetă să mai meargă spre Lily. Încrucișându-și brațele, încercă să se relaxeze, în ciuda agitației din stomac.

– Ai venit să îți măsori noul birou?

– Nu. Am venit să îți spun că nu poți să îmi dai *Mercury*. Lily merse lângă biroul lui și aruncă pe el contractul pe care îl redactase Calvin. Nu vreau ziarul.

Ei bine, asta îl duru.

– De ce nu? Este cel mai profitabil dintre cele trei, este în New York și are cea mai largă distribuție. Jim va fi prin preajmă să te ajute să îl conduci...

– Nu mai spune un cuvânt, nesăbuitule! Nu vreau un ziar de-al tău! Nu înțeleg de ce ai crede măcar că aș vrea.

– Nu ai citit biletul meu?

– Ba da, iar planul tău de a te muta în Chicago este o idee nobilă, dar stupidă. Iubești New Yorkul. Nu te pot vedea în nici un alt loc.

Calvin deja scutura din cap.

– Nu îmi este greu. Îmi place Chicago, iar ziarului *Morning Star* i-ar prinde bine mai multă atenție din partea mea. Nu mi se părea drept ca tu să îți lași prietenii și familia în urmă.

– Așa că pleci tu în schimb?

– Sunt obișnuit cu plimbatul de colo-colo. Presupun că este rezultatul creșterii mele. Voi fi bine.

Prieteni noi, casă nouă, împrejurimi noi. Nu ar fi prima – sau a zecea – oară.

– Presupunând că aș fi de acord cu faptul că te forțez să pleci din New York, ceea ce nu este adevărat, ce te face să crezi că aș vrea să conduc un ziar?

Calvin își scărpină gâtul, o căldură incomodă urcându-i pe sub piele.

– Am ridicat *Mercury* practic de la zero. Ziarul era numai despre rețete și știri despre moartea cuiva când l-am cumpărat. Dacă aș avea un copil preferat, ar fi *Mercury* și nu aș avea încredere în nimeni altcineva să îi asigure în continuare succesul de acum.

Lily clipi, de parcă răspunsul o surprinse.

– Dar nu am condus niciodată un ziar.

– Nu, dar ai dovedit că poți învăța repede cu compania tatălui tău. Ai o minte ageră și te pricepi la negocieri. Ca să nu mai spun că nu am întâlnit niciodată o persoană mai autoritară ca tine. Calvin arătă spre ușă. Camera aia plină de reporteri va fi floare la ureche pentru tine.

Chipul ei se îmblânzi, ochii licărindu-i.

– Calvin, spuse ea blând, nu pot...

– Din cauza companiei tatălui tău? El își făcuse griji că ziarul ar fi prea multă responsabilitate în plus pe lângă îndatoririle ei la compania minieră.

– Nu. Am predat Davies Mining unchiului meu. El este mai potrivit decât mine să conducă afacerea. Adevărul este că ar fi trebuit să fac asta acum mulți ani.

Furia îi înfierbântă rapid sângele lui Calvin.

– Consiliul te-a forțat să te retragi? Avea să îi distrugă pe toți.

– Dimpotrivă. Cred că majoritatea sunt acasă, scriind sonete în cinstea mea, datorită eforturilor tale de a-i șantaja.

– Ei bine, care-i rostul de a avea abilități superlative dacă nu le poți folosi în slujba răului din când în când?

Lily zâmbi, amintindu-și conversația lor anterioară, iar dorința de a o atinge crescu înăuntrul lui Calvin, mai puternică, urmată de un junghi de negare, pe care îl simți ca o lovitură în testicule. Îi venea să se aplece și să se dea cu capul de birou.

– Uite ce-o să se întâmple, spuse ea, venind mai aproape de el. Tu vei păstra *Mercury*. El începu să protesteze, dar Lily ridică un deget. Acum stătea atât de aproape, încât Calvin o putea atinge. Vei păstra *Mercury* și vei rămâne în New York. Și eu voi rămâne în New York.

El tresări ușor, surprins.

– Și ce-o să facem, trasăm o limită prin centrul insulei? Tu iei partea vestică, eu, partea estică?

Încă un pas o aduse mai aproape, astfel încât Calvin îi putea vedea broboanele de auriu din ochii ei căprui. Lily puse o palmă pe pieptul lui, iar răsuflarea lui Calvin deveni sacadată. Speranța înflori în pieptul lui, asemenea unei flori de lotus răzbătând prin suprafața unui iaz întunecat.

– Nu. Mă gândeam că am putea împărți un spațiu. Un conac mic pe Fifth Avenue.

– Nu este un oximoron? nu se putu abține să întrebe editorul din el.

Colțul gurii ei se ridică, de parcă Lily ar fi fost amuzată.

– Mă iubești, Calvin?

– Mai mult decât orice din lumea asta sau din următoarea.

– Promiți să îmi spui mereu adevărul?

Incapabil să se abțină să o atingă, își puse mâinile pe șoldurile ei.

– Negreșit. Chiar și când voi crede că nu îți va plăcea.

Mâinile ei se strecurată pe după gâtul lui, degetele împletindu-se prin părul său.

– Bun. Acestea sunt răspunsurile corecte. Acum sărută-mă!

– Stai, spuse el, ținând-o nemișcată. Promiți să nu fugi de problemele noastre? Nu mă deranjează câte-o farfurie ocazională aruncată spre capul meu, dar nu poți să mă părăsești, Lily!

Apropiindu-se de el, Lily se postă în fața lui, mângâindu-i bărbia cu nasul. Calvin se înfioră.

– Promit să rămân. Nu voi mai fugi niciodată de tine.

– Răspuns corect. Acum pot să te sărut, șopti el, înclinându-și capul pentru a-i întâlni buzele.

– Stai! Lily se îndepărtă foarte puțin. Știi ce se va întâmpla dacă mă mai minți vreodată? Ochii ei licăreau răutăcioși.

– Aproape că mi-e teamă să aflu.

– Îți vei pierde unul dintre organele la care ții atât de mult, spuse ea, mușcându-și buza ca să se poată abține din râs.

El îi sărută pielea delicată de pe gât și o ridică pe biroul lui.

– Atunci, mai bine le-aș pune la treabă cu fiecare ocazie pe care o am. Pentru orice eventualitate.

– Pentru orice eventualitate, fu ea de acord în timp ce degetele îi cuprinseră lavaliera de la gât și îl traseră spre ea. Calvin o cuprinse într-un sărut arzător, hotărât să demonstreze că, uneori, a doua șansă funcționează chiar mai bine decât prima dată.

Mulțumiri

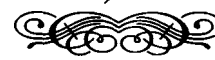

Seria Clubul Knickerbocker a fost o muncă din iubire pentru mine. Dar doar pentru că iubesc strălucirea, convențiile sociale și tehnologia Epocii de Aur nu înseamnă că nu sunt capabilă să recunosc, totodată, și părțile mai puțin bune. Muncitorii, printre care și copiii, au fost tratați cu cruzime. Săracii erau înghesuiți în proprietăți închiriate, mizerabile și nesigure, în condiții groaznice. Imigranții și sclavii eliberați erau de temut și persecutați, supuși legilor și regulamentelor nedrepte.

O reglementare rușinoasă, Legea de excludere a chinezilor, este un punct central al intrigii în *Mogulul*. Semnată și adoptată de președintele Arthur în 1882, aceasta reprezintă cea mai strictă lege împotriva imigrației din istoria Statelor Unite. După trei decenii în care atitudinea antichinezi a început să se consolideze, Statele Unite au interzis muncitorilor chinezi să intre în această țară. Cei non-muncitori puteau imigra, atâta vreme cât puteau dovedi că nu erau muncitori. După cum vă puteți închipui, această dovadă ar fi fost foarte greu de obținut.

Odată ce părăseau țara, le era, de asemenea, interzis să se întoarcă, astfel că legea făcea, totodată, să fie aproape imposibil ca bărbații chinezi din Statele Unite să se reunească cu cei dragi înapoi în China. Femeile chineze ar fi fost introduse pe furiș în țară, o practică nelipsită de pericole și costuri. Din păcate, legea a rămas în vigoare vreme de șaizeci de ani.

Foarte mulți oameni minunați m-au ajutat cu această poveste. Mulțumiri pentru Lin Gavin, Edward Lim, Yin Chang-D'Arcy și Winnie Lam Wu pentru traducerile din cantoneză și îndrumările culturale. Mulțumiri beta-cititorilor mei Mingmei Yip, Piper Huguley, Sonali Dev, Lin Gavin, Diana Quincy și Michele Mannon, pentru perspectivele și feedbackul lor. Toate greșelile din această carte îmi aparțin.

Le sunt profund recunoscătoare următorilor:

Lui Peter Senftleben, un redactor extraordinar, pentru sprijinul și îndrumarea pe care mi le-a oferit pentru această carte și întreaga serie.

Lui Jane Nutter, pentru că m-a ajutat să răspândesc vorba și întregii echipe Kensington pentru că a dat glas Epocii de Aur.

Laurei Bradford, pentru că a fost întotdeauna de partea mea.

Grupului Violet Femmes, Lucky 13s, NJRW și tuturor prietenilor mei scriitori, datorită cărora comunitatea romanelor romantice îți oferă un sentiment minunat că faci parte din ea. Nu aș fi reușit fără voi!

În cele din urmă, iubire și pupici pentru familia mea, părinții mei, soțul meu și fiicele mele. Vă mulțumesc pentru sprijinul și înțelegerea neabătute, mai ales pentru momentele când săreați peste cină și erați forțați să trăiți în murdărie.

În cele din urmă, mulțumesc cititorilor! Vă sunt foarte recunoscătoare vouă, tuturor celor care ați dat o șansă cărților din seria Clubul Knickerbocker. A fost o bucurie imensă să le scriu și sunt veșnic recunoscătoare celor care s-au bucurat de ele.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Petitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărăteasă*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

vor apărea:

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Completează-ți colecția romanelor de dragoste!

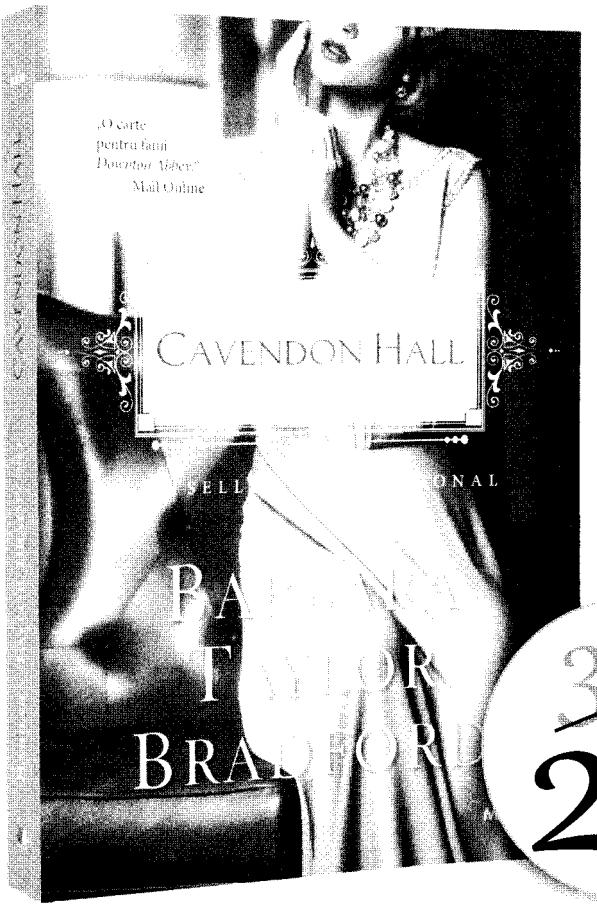

~~39,99 lei~~

25,93 lei

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte" la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.

LITERA®